image
not
available

SYSTEMA BRAHMANICUM

LITURGICUM MYTHOLOGICUM CIVILE

EX MONUMENTIS INDICIS

MUSEI BORGIANI

VELITRIS

DISSERTATIONIBUS HISTORICO - CRITICIS

ILLUSTRAVIT

FR. PAULLINUS A S. BARTHOLOMAEO

CARMELITA DISCALCEATUS

MALABARIAE MISSIONARIUS

ACADEMIAE VOLSCORUM VELITERNAE SOCIUS

ex aere

ROMAE

APUD ANTONIUM FULGONIUM

CIↃ IↃCC XCI

PRAESIDUM ADPROBATIONE

AD LECTOREM

Nihil mihi antiquius, nihil tibi, erudite lector, gratius accidere posse existimabam, quam ut ex India orientali redux exoticarum quasi lautitiarum aliquid proferrem, quo peregrinarum doctrinarum avido tuo animo satisfacere, simulque de te bene mereri possem.

Ipsa officii mei ratio me ad frequentissima in Indiis itinera, atque ad arctam & pene assiduam cum gentilibus communicationem urgebat, ut sive inter christianos & gentiles, qui in Malabaride civili vitae vinculo promiscue coniuncti habitant, nascentes simultates supprimerem, sive in litem delapsa religionis negotia dirimerem, sive ecclesiarum christianarum iura vindicarem, sive aliquos a gentilica superstitione eximerem, sive denique ut cavillationibus aliquorum administrorum ratione & auctoritate responderem.

Ad hoc munus rite obeundum, me etiam tacente, iam intelligis, non solum linguae Indicae exquisitum studium, non solum iurium & consuetudinum distinctam notionem, sed etiam in recondita gentilicae religionis mysteria sedulam disquisitionem, in libros Indicos acre examen, atque diligentem animadversionem necessariam fuisse.

Imprimis itaque cum vulgaris linguae Malabaricae iam probe peritus essem, nihil mihi antiquius erat, nihil in anima, sensuque meo altius defixum haerebat, quam ut ea omnia, quae singulis diebus observaveram, videram, audiveram accurate in palimpsestum, ac inde in diarium referrem. Deinde haec ipsa regesta examini subiiciebam, inter se conferebam, de dubiis & obscuris peritiores viros consulebam, spuria a legitimis, falsa a veris distinguebam, reconditam rerum originem, genuinam verborum significationem indagare omnibus viribus adlaborabam.

Verum quia certissimis & apertissimis indiciis compereram, absque sacrae & litteralis linguae Samscrdamicae peritia & admini-

miniculo, me nec ſcopum attingere, nec errandi periculum declinare poſſe, in huius linguae ſtudium omnem conatum contuli, conquiſitis undique melioribus libris Indicis, & adhibitis praeſtantioribus magiſtris, quos in ora Malabarica inter gentiles licuit reperire.

Horum virorum conſuetudine, uſu, colloquio, familiaritate, arduo nec intermiſſo ſtudio, & conatu id tandem aſſecutus ſum, ut grammaticam Samſcrdamicam omnium difficillimam perdiſcerem, vocabularium Brahmanicum Amaraſinha dictum ipſe ſine errandi periculo interpretarer, aliqua poemata epica legerem, ac pleroſque gentilium codices diſtinguere, atque ex ſacro idiomate in aliud vertere poſſem.

Grammaticam Samſcrdamicam anno elapſo ex typographeo S. Congregationis de Propaganda Fide iam edidi. Nunc vocabularii Brahmanici Amaraſinha dicti praecipua capita profero, ut Indicis rebus, quae hactenus in diuturna obſcuritate latuerant, ex genuinis Brahmanicis codicibus aliquid lucis affulgeat, & ariolantium commenta tandem aliquando evaneſcant.

Duae itaque potiſſimum ſunt cauſſae, quae me ad hoc opus elucubrandum impulerunt. Prima: ut ex hoc claſſico Brahmanico codice nugigeruli, morologi, ardeliones, arioli, linguae Samſcrdamicae imperiti viatores Indici Angli & Galli, aliique temerarii Indicarum rerum veteratores corrigantur, refellantur, caſtigentur, ſomnia denique eorum & ineptiae, quibus totam repleverunt Europam, pellantur, & diſſipentur. Altera: ut morem gererem Eminentiſſimo Cardinali Borgiae viro de litteraria republica optime merito, & omni laudum encomio cumulando, qui mihi huius opuſculi edendi auctor, et opportunus dux fuit.

Ingens, & locupletiſſima in muſeo Borgiano Velitris toto orbe celeberrimo adeſt monumentorum, praeſertim exoticorum ſupellex. Res mira, nec alibi gentium tam iucundum & proſperum, nec huic ſimile viſum portentum! Si antiquis gentibus, Aegyptiis, Graecis, et Romanis e cineribus ſuis, quibus conſepulti iacent, iterum exoriri, & denuo in lucem prodire liceret, profecto invenirent ipſi Velitris, in quo poſt tot fata, poſt tot annorum ſaecula, poſt mutatam orbis faciem, ſe ſe recogno-

gno-

gnoscere, intueri, et admirari possent. Habent etiam Arabes, Persae, Sinenses, Indi et Tibetani, quod in museo Borgiano gratam patriae suae excitet memoriam, habent, quod ipsi laudent, admirentur, magni pendant, habent, quo erudiantur & oblectentur.

Nummos Aegyptios illustravit praeclarus vir amicorum dulcissimus Georgius Zoega, chartam papyraceam Graece scriptam etc. magnae spei iuvenis D. Schow, S. Coluthi acta, et fragmentum Evangelii S. Iohannis Graeco Copto-Thebaicum saeculi IV. doctissimus P. Georgius, classim Volscam cl. vir P. Philippus Angelicus Becchettius, monumenta Etrusca celeb. Lantius, Cufica numismata eruditus Adler, globum caelestem Cufico-Arabicum eiusdem musei praemissa de Arabum astronomia dissertatione in lucem protulit C. V. Simon Assemanus, tabulam hospitalem ex aere antiquissimam exposuit Iohannes Philippus Siebenkees, fragmentum tabulae marmoreae Graecis inscriptionibus insigne produxit Arnoldus Heeren. Longum esset dicere de omnibus. Praetereo alios exercitatos ac liberali doctrina politissimos viros, qui cetera paucis, sed non minus scite & litterate perscripserunt.

Superest Indica classis illustranda, quae ut monumentorum copia & varietate insignis, ita quoque dignissima est praestantissima lucubratione. Dum hanc provinciam mihi commisisti, tot tantisque viris accedere me iussisti, Eminentissime Cardinalis! Utinam eos eminus sequi, utinam Tuae de me exspectationi satisfacere possem! Audendum tamen est mihi aliquid, Tuo praesertim praesidio, Tua doctrina, Tua benevolentia, qua omnes qui bonas artes colunt, complecteris, & foves, freto.

Amplectere igitur, amice lector, Indica monumenta musei Borgiani hoc opusculo elucubrata. Ex ipsis sinceris Indicis libris, ex ipso sacrae Samscrdamicae linguae fonte, ex Indica traditione, ex Graeca & Romana auctoritate ea tibi descripta exhibeo. Nulla in illis illustrandis ars, nullus verborum apparatus, nulla sermonis elegantia refulget, sed omnia rudi Minerva, et ut ita dicam nude et aperte traduntur, quia plus stabiliendae veritatis amor et cura, quam elocutionis studium et comptum ora-

tionis genus me anxium et ſollicitum tenebat. Deinde quaenam facundia in Indico Miſſionario exſpectanda, poſt remiſſa ſtudia, poſt tot itinera et pericula, poſt fractas corporis vires, et, quod rei caput eſt, in tot rerum Indicarum aſperitatibus, in tantis temporis anguſtiis, quae informem, nec ſatis maturum eniti cogunt partum? Ad haec itaque animum adverte, amice lector, et quantulacumque ſit, opellam hanc aequi bonique conſule, ac vale.

Fr. ADRIANUS A S. THERESIA

CARMELITARUM DISCALCEATORUM

CONGREGATIONIS S. ELIAE ORDINIS B. V. M. DE MONTE CARMELO PRAEPOSITUS GENERALIS ET EIUSDEM S. MONTIS PRIOR

Concedimus facultatem, quantum ad nos attinet, typis edendi opus inſcriptum: *Syſtema Brahmanicum liturgicum, mythologicum, civile, ex monumentis Indicis Muſei Borgiani Velitris diſſertationibus hiſtorico-criticis illuſtravit Fr. Paullinus a S. Barthulomaeo Carmelita Diſcalceatus Malabariae Miſſionarius. Romae apud Antonium Fulgonium*. In quorum fidem praeſentes dedimus manu noſtra ſubſcriptas. Romae ex Conventu SS. Thereſiae & Iohannis a Cruce VI. Iulii anno M. D. CC. XCI.

Fr. Adrianus a S. Thereſia Praepoſitus Generalis.

IM-

IMPRIMATUR,
Si videbitur Reverendissimo Patri Sacri Palatii Apostolici Magistro.
Franciscus Xaverius Passari Vicesgerens.

THEOLOGORUM CENSURA

Antiquissimae Indicae gentis, quam vocant, sapientiam non apud veteres modo Graeciae philosophos, sed etiam apud historicos magna existimationis fama exstitisse, quae ab Strabone, quae a Plutarcho, quae ab Arriano, quos secuti Apuleius, Philostratus, Porphyrius & alii sunt, monumentis tradita fuere litterarum, satis ostendunt. Sed quoniam in eorumdem veterum scriptorum producendis explicandisque testimoniis de Indorum eorumque sapientum, quos Brahmanes dicunt, placitis variis & institutis, multa in tanta vetustate rerum, hactenus dubia, implicata atque obscura remanebant, quae, quo minus gentis, iam inde ab ultimis temporibus, pluribus superstitionibus irretitae, suaeque disciplinae tenacissimae, mores & ritus recte dignoscerentur, impedirent; ut doctus vir in eiusdem gentis sacris praeferrim libris & sermone apprime versatus reperiretur, optandum sane erat; qui, quae per summam quorumdam nostrorum hominum criticorum aut incuriam, aut inscitiam, aut audacem de Indorum populorum rebus etiam mythologicis, suo lubitu disputandi licentiam & temeritatem, errorum tenebris obruta fuissent, collocare in bono lumine, ipsius gentis monumentorum ope ac praesidio posset. Atque hic doctus vir ille ipse est R. P. Paullinus a S. Bartholomaeo, qui Eminentissimi Cardinalis Stephani Borgiae faustissimis auspiciis, cuius admirabilis in omni litterarum genere doctrina merito celebratur, id tandem effecit, ut quae ad Indicae gentis instituta varia spectent, etiam mythologica, ex his ipsis fontibus ornanda illustrandaque susciperet. Ad quam sparram egregie navandam quid eruditus ipse scriptor contulerit, cuique facile ex libro apparebit, quem inscripsit: *Systema Brahmanicum, liturgicum, mythologicum, civile ex monumentis Indicis Musei Borgiani Velitris, dissertationibus historico-criticis illustravit Fr. Paullinus a S. Bartholomaeo, Carmelita Discalceatus Malabariae Missionarius.* Quum autem in opere quod, iubenre Reverendissimo Sacri Palatii Apostolici Magistro, maiori qua potuimus diligentia evolvimus, nihil contra ius fasque scriptum deprehenderimus; singula vero haud vulgari eruditione & ἀκριβείᾳ elaborata, visa nobis fuerint, eaque illis qui in Indiarum regiones doctrinam catholicam sint illaturi, multum profutura; dignum idcirco censemus, quod litterariae etiam rei Brahmanicae, immo numismaticae Indicae incremento publicetur.

Romae in Aedibus Minervae pridie nonas iulias an. 1791.

Fr. Gabriel Fabricy, S. T. D. Ord. Praed., Collegii Casanatensis Theologus.
Fr. Philippus Angelicus Becchetti, S.T.D.Ord.Praed., Collegii Casanat.Theol.

IMPRIMATUR,
Fr. Thomas Maria Mamachi Ordinis Praedicat. Sac. Palat. Apost. Mag.

IN-

INDEX
DISSERTATIONUM

LITURGIA

MYTHOLOGIA

DIS-

CULTUS CIVILIS

ERRO-

ERRORES IN TYPUM ILLAPSI

ERROR			CORRECTIO
Pag. 4	linea 11	*dicta*	*dictae*
10	6	*bála*	pála
13	8	*quotidianas*,	*quotidianae*
14	5	*adsistere quidem*	*nequidem assistere*
20	3	*campane*	*campanae*
32	7	*vide tab.* IV.	*vide tab.* XVI.
71	2	*mille*.	*millies*
103	9	*unum leonem*	*supra unum leonem*
123	22	*ut le terme*.	*sut le terme*
ibid.	31	*inquirenda esse*.	*inquirendam esse*.
182	6	*corperto*	*comperto*.

135 post hanc *pag.* sequi deberet *pag.*136.137.138. & sic consequenter, ex inadvertentia vero illapsus fuit *num.*134.136., & iterum 136. ac demum 137. Itaque illi qui indicem rerum inspiciunt, ordinem hunc inversum fuisse animadvertant.

136	15	aquaquaticum	aquaticum
168	30	before Christi	before Christ.
191	20	& talem	*adde*. uno vultu & 6. manibus
224	22	equi	equos.
227 *in notis*		Macenas	Maecenas

ELEN-

ELENCHUS
LIBRORUM INDICORUM
QUORUM AUCTORITAS IN HOC OPERE AFFERTUR

അമരസിംഹഃ Amaraſinha, vocabularium litteralis linguae Samſcrdamicae. De hoc Brahmanico claſſico libro vide in grammatica Samſcrdamica *pag.* 13.62.63. Anquetil du Perron in Zend Aveſta *tom.* 1. *edit. Pariſ.* 1771. in append. *num.* 110. ſub corrupto nomine *Amarkosh*. Librum *Aſiatick reſearches*. *tom.* 1. *p.* 354. Catalogum codicum manuſcriptorum bibliothecae regiae Pariſ. *num.* 244. *num.* 94. *num.* 42. Indicem huius operis ſub voce *Amaraſinha*.

സിദ്ധരൂപം Sidharùbam, grammatica Samſcrdamica edita Romae anno 1790. Vide diſſert. hiſtorico-criticam ei praemiſſam.

മാഘഃ Mágha, poema epicum. Vide de eo grammaticam Samſcrdamicam *pag.* 65.66.67.68.

ഭാഗവതം Bhagavadam poema epicum. Vide de eo grammaticam *pag.* 68.69.70. Item eius textum originalem *p.* 171. *& ſeq.*

രാമായണം Rámáyanam, poema epicum. Vide de eo grammaticam *pag.* 70.71. Codices manuſcriptos bibliothecae regiae. *num.* 32. *fol* 434. *& ſeq.*

യുധിഷ്ഠിരഃ Yudhishdira, poema epicum. *Vide* grammaticam *pag.* 71.72.

സംഭവം Sambhavam ſeu പുരാണം Puránam liber geneſis & originum Indicarum. *V.* de eo grammaticam *pag.* 74. Item huius opuſculi *pag* 61.

ചന്ദ്രോദയം Ciandródayam. *Vide* de eo grammaticam *p.* 175.

Omnes hi codices Indici autographi manuſcripti ſunt. Ultimus exſtat in muſeo Borgiano Velitris, reliquos ego poſſideo, excepto libro Mágha, cuius fragmentum tantum in Indiis obtinere licuit.

LITUR-

LITURGIA

യാഗം

YAGAM SACRIFICIUM

SOLI CETERISQUE PLANETIS OFFERRI SOLITUM

TAB. I.

Soli haec nomina tribuuntur in vocabulario Brahmanico അമരസിംഹം *Amarasinham* dicto. *Primo* സൂര്യ furya. Hoc nomine multi Indici reges insigniti fuerunt. *Fimala Dermasuriada* nomen corruptum regis Candy in insula Ceylan, quod quia ex sacra lingua Samscrdamica descendit, ut ex hoc vocabulario & ex solis nomine a nobis allato patet, primigeniae sinceritati restitutum, scribendum est: *Vimala Dharma súryada*, magnae virtutis sol (1). Ex hoc regis nomine insuper evincitur, sacram linguam Samscrdamicam in illa insula in usu fuisse, & hodiedum in rebus liturgicis in usu esse. Progeniem primorum Indiae regum a sole & luna etiam deducit sacer Indorum codex *Bhágavadam* dictus (2). *Secundo* sol vocatur ദ്വാദശാത്മാ dvádashádma, id est *duodecim zodiaci signorum anima*. *Tertio* അഹസ്കര ahastara, *diem vehens*. *Quarto* പ്രഭാകര prabhágara, *lucidus*, *lucem vehens*. *Quinto* തരണി taranni, *sidus*. *Sexto* ഗ്രഹപതി grehabadi, *dominus & maritus stellarum*. *Septimo* മിത്ര mitra, *sol & amicus*. Ubi observandum est, litteram *h*

A in hac

(1) Vide *in parte septima Indiae orientalis icones veras variorum populorum & regum, caerimoniarum &c. quibus Georgii Spilbergii & Casparis Balbi navigationes illustrantur*, tab. x. *Francofurti apud Wolfangum Richter anno* 1606.

(2) Vide pag. 160., & 161. libri inscripti: *Sidharúbam seu grammatica Samscrdamica*. *Romae anno* 1790.

in hac originali voce non reperiri, ac proinde *Mithra* a Persis & Graecis scriptum, corruptio est vocabuli Samscrdamici originalis (1). Deinde notandum est, male ab imperitis criticis redargutum fuisse Thomam Hyde, quod *Mithra* vocabulo etiam amici significationem attribuerit. Hanc significationem ei manifeste attribuit vocabularium Samscrdamico Malabaricum R.P.Iohannis Ernesti Hanxleden linguae Samscrdamicae peritissimi viri sub voce Mitra (2). *Octavo* ഹംസഃ hamsa, *Cicnus*. Hoc nomen attribuitur cuidam Indico regi in libro Indico *Ciandrodayam* dicto, quem ad manum habeo. *Hamse* nomen etiam gerebat *deceptor quidam filius Ahmedis e Persia oriundus, & in pago quodam, Cairi vicino, habitans*, de quo vide *pag.*109. eruditae dissertationis in Museum Cuficum Borgianum Velitris (3). Hoc igitur nomen Hamsa fortassis ex India ad Persas aliosque pertransiit. Id saltem iure & nomine possessionis urgere possunt Brahmanes, quousque non constet allata nomina etiam linguae Persicae, aut Aegyptiacae communia aut propria esse. *Nono* ആദിത്യഃ aditya, quasi prima creatura seu a principio exsistens. Ab hoc etiam multi reges Indici denominati, sic വിക്രമാദിത്യ Vikramáditya, *excessivus sol*, nomen regis Indici, vide in libro *Asiatick researches pag.* 286. *a Sanscrit inscription at Budha Gaya*, ubi ab eo etiam aera quaedam inscribitur. *Decimo* മാൎത്താണ്ഡഃ mártánda *sol*. Hoc nomine vocabatur antecessor hodierni regis Travancorensis, nempe *Víra Mártánda*, fortis sol. Plura adhuc epitheta sol apud Brahmanes habet, quae illius varias qualitates & virtutes explicant, sed his enarrandis supersedeo. Solis & lunae nomina in sacra litterali Brahmanica lingua omnia sunt generis masculini, quod vide in vocabulario Amarasinha sect. *Sorggavarggam* & in grammatica Samscrdamica *pag.*118.

Solem

(1) A Mitra Mitridates est, & Mitra, quod alii corrupte misra scribunt, etiam multi Brahmanes appellantur.

(2) Vide inter codices manuscriptos bibliothecae S. Congregationis de Propaganda Fide num.9. *Vocabulario da lingoa Malavar.*

(3) Museum Cuficum Borgianum Velitris, illustravit Iacobus Georgius Christianus Adler Altonanus. Romae 1782.

Solem & lunam a Brahmanibus coli ex nostris viatoribus Anglis & Gallis pauci, quod sciam, observarunt, quamquam ipsi mira dicacitate contendant plerique se Brahmanum dogmata apprime nosse, & optime pro suo quisque studio tradere & explicare. Illi, ait Plutarchus (1), *qui cultum deorum nobis tradiderunt tribus formis usi sunt, naturali, fabulosa, testimonio legum. Naturalem philosophi, fabulosam poetae docent, leges suas singulae habent civitates. Tota doctrina in septem tribuitur partes. Prima est eorum, quae in caelo & sublimi fiunt, observatio. Homines enim coeperunt Deum agnoscere, cum viderent stellas tantam concinnitatem efficere, ac dies noctesque aestate & hieme suos servare status ortus atque obitus: indeque terram animantia, & fructus proferre. Itaque pro patre caelum, pro matre terram acceperunt, patrem illum, quod aquam instar seminis effunderet, matrem hanc, quod conciperet & pareret. Cumque viderent stellas perpetuo moveri, & in caussa nobis esse, ut solem & lunam contemplaremur, deorum iis nomen fecerunt a cursu dictum. Secundo & tertio loco deos distinxerunt in utiles, Iovem scilicet, Iunonem, Mercurium, Cererem: & damnatos, Diras, Furias, Martem, quos ut violentos & saevos placant sacris, atque avertunt. Quartum & quintum locum rebus & motibus animi assignaverunt; ut amori, veneri, desiderio, & de rebus spei, iustitiae, aequitati &c.* Hanc sententiam cordati scriptoris quamvis longiusculam ideo attulimus, quia saltem quoad Brahmanes, eam in decursu huius opusculi perfectissime vindicaturi sumus. Videatur etiam Lactantius lib. *divinarum institutionum*, Macrobius (2), qui ex veterum sententia *solem Deo simillimum, fontem caelestis lucis & ducem, moderatorem, mentem mundi, cor caeli, temperationem mundi, terrenae fecunditatis auctorem, mundi caput & satorem, Iovis oculum, omnium vitae auctorem, putredinis caussam, ignis elementum vocat*. Hunc eumdem ab Aegyptiis, Chaldaeis, Persis, Scythisque sub varia figura & forma cultum & adoratum fuisse ostendit, & eidem Macrobio adstipulatur Clemens

A 2

(1) Plutarchus lib. 1. de placitis philosoph. edit. Paris. anno 1572.

(2) Macrobius in somnium Scipionis cap. 2. cap. 19. cap. 20. Saturnal. lib. 1. cap. 17. cap. 18. cap. 19. & alibi.

mens Alexand., Curtius, Strabo, aliique, atque ipſe denique ſacer textus (1).

Dum Brahmanes ſoli ceteriſque planetis ſacrificare animo conſtituerunt, quod primum & maximum eorum ſacrificium eſt, യാഗം *yágam* dictum, hoc modo ſe ſe operi accingunt (2). Centum Brahmanes eruditiores deputantur & mittuntur, ut in campo aperto & ſpatioſo locum idoneum eligant & diſcernant, in quo ſacrificium perfici poſſit. Hic dum electus eſt, ex quatuor plagis limitibus certis defixis, multis precibus humum conſecrant, malos genios aqua luſtrali *tírtam* dicta, atque aſperſorio ſeu ramuſculo arboris *máva* alias vulgo mangueira dicta, quae fecunditatis ſymbolum eſt, atque Deae Lekshmi (terrae) ſacra, diligenter pellunt, locum exorgiſant, & purificant more in *yagiurvédam* ſeu in lege de ſacrificio *yágam* perficiendo, praeſcripto. Quae lex ac libri de ſacrificiis tractantes non abſimiles ſunt aliquibus praeceptis in Levitico & Numerorum libro datis, ex quibus haec imitata aut corrupta fuiſſe, contendunt plures Indici Miſſionarii, aliique ſcriptores multi. Loco iam conſecrato erigitur tabernaculum ſeu tentorium ſive ex tela, ſive ex palmarum foliis & ramis confectum, illudque amplum ac ſpatioſum, ita ut ad minus centum Brahmanes magiſtros, qui ad ſacrificii opus peragendum ſpecialiter ſeliguntur, capere poſſit. Adſtantium & ſimul cum magiſtris recitantium Brahmanum numerus ſubinde ad duo millia aſcendit. Quin anno 1787. menſe aprili, dum rex Travancoridis hoc ſacrificium yágam in florido campo ad flumen *Feira d' Alva* ſito, perfici curaverat, quatuor millia Brahmanum holocauſto adſtiterant. Circa tabernaculum plura ſunt habitacula pro recitantium commodo exſtructa, eaque quadratum ſpatium relinquunt, ut tabernaculum in medio omnibus pateat. In ipſo tabernaculo ſacer adeſt

& qua-

(1) 4.Reg.23.4. *Et praecepit ut proiiceret de templo Domini omnia vasa quae facta fuerant Baal, & in luco Asarae, & universae militiae caeli . . . & delevit qui adolebant incensum Baal & soli, & lunae, & duodecim signis.*

(2) Confer codicem manuſcriptum R.P. Norberti Capuccini Miſſionarii Pondicerenſis §. *de initiatione Brahmanum*, item manuſcriptum R. P. Iohannis de Brito: *Noticia dos erros, que tem os gentios de Concaõ da India.*

& quadrangularis focus *kunda* dictus, ex cuius medio columna lignea prominet, ex cuius superiori parte funiculus alligatus in utramque partem defluit. Funiculum istum in utramque partem propendentem, viro duas uxores ducere licitum esse, significare putant aliqui, alii vero illum duas legis partes, nempe *védángam*, & *védásáram*, id est substantiam & spiritum legis, columnam vero *yúbam* dictam, firmitatem legis significare dicunt. Ad hanc mulieres Brahmanicae, quin & ipsi viri Brahmanes ഗുരു *guru* suo seu magno magistro olim peccata sua confitebantur, quae res nunc in desuetudinem abiisse dicitur. Ad sacrum focum & circa columnam novem species lignorum coacervantur, quae novem planetis (tot enim admittunt) consecrata sunt. Totidem species lignorum sacrificuli manibus tenent, ut concepto igne, & sursum tendente, illa in focum iniiciant, atque butyro infuso vim & vigorem ignis incitent & sustineant. Disposita igitur lignorum strue, perfrictione mutua & celeri siccae arboris *arasu* dictae duorum ligni frustorum, novus elicitur ignis, ac supradicta strues accenditur. Quo peracto in ora Coromandelidis a bubulco, in ora Malabaridis vero a nobili militari viro Nayre aliquo, hircus, aut aries, qui sine macula esse debet, in ipsum circulum sacrificulorum, & ante aram adducitur (1). Ibi super arietem multae preces dicuntur, quin etiam multa secreta verba ad aures animalis insibilantur, meatus respiratorii vi & manu occluduntur, atque aries suffocatur, aperto illius ventre iecur extrahitur, quod in tepido lacte lotum, & butyro recenti illitum primum in sole, tum igne affatum seponitur. Interim aries ipse immolatur, & dum igne crematur, multo thure, nuce myristica, atque santalo rubro in ignem iniecto gravis odor fugatur, ad Deum Mitra, ad Deum Brahma, ceterosque divos multae & fervidae orationes diriguntur. Holocausto consumpto residui arietini iecoris frustula ac particulae ex farina frumenti subacti panis, adstantibus Brahmanibus distribuuntur, qui omnes ea uno eodemque momento, quo magister sacri-

(1) *Victimam* (Indi) *non iugulant, sed praecluso spiritu necant, ne quid mancum Deo offeratur, sed integrum*. Strabo lib. 15.

ſacrificulus, deglutire & comedere debent. Sacrificii praeſes ſeu magnus magiſter യജമാനൻ *yagiamán* dictus ex ſacro huius ſacrificii igne parum aſſumere & in domum ſuam delatum ſeponere, atque toto vitae ſuae tempore cuſtodire & alere tenetur, ne exſtinctus pereat. Exinde ſacerdotes illi, qui ſemel etiam publicum hoc ac ſolemne ſacrificium peregerant, a gentilibus maximi habentur, ac veluti magni magiſtri & ſuperiores eccleſiaſtici ſunt. Hi dum moriuntur, rogo conſtructo, & ex hoc eodem igne ſacro ſcintilla admota, ſuper lignorum ſtruem cremantur, ut hoc ſacro igne conſumpti, purgati & expiati ab omni tranſmigrandi ſeu metempſychoſeos poena abſoluti Brahmae Dei gloriam conſequantur. Haec igitur eſt cauſſa ob quam antiqui Gymnoſophiſtae etiam vivi in ignem ſe praecipitabant, & corpus ſuum igne comburi volebant. Vide apud Strabonem *lib.*15. inſcriptionem legati Indici, qui ad Auguſtum Imp. Rom. deputatus & itineris aerumnis fractus Athenis igne crematus fuit. *Hic iacet Larmaochagas* (forte dicendum erat Dharmóciaguen) *Indus ex Bargoſa* (ex Baroche) *qui ſecundum patriam Indorum conſuetudinem ſe immortalem fecit*. Eamdem ſortem virili conſtantia ſubiit *Calanus* Brahman, quem Alexander Macedo ex India in Perſiam abduxerat, de quo vide Plutarchum *in vita Alexandri*, & Porphyrium *lib.*4. *de abſtinentia*, ubi haec verba ſingulari attentione notanda: *Brahmanes autem ita erga mortem affecti ſunt, ut vivendi tempus quaſi neceſſarium quoddam naturae miniſterium inviti ſuſtineant, atque ideo animos a corporibus feſtinent abſolvere. Adeo ſtabilem ac veram & ipſi, & pleriquc animabus inter ſe poſt obitum vitam eſſe crediderunt*. An non ergo nugae ſunt opiniones eorum Europaeorum qui Brahmanibus materialiſmum, ſpinoſiſmum, & atheiſmum appingere ſunt auſi? An quis ſponte vivus in ignem inſiliet, ut corpore & animo pereat, an non potius id faciet ſpe melioris boni adipiſcendi? Sacrificium yágam cuinam aequiparari debeat, an ſacrificio alicui Aegyptio, an arietis ſacrificio Iſraelitico, hoc noſtra non intereſt hic perquirere. Sol in nonnullis Indicis delubris quadrigis & curru inſtructus repraeſentatur, quam iconem exhibent Angli Calcuttenſes *ad pag.* 262. in libro

libro cui titulus : *Asiatick researches* (1). In hac icone aliisque, quae praesertim curribus triumphalibus, quibus idola solemniter vehi solent in publicis pompis, insculptae videntur, *súrya* seu sol, tamquam *terrenae fecunditatis auctor* una manu florem lotum seu nymphaeam, primam nempe ex sole & aqua productionem, primam caloris & humoris prolem, *fecunditatis symbolum* manu sua gerit. Inter illos deastros quos ex antiquissimo delubro insulae Elephantae descriptos & aeri incisos exhibet Niebuhr (2) *tab.6.* repraesentatur trinitas Indica seu *Brahma*, *Vishnu*, & *Shiva*, qui dii sub se aliquot *hamsa* seu cycnos, aut anseres habent. Ex hoc ergo attributo certo inferendum esse videtur, unam ex illis tribus figuris solem symbolice repraesentare. Sed de his agemus infra. De Mitra eiusque sacris apud Persas aliasque gentes vide eruditum Calmet *in dissertatione de Moloch Deo Ammonitarum*, de Paw *recherches philosophiques sur les Chinois vol.* 1. *pag.* 315., Plutarchum *lib. de Iside*, Q. Curtium *lib.3.cap.3.* & Alphab. Tibet. *pag.* 81.

ചന്ദ്രൻ ciandra, vel സോമൻ soma (generis masculini) Brahmanibus luna est, cui sacrificium herbarum offertur, quae cum contusae fuerint, succus earum a sacrificulis bibitur. Princeps sacrificulus qui illud peragit, vocatur സോമപാദി somabadi, & sacrificium ipsum *somayágam*. Herbae illae per oratiunculas, quarum caput particula ഹും *bum* est, & cauda ഓം *om*, id est *an vis? volo*, *fiat*, *amen*, consecrantur. Persas quoque huius sacrificii notionem habuisse, atque haec omnia a Graecis mire corrupta ac deformata fuisse, colligitur ex Plutarcho *lib. de Iside*, ubi Mitrae sacrificium describit. De duabus illis voculis *bum* & *om*, vide nostram dissertationem in linguam Samscrdamicam. A *ciandra* vel ut alii corrupte scribunt chandra vel shandra pariter multi Indici reges fuere denominati. Quare in

(1) *Asiatick researches*, or Transactions of the society instituted in Bengal. Volume the first. Calcutta 1788.

(2) Niebuhrs Reisebeschreibung nach Arabien und anderem umliegenden Ländern Zweiter Band. Kopenhagen. Jahr. 1778.

re in duas lineas diſtinguuntur, nempe in reges ex ſole, & luna progenitos, ut habet primus verſus libri *bhágavadam*.

A ſole, luna, aliiſque planetis Indi dies hebdomadae denominant, quod iam dudum obſervavit R. P. Beſchius in ſua grammatica Tamulica *pag.*159. (1), & nuper Abbas Laurentius Hervas (2), quos conſulat cui placet. Quemadmodum vero ſol, luna, ceterique planetae in ſacra litterali lingua Samſcrdamica plura nomina & epitheta habent, ut ſupra de ſolis nomine ex vocabulario Amaraſinha allato vidimus, ita quoque nationes illae variis his nominibus, & epithetis planetas illos denominant, quae tamen vocabula omnia unam eamdemque ſignificationem habent ſubiecto illi propriam. Sic v. g. *aaditya* ſol, *sùrya* ſol, unde Tamulenſes aiunt aaditya kilami vel nháyarakilami *ſolis dies*. Malabarenſes nháyarásziciа *ſolis dies*, vel aadityanal *ſolis dies*. Ita pariter Ceylanenſes, Indoſtani, Máraſti, Canarini, Talinganici, Carnatenſes, Bengalini & Nepalenſes plus minusve variant, quamvis omnia harum gentium & linguarum gentilitiarum vocabula ab una atque ubique eadem ſacra litterali lingua Samſcrdamica deſcendant, & ideo apud eos luna vocatur *tin*, *soma*, vel *ciandra*, unde tinguelaszicia, & sòmaváram *dies lunae*. Mars *ciova*, *mangalen* ſeu bonus & felix eſt. Mercurius *budha*, *budhin*, *bodh*, *budho* ſpiritum, mentem, vel intelligentiam id eſt genium planetae mercurii rectorem denotat. Iupiter eſt *brahaſpadi* vulgo *vyàsha* dictus. *Shucra* vel *usbena* vel *velly* eſt venus planeta generis maſculini. Denique ſaturnus *ciani*, *shani*, *manda*, *pangu*, *gauri*, *kàla*, ultimum hebdomadae diem conſtituit. Adde his *ràhu* & *kédu* planetas duos, quos Brahmanes tempore tantum eclypſis viſibiles eſſe aiunt, id quod teſtatur R. P. Hanxleden in Indiculo univerſali quem dictionario ſuo Samſcrdamico Malabarico Luſitano praefixit. Quare vehementer alucinatus eſt Sonnerat, dum duos iſtos Brahmanicos planetas noſtram urſam maiorem eſſe dixit. Vide *tom.* 1. *pag.* 220. *edit. in* 8. His ergo novem planetis Brahmanes ſacrificium yagam offerunt, & in eorum honorem novem diverſa ligna cremant. HO-

(1) Grammatica Latino Tamulica, Trangambariae typis Miſſionis Danicae anno 1739.

(2) Aritmetica delle nazioni e diviſione del tempo fra gli orientali; opera dell' Abate Don Lorenzo Hervas. In Ceſena 1786. *pag.*188., ubi hebdomadae dies pluribus Indicis linguis, quamvis vocabulis non parum corruptis, afferuntur.

ഹോമം.

HOMAM HOLOCAUSTUM IGNIS

TAB. II.

Igni, cui facrificium hoc offertur, nomen eft അഗ്നി aghni, vel aguini Gallico ore prolatum. In vocabulario amarafinha fect. ബ്രഹ്മവൎഗ്ഗം *Brahmavarggam*, in libro *Sambhavam*, & alias paffim huic deo, qui genius eft, uxor attribuitur, quae vocatur അഗ്നായി *aghnay*, vel സ്വാഹാ *svábà*. Sacrificium hómam feu ignis in iifdem libris loco citato per excellentiam etiam vocatur *dévayagna*, feu facrificium divinum, quod innuit, quam magnus fit ignis apud Indos Deus, & quanti aeftimetur hoc facrificium ignis. Et revera nulla actio ardua, nobilis, fancta, & magni momenti fit abfque praevio facrificio ignis. Dum pueri primo fcholam adeunt, huic deo facrificent eft neceffe. Dum filio fponfa deligitur, parentes prius igni facrificant. Dum in fponfi domum deductae *tály* feu maritalis teffera appenditur, fponfus & fponfa huic deo facrificent oportet. *A veteribus inftitutum eft*, ait Lactantius (1), *ut facramento ignis & aquae nuptiarum foedera fanciantur, quod fetus animalium calore & humore corporentur, atque animentur ad vitam.*

De hoc facrificio Indico paffim loquuntur auctores. Sonnerat *tom.* I. *edit. in* 4., R. P. Norbertus, R. P. Iohannes de Brito, auctores libri *Afiatick refearches* (2) *pag.* 401. ubi hoc folemnius facrificium defcribunt. Dum minus folemne eft, unus etiam Brahman, qui fine macula, loto corpore, & albis indutus veftibus effe debet, fufficit. Hic fuper exiguo fcabello quod *pídam* vocant, fedendo & preces *slogam* feu verfus aliquos recitando opus aggreditur. Ante ipfum adfit oportet campanula manualis, lampas ardens oblonga, amphora liquido butyro vel in eius defectu oleo nucis coco repleta. Circumcirca folia ampla ficus In-

B dicae

(1) Lactantius de origine erroris, feg. 21.

(2) On the *Trial* by *ordeal* among the *Hindus* pag. 400. 401.

dicae *banána* dictae iacent, in quibus holocausti materia circa sacrum focum *kunda* dictum disponitur. Haec autem est lignum aquilae sinense pretiosum dum haberi potest, lignum camphorae dictum quod camphorae resinam exsudat, santalum rubrum, nux myristica, bdellium, grana iuniperi, arundo zachari, dactyli, sisamum, ocimum, oryza, arboris hála & vepa aliarumque multarum medulla, cortex, flores & folia. In his adhibendis Brahmanes, & auctores in iis recensendis variant paulisper, & uni plus, alteri minus necesse esse, asserere placet. Disposita in foculo seu quadrangulari fossa holocausti materia, ex ardenti lampade ignis admovetur, accensi ignis indicium campanula datur, materiae foco impositae butyrum infunditur. Dum ligna validiorem iam conceperunt flammam, oryza, flores, aliaque comestibilia quae offerri vult ille qui holocaustum peragi iubet, in ignem iniiciuntur, & preces secretae *mandram* dictae a sacrificulo Brahmane recitantur. Hae fere omnes ad singulos versus per vocem *hum* incipiunt, & per voculam *om* finiunt. Sunt tamen orationes plures quae in principio voculam *om*, in fine vero voculam *svahà* habent, sic v. g. ഓംക്ഷീര ഗോപാലയെസ്വാഹാ Om kshira gopálaye svahà, *Om*, *fiat*, *lac producatur*, *o Deus pastor* (Vishnu incarnate in krshna) *svahá*. Haec oratiuncula dicitur, dum uncto mulieris lacte deficientis pectore, a Deo Krshna vaccarum pastore petitur, ut ad lactandum pàrvulum mamillis lac restituat. In hac oratiuncula ultima vox est *svahá*. Hanç Calcuttenses Angli *dissert.* in litteraturam Indicam *o utinam* explicant. Verum particula *om*, ut nos ad evidentiam usque in dissertatione nostra in linguam Samscrdamicam iam demonstravimus, *fiat*, *o utinam fiat*, *amen* &c. iam significat, sequeretur ergo in his oratiunculis dupliciter *o utinam*, vel *fiat* poni, quod non est verisimile. Vocula ergo svahá contractio est popularis a voce *sváhá*, quae deam ignis uxorem significat, atque tunc praecipue in hisce oratiunculis invocatur, quando per sacrificium ignis mariti sui aliquid ab aliquo deo petitur. Brahmanes sicuti & Persae & Tibetani ignem venerantur, non solum quia is reliquis elementis potentior est, sed primi ideo cum-

cumprimis eum colunt & timent, quia ſub illius figura Ishvara, Shiva ſeu *Dominum*, & maximum Indicum Deum, vindicem, iudicem, & deſtructorem rerum omnium, *Shaſtáva* dictum ſibi repraeſentant, ita ut de illis vere & certo dici poſſit, ſub ſimbolo ignis Brahmanes verum Deum adorare. Nec deſunt aliae rationes Brahmanibus ad adorandum ignem. *Multi ſaepe fuerunt hominum interitus, & erunt igne quidem & aqua maximi*, ait Plato *apud Clement. Alexand.* (1), & Clemens ipſe proſequitur: *norat enim ille* (Epheſius) *a barbara philoſophia doctus, malorum hominum purgationem fieri per ignem, quam ſtoici* ἐκπύρωσιν *exuſtionem dixere, qui & per eam hunc talem quempiam revicturum docent*. Plutarchus vero (2) ait: *Apud Indos caſtae maritorumque amantes uxores de igni litigant atque certant: victricem, quia cum marito mortuo comburitur, reliquae ut felicem laudibus vehunt atque decantant. Ac qui ſapientes ibi ſunt, nullus eorum dignus admiratione, niſi vivus etiamnum & animo & corpore valens, animam a corpore igni diſcernat, puruſque a carne diſcedat eluta mortalitate*. Hic quidem mos ſi umquam exſtitit, & inter Brahmanes univerſalis fuit, exſolevit in quantum ad viros. Quod ad feminas maritis orbatas attinet, in Bengala, ac aliis paucis Indiae locis adhuc viget, & Sonnerat *tom. 1.* (3) duas tabulas exhibet, quarum una viduam quamdam ad rogum feſtinantem cum mariti corpore cremandam, altera ardentes prunas & ſuper iis ambulantes Indos repraeſentat. Videatur etiam inter icones navigationis Spilbergianae *tab. 22. ſepulturae regum & ſacerdotum in Pegu delineatio*. Mundum per ignem deſtruendum fore tradunt Brahmanes in libro പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി Prabanciaſrshti, quod ex ſententia Malabarenſium etiam confirmat R.P.Ildephonſus a Praeſentatione (4). Hi dum veſperi accenſam lucernam in cubiculum vel atrio domus inferunt, lampadis lumen ambabus uſque ad frontem elevatis manibus ſalutant & venerantur. Mulieres dum noctu ignem ſeponunt

 &in

(1) Strom. lib.5.§.235. Laertius lib.9. pag.244.

(2) Plutarchus *an vitioſitas* &c.

(3) Voyage aux Indes orientales, & a la Chine par Mr. Sonnerat, a Paris chez Froulé. 1782. editio in quarto.

(4) De creatione mundi ex ſyſtemate Brahmanico cap.3. & 4. inter codices manuſcriptos bibliothecae S. Congregationis de Propaganda Fide num.20.

& in foco contegunt, pauca oryzae grana in eum iniiciunt, atque Deae *Lekshmi*, nostrae nempe Bonae aut Cereri deae, sacrificant, ut fruges ab urenti igne in agris intactas servet. Lampadis lumen etiam de die, & meridiana luce novis nuptis praeferri solet, sed cumprimis sponsae, dum ad sponsi domum traducitur, id quod ego saepe meis oculis vidi, neque absque mysterio factitari facile observabam. Quin adest Velitris in museo doctissimi, ac bono litterariae reipublicae nati Eminentissimi Card. Borgiae antiquae deae fornacis unicum & rarum monumentum ex marmore in eadem civitate repertum, quod inspiciat, & examinet cui placet.

> *Facta Dea est Fornax, laeti fornace coloni*
> *Orant ut fruges temperet illa suas.* Ovid. 2. Fast.

Niebuhr bonae fidei auctor familiam Gueber Suratae exstare narrat *tom.*2. quae ducentis annis sine interruptione sacrum ignem se conservasse, & adorare gloriatur & profitetur. Confer Iusti Lipsii *excurs.* 1. *in Taciti Annales*, Titum Livium *de Igne & officiis Vestalium Romanarum*, & Q. Curtium *lib.*4. *cap.* 10., ubi de Persarum igne haec habet. *Solem & Mithren* (in accus. Samscrdamico dicendum *Mitram*) *sacrumque & aeternum invocavit* (Darius) *ignem, ut illis dignam vetere gloria, malorumque monumentis fortitudinem inspirarent.* Heic ex ignorantia linguae *Sol* & *Mitra* vides disiuncta, & ex una re duo vocabula, seu quasi duo numina diversa effecta fuisse. Mitrae Persici numinis bovi, qui terrae symbolum est, insidientis figuram cum inscriptione *Nama Sebesio Deo Soli invicto Mitrae* vide in aedibus villae Pincianae Exc. domus Burghesiae. Hoc eodem fere modo bove vehitur Indicus *Shiva* Deus.

ശ്രീ.

SACRIFICIUM TUKAM, ALIAEQUAE VICTIMAE HUMANAE

TAB. III.

Primae hominum oblationes, quibus ſuam in Deum pietatem teſtarentur, providentiam agnoſcerent, ſibi ſuiſque propitium redderent, erant fructus terrae (1). Indis hodiedum mos iſte praeplacet, atque communes, ne dicam quotidianas, oblationes ſunt oryza, nux coco, butyrum, oleum, ficus banânae, flores, & arborum fructus. Hi ut ingenio mites ſunt, atque metempſychoſeos dogmati addicti, a ſanguine abhorrent, certaque notitia comperi, multos Brahmanes ideo ſacrificio yâgam adſiſtere nolle, quod in eo hircus innocens animal iuguletur, & adſtantes ex eius iecore particulam edere cogantur. Quare priuſquam animali fauces praecludantur, multas ſacrificuli ad Deum Brahma preces fundunt, eumque deprecantur, ne occiſionem illius animalis ſibi imputet, quam unice ad implendam legem ſe facere profitentur. Verum ſicuti apud alias pleraſque gentes pedetentim, ſive ad avertendum aliquod ingens malum, ſive ad irata numina, maloſque genios, a quibus mala illa ſibi irrogari exiſtimabant, placandos, cruenta ſacrificia locum obtinuerunt, ita quoque Deo Shiva ſeu igni poſtea bos in ſacrificium caedi coepit. Quod quidem primum ſanguinis effuſione peractum ſacrificium, quam antiquum ſit, patet ex eo, quod in libro *Yudhiſhtira* de hoc uno cruento ſacrificio mentio ingeratur: ഉഭഹൃ ദപശുരുദ്രാ uba hrda pashu Rudra, *Rudra* (qui & Shiva) *cui oblatus eſt bos* (2). Huic ſacrificio cruento ſucceſſit immolatio gallorum, quae hodiedum in India obtinet, atque alias cruentas victimas ſupplet. Deae Bhagavadi, vel Gaᵉngadêvi, quae fortaſſis Graecis omnium gentium cultus corruptoribus Taurica Dia-

(1) Geneſis cap. 2.

(2) Confer Rogers offene Thur zu dem Verborgenen Heydenthum. Norimberg. Annó 1663.

Diana est, in Indiis homines immolatos fuisse tradunt multi, sed cumprimis rerum Indicarum peritus vir Abraham Roger (1). Huius itaque sacrificii humani reliquiae non ambiguae esse videntur hodiernum sacrificium in australi India tùkam dictum, quod quidem nulla Brahmanica lege fit, qui illi adsistere quidem solent, sed peculiari, populique imaginatione fervidi, & antiquae consuetudinis tenacis tumultuaria devotione.

Mense martio, quo huius deae festus dies recurrit, ante fores delubri ipsius Bhágavadi non a Brahmanibus, sed a Nayris, aliarumque inferiorum tribuum hominibus galli gallinacei plures occiduntur, atque protinus fumante adhuc sanguine sursum in aerem proiiciuntur, ut defluens & undequaque dispersus sanguis humum & templi postes respergat. Deinde uncino ferreo in dorsum immisso super portatilem machinam devotus aliquis vir, qui ad hoc opus aere conducitur, in aere suspenditur gladium manu portans. Dum suspensus circumstanti & in immensum conglobato populo mali quo premitur, finem denuntiat, pulsantibus tympanis tribus vicibus ita suspensus circum templi ambitum portatur, acclamante eidem populo, beatum depraedicante, & deae suae Bhagavadi se se fervidis, sed tumultuariis precibus commendante. Peracto trino circulo vir ille demittitur, uncinus eximitur, vulnera lavantur, sanguis extergitur, & aut a templi praesidibus, aut a devotis aliis hominibus praemium ipsi persolvitur. Ex navigationibus Spilbergii *part. 7. cap. 34. pag. 96.* hoc idem festum suo tempore in ora Coromandelidis obtinuisse apparet, atque is *tab.* XIV. hanc eamdem victimam ex uncinis pendentem exhibet. *Sacerdotes Idololatrae*, ait ipse, *post admonitionem ad poenitentiam, retinacula illa dimittunt, apprehensumque* (virum) *poenitentiarium in utroque humero ad Pagodo* ഭഗവതി Bhagavadi (ex quo vocabulum Pagodi corruptum) *sive ad Idolum attrahunt, ubi dependens ita a retinaculis ferreis ter idolum salutare, pectus suum percutere, & alia peragere cogitur, donec iterum remittatur.* Idolum hoc alis & cornubus instructum, mammis tamen dependentibus

(1) Proinde Indi, Persae, Israelitae trae immolando conveniebant. aliqui idololatrae in bove soli seu Mi-

tibus & ſub feminea forma perquam horrida idem citata tab. exhibet, ex quo nullum iam dubium ſubeſſe poteſt, hanc eamdem deam Bhágavadi eſſe, quae ſub paullo diverſa forma in Malabaride, & ſub nomine Gaéngadévi in Bengála adoratur. Hoc ergo ſacrificium eſt veteris illius *daemonis Bengalini*, quo nomine veteres aliqui ſcriptores uſi ſunt, humano ſacrificio ſubſtitutum. Verum non ita humanarum victimarum memoria ac conſuetudo ex India ſublata fuit, ut ſubinde non recurrat. An. 1746. cum Rex Travancoridis *Víramártanda* contra reliquos Malabariae regulos bellum moviſſet, & ad fluvium *Paravur*, *Cenganáda* & *Ceravá* remoram obſtaculumque inveniſſet, ex conſilio ut aiunt Brahmanum, quindecim infantes partim ex Chriſtiana piſcatorum tribu, partim ex illa gentili quam *Shegos* vel *Ciànas* vocant, intempeſta nocte & nemine tale quid opinante comprehendi atque ad arcem Tiruvándaram perduci curavit. Ibi hi parvuli multis Brahmanum precibus, ſuperſtitioſis caerimoniis, ſacrificiis delibuti & conſecrati, laminis cupreis variis ſuperſtitioſis inſcriptionibus inſignitis alligati in quatuor municipii illius plagis vivi ſepulti fuerunt. Haec res gentem illam ad littus maris habitantem adeo terrore perculit, ut plurimae familiae aufugerint, atque caram ſibi prolem pro viribus occulere ſategerint. Memoria huius facti in Malabaria necdum oblitterata eſt, & ego eam chartae a R. P. Franciſco Cruz Fernandez ſacerdote indigena Malabarico commendatam, ex manuſcripto Batavico, cuius poſſeſſor eſt D. Roſier olim arcis Collanenſis praefectus, habeo, qui illud mihi pro ſua in me humanitate lubens communicaverat. Ex his ergo liquet, etiam ipſos Brahmanes ab humanis victimis interdum non abhorrere, & niſi fallor, etiam in ipſis eorum libris humanarum victimarum mentio recurrit. Sect. *Brahmavarggam* in vocabulario Amaraſinha ſacrificium quod peregrinorum ſeu exterorum advenarum dicitur, മാനുഷയജ്ഞം *mànuszayagna* vocatur, id eſt *hominis ſacrificium*. Ad quam vocem dictionarium Samſcrdamico Malabarico Luſitanum R. P. Biſcoping habet: *Sacrificio para os Brahmanes ſereſteiros*, id eſt pro Brahmanibus exteris. Verum vis illius vocabuli aliud innuere videtur, & cum voca-

vocabularium Amarasinha antiquissimus Brahmanum liber illud afferat, atque iidem hi Brahmanes non facile primigeniam vocabulorum significationem noscant, aut si norint, non facile detegant, fieri quidem posset, ut *hominis* illud *sacrificium*, quod unum est ex Brahmanicis & antiquissimum, immolationem hominis significet. De viduis Indicis se se cremantibus, quas valde deplorat Sonnerat, vide eius *tom.*1. Spilbergii, Balbique navigationes, & R.P. Vincentium a S.Catharina Senensi *lib.*3. *cap.*28. *p.*322. (1). Ubi tamen notandum est, consuetudinem illam in Malabaria iam dudum sublatam fuisse, ita ut nunc viduae illae post mortem mariti aut ad maternam domum redeant, aut se se famulitio alicuius templi addicant. Olim obligatio se se cremandi apud aliquas (neque enim omnes se cremabant) pendebat ex stipulatione libera matrimoniali, ex opinione qua Indi per ignem purgari & salvari posse putabant, ex frequenti veneni abusu, a quo sibi mariti timebant, ex absentia maritorum regumque, qui diu bellis gerendis praesentes praeerant, & ne in eorum absentia incontinentes haberent uxores, lege, publica hominum opinione, igne denique & morte fidelitatem uxorum suarum certam exploratamque habere volebant. Sonnerat & le Mierre, qui pluralitatem & communicationem uxorum potius institui exoptarent, hunc morem Indicum valde deflent, & ultimus populum Parisiensem binis vicibus non parum commovit repraesentatione tragica viduae Malabaricae ad rogum deducendae (2). Sed his imperitis nationum criticis, & humanitatis eximiis praeconibus, paucis, sed non inepte, respondit de Cossigny (3).

(1) Viaggio all' Indie orientali. In Roma 1672.

(2) La veuve du Malabar, Tragedie en cinq actes, par Mr. le Mierre; a Paris chez Didot 1786.

(3) Lettre a Monsieur Sonnerat par M.Charpentier de Cossigny, 1784. A L'Ile de France, de l'imprimerie Royale. *p.*10.

പിരുല

പിതൃയജ്ഞം.

PIDRUYAGNAM SACRIFICIA PRO DEFUNCTIS

Illos, qui Asiaticas gentes dogma immortalitatis animae non credere dicunt, illarum gentium historiae imperitos, & veros idiotas dicas, aut malignos, & pervicaces Asiaticarum veterum traditionum eversores iure merito appellaveris. De antiquo hoc dogmate apud Tibetanos recepto, de transmigratione animarum, earum immortalitate, & quomodo mereri possint, confer R.P. Georgii Alphab. Tibetanum *pag.* 263. 235. 270. 181. 199. De Peguanis & Siamensibus dictionarium Pivatii *tom.* 8. & Spilbergii navigationes *part.* 7. *pag.* 113. Abbatem Choisy *Voyage au Siam*, & itinerariam descriptionem D. Flouest, qui ritus anniversarios, oblationes, preces & sacrificia varia pro defunctis, denique ipsum sepeliendi modum, qui apud eos hoc dogma indicat & probat, describunt. De Sinensium anniversariis, sepulturis, & oblationibus pro defunctis acerrime conqueritur auctor philosophicarum disquisitionum *tom.* 2. *sect.* 8. *de relig. Sinensium*. Sumptus gentis Sinicae maximos ipse incusat, monachorum Laokium imposturam, & in sua commoda studium has oblationes ac ritus pro defunctorum animabus in Sinas induxisse, & hactenus sustinuisse queritur (1). Eximius iste Germaniae pseudapostolus, qui materialismum Asiaticis gentibus commendatum habere vellet, cum nihil credat, neque post mortem aliquid sperandum habet. Mirum itaque non est, quod ipse subinde criminetur, & mordeat, dum praeconceptis suis praeiudicis philosophicis, & turgidae suae mentis opinionibus oppositum aliquid apud alios reperit. De animae immortalitate multa tradit Plato in Phaedone, in libris de republica, Menone, Gorgia, aliisque dialogis. Pindarus vero ait: *vis summa leti corpora destruit, superest imago viva at aevi*. Brahmanes duas in homine animas admittunt, rationalem nempe, quam ജീവൻ *given*, & sensitivam, quam

C പ്രാ

(1) *Loripedem rectus derideat, Aethiopem albus*. Iuv.

പ്രാണൻ *prànen* appellant. Hanc omnibus communem & caducam, illam rationalem post mortem superstitem esse, transmigratione a peccatis purgari, poenis etiam inferni subiectam esse quousque omnia expiet, demum aeternae gloriae consortem fieri contendunt eo fere modo, quo Pythagoras & Plato contendebant (1). Ex quo sane mihi etiam suspicio suborta fuit, doctrinam hanc Pythagoram a Brahmanibus hausisse, & ipsum primum suae scholae tradidisse. Brahmanes vero philosophorum omnium primos exstitisse tradit Clem. Alex. qui hoc dogma docuerint, dum Graeci philosophi in hac re delirarent, Stoici nempe, Democritus & Epicurus, de quibus confer Plutarchum *de placitis philosophorum*. Veteres autem Brahmanes animam spiritualem & immortalem semper credidisse non solum docet Strabo & Porphyrius, sed ea vel maxime probant, quae supra diximus, quod nempe ideo aliqui Gymnosophistae se vivi in ignem iniiciebant, ut a peccatis per ignem purgati, animam aeternae beatitudinis & gloriae capacem redderent. Luculentus de iis locus est apud Philonem Iudaeum lib. *quod omnis probus sit liber*: ubi Calanum Indum ita Alexandro Magno scribentem inducit: *Calanus Alexandro. Amici tibi suadent, ut Indorum philosophis manus & vim inferas, ne per somnium quidem res nostras conspicati. Corpora de loco in locum transferes, animos quidquam facere invitos nihilo magis coges, quam lateres & ligna vocem emittere. Ignis corporibus vivis maximos dolores excitat non sine pernicie, hunc tamen nos contemnimus, vivique comburimur* (2). Eadem de iis habet Clemens Alex. Stromat. *lib.*4. §.212. Unde vero his Indicis philosophis tanta audacia & tanta constantia? an non inde, quia, ut diximus, animam immortalem credebant, & eam per ignem purgatam aeternae gloriae participem fieri certo tenebant? Modernorum Brahmanum eadem sane est opinio. En illa quae in libro ചന്ദ്രോദയം *Ciandrodeyam* qui exstat in museo Borg. dicuntur:

ടകി

(1) Vide Strab. lib.15. *De anima, aliisque compluribus similia dicunt* (Brahmanes). *Inferunt etiam quasdam fabulas quemadmodum Plato de immortalitate animae.*

(2) De Calano vide quae a Brahmanibus dicantur apud Palladium de moribus Brahmanorum.

ഭക്തികളെക്കൊണ്ടുവെണം മുക്തിയെയ്യവന്നതുവാൻ
സുകൃതമില്ലാഞ്ഞാലും ദുർഗ്ഗതിവരും നൂനം
കൎമ്മമിഹ ചെയ്തകൎമ്മങ്ങളെപ്പൊലെ
നിശ്ചയം പരലൊകത്തിങ്കൽ ദണ്ഡിക്കാം

Pietate & devotione caelestis gloria est quaerenda; & dum bona opera desunt, certo infernus obveniet, Secundum opera in hoc mundo facta certe in alio mundo praemii vel poenae mensura sequetur (1).

Plura huiusmodi testimonia, quae ex *Sambhavam* & *Bhishma parvam* in medium afferre possem, omitto. Credunt itaque Brahmanes animas, quae nondum in hoc mundo pro peccatis omnimode satisfecerant, post mortem purgari posse, eas superstites, & gloriae aeternae adipiscendae habiles esse. Inde post mortem animarum cura, sacrificium pro animabus parentum, quod *Pidrayagnam* vocant, offerri solitum, anniversarii denique & certi pro deprecationibus, & oblationibus pro defunctis constituti dies quibus caerimonia illa fieri solita in Malabaria Ciattam, vel *Andaciàttam*, alibi *Ceràndakarmam* vel *Pidrukarmam* dici solet.

Pridie huius caerimoniae perficiendae filius vel heres defuncti tredecim Brahmanes invitat. Hi sine lepra, sine corporis macula esse debent. Eorum uxores nec gravidae, nec menstruis subiectae, nec recentes a partu sint oportet. Puritas nempe corporis semper, ubique, & fere ab omnibus antiquis gentibus ad sacrificia necessaria iudicata fuit. Purgata defuncti domo & odoribus thuris, aut aliorum aromatum repleta, stercore vaccae aqua diluto pavimenta cubiculorum perliniuntur. Filii, vidua, propinqui, abrasis capillis, in flumine puritatis ergo lavantur. In cubiculo mensa quadrangularis praeparatur, super quam idolum Dei Vishnu constituitur. Ante hoc folia *tularsi*, quae plantula est nostro silvestri ocimo non absimilis, cremantur. Filius ex Santali, ac desiccati vaccae stercoris pulvere composita

C 2 mate-

(1) Strabo lib. 15. *Multa eos* (Brahmanes) *de morte dicere: & hanc vitam putandam esse quasi quemdam vividum hominum conceptum, mortem vero nativitatem ad veram illam & felicem vitam iis qui recte philosophati sunt. Idcirco eos multa exercitatione uti ad mortis praeparationem.*

materie fubliquida, quam *bhafmam* vocant, fignum divinum feu *Tirunàmam*, in fronte depingit, & collo coronam precatoriam *rudràkshbam* dictam imponit. His conftitutis aere campane ad facrificium fignum datur, & Brahmanes tribus vicibus elata voce dicunt:

ഹര *Hara*, ശിവ *Shiva*, മഹാദേവ *Mahadeva*. Precatiuncula haec eft ex attributis Dei Ishvara, aeterni Dei, vindicis, & mortuorum iudicis conftans. Hara! *o Deus vindex*! Shiva, *o Deus bone*! Mahádéva, *o Deus magne*! Hac oratiuncula prolata, pofita manu ad faciem modico tempore dentibus quafi ftrident & infremunt, veluti animam mortui refufcitaturi, aut evocaturi. Circa idolum ad borealem cubiculi partem IV. confident Brahmanes, duo ad auftralem, qui deaftros repraefentant. Poft hos VII. ftant alii Brahmanes, qui ultimas feptem defuncti transmigrationes faciendas fecundum aliquos, fecundum alios VII. defuncti ultimas generationes iam factas repraefentare dicuntur. Ad portam cubiculi alii duo fuper fcabello fedent, qui caelum & infernum adumbrant. Ad haec fcabella etiam ponitur veftis fuperftes defuncti, fudariolum aliquod, vas cupreum & in defectu illius, ex foliis ficus bananae confectum, cinis ex ftercore vaccae ficco, paululum terrae ex Gange allatae, & iterum alterius flavae ex templo Iagarnat, fi fieri poteft per Yoguis poenitentes allatae. Super menfam pone idolum IV. accenduntur lampades oleo refertae. Tum Brahmanes vultu verfus ortum folis converfo aquam ex uno vafe ad aliud transfundunt, & cubiculum confpergunt, tribus vicibus manus lavant, & preces ternas perfolvunt. Quo peracto, & ipfi ex illo vaccae cinere & terra flava nomen fanctum in fua fronte depingunt. Rotulam quamdam & concham marinam, five buccinum maius, Dei Vishnu infignia affabre excifa, in hanc eamdem liquidam maffam intingunt, & rotam quidem ad tempora feu aurem finiftram, buccinum autem imprimunt ad manum finiftram. Hoc nempe ideo, ut fimiles evadant Deo Vishnu, cuius cultores funt, & ut myfteria huius Dei, de quibus nos agemus infra, per haec infignia repraefentent. His fignis exornati pronuntiant XXIV. verba fecreta, fancta, & myfteriofa vultibus ad orientem converfis, verfus quem etiam

etiam aquam spargunt pollice & digito medio, si caerimonia fit tempore matutino, versus occasum autem, si ritus peragitur tempore pomeridiano. Ex quo sane argues, verba illa ad adorationem solis, qui veri Dei symbolum est referri. Hoc facto, pollice, indice & medio digito nares & faciem tegunt, & occludunt, atque sic in summo silentio una fere hora meditantur. Omnis vel minimus strepitus malum portendit omen, & si casu aliquo hoc Pythagoricum silentium solveretur, caerimonia de novo instituenda foret. Meditatione peracta, in alia mensa idolo Vishnu vicina ponuntur folia tularsi, santalum rubrum, benzoinum, camphora, iuniperi grana, oryza, folia darba & brangaras, quae ultima duo ego quidem non cognosco. Tum sacerdos officium peragens seu praeses & primus sacrificulus facta Deo Vishnu oratione, filio vel heredi defuncti parentis sacrificandi dat facultatem, qui surgentibus VII. illis Brahmanibus dat duo folia derba, duo grana hordei, unum folium tularsi, quae ipsi capiti imponunt. Tum sacerdos officio colens filium alloquitur, ut ex corde suo excludat *kàma* seu luxuriam, ac cupiditatem. 2. *krodha*, seu iram, 3. *bhayam* seu metum, 4. *abhimànam*, seu ambitionem & superbiam, 5. *lòbham* seu avaritiam, 6. *aasha* seu quodcumque aliud desiderium malum, spem denique suam non in hominibus, sed in solo Deo fiduciam suam reponat. Qua exhortatione peracta, Brahmanes lavant idolum, fronti illius signum sanctum seu divinum appingitur, & accensa camphorea candela, in vase cupreo thus, benzoinum, aliaque supradicta admoto per filium igne, ante idolum cremantur. Quod dum fit, Brahmanes preces recitant, & ad quamvis novam alicuius praedictae materiae in ignem impositionem, nova, ac mysteriosa verba simul omnes proferunt, Materia sacrificii concremata, filius lavat Brahmanum pedes, zonam Brahmanicam humeralem novam cuique eorum tradit genuflexus, tum aquam iunctis manibus ad sinistram spargit partem ad denotandam & deorum, & animae defuncti immortalitatem. Hic ipse sedentibus Brahmanibus paululum melis dat in manus unius cuiusque, quod ipsi diligenter lambunt, ut gloriae caelestis dulcedinem insinuent, qua anima expiata frui debet. Lautum postea more Indico succedit prandium aut coena, in qua

omnia

omnia fercula primo praesentantur idolo Vishnu. Ea autem sunt: oryza cum lacte decocta, lenticulae aqua coctae, quae butyro & saccharo conditae in vasis testaceis afferuntur, panis Indicus *apam* dictus sive ex oryza, sive ex alio aliquo grano confectus, mel denique, frustula arundinis sacchari, ciarkara seu vulgo yagara dicti, massa dulcis ex succo sacchari & coco, seu verius ex fructu palmae confecta, zingiber viride seu recens saccharo tamen conditum, nux myristica dulci liquore impraegnata, mala limonia condita, lac decoctum, recens, & acidulum, aliaeque herbae & radiculae recenti butyro tostae, exclusis omnino & prohibitis carrotis vel sisere, rapis, allio, caepis, cucurbitis, aliisque flatulentis, indigestis, & ad venerem incitantibus. Haec omnia dum praeparata sunt, a primo ministro foliis tularsi, aquae lustralis tirtam dictae, intinctis asperguntur, & benedicuntur. Tum dimissa per manus aqua haec eadem idolo Vishnu offeruntur dicendo: *Domine haec tua dona sunt* (nempe ut Dei conservatoris) *quae tibi offerimus*. Dum haec fiunt, consanguinei ac defuncti parentes coronam precatoriam rudráksham dictam, quae ex CVIII. granis (1) constat, deorum nomina proferendo recitant, quo tempore idolum linteo cooperitur. His peractis, sedent Brahmanes per singulas storeas pedibus transversis, & siquidem orbiculi adsunt, ex orbiculis, si desunt, ex substratis foliis ficus bananae manu dextera sola comedunt solida, liquida vero confectis ex foliis arboris máva coclearibus. Ex reliquiis, peracto prandio, conficiuntur 81. panes parvuli ex oryza. Horum septem dantur corvis, 13. & $\frac{1}{2}$ felibus, 14. canibus, 21. vaccae, 16. pro gliribus & muribus in 16. domus angulis deponuntur, 9. & $\frac{1}{2}$ pauperibus distribuuntur. Qui sane numeri mysteria Brahmano Pythagorica sunt, quae nobis explicare non licet. Peracto sacrificio Brahmanibus singulis, si status rei domesticae permittit, binae pagodes, seu IV. fere scutata Romana a filio defuncti pro sacrificio persolvuntur. Haec caerimonia XXX. diebus durat, sed primo tantum die est solemnis. Eam imitantur Nayres & Baniani Brahmanum

(1) *Nempe in honorem 108. annorum Brahma dei.*

num imitatores & proximae ab illis tribus (1). Haec dogmata & caerimoniae cum quibusnam plus conveniant, an cum Haebraicis, an vero cum Aegyptiacis, aliis disputandum relinquo.

ഭൂതയജ്ഞം

BHUDAYAGNA SACRIFICIUM MALIS GENIIS OFFERRI SOLITUM

TAB. IV.

Malos genios, quos daemones vocant, dari, Brahmanes cum tota antiquitate docent (2). In vocabulario Amarasinha *sect.* 1. *Sorggavarggam* inter alios deos seu genios referuntur etiam പിശാചം pishásza, & ഭൂതം bhuda seu daemones. Eadem sect. inter famulos dei Shiva vindicis & destructoris, iudicis & remuneratoris, numerantur etiam *pàriszada* & *rudra*, id est genii *flere facientes*, alii vero *guhyaga* id est *diaboli* vel larvae quibus speluncarum & subterraneorum cura commissa est. Omnes hi vocantur അസ്വപ്നം asvapna, id est *non dermientes larvae*. അ adi-

(1) Exstat in museo Borgiano Velitris in tela ex autographo Tibetano Lhaprangae de Lhassa exsistente, a Tibetano pictore *Ion-de la-hu-ri* coloribus expresso, exemplar iconis *num.* 15. quae caelum transmigrationum Tibetanarum iuxta opinionem scholae Lhamaiticae exbibet. Hanc ipsam aeri incisam habes in Alphab. Tibetano *tab.* 2. *ad pag.* 487., ubi doctissimus P. Georgius cyclum illarum transmigrationum satis fuse explicat. Hunc cyclum, & dogma Tibetanos a Brahmanibus accepisse non solum horrida illa Shivae vindicis a Brahmanibus Shálláva dicti tribus oculis insignita imago, sed etiam *Yáma* deus & Shivae minister, mortis dominus & inferorum iudex sub littera *L* notatus a Tibetanis *Scin-ce-cio-kjel dictus*, cuius epitheta in vocabulario Amarasinha *sect. Sorggavarggam* recensentur, manifeste probat. Adde quod duodecim illa symbola quae in circulo maximo exteriori inveniuntur, vocabulis Samscrdamicis seu Brahmanicis inscripta sint. Sic num. 1. Tibetanis *marik-pá* Intellectu carens, Brahmanibus *oblivioaus* est. Num. 2. Tibetanis *dusce* propensio ad malum, Brahmanibus *malitia* est, & sic de ceteris. Ex quibus omnibus patet Brahmanes & Tibetanos non solum quoad dogmata & Deos inter se convenire, sed etiam verissimum id esse quod nos in grammatica Samscrdamica docuimus, nempe liturgica vocabula ex India in Tibetum translata fuisse.

(2) Plutarchus *lib. de Iside.* Clemens Alexand. *cohort. ad gentes.* Euripedes *apud Plutarchum*, Origenes contra Celsum *lib.* 7. *pag.* 334.

ആദിതനനന adidinanana, hoc eſt filii *deae Addi*, & *Casbyaba* dei, vocantur alii ſpiritus, ut *kàma* ſeu cupido, *varuna* genius aquarum, aliique. Ab his diſtincti ſunt illi, qui അസുരന്മ aſura vel *ràksbasa* vocantur, & de his Indorum libri paſſim loquuntur. Horum geniorum, titanum (1) ſeu gigantum praeceptor & magiſter eſt *shukra* ſeu *venus planeta* apud Brahmanes generis maſculini. His opponuntur dii ſeu boni genii *dèvaguel* dicti, quibus praeeſſe dicitur *brabaſpadi* ſeu *planeta Iupiter*. Inter hos & illos ſtupenda certamina in multis Brahmanicis libris deſcribuntur, illis caeli ſedem, & potum ſeu ambroſiam caeleſtem അമൃതം amrdam volentibus, & mundum praecipitare conantibus, his vero pro mundo, caelo & potu immortalitatis ac caeleſti nectare pugnantibus. Hi dum vincerentur, Vishnu Dei opem flagitabant, atque hic auxiliatrices dabat manus, caelum terramque ne perirent, ſervabat. Multae eaeque validiſſimae rationes ſuadent, hos ſpiritus ſeu genios bonos maloſque ad aſtronomiam, ad caeleſtem mundum, ad planetarum phaenomena referendos eſſe. I. diſcipuli ſunt duorum planetarum, ut ex *Amaraſinba* & toto libro *Sambbavam* patet. II. planetae, muni ſeu heſychaſtae, ſilentiarii, contemplatores, conſiliarii, magiſtri, & doctores in his ipſis libris vocantur, & hi boni malique genii ipſis obſequuntur, atque in duas ſcholas, id eſt in bonos maloſque dividuntur (2). Planetae vero veri heſychaſtae ſeu ſilentiarii ſunt, & lumen ſuum aliis aſtris communicant, quae ipſis obſequuntur, dum planetae in orbita hinc inde volvuntur. Niſi temporis brevitas & ſcopus huic opuſculo praefixus obſtaret, ad evidentiam hoc ex libris Indicis demonſtrare poſſem. Quare nequaquam mihi arridet ſententia Iacobi Banniſter, aliorumque, qui doctrinam hanc de bonis maliſque diis ad elementorum inter ſe pugnam referunt, atque aerem, ignem, ventum, aetherem &c. eſſe putant (3). Primi igitur

(1) Titan, ſatan, & Malabaricum populare ceitàn, ab uno Samſcrdamico vocabulo *deityà* vel *dityà* videtur deſcendere. Vide Amaraſinha ſect. 1.

(2) Nempe ob bonum aut malum in inferiora influxum, quae opinio etiamnum in Indiis viget.

(3) Iacoues Banniſter, *Tableau des arts & de sciences depuis les temps les plus reculés iusqu' au siecle d'Alexandre le grand*. A Paris chez Lottin. 1786.

igitur generis sunt daemones illi, quos Indi timent & adorant. Inter secundos vero celebris est Irania, quem Vishnu devicit prout refert prima stropha celeberrimi libri *Mágha*, quam integram allatam vide in grammatica Samscrdamica *pag.66.* De *Bhîmen* celebri gigante lege *in lib. Tudhishtiravîgeam cap.7. slogam seu strophamam* 50. 51. 52. De *Râvana* librum *Râmayanam*, de *Mâdhu* librum *Bhâgavadam*. Non nego autem reges aliquos, quin & munis seu hesychastas, & philosophos Indicos ab illis caelestibus spiritibus seu geniis, planetis & aliis astris praepositis, qui illa animant, dirigunt, & vehunt, nomen accepisse, ut apud nos caelestium spirituum nomina hominibus imponuntur. Quin ex illorum spirituum ordine, dignitate, systemate, regimine, scientia, virtute, & sanctitate allegorica philosophiam, eiusque varias sectas, cultum religiosum de planetis & elementis, regum nomina, & multas leges, historiae denique Indicae magnam partem descendisse, & mundum terrestrem ad iustar mundi caelestis systema apud Indos institutum fuisse, inde denique religionem Brahmanicam deduci, veris & solidis rationibus probare possem. Sed haec sententia, mihi alioquin vera & certa, ad sui probationem claram & evidentem, disquisitionem in Indorum origines, fontes, sectas, philosophiam, astronomiam, religionemque, maiorem requireret, & mihi perquam molesta esset, viribusque meis omnino maior. Argumenta tamen praecipua infra referam, quae lubens benevolo lectori examinanda propono. Ex illis liquido & certissime apparebit, I. secundum systema caeleste terrenis rebus applicatum, reges Indicos esse soles & lunas (luna in lingua Samscrdamica est generis masculini). II. philosophos, consiliarios, hesychastas, contemplatores, magistros esse planetas Saturnum, Mercurium, Venerem, Iovem &c. apud Brahmanes omnes generis masculini (1). III. bonos & malos genios seu Titanes qui planetarum discipuli sunt & in militia caelesti astra, terrestres homines bonos & malos esse (2) scientiae, legi, artibus, paci, regnoque ami-

D cos

(1) Hos Munis seu Rishis, id est planetas Sonnerat *pag.220. edit. in 8. Patriarchas* vocat, & simul indicat se linguae Indicae sacrae & vulgaris omnino imperitum fuisse.

(2) Gigantes autem quid aliud fuisse credendum est, quam hominum quamdam impiam gentem? Macrobius Saturn. *lib.1. cap.20.*

cos vel hostes, ac proinde bella Indica & historias eorum caelesti illo systemate, & allegoriis permixtas esse (1). IV. philosophiam eorum de rebus terrenis simul cum astronomia & rebus caelestibus intime colligatam esse. Haec vera clavis est omnium Indicarum scientiarum & librorum, & quia ab astronomia antiquissima Asiatica scientia originem ducit, sane sequitur & libros Indorum & philosophiam, & institutiones civiles antiquissimas esse. Non tamen excedit epocha vera eorum epocham diluvii nostri, quod ex ipsorum libro sacro Bhágavadam invicte demonstrari potest. Haec interim dicta sunto, nunc ad scopum redeamus.

I. Malis geniis, larvis noctu vagantibus, serpentibusque qui inter mala numina numerantur sub exiguo tuguriolo lapides aliquot poni solent & consecrari in eorum honorem, ut iis quasi alligati in eo tuguriolo persistant, nec in domo, aut hortis hinc inde vagentur. Tales lapidum congeries ego vidi saepissime, tales in insula Ceylan dari observat *Knox*, & tales etiam vidit *Niebuhr* in insula Elephanta. Devotione ferventiores illis noctu lucernam accensam ponere solent. II. In Malabaride adesse creduntur daemones aliqui *kutticiàtten* dicti, quod bene observavit R.P. Ildephonsus, & istos hominibus apparuisse populus fabulatur. Quare dum alicui damnum aliquod inferendum esse censent, erecto in illius horto lapide, daemonem ibi diabolicis orationibus alligant, ut rebus & personis noceat. III. Adest numen pictum in museo Borg., et in Malabaria notissimum, quod *Ciardbáva* seu ignis vomitor dicitur, & quod in hac nostra tabula exhibetur. Terribilis iste Deus quasi ad percutiendum pronus idem est cum *Iacca* seu Ciaka Ceylanico. Codex manuscriptus quem de religione Ceylanensium ad manus habeo, ita de Iacca disserit: *Il Iacca è 'il demonio rappresentato gettando il fuoco dalla bocca, gli occhi scintillanti, il braccio alzato per battere. Si contentano di fabbricargli una casa in forma di grangia, l'adornano di foglie, di rami, e di fiori. Apertano in questa casa dell' armi, o stromenti* (nempe lanceas, gladios &c.) *e diverse provisioni*, (nempe oryzam, ficus banánas, placentas, &c. *Frattanto* (noctu ad lumen lucernarum) *si toc-*

(1) Gigantes seu Titanes isti mortales & antropophagi conventicula sua in insula *Andamani* in regno Pegu habere dicuntur.

si tocca il tamburo, *si canta*, *si danza &c.* Hoc eodem modo *Ciardhàvae* in ora Malabaridis, & Coromandelidis offerri solet. Dum daemon, malus genius seu *kutticiàtten* ex domo aut horto alicuius solvendus & pellendus est, tympana & crotala pulsantur, & in hoc Indi cum Aegyptiis conveniunt, qui Typhonem sistro depellere solebant. Ciardhàva proprie *vomitorem* significat, sed alio vocabulo a Brahmanibus lingua sacra litterali *Sbàsiava* id est vindex dicitur, & quia hoc vocabulum deo shiva proprium est, inde inferendum est, figuras has terribiles atque vindices hos deos ad illum principalem referri. Dum daemonis infestatio in domo aliqua non cessat, solet illi gallus occidi & sacrificari, verum cultu hoc non Brahmanes sed inferiores tribus cumprimis occupantur.

En heic oratiunculam qua daemon ad octo annos ex domo ablegatur & depellitur: *Om! vadi vilague codì, codi vilague vadl purayum màttan, nàttil varuvàyvàn, vlttil anneyaivan kettiytten, ettànde kàlam osbìciu pòga svabà* (1). Fiat! o Svahà per piperis hederae huius piperinae huius plantam, ramusculos & frondes, te adiuro, ut kettiytten, muttiytten (*daemonum popularium nomina sunt*) ex hac domo exeat, ne amplius in hunc districtum intret, ne ad domum hanc accedere possit per octo annos. Hanc & similes oratiunculas plures ego habeo in codice corticeo de veneficiis & incantationibus agente, & horum plures asservantur in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide, atque in bibliotheca regia Parisiensi, quos ego anno 1789. mense decembri vidi. Vide catalogum codicum Indicorum manuscriptorum bibliothecae huius a Stephano Fourmont concinnatum & anno 1739. in typographia regia editum, quem mihi eruditus vir Bartholomaeus Mercier pro sua in me humanitate lubens communicavit.

(1) Similes superstitiones in Indis olim viguisse iam observavit Strabo lib. 15. *Cum magicis carminibus, & ligaturis medicinam affingere*. Et de popularibus sacrificulis *kaniyàn* dictis ita ait: *alios esse quorum quidam divinatores, incantatoresque sint, & consuetudinum & dictorum circa defunctos non ignari*.

ലിംഗം

SACRIFICIUM ET CULTUS LINGAM

TAB. V.

Antequam Lingami cultum describamus, paucis alia quae supersunt Brahmanicae religionis sacrificia attingenda sunt. ബ്രഹ്മയജ്ഞം Brahmayágnam, vel Brahmayágam sacrificium est, quod Brahmanes deo Brahma creatori, & rerum sublunarium satori offerunt. Quod si nos infra invicte demonstraverimus Brahmam nihil aliud quam materiam primam vel terram hanc, quam calcamus, esse, sane ex illa demonstratione nostra omnino sequetur, hoc sacrificium elementari terrae offerri. Scilicet postquam Brahmanes soli, lunae, ceterisque planetis eorumque geniis ex vi legis & philosophiae suae statutis per sacrificia & preces cultum praestiterant, ordo rerum postulat, ut etiam elementa, terram, aquam, & ignem debito cultu prosequantur. Sacrificium hoc ab holocausto ignis parum, aut nihil differt, nisi quod in precibus nomen Brahma dei identidem recurrat. Sacrificium peregrinorum seu advenarum amicorum quod അതിഥിപൂജ adithipùgia vocant, hoc fere modo peragitur. Sacrificio ignis peracto, advenae & hospiti propitium unum idemque numen, cuius divinitatem ambo recognoscant, in atrio domus statuitur, tum simul preces recitando flores super idolum sparguntur, tepida deinde aqua advenae pedes lavantur, & hoc non solum pacis & humanitatis, sed etiam reciprocae religiosae communicationis indicium officiumque est. De hoc sacrificio mentio fit in libro *Tudbishtira cap.*4. ubi hesychasta quidam regem invisendo hoc sacrificium in domo ipsius regis obtulisse traditur. Ita pariter in libro *Sambhavam* seu *Parànam* in historia seu cantu *dèvayànibhàgyam* dicto, huius antiquissimi sacrificii fit mentio.

വെഗമതിഥിപൂജകളൊക്കിട്ടവൾ

ആസനപാദ്യാർഘ്യാദിപാചമനീയങ്ങളാൽ

ചെതസി തെളിഞ്ഞവൾപിന്നെയുമിത്ഥം ചൊദിച്ചാൾ

കുശലമുള്ളിടവാൻ നിനക്കൊരു പെരില്ലി

Dèvayàni shukren besychastae filia . ut kacen filium regis conspexit, statim pro advenis instituto sacrificio eum excepit & pedum lotionis aqua ac florum sacrificio laetata, iterum dixit (ad kacen): *bone & fortunate iuvenis numquid tibi aliquod nomen est?*

Sacrificium അർഘ്യം arkyam dictum, est sacrificium florum, & unum quidem planta ac floribus *tularsy*, aliud floribus subrubris quos in Malabaride *cettipùa* vocant peragi solet. Substrata storea in atrio domus, aut in ipso templi altari idolum, cui sacrificium offerri debet, constituitur, atque preces recitando flores pollice, indice & medio paullatim ex vicina paropside accipiuntur, & super idolum sparguntur. Dum rex quispiam assistit, ut rex Travancoridis fere quotidie assistere solet, per circulum circumstantibus Brahmanibus ipse etiam cum sacrificulis *slogam*, seu *mandram*, quod preces secretas significat, recitat. En heic inter alias multas unam harum orationum formulam.

Om! pránáya prána pradisbtáya svabá
Om! giváya giva pradisbtáya svabá
Om! mandráya mandra pradisbtáya svabá
Om! tandráya tandra pradisbtáya svabá.

Om! fiat (imperative & optative) *anima seu spiritus pràna* (quinque vero admittunt spiritus in corpore humano, nempe prána, abána, sámána, udána, vyána, & hi ad animam sensitivam referuntur (*prana anima sensitiva exsurgat ordinata! om, fiat! anima rationalis* (giva) *& vivificans exsurgat ordinata. Om, fiat! oratio nostra* (mandra) *exsurgat ordinata! om, fiat! figura haec* (tandra) *exsurgat ordinata!* Quod quidem duplici modo intelligi

ligi poteſt: nempe ut anima deaſtri exſurgat, & figuram illam informet, quod ſane idololatriae certum indicium & argumentum eſt, aut ut animae defunctorum vagantes, quae per metempsychoſim nondum fuere purgatae, oratione illa & cultu exſurgant, ac tandem beatitudinem, requiem, & immutabilitatem aſſequantur. Hoc ultimum habere videtur orationis ſenſus, nam dum flores ſpargunt, & alias etiam extra ſacrificii tempus centum & octo vicibus circa ſtatuam idoli, aut circa ipſum templum omnes ſucceſſivo ordine gyrant, preceſque recitant. Quo circuitu, ut mihi *Payampalli Kurripu* amiciſſimus meus regis Travancoridis cubicularius amanuenſis, Brahmanicae devotioni addictiſſimus vir dixerat, non ſolum univerſi gyrum, planetarum curſum, creatarum rerum omnium viciſſitudinem atque ope generationis corruptioniſque ſucceſſivam permutationem, ſed cumprimis animarum per continuas tranſmigrationes revolutionem repraeſentant. Hunc ritum & plebei homines imitantur, quamquam alioquin pauci illius ſignificationem noverint. Inde feſtis ſolemnioribus circa ſacras arbores in lucis, circa idola ſub his arboribus ſtantia, circum templa infinitos circuitus faciunt preces recitando, flores aut ſeſamum ſpargendo, oryzam, nucem coco, aut oleum deaſtris & delubris offerendo, corpus & animam poenitentia, precibus, & ieiunio fatigando. Tantus nempe his gentibus, quas nos barbaras vocitamus, deos ſuos colendi ardor, tanta animae ſalvandae ac ab aerumnoſis tranſmigrationibus liberandae cura! Et his bonis alioquin votis & morum integritate Europaeos infinitis pene paraſangis antecedentibus populis philoſophaſtri uoſtri & ſomniatores non ſolum animae immortalitatis dogma apud omnes gentes receptum abiudicant, ſed ſomnia ſua, viſiones nocturnas, opinioneſque ſuas delirantes, ipſum denique materialiſmum, aut atheiſmum appingere non verentur. De qua re confer de PaW *tom.* 2., alioſque.

Lingami cultum non ſolum apud Indos, ſed etiam apud Tibetanos obtinentem, nos invictis rationibus vindicavimus in diſſertatione hiſtorico critica in linguam ſacram Samſcrdamicam, & in commentariolo in fragmentum libri *Bhàgavadam*. Illa ergo monumenta inſpiciat cui ocium & volupe eſt. Heic ipſum lin-

Lingami ſimulacrum una tab. exhibemus, prout in ora Malabaridis paſſim iuxta templa & in ſacris lucis conſpicitur & colitur. Hoc Brahmanicum portentum una tabula etiam exhibet Sonnerat *tom.*1. *edit. in* 4., nam illa quae in octavo eſt, fraudulenta eſſe videtur, et iconibus pleriſque caret. Lingamicam effigiem affert pariter Pivatius (1). Idem repraeſentat in ſolemni Tibetanorum ſacrificio maſſa quaedam, ut aiunt, ex hordeo in coni modum formata, quam exhibet *in Alphab. Tibet.* R. P. Georgius *una tab. ad pag.* 212., ut nunc taceam de figura ſeu de deaſtro Tibetano *Hopame*, quam idem *tab.*4. *ad pag.*552. affert, & quae in manibus lingam in loto aut matrice tenens, ante pectus ſuſtentans, & attente conſiderans repraeſentatur (2). Idem deſcriptum vide ad latus throni in quo magnus Lama ſedet ac benedictionem impertitur *eadem tabula*. Denique *tab.*3. *ad pag.*508. mani rotatilia ſeu lingamica inſtrumenta, qualibus inſtructi gentiles in urbe Surate in Indiis certo anni tempore per compita currere ſolent, & obvias quaſque feminas tangere, ut inſtitutionis huius lingamici cultus a Shiva deo factae meminerint. Haec eadem ex brachio aut collo portant appenſa viri feminaeque Indicae ſectae pandaricae, *pandarangiàdi* dictae, & in Tibeto *labae*, & vulgus omne. Quare praedictus R. P. Georgius *pag.*212. ſupracitata ait: *Sacrum conum floribus loti impreſſum*, Thurma ཐུར་མ་ *nuncupatum, e templo extra urbis moenia praeeunte pompa ſingulis anni menſibus ſacrum conſummaturus educit lhama ſacerdos*. Et infra: *vexilliferi ſigna ſexdecim in quorum vertice tridens eſt ſymbolum mahadei*, id eſt Shivae *deferunt*. Et infra: *reliqui ferunt argenteam concham hordei & urceum cereviſiae plenum*, *religioſi viri vehentes thùrma impoſitum tripodi*, ſeu triangulo. De hoc loquitur R.P. Ildephonſus in codice ms. *num.*20. *inter codices manuſcriptos S.Congreg. de Prop. Fide lib.*2. *cap.*4. ubi haec habet: *in circuitu montis Kaylàſam*(കൈലാസം, quae habitatio eſt dei Shiva, ut patet

ex

(1) Nuovo dizionario ſcientifico e curioſo ſacro-profano di Gian Franceſco Pivati, *tom.*8. *contenente R. In Venezia* 1749. *tom.*8. *tab.*26. *fig.*3. item *tabul.*30. *fig.*1.2.3. *tab.*31. *tab.*33. *fig.*2. *fig.*3. *tab.*46. *Quanvon*.

(2) Aliqui *umbilicum Iovis* eſſe putaverunt. *Pyxidem nauticam* eſſe arbitrabatur Thomas Hyde *in relat. hist. veter. Pers.*, Kircher *tom.*1. *in Oedip. pag.*202.

ex amarasinha sect.1. *sorggavargam*) *fingunt Brahmanes dari septem ordines graduum per quos ascenditur ad summitatem montis, darique superius quemdam campum vastum & planitiem, ac in medio huius exstare unam campanam argenteam, & unam quadratam mensam circumdatam novem lapidibus pretiosis diversorum colorum, supra mensam exstare quamdam rosam argenteam, similem illis quae nascuntur in lacubus vocarique solent tàmara* (vide tab IV.) *vel padma* quod idem est, lotus nempe seu nymphaea. *In medio rosae* (loti) *brutales Brahmani fingunt illud triangulum feminae & shivalingam viri. Triangulum quidem dicunt esse domum & habitaculum dei aeterni, deum autem aeternum esse Shivalingam, ut iam supra diximus. Quae duo instrumenta infamia id est triangulum & shivalingam dicunt collocata esse tamquam in throno supra unum leonem &c.* Idem confirmat ex Pacunar viro gentili, cuius versus ibi affert, R.P. Norbertus Cappuccinus Missionarius olim Pondicerensis & gentilicae superstitionis peritissimus vir in codice manuscripto quem ad manus habeo, non solum sectam in Indiis hanc lingamicam, sed etiam ritum, leges, & sacrificia lingamica describit. Inter alia vero haec habet: *Allamaprabu* (poenitens qui cuidam regi Indico apparuit, & cultum hunc edocuit) *gli diede l'ascirvàdam* (benedictionem) *e lo fece rialzare per dichiarargli il disegno di tutta la regola, che era venuto per stabilire. Il primo punto fu, che si portarebbe il lingam al collo, al braccio, o alla testa, e che tutti quelli ch' avrebbero questa devozione, otterrebbero la remissione di tutti li loro peccati, ed aurebbero per ricompensa il cielo de Shiva, e che a quest' effetto s' indirizzarebbero al guru* (magnus magister sectae) *il quale solo avrebbe il potere di distribuirlo in qualità di dispensatore dell' indulgenze di Shiva, e che il guru prima di darlo lo consacrerebbe con un' unzione fatta di butiro, di latte dolce, e squagliato e d' orina, e di sterco di vacca. Il secondo punto era che il guru sarebbe obbligato d' insegnare alli figli le cerimonie, che sarebbero obbligati di fare* 3. *volte il giorno in tutta la loro vita all' onore del lingam, che le ceremonie consistevano a prendere il lingam nella mano sinistra, e versassero sopra dell' acqua con la mano destra, ungerlo di tiruniru* (compositio ex terra & stercore vaccino (*ornarlo di fiori e sopra tutto delle foglia di villapatti, ed in-*

Incen-

censarlo , e dopo offrirgli un pugno di riso &c. Plura alia scriptorum, qui diu in Indiis versati sunt, testimonia in medium afferre possem, sed haec, quae attuli, iam evidenter probant cultum lingâmicum in Indiis, & Tibeto longe lateque certissime propagatum fuisse. Constat etiam ex his ipsis, *Mani* Tibetanum non esse Manetem haeresiarcham, sed Lingam, et Tibetanos huic cultui lingamico addictos, veros esse shivenitas, id est tertii trinitatis Indicae dei, nomine *Shiva*, *Mahadèva*, *Ishvara*, vel *Rudra*, quem alii corrupte *Sciaca* dicunt, cultores, qui cum Indis conveniunt ad amussim; ut proinde de eorum religione Brahmanica amplius nullatenus dubitandi locus supersit, quod fusius in grammatica Samscrdamica probavimus. Quod ad Peguanos, Siamenses, et Iaponenses attinet, inspiciantur in Pivatio locis citatis variae tabulae, et ex illis manifeste apparebit aliquos illius gentis deastros, aut lotum solum, aut lotum seu matricem, et in ea lingam, aut denique yoni seu matricem solam, aut lingam solum in manibus tenere, atque attente considerare. Ex quo iterum evidenter deducitur turpem lingamicum cultum Brahmanicum, etiam in illas terras perlatum fuisse, et in iis certum locum obtinuisse. Confer etiam de hoc argumento eruditam dissertationem *pag.*145. *& seq.* in *Asiatick researches* (1). Ne vero res haec nova et hactenus in Europa inaudita sive circa Indos, sive circa Tibetanos dubium aliquod lectoribus relinquat, videant in bibliotheca S. Congreg. codicem manuscriptum R. P. Constantini ab Asculo Capuccini Missionarii Nepalensis, qui plerosque Indicos, quin et aliquos Tibetanos deastros coloribus expressos exhibet, & triangulum seu yoni vel matricem Bhavani deae *fig.*4. repraesentat. Ad quam figuram is quidem pauca ita subnectit dicens: *Una lunga descrizione ben favolosa si potrebbe formare su la figura del num.*34., *ma l' onestà nol comporta rappresentando quella disonesta parte della gran dea Bavani. Per le vie pubbliche del regno di Nepal in abbondanza si vedono formate tali disoneste effigie così abbellite per levarle quel rossore che naturalmente seco portano. Nella selva di Devapalan non molto distante da Catmandu se ne mira una*

(1) Some Account of the sculptures and Ruins at Màvalipuram, a Place of a few Miles North of Sadras.

ra una di bronzo &c. Quin adeſt in muſeo Borgiano Velitris nummus Tibetanus argenteus, qui hanc deae Bhavani partem manifeſte repraeſentat, atque ſimul evidenter convincit, nihil turpe, nihil ridiculum, nihil opprobrioſum hominibus videri, cum, deficiente revelatae a Deo religionis lumine, intellectus humanus ſuae propriae ſpeculationi traditus eſt. Yoni ſeu triangulum hoc Bhavani deae in philoſophia Indica & Tibetana ſine dubio naturam omnium rerum,cuius ſymbolum lotos eſt, & ex qua ope caloris & humoris omnia naſci fabulantur Indi, repraeſentat; ſed an ſymbolum hoc ab omnibus capitur, & anne nullum morum excidium praeſertim tenerae iuventuti exitioſum continet & obtrudit?

Cur hi Indici deaſtri cum lingam & yoni ſeu matrice, aut cum loto ſeu nymphaea in manibus tam frequenter repraeſententur, atque inſtrumenta haec generationis attentiſſime conſiderent, rationem nos ſupra ex Plutarcho adduximus. Vide Plutarchi textum ipſum in prima diſſertatione de ſacrificio *yàgam*. Nempe antiqui philoſophi caelum pro patre, terram autem pro matre habebant, atque ex igne & aqua, ex calore & humore, ex actione ſolis, lunae, mercurii, ſaturni, iovis, veneris, planetarum denique & aſtrorum in terram & ſublunaria, vi aliqua energetica, & influxu omnia procreari docebant. Unde terram per matricem ſeu per yoni, aut per lotum quae ſolis & aquae prima productio eſt, repraeſentabant, per lingam autem ſolis & planetarum actionem ſymbolice exhibebant, ex eo quod ſol & planetae quaſi ſeminent, terra autem ſemen illud in ſe recipiat, & calore ac humore germinet, atque producat. Quare Indi lingam a Shiva Deo, quem nos ſolem & ignem eſſe infra demonſtrabimus, inſtitutum fuiſſe fabulantur, & in illius honorem lingam penſile ex collo aut brachio portanr. Non itaque iam mirandum, quod antiqui gentiles, quin et Iſraelitae ſolem ſub figura priapi, bovis, aut ipſiusmet ſolis vel mitrae adoraverint, et repraeſentaverint. Quare omnes illae figurae deaſtrorum Indicorum Tibetanorum, Peguanorum, Siamenſium, Iaponenſium, quas ſupra ex Pivatio, R. P. Georgio, aliiſque citavimus, ſive Shiva deum ſeu ſolem vel ignem, ſive Budha deum id eſt

id eſt planetam mercurium repraeſentent ; ad hanc veterum Brahmanum philoſophiam certiſſime referuntur. Vide in grammatica Samſcrdamica noſtras animadverſiones in fragmentum libri *Bhàgavadam*. Trianguli et numerorum vim in triangulo conſtitutam vide apud Macrobium *in ſomnio Scipionis lib.1. cap.6.* taurum terrae ſymbolum, quo Shiva deus, ſeu ſol vel ignis vehitur, habes apud eumdem Macrobium. De Mercurii ſeu Budhae ſimulacro eiuſque virilibus erectis agit ipſe Macrobius *Saturn. lib.1. cap.19.* et de ſole multa habet libro eodem (1). Vide etiam Plutarchum *de Iſide & Oſiride* (2), & Lactantium *de origine erroris ſeg.21.*

ജപഹോമോപവാസം

EXPIATIONES, LOTIONES, PRECES, PEREGRINATIONES

TAB. VI.

Brahmanes dividunt peccata in tres ſpecies. പാപസാമാന്യം. páva ſámanyam, peccata communia, ſeu parva. പാപമദ്ധ്യമം. páva madhyamam, peccata malitiae mediae. പാപോൽകൃഷ്ടം. páva ulkrsham, peccata maxima & graviſſima. Ita pariter dividunt virtutes. Ex peccatis alia ſunt in hoc mundo remiſſibilia, alia non item. Quae remiſſibilia ſunt, expiantur per ieiunia, preces, eleemoſynas, lotiones corporis, & peregrinationes: Hae fiunt ad fluvium *Indum*, *Gangem*, *Cavèrì*, ad templa famoſa *Kàsbl*, *Ràmisbvaram*, *Ràmanàthampuram*, *Iloura*, lacum *Nepa-*

ſen-

(1) *Solem terrenae fecunditatis auctorem, idem poeta profano docuit exemplo cum ait:*

Saepe etiam steriles incendere profuit agros.

Et ipſe Macrobius in ſomn.Scip.lib.1.c.2. inſuper ait: *Sic Plato cum* περὶ τ' ἀγαθοῦ *loqui esset animatus, dicere quid sit, non est ausus: hoc ſolum de eo (deo) sciens, quod sciri quale sit ab homine non possit. Solum vero eius simillimum de visibilibus solem reperit, & per eius similitudinem viam sermoni suo attollendi ſe ad non comprehensibilia patefecit.*

(2) *Isis naturae ea pars quae quasi feminea, omnes in se recipit ortus, tamquam nutrix quaedam, & omnium commune receptaculum dicta est. Implendam se praebet & conserendam de fluxibus ac seminibus quibus feta & rebus referta gignendis gaudet atque exsultat.*

lensem, *Cangipuram*, in insulam *Salsette*, ad montes *Narasinha*, ad montes Tibeti, ad templum ipsum magni Lhamae, non quia Indi ab eo religionem suam acceperint, quod putat de Paw, sed quia Tibetana religio cum Indica eadem est, & ex hac processit. De fluviis & templis praedictis confer Sonnerat, Thevenot, Anquetil du Perron, Freyer, Chambers, Niebuhr, & Missionarios supra saepe citatos. Dum ad ea accedunt, corpus lavant, & sacris signis *bhasmam* seu *tirunàmam*, aut *kuri* dictis, frontem exornant, ante idola prosternuntur, munera offerunt, peccata confitentur, sacrificant, & vel aquam vel terram benedictam exinde acceptam domum referunt. Rex Travancoridis Ráma Varmer anno 1786. triginta millibus militum stipatus deastrum *Ràma* seu Vishnu in templo Rámishvaram invisit, ac ibi eidem sacrificia obtulit. Templum est hoc ad pontem Ráma, seu Adami situm, de quo confer mappam geographicam Renelli, & Guilelmi de l'Isle.

Leviora peccata etiam hoc modo expiant: adeunt plebei sactificulum sacerdotem, ac facta corporis prostratione, quam *shàstàngam*, vel *pàdagrebenam* vocant, leve suum peccatum sacerdoti annuntiant. Hic aqua lustrali tirtam dicta poenitentem conspergit, ac super eum orationem aliquam seu *mandram* recitat, atque ut poenitens ipse se postea lavet iniungit. Qui, persoluto sacerdoti pretio, aut munusculo, quod attulit, deposito, expiatus ad propria revertitur, atque iterum iterumque se in flumine aliquo, aut stagno lavat. Eadem fere caerimonia circa inanimata obtinet. Dum canis in publicum fontem incidit, & eum contaminat, dum vilissima hominum tribus *pulleas* & *pareas* dicta, seu unus ex illis templa, seu sacra adyta casu, aut ex ignorantia subintrat, & contaminat, dum fontem publicum aut alterius tribus stagnum, Brahmanicam, aut aliam domum contingit, aut tactu aliam nobilioris conditionis personam contaminat, hoc eodem supradicto modo haec ipsa purificantur, & sanctificantur. Fons vero, domus, aut templum contaminatum, aqua lustrali eluitur, orationibus sanctificatur, et in eo stercore vaccae perlinito, sacrificium ignis seu hòmam peragitur. Dum novum delubrum dedicatur, non absimilis est ritus, excepto quod multo thure,

thure, multis ac variis pretiosis lignis crematis, multa aqua lustrali, inter immensos populi et musicorum choros, saltantium feminarum *dèvadàsi* dictarum, choraeas, dies ille festus peragitur. Feminae hae dèvadàsi dictae mancipia idoli sunt, seu oblatae, et a balhaderiis seu saltatricibus samscrdamice *nartagul* dictis diversae. Haec scorta sunt, quibus salacissimi nostri viatores et mercatores Europaei sacrificant, et cum ipsis bona sua abliguriunt, illae vero feminae (quod Sonnerat, aliique numquam distinxerunt) templorum famulitio immediate consecratae sunt, quae lampadas accendunt, sordes everrunt, in aedibus templo contiguis habitant, et numquam cum Europaeis, vili hominum genere ex sua opinione, communicant. Harum institutio est antiquissima, nam in libro yudhishtiravigéam ita de harum oblatione dicitur: *Prâna samânan iha tan bhrâdren dèvi prabudhyamâna nibadân abhavel udàsi namana gandharva bhayèna data dâsi namana*. *Dea* (regis uxor) *emortuos*, *& spiritui similes illos fratres videns*, *propter metum deorum musicorum* (nempe larvarum mortuos et vivos infestantium) *deum Vishnu adoravit*, *&* (ne fratres mortuos infestarent) *ancillam suam huic deo obtulit*, *consecravit*, *templi eius servitio addixit*. In eodem hoc libro dicitur: truces deos istos potato sanguine laetari, *ciukòba rudhiram samprâshya anandi*. Quare si non istis minoribus diis, certe deae Kàli seu Bbadracáli, quae in Indicam plebem variolarum morbos immittere creditur, et plebem castigare, expiatorium sacrificium *tùkam* dictum, quo nempe vir quidam ex duobus uncinis in renes immissis suspenditur, et circa eius fanum cum pompa circumfertur, offerri solet. Sanguis deciduus, et ex vulneribus huius viri profluens, cum sanguine galli gallinacei miscetur, et ante aram huius deae igni seu foco sacro iniectus simul cum lignis sacris, de quibus supra, sacrificatur, et concrematur. Ex quo sane I. satis tuto inferes, antiquitus huic deae victimas humanas in expiationem peccatorum populi immolatas fuisse. Inferes II. deam Bhagavadi, et Ga'ngadèvi, alias Dourga dictam, unam eamdemque personam, ac individuam esse. Inferes III. in libris Brahmanicis vestigia antiqui cultus hodiedum certissime reperiri, neque hunc modernum a veteri cultu tantum discrepare,

quan-

quantum P. Georgius, D. de Paw, et Sonnerat, nescio quibus ratiunculis inducti, putavere (1). Quod si hodie revera suspensus ille, et ex uncinis pendens vir non immolatur, id non systemati metempsychoseos, quod antiquissimum est, et apud Brahmanes semper obtinuit, ex opinione horum virorum postea inducto, sed gentis cultui, philosophiae progressui, legum Indicarum postea emanatarum vigori et introductioni, regum edictis, ac tempori, quod omnia mitiora facit, adscribendum est. Peccata magna et gravissima inter Brahmanes sunt sequentia: ജാതിനിന്ദ giàdinindá, desertio a tribu & lege. II. പരസ്ത്രീധനഹരപാവം parastridhana hara pávam, desertio suae propriae uxoris, & cum alia concubinatus. III. മാതൃഹാതകം mádruhádagam, occisio matris. IV. പിതൃഹാതകം pidruhàdagam, vel pidruhàdi, occisio patris. V. ബ്രഹ്മഹാതി bhrahmahádi, occisio Brahmanis. VI. യൊഗിവൃന്ദഹരം yògui urndaharam, destructio seu eversio domuum & asceteriorum, seu habitationum, in quibus Samanaei habitant philosophi & poenitentes. VII. സുവർണ്ണസ്തെയ്ദുഷ്ടം suvarna stey dushtam, seu falsificatio auri & monetae. VIII. ലൊകനിന്ദ lòganinda, seu crudelitas, despotismus, violentae exactiones, ac tyrannica sevities in populos, proprie *delectio populi*, quod vox *ninda* seu *ninna* sonat. Sunt praeterea alia quinque peccata, quae Brahmanes *màhà pàvam* vel *màhà padagam* vocant, seu peccata magna, id est: *occisio vaccae*, *occisio Brah-*

(1) Strabo *Geograph. lib.* 15., Plutarchus in vita Alexandri magni, Palladius de gentibus Indiae, S. Ambrosius de moribus Brachmanorum, Cicero *Tuscul. quaest. lib.* 5. Plinius, *Nat. Hist. lib.* 7. *cap.* 2., Arrianus *de expedit. Alexandri*, & Porphyrius *de abstinentia lib.* 4. Multa horum testimonia in unum collecta habes in libello, qui inscribitur: *Palladius de gentibus Indiae, S. Ambrosius de moribus Brahmanorum, anonymus de Bracmanibus ex bibliotheca Regia Londinensi curante Eduardo Bissaeo. Londini apud Roycroft*. Confer etiam catalogum Stephani Fourmont codicum mss. bibliothecae Regiae Parisinae *fol.* 434. *& seqq.*

Brahmanis, *potatio vini* seu arackae, *furtum* alieni aeris, *adulterium* cum aliena commissum. De his apud P. Ernestum Hanxleden sub voce *panciapàvam*, P. Iohannem a Brito, P. Ildephonsum a Praesentatione aliosque Missionatios plura invenies. Quae omnia viatores philosophi Europaei aut ignorant, aut in suis relationibus itinerariis studio & ex industria celant, ne Brahmanicae moralis doctrinae capita, philosophiae suae adversa, Europaeis innotescant, et inde contra eos arma desumantur. Sequentia etiam Brahmanes inter gravissima peccata numerant: *alieni aeris direptionem & usuram*, *regalium fundationum pro deorum famulatu erectarum destructionem*, *pro itinerantibus excipiendis & pertractandis fundatorum hospitiorum & domuum madam*, *ambalam*, *vel alias ab Europaeis chauderies dictarum*, *eversionem*, *stagnorum & fontium* publicorum, in quibus populus lavari solet, *destructionem*, *besychastarum* seu solitariorum philosophorum, qui sibi & mundo student, *persecutionem ac infestationem*, *discipuli in suum magistrum iniuriam*, *conducti operarii mercedis promissae defraudationem*. Hae sunt illae antiquae & sanctae leges Brahmanum, quos nuper sua ignorantia, simulque superbia totus distentus philosophellus quidam, barbaros esse, mihi magna suae scientiae Europeae iactantia persuadere volebat. Harum vero legum Brahmanes adeo tenaces sunt, adeo ab his peccatis abhorrent, ut cum in postremo bello anno 1760. in Malabaria gesto Rex Travancoridis gentilis princeps publicas & religiosas domos subvertisset, confecto bello & pace stabilita, Brahmanes hoc regis crimen nec absolvere, nec regi remittere voluerint, nisi, peractis multis sacrificiis, per auream vaccam ipse rex pertransiret, ac crimina sua elueret. Quod & fecit, hodieque stat aurea illa vacca in Patmanáboram arce regia, in cubiculo gazophylacii regii, luculentum huius regiae expiationis monumentum. Hanc auream vaccam D. Donaud regis architectus saepius se vidisse mihi testatus est, dum ob missionis negotia iterum iterumque ego ad arcem & regem accessissem, & cum praedicto D. Donaud una domo & horto habitarem. De transitu hoc regis per vaccam auream vide Anquetil du Perron *tom.* 1. *in Zendavesta discursu prael. pag.* 150. *& seq.*, Niebuhr *tom.* 2., qui duo tamen viatores multum allu-

alucinati sunt; dum hoc ideo a rege illo factum fuisse existimarunt, ut se nobilem redderet, nescientes, reges Travancoridis ex nobilissima familia principum ex *Râgiacallamangalam* descendere, quod nos alibi demonstravimus. His itaque perspectis, nunc iam non miror, etiam antiquos Brahmanes Alexandro magno percontanti, multa dura, sublimia, & philosophica responsa dedisse. Vide de his quae Palladius in opere supra citato dicit pag. 26: *Tum Dandamis* (senior Brahman) *ad Alexandrum. Cur ad nos venisti? quid vis ex nostra solitudine ferre? Quod quaeris, nos non habemus, eorum, quae possidemus, non indiges. Nos deum reveremur, homines amamus, aurum spernimus, mortem despicimus, voluptates non curamus. Vos mortem timetis, aurum amatis, voluptates concupiscitis, homines odistis, deum contemnitis.* Et Plutarchus in vita Alexandri: *Dandamim quaesivisse: quanam de caussa Alexander eo* (ad Indias) *venisset tam immenso itinere?* Arrianus lib. 7: *Dandamis ab Alexandro vocatus ut veniret respondit: neque se ad Alexandrum venturum, neque aliis ut irent permissurum: se etiam Iovis filium esse perinde atque Alexander: neque ulla re ab Alexandro egere, iis enim, quae haberet, contentum esse. Quamdiu enim viveret, Indorum regionem tempestivos statis anni partibus fructus ferentem ipsi sufficere, cum vero mori contingeret, se a corpore, ut socio non satis aequo, discessurum.* Haec & alia multa Alexandro a Brahmanibus dicta referuntur, & sane quisvis vere cum Brahmanibus etiam modernis conversatus est, haec instituto suo & magnanimitati modernae apprime conformia esse, facile fatebitur, ac proinde ea, quae hi auctores de veteribus Brahmanibus afferunt, vera esse facile suaderi poterit. Is ergo Brahmanicus philosophiae & instituti est vigor, ut neque ipsi facile deflectant, nec ipsos reges a legalibus expiationibus immunes esse velint. Debent & hi sacrificare, statis horis se lavare, certis diebus ieiunare, & iuxta regiae dignitatis officia, etiam religionis munera obire. Quod quidem nuperrimo ex greges Epicuri sycophantae de Paw nimis durum & ridiculum esse videtur, dum reges hos philosophicos, potius monachos appellandos esse censet, quasi philosophiae culmen non sit sobrium, temperatum, diis addictum, & in homines benignum esse cum prudentia.

Ieiu-

Ieiunia vero expiatoria quae philosophi hi, reges & plebs ipsa obit sunt *Mâsubavâsam*, ieiunium mensile quod plerique libere suscipiunt, ut a peccatis purgentur. Hoc ieiunium consistit in eo, quod abstineant ab omnibus eduliis, excepta aqua, oryza, fructibus, herbis, oleribus, & radicibus, quae sola modico butyro, aut oleo condita ad occasum solis comedunt, dum integram diem in lectione piorum librorum, in sacrificio peragendo, in lavando corpore, in persolvenda corona precatoria രുദ്രാക്ഷം rudrâksham dicta, insumpserunt.

Secundum ieiunium omnibus commune, est *Egásbl*, seu die undecimo post plenilunium, & aliud die undecimo post novilunium. In ambobus usque ad occasum solis ab omni nutrimento abstinent, & pietate insignes viri ne folium quidem aromaticum betel dictum manducant, quamvis alias masticatio huius folii cum nuce areca adeo sit in usu, ut apud Europaeos communis est usus Nicotiani pulveris. Inde certe veterum errorem profluxisse credo, qui apud S.Ambrosium Indos arborum folia pecudum more manducare putabant. *Edunt arborum folia pecudum more*. S.Ambr. de moribus Brahmanorum.

Tertium celebre ieiunium est Brahmanicum mense decembri, quod toto illo mense durat in memoriam victoriae, a quinque fratribus Pandava dictis, contra centum alios fratres consobrinos obtentae; de qua celebris exstat liber Yudhishtiravigeam dictus, a gentilibus aestimatus, stilo seu carmine scriptus nitido, facili, correcto, & elegantissimis imaginibus ac phrasibus refertus. Huius versionem aliquam dedisse Anglum Wilkinsium annuntiavit Mallet Dupan in diurno Genevensi ad annum 1786. mense martio, quam tamen ego hactenus non vidi. Sed nec correctam me visurum sperare possum, ex eo quod alias versiones in *Asiatick researches* seu disquisitionibus Asiaticis per Wilkinsium factas, hinc inde claudicare, & nomina Indica per linguam Anglicanam foedissime corrupta fuisse videam. Ieiunium itaque Brahmanicum mense decembri fit in honorem dei Krshna sea Vishnu incarnati, qui pro Pandavis bellavit, & hostes eorum

devicit (1). Quare ſolent hoc menſe Brahmanes ante auroram ſurgere, ante ortum ſolis corpus lavare, idolo Vishnu oryzam, flores, iuniperi grana, ſaccharum & fructus offerre; & ſacrificare, tum ex oblatis edere, obſervantia diei modo praedicto iam ſancte completa. Shivenitae ſeu Lingami cultores, Pandáragiádi dicti, ſecta a Brahmanibus diverſa & vilior, menſe nov. ſingulis diebus ieiunant, nihilque edunt aut bibunt, uſque dum veſperi ſtellas videant in firmamento, aut ſaltim eas videndi hora adveniat. Samanaei duriſſima ſuſtinent ieiunia peculiaria, nam nefas ipſis, ut Brahmanibus, vinum deguſtare aut ſaltim delibare, carnes tangere, animatum quidpiam occidere, quin & aliquas herbas reſecare. Habent & mulieres ſua propria ieiunia, nempe 27. die menſis ianuarii celebrant ieiunium *Tiruvàdiram* dictum in honorem dei *Kàmadèva* ſeu Cupidinis, cui ipſae condolent, quod ob nimiam cum Shivae uxore familiaritatem Shiva deus oculo ſuo vindice in media fronte exſiſtente, combuſſerit et interfecerit *Kàma* deum, quem tamen poſtea ad preces uxoris iterum reſuſcitavit.

Lotiones corporis in Indiis, ubi tantus calor, ad diminuendam corporis tranſpirationem, et illius corroborationem, quae unctione per oleum perficitur, maxime neceſſariae, apte ad religionis ritum et in expiationem peccatorum fuere inſtitutae. Has Romani quoque et Aegyptii uſurpabant. Unde illud Iuvenalis:

Ter matutino Tiberi mergetur & ipſis
Verticibus timidum caput abluet.

Et illud:

. . . . *ſi candida iuſſerit Io*
Ibit ad Aegypti finem, calidaque petitas
A Meroe portabit aquas ut ſpargat in aede
Iſidis. Sat. 6.

(1) De gente Pandea ſeu Pandavis in India, vide Arrianum in Hiſtoria Indica *pag* 321. *edit. Gronovii*. Plinium hiſt. nat. *lib.*6.*c.*20. & 23. Ptolemaeum Alex. Geopraph. *vet. edit. Venet. lib.*7.*tab.*10.

Ex quibus dignoſcitur aquis ſemper vim purifican 'ae etiam animae tributam fuiſſe. Unde in Indiis per lotiones ſeu lavacra iſta frequentia homo vilis a nobili, ſordidus ab immundo, ſanctus a polluto ex gentilium ſuperſtitione et opinione ſecernitur, & nullatenus abſque ſuperſtitione cum ipſo habetur conſuetudo. Quamprimum Brahmanes, aliique gentiles in ſtagnum aut flumen deſcendunt, vola manus dexterae aſſumpta aqua, eam tribus vicibus & in tres plagas ſpargunt ſolem reſpicientes, quod ſane tribus vicibus faciunt vel in honorem ſolis, vel ut alii volunt in honorem dei Brahma, Vishnu, et Shiva. Tribus pariter vicibus vola manus dexterae in os aquam immittunt ita ut manu os non tangant, tum ore abluto lavant corpus, et ſe ſe lavando, nomina vel dei Shiva, vel dei Vishnu in amaraſinha deſcripta recitant, prout nempe plus minusve uni vel alteri deo ſunt affecti et devoti. Hoc ipſi vocant *gebam*, ſeu recitationem precum, quae ſemper per hanc formulam നാരായണായനമഃ Naráyana namà, vel ശിവശിവായനമഃ Shiva Shivàya namà incipiunt, id eſt adoretur Naràyena ſeu *Vishnu*, adoretur deus *Shiva*. Dum orant orientem, aut boream reſpiciunt, numquam meridiem aut occaſum, nam oriens ipſis ob ortum ſolis in veneratione eſt, et ſeptentrio, quia ad hunc ſanctiſſima, et myſteriis plena ſita eſſe dicunt loca, quae revereri debeant. Ibi mons Mahàmeru (1), ibi montes ſancti qui deae Párvadi natale dederunt, ibi myſteria cultus lingamici inſtituta, ibi Ramae dei patria, et ſancta dei Shiva habitatio (2). Mons Mahàmeru ad gradum circiter XXX. latitudinis ſeptentrionalis eſſe creditur. Ayodya civitas et regnum ex quo Vishnu in Ràma incarnatus prodiit, ad XXXVI. gradum latitud. exſtare putatur. Kaſi in regno Bengalino eſt. Madura urbs non procul ab Agra ſita eſſe perhibetur, unde Vishnu in Krshna incarnatus prodiiſſe dicitur. Cangipuram in regno Carnatenſi, Iagarnat, et alia loca a deo Vishnu et Shiva ſanctificata fuere, et ſtagna et aquae ad illa ſitae, ex ſe iu-

(1) Hunc montem nos exacte deſcribemus infra. Vide etiam *Bayeri historiam regni Graecorum Bactriani* pag. 4. 9. 10.

(2) Confer de his montibus & locis *Asiatick researches pag.* 282. & 283. a translation of a Sanſcrit inſcription, & *pag.* 134. an inſcription on a Pillar near Buddal.

ſe iuſtificandi virtutem poſſidere creduntur. Quae non levis horum Indorum ſuperſtitio eſt. Quid vero de aquis fluvii Gangis dicam? beatus, et ter beatus ille creditur, qui animam agens, et iam iam expiraturus, ad huius aquas defertur, animam piſci alicui, corpus crocodilo tradit. Aqua denique ipſius tam potens creditur, et tam ſancta, ut per yogui *gaur* dictos uſque in Malabariam deferatur, et ea reges et principes ſe ſe expiare adlaborent. Quae ſane omnia in libris antiquiſſimis horum gentilium commendata, tot relationibus Europaeorum hominum ſtabilita, cultu veteri et non interrupto huic Indico ſolo unice alligato, probata, tandem perſuadere deberent originem cultus Indici localem eſſe, eamque non in Aegypto, non in Scythia vel Syberia (1), non totam inter Hebraeos quaerendam fuiſſe, quod noſtri Europaei auctores volunt, ſed hiſtoriam, mythologiam, myſteria, & dogmata in ipſa India incepiſſe, vera incunabula ibi eſſe, ac totam fere religionem Indicam templis, locis, & fluminibus Indiae affixam teneri. Nulla itaque eſt ratio, quin res plane abſurda eſſe videtur, longos commentarios exhibere, et rem eo intricatiorem reddere, dum facilius ipſa rerum origo in ipſa et ex ipſa India deduci poteſt. Brahmanes ab Abraham ex Ketura progenitos fuiſſe exiſtimavit S. Epiphanius, et eum ſecutus eſt Stephanus Fourmontius. Poſtellus autem in commentario ad Iezirah haec habet: *Secundo loco fuere Brahmanes Indi, quos doctrinae cauſſa inviſit Pythagoras et Apollonius, deſcripſit Hierocles; illi autem Abrahae filii ſunt ex Ketura, qui cum Iſaaco non voluiſſent obtemperare, ſunt ab ipſo in orientis partes deſtinati, ubi ad hanc uſque diem ſub Brachmanorum nomine ſervant ſacrae doctrinae praecepta, in quibus eadem praeſcripta habent, quae & Moyſes caelitus accepit.* Si haec opinio non facile probari poteſt, ſaltim id nos agemus etiam impoſterum, ut doctrinae capita Brahmanica indigitemus, quae ipſi ab antiquis Patriarchis accepiſſe, nobis

(1) Hoc ſomniat de Paw & Bailly. *Vide pag.*95.96.97. in opere cui titulus: *Histoire de l'astronomie ancienne depuis son origine iusqu'a l'etablissement de l'ecole d'Alexandrie. A Paris chez de Bure.* 1781. Circa chronologiae Indicae opinionem refutatum vide Baillyum ſub finem grammaticae Samſcrdamicae. *Romae* 1790.

nobis probabilius videntur. Nequaquam vero ea praetereunda sunt, quae localia et vere Indica sunt, neque ab Abraham accepta, sed in India ipsa inventa fuisse videntur, qualia sunt veneratio in Indum et Gangem, vaccae, solis et lunae cultus, metempsychosis, lingamica institutio, peregrinatio in Indiae praecipua templa, regimen dieticum, distributio tribuum, cultus idolorum nationalium, historiae et fabulae in India originem habentes.

ജ്ഞാനമാദ്യം.

GNANAMADYAM

INITIATIO SEU AD VITAM SAPIENTUM TRADUCTIO

Quatuor in vocabulario Brahmanico *amarasinha*, aliisque (1) libris Brahmanica numerantur instituta, omnibus Brahmanibus communía. Haec vero non sunt sectae, nam in sectas ipsi dividuntur solum quoad theologiae et philosophiae opiniones, instituta vero haec quatuor concernunt totam et integram Brahmanum tribum, et omnibus sectis et familiis sunt communia. Ea sunt. I. ബ്രഹ്മചാരി Brahmaciári. II. ഗ്രഹസ്ഥ Graehasta. III. വാനപ്രസ്ഥ Vànaprasta. IV. ഭിക്ഷു Bhikshu. De his agemus postea, nunc de sola initiatione ad sacerdotium et mysteria sermonem instituimus. Primo itaque sciendum est, quod quamvis omnes Brahmanes in tribu sacerdotali comprehendantur, eamque constituant, non tamen omnes sunt practici sacerdotes, legis doctores, aut sacrificuli. Ad statum Brahmanicum seu institutum suum et tribum, eiusque iura et dignitatem omnibus communem consecrantur, seu initiantur ipsi per zonam humeralem *punnùl* aut *yagnapavadam* dictam, et per antiam seu capronam, quam *cudumî* vocant. Zonam humeralem 108. vicibus super pugnum circumacto filo dimetiuntur in honorem 108. vultuum dei Brahma. Ita IX. fila seu zonulae particula-

(1) Amarasinha. *Sect. Brahmavarggam*. In Sambhavam passim de 4. institutis fit mentio. R. P. Norbertus de religione Indorum in opusculo scripto contra S. I. Missionarios. Anteriores relationes Bernier de relig. Ind.

culares, unam integram humeralem constituunt, quae uno nodo conectitur; ut novenarii Pythagorici numeri mysteria nunc praeteream, quam doctrinam philosophus ille ab his accepisse videtur, IX. fila in tres partes divisa quae unum totum constituunt, tres leges ഋക്കുസാമയജൂർവ്വേദം irka, sàma, yagiur vedam dictas significant, quas quidem *Karta*, പരബ്രഹ്മ Parabrahma vel Paràbaravastu seu Ens supremum et infinitum ac per se exsistens, deo Brachmae dedit, Brahmanibus tradendas. Iure soli Brahmanes zonam hanc portare possunt, et ipsi soli per eam leges illas docendi facultatem obtinent. Kshetrier seu regalis tribus eam gestat ex indulto, alii per abusum. Antia seu cudumi complementum est ordinis, quod cum zona non solum legem docendi, sed et sacrificandi confert potestatem. Ambo cum multis precibus, et praevio ignis sacrificio conferuntur. Nimis longum et molestum esset hos ritus minutim describere. Descriptio solemnis divini nominis in fronte, de quo supra, folia màva plenitudinem fertilitatis et benedictionis significantia, quae deae Leksmi sacra sunt, aut eam repraesentant, pro aspersione cum aqua lustrali, abrasio capillorum per guru seu supremum magistrum, consperfio faciei et antiae cum oryza et croco sacro deo Brahmae prius oblato, praecipui huius communis initiationis ritus sunt. Et hos quidem non multum differre quoad modum volunt aliqui a ritibus in Levitico et Exodo ad consecrationem sacerdotum veteris testamenti praescriptis (1). Initiatio prima fit anno septimo, quo primum amplecti solent institutum, *Brahmaciàrituam* dictum, seu statum conservandae continentiae et castitatis usque ad annum XII., quo initiantur secunda vice ad matrimonium, et ex Brahmaciàri, Grahastae fiunt. Grahasta enim nomen Brahmanis uxorem ducentis est, et secundum Brahmanicum institutum, quod ipsi anno duodecimo amplecti solent. Ad duo ista instituta Brahmanes initiati has regulas observare tenentur, quae omnibus omnino Brahmanibus communes sunt.

(1) Confer Levitic. *cap.* 6. 10. Exodi. *cap.* 29. consecratio illa durabat 7. dies, ista durat 3. dies, pro caerimoniis, 4. dies una cum convivio post initiationem apparando.

sunt. I. Debent studere legi, et assidue illius explicandae et meditandae studio exerceri. II. Possunt quidem communi interesse sacrificio, non tamen praesidere, nec certa sacrificia peragere. Dum in primo sunt instituto ex eleemosyna debent vivere. III. Super storeis aut nuda humo dormire. IV. Nequeunt comedere betel seu folium aromaticum Indicum. V. Nequeunt inungi oleo more aliorum Indorum ad tuendam valetudinem post lavacra facta. VI. Non radunt barbam. VII. Nullam debent admittere familiaritatem cum feminis. VIII. Singulis diebus lavari debent in stagno aut flumine, atque etiam abluere partes pudendas in honorem lingami, eaque cum multis precibus et caerimoniis peragere. Haec omnia primo instituto sunt communia. Secundo autem instituto et omnibus Brahmanibus in genere iniunctae sunt lotiones corporis matutinae. II. Sacrificium quotidianum idolo; nempe sacrificium florum seu arkyam, et recitatio precum. III. Descriptio nominis divini cum tiruniru vel bhasmam, in fronte, pectore, brachiis. IV. Adolere debent thus idolo, sacrificare oryzam, et per modum eleemosynae etiam modicum ex ea dare corvis. V. Abstinere debent sub gravissimo praecepto, et sub poena expulsionis a sua tribu, et instituto, a bibendo vino, et quovis potu alio ebrietatem conciliante. Item a comedendo allio, rapis, cepis, ovis, piscibus carne et quidquid animatum dicitur, ac vitam habet. VI. Vespere repetere debent preces, lotionem et sacrificium quod *sandyakarmam* vocant. Hae regulae et initiationes communes non obstant quin grehastae uxori suae colendae, filiis educandis, quin et mercaturae faciendae, hortis et agris excolendis assistere, et operam suam navare possint. At ii, qui ad solemnia sacrificia solis et lunae, ad mysteria, et sacerdotium maius, et religionis secreta addiscenda, et postea docenda destinati sunt, et promoveri debent, I. Ex spectatissimis familiis seligantur oportet. II. Hi numquam matrimonium inire possunt. III. Omni defectu corporis careant est necesse. Caeci, claudi, mutili, maculosi, mediocris famae, hebetes etc. excluduntur. IV. Hi si annis probationis peccent, abscissa antia seu cudumi ex gradu deponuntur, & expel-

pelluntur. V. Hi per XII. annos in ipſo templo univerſitatis ſeu academiae Brahmanicae, qualis eſt in Triciur, educantur, et extra ambitum murorum non egrediuntur. VI. Hi ad ſecretum et iusiurandum de non evulganda myſteriorum et rituum theologica et myſtica ſignificatione obligantur (1). VII. Hi per quinquennium ad Pythagoricum ſilentium quod മൌനം maunam vocant (Pythagoricorum vero diſcipulorum ſilentium V. annos duraſſe docet *Clem. Alex. Strom. lib.* 5. §. 248.) obſervandum adſtringuntur, et in myſteriis celebrandis loco verborum & rubricarum ſolis manuum ſignis utuntur, per quae ſigna quid agendum ſit ſoli initiati dignoſcunt, et aliae preces ſeu formulae conſecrationum ſubmiſſa voce dicuntur, unde vocantur *mandram*, ſeu ſacrae et occultae preces, et *mandrikunnu* occulte et ſecreto loqui aut orare. VIII. Hi ad idem vitae genus tenentur et eaſdem regulas obſervant quas Brahmaciàri, excepto quod ex reditibus templi academici alantur. IX. Hi in ſacrificulos et legis doctores confectis ſtudiis diſtinguuntur. Sacrificuli vocantur *yagnamàn* et *ſomàdrî*, vel *ſomabadî*, aut vulgo *pùgiàri*. Doctores vero *guru*, qui ſcientias, aut ſectarum opiniones et dogmata docent, et *asbà-*

(1) Auctor diſquiſitionum philoſophicarum putat nullum inter antiquos philoſophos ſecretum, nulla occulta myſteria obtinuiſſe. En quid de his dicat Clemens Alex. philoſophus olim & ipſe, libro 5. Stromat. §. 245: *Vitn me deficiet, eos omnes recensentem, qui symbolice philosophantur. Memoriae ergo caussa & brevitatis, ut se homines ad veritntem intenderent, talin barbaricae philosophiae sunt scripta . . . nlioquin omnia quae ostenduntur per aliquod velamentum, maiorem & nugustiorem exhibent veritatem . . . Iam ergo nec quibuslibet volunt omnia exponi temere, nec communicari bona sapientiae iis, qui ne somniando quidem sunt anima expurgati . . . neque enim fas est profanis narrare logi mysteria.* Dicit deinde Hipparchum Pythagoreum expulſum e ſchola fuiſſe, quod Pythagorae praecepta aperte ſcripſiſſet. Et paullo infra: *Quin etiam ii qui instituere mysterin, cum essent philosophi, sua dogmnta obscuraverunt fabulis, ut non essent manifesta omnibus . . . ntque haec certe inveniemus significari per symbola sub velo allegoriae, hnec vero non est in singulis vocibus, sed ea solum, quae ad generalem spectat sententiam.* Haec certe Brahmanicae religioni ad amuſſim conveniunt. Duo itaque apoſtatarum genera inter Brahmanes habentur. Nempe ii qui a tribu, & ii qui a lege & philoſophia exciderunt. I. *Giàdibrshta*. II. *Vèdabrhshta* dicuntur. Haec bene ſibi notet dePaw. Obſervandum etiam apud pleroſque Graeciae philoſophos doctrinam & ſectam in interiorem & exteriorem diſtingui, ut apud Brahmanes. Quod docet Cicero *epistol. ad Attic. lib.* 4. *epist.* 16. Origen. contra Celſum *lib.* 1. *pag.* 7. A. Gellius *lib.* 20. *cap.* 5.

et *ashârya* qui preces, et orationes seu mandras ac earum explicationem tradunt (1). Soli illi qui mysteria religionis et legis docent et discunt ad secretum tenentur, et haec semper in templorum penetralibus docentur, numquam extra. Scientiae vero in lucis, extra et circa templa, in hortis, suburbiis, et districtibus Brahmanicis *grâmam* dictis. Ibi grammatica, historia, astronomia, mythologia, et populares res religionis, ac denique philosophia etiam inferiorum tribuum hominibus a Brahmanibus traduntur, et hae scholae *kalari* dictae publicae sunt, ubi centum, ducentum, aut plures discipuli ex variis, non tamen infimis tribubus convenire solent. De Brahmaciâris Philostrati verba in vita Apollonii *lib.*3. *cap.*4. & 5. intelligenda sunt: *Damis inquit Brahmanas humi dormire, herbis* (storeis ex herbis confectis) *tantum super humum stratis, quas ipsi deligant.* De guru seu magistris scientificis Strabonis verba *lib.*15. intelligenda sunt quae ita se habent: *Philosophos istos ante urbem in luco degere intra mediocrem ambitum quo cingantur: frugaliter vivere super toris ac pellibus* (nempe tigrium aut cervorum) *iacere animalibus ac venere abstinere, seriis sermonibus intentos, et cum volentibus audire communicantes.* Falsum vero est, quod sive hi sive alii post XXXVII. annorum observantiam carnibus dein animalium vesci incipiant. Hi pariter illi sophistae sunt de quibus Arrianus *lib.*7. *de exped. Alexandri*: *Alii sophistae appellantur numero quidem reliquis* (nempe Samanaeis) *inferiores, sed honore & gloria praestantissimi. Vaticinantur autem de temporibus anni &c.* De his etiam Porphyrius ex Bardesane: *Brahmanes omnes sunt unius generis, Samanaei ex omni Indorum gente collecti, illi fructus, poma, lac, oryzam comedunt, aliud vero quippiam degustare, aut alimentum ex animatis vel omnino tangere, immunditiae extremae, atque impietati non dissimile apud ipsos habetur &c.* De initiatione Laharum Tibetanorum ad sectam seu institutum lingamicum, quae cum Indica omnino convenit, vide Alphab. Tibet. *pag.*288. & 245. De initiationibus Aegyptiacis confer de Paw *tom.*2. *pag.*42.43.44., verum male hic ibidem impugnat Episcopum Warburton. Quamquam dii

G gen-

(1) Haec omnia pervertit, commiscet, & intricat Sonnerat tom. 1. cap. 5. & 6.

gentiles nec ad agriculturam referantur, nec homines eſſe aut fuiſſe dicendi ſint, tamen ſecretum ad myſteria, quin et iusiurandum dari et peti potuit. Ignoratne ipſe diſcipulae et uxoris Pythagorae Thèano de fabae myſterio (quod ipſe tam inepte explicat) non revelando reſiſtentiam, ita ut potius linguam perdere voluerit, quam ſecretum illud de non manducanda faba revelare? Centum alia huiuſmodi exempla contra ipſum adduci poſſent. Non aberraret ipſe, atque tot alii, ſi nullum ſecretum et iusiurandum ad myſteria dabatur, et hieroglyphica manifeſta eſſent.

ചതുരാശ്രമം.

CIADURASHRAMA

DE QUATUOR PRAECIPUIS BRAHMANICIS INSTITUTIS ET CUMPRIMIS DE SAMANAEIS

TAB. VII.

Ingentem acervum teſtimoniorum ex veteribus ſcriptoribus Graecis et Latinis congeſſeram, quibus dilucide et certo probarem inter veteres philoſophos Graecos, Aegyptios, Perſas, et Brahmanes Indos veram communicationem interceſſiſſe. Verum quia nonnulla in hanc rem teſtimonia in grammatica Samſcrdamica *pag.* 23. iam adduxi, et rari hodie illi ſunt ſceptici qui de hoc dubitent, lectorem ipſum ſi necdum convictus eſt, ad hos auctores remitto. Conferat imprimis Plinium (1), Arrianum (2) qui Aſtaceos populos intra Indum amnem Aſſyriis paruiſſe, et Cyro deinde Cambyſis filio tributa pependiſſe ait, Herodotum (3), & Laer-

(1) Hiſt. nat. *lib.*6. *cap.*18. *&* 19. *Basileae*. 1535.

(2) De expedit. Alexandri M., in Indicis *cap.*1.*pag.*313, *& seq. Arriani expeditionis Alexandri M. lib. septem, & historia Indica opera Iacobi Gronovii. Lugduni Batavorum*. 1704. & in periplo maris Erythraei. *Geographiae veteres scriptores Graeci minores. Oxoniae*. 1698.*pag.*30. *& seq.*

(3) Lib.4. *Asiae bona pars a Dario* (Hyſtaſpe) *investigata est. Is cupidus cognoscendi ubinam Indus in mare influat, misit navibus scylacem quemdam Caryandem ... Post horum pernavigationem Darius Indos subegit, & eo mari potitus est.*

Laertium (1) qui etiam litteras Darii Hystaspidae ad Heraclitum philosophum scriptas et eum in Persiam invitantis affert. Clemens Alexand. *lib.*1. *Strom.* expressis verbis docet ex Alexandro Polihistore: *Pythagoram sapientes Aegyptios* atque etiam *Brahmanes* audivisse. Eadem testatur Palladius Gallata de moribus Brahmanorum. Strabo denique et Plinius fatentur inter Indos et Romanos communicationem intercessisse, cum Indi ex Barigaza seu ex *Baroche*, quod oppidum est in sinu Cambayae ab Alexandro Magno erectum, ad Augustum Imperatorem legatos miserint. Quin Dodvvell in dissertatione in Arriani Periplum maris Erythraei ostendit ex tabula Peutingeriana Augusto (forte Claudio) Imperatori in Indiis ac quidem probabilius in ora Malabarica templum dedicatum fuisse, illo nempe tempore quo Romani subacta Aegypto Indiae commercio solertius incumbere coeperunt. Unde ait Plinius hist. nat. cap.23: *Compendia* (navigationis) *invenit mercator, lucroque India admota est. Quippe omnibus annis navigatur sagittariorum cohortibus impositis. Etenim piratae maximae infestabant. Nec pigebit totum cursum ab Aegypto exponere, nunc primum certa notitia patescente. Digna res nullo anno imperii nostri minus H S quingentiis exhauriente India, & merces remittente, quae apud nos centuplicato veneant.* Confer etiam Iuvenalis sat.6. & Arrianum in Periplo, qui uno veluti filo naves Aegyptias, & Graecanicas per mare rubrum & Indicum in Barygazam seu oppidum Baroche intra Indum in sinu Cambayae exsistens, & inde per promontorium Comorinum usque ad Gangem deducit. Similem communicationem cum Tagara & urbe *Patan* hodiedum exsistente inter Persas et Indos intercessisse manifeste evincit Franciscus Wilford *pag.*359. in libro *Asiatick researches*. Ex his ergo omnibus luce clarius patet; Indos antiquitati melius cognitos fuisse quam commentus est Tillemontius,& quamvis, ut Plinius, Strabo & Arrianus docent, *Indi* (fortassis) *numquam finibus suis sint egressi*, attamen inde deducitur, alias nationes Indiam adivisse, ac proinde omnino verum esse, quod etiam ante Alexandri Magni tempora, & a fortiori post ipsum vera inter Indos, Persas, Graecos & Romanos communicatio intercesserit.

(1) In prooemio de vitis philosophorum.

His itaque praenotatis, nunc iam in sectas philosophicas Indicas inquiramus. Quatuor Brahmanum instituta in vocabulario *Amarasinha* sectione *Brahmavarggam* referri iam supra praemonuimus. *Brahmaclàri* vel gallice pronuntiatum Brahmachàri. II. *Grahasta*, III. *Vànaprasta*. IV. *Bhikshu*. De duobus primis paragrapho praecedenti egimus, nunc de duobus ultimis. *Vanam*, vel *vanandaram* in lingua Samscrdamica est *eremus*, *desertum*. Vanavàsam *habitatio in eremo*, *silva*, *campo*, *solitudine*. Vanyen *homo silvestris*, *campestris*. Quae quidem vocabula cum prima vocali *a* vel brevi, vel longa in sublimi lingua proferri possunt. *Prastà*, stantem vel etiam incedentem eadem sublimiori ac sacra lingua significat. Quare *Vànaprastà* homo est, qui in eremo, silva, campo, solitudine stat, vel incedit. Quae definitio ex ipso vocabulario Brahmanico desumpta, mirifice cum iis quae supra de Samanaeis diximus convenit. Nempe duplex Brahmanum seu philosophorum est genus, Brahmanes, et Samanaei seu Gymnosophistae, hi vero nudi, campestres, vel montani sunt. Hi Vanaprastae seu Samanaei Gymnosophistae, verendis solis contectis, & uno cupreo vase ac clava instructi hodiedum in monte praealto ad Promontorium Comorinum asceterium habent, & in communi sine uxoribus vivunt. Licitum tamen his est etiam uxores suas, si antea duxerant, secum in solitudinem deducere, dummodo eas non cognoscant, & separatae ab ipsis habitent. Aliud horum, quod ego sciam, asceterium est in montibus Vaypurensibus in Malabaria, praeter alia quae ego oculis meis non vidi. Hoc itaque institutum philosophicum initio primitus Brahmanicum est. Secundum hodiernam consuetudinem XL. aut L. aetatis suae anno Brahmanes illud ineunt, & XXII. duos annos in solitudine exigere debent, ad hoc ut postea perfectius illud quartum institutum quod *Bhikshu* aut *Sanyàsam* vocant LXX. aetatis anno, si vita comes est, amplecti possint. Vanaprastae nullatenus in urbes regredi possunt, nequidem ex quacumque necessitate, aut a rege vocati. In extrema necessitate radices & arborum folia edunt & puram aquam bibunt, alias poma, fructus, ficus bananas, olera, quae ipsi serunt, herbas varias, et illa omnia quae silva producit, dummodo non sint animata. Dum infirmi,

mi, fracti, & imbecilles decumbunt, uxores, si habent, eis ancillantur, & radices coctas parumque oryzae manducandum praebent. A vino & venere semper abstinent, et letale esset, ac peccatum maximum unum alterumve tangere, quod si eveniret a communi instituto & corpore expellerentur. Super nuda iacent humo, et humido seu hibernali etiam tempore nullatenus cooperti, nisi solo tecto, sub quo habitant. Hi non se lavant ut alii Brahmanes, & sordidi ac impexi incedunt; depingunt tamen divi nominis signa hoc modo ≡, in fronte, pectore vel brachiis, aut solum Kuri O hoc modo in fronte gerunt. Quo primo se deo Shiva, secundo deo Vishnu devotos esse demonstrant. Regulam, quam vocabularium Brahmanicum in *Brahma varggam* notat, habent istam: യമം Yamam, id est (1): regula instituti, a qua *Tamanaei* dicuntur, et unde *Samanaei* deductum et corruptum fuit loco y. സ. litteram s. supponendo. Haec quinque praecepta continet. I. സത്യം Satyam, ut nempe semper veritatem loquantur, considerent, & prae oculis habeant. II. അഹിംസ Ahinsa, ut nihil, ne minimum quidem animal occidant, & hoc etiam per accidens & non voluntarie, unde summa animalis non occidendi cura. III. അസ്തേയം Asteyam, iustitia commutativa, ut nihil ne in maxima quidem necessitate furentur, accipiant, alienent. IV. ബ്രഹ്മചര്യം Brahmacaryam, continentia ab uxore, perfecta castitas. V. അപരിഗ്രഹം Abarigraham, ne emortua una uxore, aliam accipere possint, seu ne suscepto instituto uxorem ducant. Hae regulae ad instituti rationem, externam pertinent, aliae ad internam. I. ശൗചം Sausham mundities quaedam interior praeseferenda. II. സന്തോഷം Sandosham, compunctio seu pax & gau-

(1) Regula nempe ad contemplationem, ad quietem. dum, ad philosophandum, ad medita

& gaudium internum quaerendum. III. തപസ്സ Tabaſſa, poenitentia & contemplatio divinitatis continuo facienda. IV. സ്വാദ്ധ്യായം Suadyàyam, ſcientia legis & preces vocales recitandae. V. ഈശ്വരോപാസനം Ishvarŏbàſanam, praeſentia dei ſeu continua applicatio ad Ishvara ſeu dominum eſt habenda. Haec regula interior vocatur നിയമം *Nìyamam*. Hae igitur ſunt *Tamanaeorum* occupationes, ex quibus fuit Calanus, & hi nec philoſophiae ſeu phyſicae aut aſtronomiae ſtudent, nec ſacrificandi habent poteſtatem, qui huiuſmodi amplectentes inſtitutum his omnibus nuntium temiſiſſe cenſentur. Ad hoc inſtitutum praeter Brahmanes admittuntur etiam alii ex tribu Shùdrer, Vayshyer, & in Malabaria etiam nobiles Nayres ſeu viri militares. Sed hi quamvis ad eaſdem leges & regulas ſupra dictas teneantur, poſtquam inſtitutum hoc ſunt amplexi, Yamanaeis Brahmanicis non convivunt, ne nempe una tribus cum alia confundatur, quod contra primariam gentis Indicae inſtitutionem eſſet, nec admitti poteſt. Quare qui ita ex aliis tribubus inferioribus collecti ſunt vocantur *Pràsbnilguer* പ്രശ്നികർ (1) ſeu ſecta exterior.

Hi pro praeſide ſeu magiſtro vel guru, celebrem aliquem ex eodem inſtituto & tribu ſua virum habere ſolent, & Yamanaeorum ſeu Vanapraſtarum Brahmanum inſtitutum & regulas ex aequo imitantur. Sed raro ita multi congregari ſolent, ut corpus unum idque potens efficiant, ſed VI. X. XX., & vix aliquando plures in eodem conventu aut aſceterio ſeu madam congregati reperiuntur. De Vanapraſtis ſeu Yamanaeis his utriuſque tribus, intelligendae ſunt pulcherrimae illae antiquorum ſilvas incolentium deſcriptiones, quae in libris gentilium hodiedum reperiuntur. En aliquas ex *Sambhavam* ſeu ex geneſi, & puranis ſeu hiſtoriis gentilium.

Màyam condundàm mahà mohanguel nìkì nityam,
Nyàya tatvàrtha vignànàdl ſambananmaray.

Quae-

(1) Vide picturas Indoſtanas *num.* 10. & 11. in muſeo Borgiano Velitris.

Quaecumque sensibus illudunt mundi phantasmata (*ut aurum, voluptates & honores*) eis omnibus abs se longe propulsis & eiectis, verae sapientiae, & iustitiae, ac veritati studentes, divites et beati sunt. Et in libro *Râmâyenam*: *Vidit Rex in solitudine compositissimum asceterium quod omni felicitate circumdatum erat. Ver quasi perpetuum & mira caeli clementia locum illum semper tenebat: Flores rutilantes & sibi continuo succedentes suaveolentia sua aerem replebant, & bruchi scintillantibus alis in aere volitando circum circa quasi musici canebant. Intus aderant Vanaprastae, & Munis seu Hesychastae in mente & voluntate sua ab omni inquinamento liberi; et dei idea seu dei praesentia semper occupati. Qui modo inter se certabant vocis suavitate, toni dulcedine, & expressionis verbalis claritate quis ex eis melius dominum laudaret canendo, modo in libris omnes taciturni verae sapientiae semina legebant, modo de vera sapientia & iustitia inter se conferebant. Nocte in* IV. *yâmam seu* IV. *partes & vigilias distributa, ex ordine vigilabant meditantes quae vera caeli via, quis modus aeternae felicitatis assequendae, & quaenam in terris Deum laudandi melior forma. Hos Rex cum vidisset &c.* De his intelligendus est Porphyrius lib.4. de abstinentia: *Samanaei cultum deo religiose ac pie exhibent, saepe ieiunant, non se vident semper mutuo, nec colloquuntur, extra urbem commorantur, ubi domos & fana a Rege exstructa habent: in quibus oeconomi constituti sunt, ut ad victum necessaria parent, ex oryza & pane* (panis triticeus non datur, sed ex radicibus & plantis inhame vel kácil dictis placentulae formantur) *& oleribus victus apparatur, ad tintinabuli signum preces effundunt, absque uxore & possessionibus degunt*. Alia quae ibi de uxorum abdicatione affert, ad IV. institutum pertinent. Huc pertinent pariter illa Strabonis ex Megasthene verba de Yamanaeis: *Cum uxoribus non philosophari, ne si improbae sint, aliquid quod efferri nefas sit in profanos efferant, si probae, viros relinquant, plurimas eorum de morte disputationes esse, nam vitam hanc habendam esse quasi recens conceptorum hominum statum, mortem vero partum in veram illam & felicem vitam, iis qui recte philosophati sint ... texere etiam fabulas quasdam quemadmodum Plato de immortalitate animae & de iudiciis quae apud inferos fiunt ... hos cum Regibus de caussis rerum*

inter-

interrogantibus per nuncios colloqui, *& per illos deum a Regibus coli & placari*. Quae quidem omnia etiam hodiedum in Malabaria obtinent, ubi Rex Travancoridis & Coccinensis subinde ipsos, & non ipsi Reges invisere solent, adeo ut merito succenseas Sonnerat, aliisque frivolis viatoribus, nugatoribus facta infecta blaterantibus, & morologis ineptias aniles proferentibus, qui Brahmanum instituta omnia inversa esse nunc asserunt, & tamquam a veteri lege & consuetudine descivissent, ineptissime eos traducunt. Satius erat inter Brahmanes vivere, & eos proximius examinare aliquo saltem tempore, quam per maritimas civitates inter plebeas feces volutari, & ineptias congerere, ac toti Europae credendas obtrudere, peregrinarum denique rerum cupidis viris fucum facere, & fumum venditare.

Quartum denique & perfectissimum institutum est eorum qui *Bhikshu* vel *Sanyási* dicuntur. *Bhikshu* eleemosynam petentem significat, & *Sanyási* eum, qui omnia reliquit, quod nempe in re idem est, & connexum. Postquam Vanaprastae usque ad LXXII. aetatis annum in poenitentia exegerunt, aliqui ad propria revertuntur, & honoratiores inter suos habentur. Illi vero qui coli volunt, & in hominum admiratione esse, ut bene observavit iam antea Porphyrius, coram magno magistro uxorem & filios relinquunt, & bonis omnibus publice cedunt ac se abdicant. Ex iis uxor & filii aluntur, si adsint, si desint, ex bonis reipublicae, vel oppidi, aut alicuius fani. Facta a *guru* seu magno magistro novitio *sanyási* exhortatione de poenitentia & excellentia instituti, & peracto sacrificio *homam*, adstantibus multis Brahmanibus & orantibus, praescinditur novitio antia capillaris, seu *cuduml*, quo significatur eum omnia dereliquisse, & ex officio sacerdotali seu sacrificuli dignitate excidere. Tum detractis prioribus vestibus frustum telae subflavae professo datur, quo statim inter orandum induitur. Hunc vestitum utpote sacrum ipse *sanyási* lavet oportet, nec lavandum alteri tradere potest. Tum consecratur vas cupreum *camadalam* dictum, quod modica aqua refertum guru dat professo ad manum, qui hac aqua verenda sua lavat, & semper modicum aquae in vase habere debet, qua edulia sibi in eleemosynam oblata semper prius lavat, quam ea co-

ea comedat, ut nempe antea purificentur. Ad manum dexteram Guru tradit discipulo scipionem vel clavam, quae VII. nodos naturales habere debet, VII. principales *Mahà Irushi* seu sanctos & veteres contemplatores, magistros & hesychastas, repraesentantes (1). Hi VII. sancti vivi in *Satya lògam*, sive in ultimum & verum caelum translati fuerunt, & ibi ut dei coluntur. Singulis diebus mane aqua in vase cupreo contenta, VII. hos nodos, & totam clavam *dandam* dictam, quae velut munus deorum magni habetur, respergere & irrigare debet. Scipione hoc ab omnibus malignis spiritibus eorumque infestatione liber evadit. Ex humeris plerumque philosophi hi *sanyàsi* dicti, pellem tigrinam portant, quia hanc etiam portabat deus *Shiva* bellator (2). Hac cooperiuntur aut substrata dormiunt, id quod antea iam observavit Strabo. Numquam excitato igne coquunt, sed ostiatim mendicant, aliqui nihil dicentes, sed solam manum porrigentes transeuntibus aut domi stantibus (3). Alii in fano aliquo quasi muti, & immobiles vivunt, & his a vicinis Brahmanibus oryza, fructus, radices, poma, ficus, herbae ad edendum afferuntur. Ubicumque intrant, eo loci qui praesentes sunt ante ipsos se prosternunt, & si immobiles vivunt, ad eos adventantes tantumdem faciunt. Hi fana non adeunt, non sacrificant, nec publicis festis & solemnibus sacrificiis assistunt. Ungues longos gerunt, quos numquam resecant, vidique saepius manui circumplexos, adeo excreverant. Barbam & capillos subinde aliqui radunt, alii numquam. Oleo non omnes inunguntur. Betel folium non manducant, in fronte signum sanctum non describunt, & III. vicibus quotidie corpus lavant. Solo vaccae stercoreo cinere post

H lava-

(1) Hi septem Irushi septem maiores planetae sunt, quos describit Amarasinha sect. 1. Sorggavargam, & Strabo lib. 15. *Ab iis autem qui cum eo* (Hercule vel Shiva vel Sebasio id est sole) *militaverant, profectos fuisse volunt Sibas* (Shivenitas philosophos nempe istos) *generis signum servantes quod pellibus amiciantur ut Hercules & quod clavas gerant.*

(2) Confer de Hercule ea quae dicit Macrob. *lib. 1. Saturn. cap. 20.*

(3) *Brachmanes in civitatibus versari dicit* (Nearchus) *& reges sequi, & eorum consiliarios esse, ceteros vero quae ad naturam pertinent contemplari, & cum eis mulieres philosophari* (aliquas) *& omnium vitas durissimas esse.* Et infra: *Bragmanas physiologiam & astronomiam exercere . . . mulieres cum iis vivere, non tamen permisceri.* Strabo lib. 15.

lavacra frontem et pectus perliniunt. Meditatio eorum, ut rumor fert Brahmanum, in res creatas & visibiles numquam cadere debet, sed solum Deum, ens entium, supremum et infinitum dominum per se exsistentem *Parabrahma* dictum meditari, & considerare, muneris sui esse putant; inde est, quod nec preces vocales recitent, nec sacrificiis aliorum deorum assistant. Eorum regula, obligatio, et conatus omnis in eo consistit, ut quae infra innuuntur passiones et vitia superent et vincant, nempe: I. *Kàma* concupiscentiam seu luxuriam II. *Kròdham* seu iram. III. *Lòbham*, avaritiam, seu habendi desiderium. IV. *Madam* superbiam et fastum. V. *Mòham* cupiditates omnes, VI. *Maltsaram*, animi fervorem, seu vindictam. Hos *Vishendrianguel* seu hostes suos, et sensuum inimicos esse aiunt. Dum moriuntur, nemo eis illacrimatur, quia felices et ter beati esse existimantur. Recta ad caelum pergunt, & amplius non revertuntur, liberi a trasmigrationibus subeundis. Plicatis pedibus & manibus sedendo sepeliuntur, & circum circa fossa sale repletur. Caput mortui nuce coco perfringitur, & particulae cranii ut reliquiae adstantibus distribuuntur. Qui institutum semel assumptum deserit, aut contra regulas peccat, in exsilium agitur, expellitur, a gradu deponitur & publica infamia notatur. Anno 1782. Sanyási in *Ambalapusbe* exsistens, quod familiarius cum femina quadam devotula egisset, a Rege Travancoridis ad preces Brahmanum extra Tovalam & regnum pulsus fuit. De huius instituti hominibus Strabo loquitur dum dicit: *abeuntes in urbem per fora dispergi*, *& quemcumque offenderint*, *ficus vel uvas* (quae tamen non dantur in australibus Indiae partibus) *ferentem*, *ab eo gratis capere*, *si oleum* (nempe sesaminum, vel nucis coco) *fuerit*, *eo perfundi*, *& inungi.* Et illud Porphyrii: *Samanaei* (Yamanaei dicendum, ex quo illud corruptum) *vero electi*, *in quorum collegium cum quispiam est adsciscendus*, *ad principem civitatis aut vici accedit*, *atque ibi bonis suis facultatibusque omnibus repudiatis*, *atque supervacanea omni corporis parte* (nempe capillis & barba) *detonsa*, *stolam* (pannum flavum) *accipit*, *atque ita nulla neque uxoris*, *neque liberorum*, *si forte adsint ratione habita*, *quasi ad se nihil omnino amplius pertineant*, *ad Samanaeos recedit*. *Regi liberorum educandorum*, *cognatis*

gnatis uxoris cura relinquitur. Haec itaque sunt vera & primigenia Brahmanum philosophica instituta, quae inter Brahmanes mille circiter annis ante Christum natum iam obtinuerunt, & quae Alexander Magnus in sua Indica expeditione iam dudum stabilita invenit in India, ut Strabo, Arrianus, Plutarchus, Clemens Alexandrinus, Q. Curtius, Porphyrius, aliique non suspecti veteres scriptores locis iam a nobis supra indicatis id evidenter probant. Haec instituta & hi philosophiae vetustissimi professores hic perquam succincte descripti, si nunc iam cum Tibetanis Lahis, cum magni Lhamae vitae genere, religione, & philosophia, cum antiquae Sinensium sectae *Laokium* dictae institutionibus, & opinionibus, ac vitae genere, cum Ceylanensium Budhistarum sacerdotum *Tiruvamsbas*, & *Gonis* dictorum religione, institutionibus, philosophia, & vitae genere, cum Peguanorum & Siamensium sacerdotum & philosophorum *Talapoy* dictorum, instituto, vitae genere, religione ac philosophicis opinionibus, quin & cum ipsa Iaponensium doctrina, religione, & vitae genere, ordinatim, attente, & serio inter se conferantur, si superstitiones populares & gentilitiae cuique climati propriae & peculiares rescindantur, abusus & corruptiones aliquae particulares a vera originali doctrina & philosophia distinguantur, plurimum confido, quod inspectis omnibus haec omnia ab uno fonte & quidem Indico, emanasse, ibi primigeniam institutionem fuisse, certissimis indiciis deprehendi poterit, ut proinde originem omnium errorum, & consuetudinum ex uno capite detegere & probare liceat. Videantur, sed maturo iudicio, cautis & acutis oculis inspiciantur, quae Knox, De la Loubere, Niebuhr, Freyer, Holwel, Gentil, Chambers, auctores Calcuttenses, P. Georgius, P. Norbertus, Ioannes Britto, P. Horatius Pinnabillensis aliique Missionarii Indici, Tibetani & Sinenses dicunt, & iacturam quamcumque patiar, nisi haec primigenie & in una origine convenire demonstrem, dummodo a quocumque systemate liberos & a praeiudiciis immunes nanciscar lectores (1). Sed labor longus, & vita brevis, nec facile opere complendum est quod promittitur. Restat

H 2 itaque

(1) Vide quae infra adducimus ex libro Peguano *Kammuva* de institutione Talapoinorum.

itaque ut veritatem per partes inquiramus, ne fub nimio onere fatifcentes fuccumbamus.

Ceterum non defunt alia adhuc philofophica inftituta & fectae, & quidem tot, ut eas omnes defcribere mihi plane impoffibile videatur. Sed hae fectae *exteriores* dicuntur, & quamvis Brahmanes pleraeque habuerint inftitutores, Brahmanes tamen raro aut numquam iis initiantur, popularia enim, & fuperftitionibus addictorum hominum propofita, & vitae genera effe folent. De fecta Lingamica iam fupra egimus.

Secta popularis poenitentium *Tader* dictorum inftituta fuit a Vishnu, & conftat ex viris tribus *Shudra* dictae. Hi dum a Guru fectae initiantur, buccinum *Ciangu* dictum ex ferro rubro ad humerum finiftrum, et coronam ex ligno feu planta Tularfi in capite fufcipiunt. Uxores & filios deferunt, in filvis, oppidis, fuburbiis admiranda poenitentiae exercitia peragunt. Alii elevatis brachiis arborem amplectuntur, nec umquam amplius dimittunt. Alii in ferrea cavea vitam agunt. Alii catenis onufti incedunt. Alii pugnum utriufque manus occlufum habent, nec aperire amplius poffunt. Vidi duos qui elevatis & ficcis iam brachiis ita dirriguere ut amplius ea dimittere nequirent, unum, qui genitali membro fuo infixam ferream catenam magnam poft fe trahebat. Hi ab aliquibus Faquirii et Yogui vocantur. De his confer Strabonem, et Sonnerat *tom.* 1. *cap.* 5. Clement. Alex. *lib.* 4. ftrom. *cap.* 27. Montacut. orig. Eclef. *part.* 1. *pag* 171.

Poenitentes *Dacambaram* dicti, qui proprie Yogui dici debent, nudi femper incedunt, ex folis elemofynis vivunt, et femper nudi peregrinantur, unde fiti et fame faepe torquentur, in craftinum nihil reponunt, nec corpus lavant, nec ungues refcindunt, quae offeruntur manducant, humi fubftratis ftoreis dormiunt. Hi maximi habentur, et non folum Europaeos, fed et Indos in maximam fui admirationem rapiunt. Hae fectae, IV. et III. Brahmanicarum fectarum, imitationes funt.

സംഭവം

SAMBHAVAM SEU GENESIS MUNDI. ET RERUM APUD INDOS

Postquam Indica sacrificia & varia instituta philosophica paucis pro scopo huius libri attigimus, rerum ordo postulat, ut nunc ipsam basim totius Indicae doctrinae succincte tradamus. Notissimum et celeberrimum est opus in tota India, quod സംഭവം Sambhavam id est *Genesis omnium rerum* ex systemate Indico, vel etiam പുരാണം Purânam seu *vetus historia Indica* inscribitur. De hoc libro varii varia, nec pauca dicunt. Vide Sonnerat (1), disquisitiones Asiaticas Calcuttenses (2), P. Pons Iesuitae epistolas (3), codicem manuscriptum P. Ildephonsi Malabariae Missionarii *inter codices bibliothecae S. Congreg. de Prop. Fide num.* 20., & catalogum codicum Indicorum manuscriptorum bibliothecae regiae Parisiensis (4).

In hoc itaque codice ex sacra litterali Samscrdamica in linguam Samscrdamico-Malabaricam gentilitiam verso, quae versio publico et certo testimonio ac approbatione totius Malabaricae gentis fulcitur, post initium seu invocationem deorum et prologum, sequentia leguntur, quorum versionem litteralem et textum hic summa diligentia reddo.

I. വിസ്താരിച്ചരുളിച്ചെയ്തിടേണമെന്നുനൃപൻ
ചിത്തകൌതുകമോടുപിന്നെയുംചോദിച്ചപ്പോൾ
Vistariciaruli ceydídénam ennu nrben
Citta kaudugamodu pineyum ciodiciappol

Dum

(1) *Pourannons* (corruptum a Purânam) *livres sacrès de Indiens qui sont des commentaires des Vêdams*, tom. 2. pag. 37. edit. in 8.

(2) Tom. 1. *On the literature of the Hindus*, pag. 341.

(3) *Lettres edifiantes* tom. 26. p. 221. edit. de Paris.

(4) Catalogus codicum manuscriptorum bibliothecae regiae Parisiis ex typographia regia 1739. pag. 434. n. 83. 83.

Dum iterum iterumque rex (vèdavyáſen heſychaſtam legis gentilicae auctorem) *ut rerum geneſim narraret*, *rogaret*.

II. സത്യജ്ഞാനാനന്ദാനന്ദാത്മകപരബ്രഹ്മ

തത്വജ്ഞനായപൈശംവാകനനരുൾചെയ്തു

Satya gnánánandánandátmaga Parabrahma
Tatvagnanáya peyshen vákananarul ceydu

Payshen (collega heſychaſtae vedavyáſen inſtitutoris) *ex verae & infinitae ſapientiae ſpiritus dei Parabrahma mente genitus ac veritatis peritus filius ita prolocutus eſt*:

III. ധാതാവിനാത്മകനായദക്ഷനുമകളെ

ചേതോഹാരിണികളായറുപതുണ്ടായതിൽ

Dhádávinátmaguenáya dekshnu makelay
Cedòhárinniguelàya arvadundáyadil

Dhádae (id eſt Brahmae, quem nos infra terram ſeu materiam eſſe invicte demonſtrabimus) *filio Deksbeno ſexaginta filii nati*, *qui mentem eius interioraque egregie torquebant*.

IV. അദിതിപെറ്റുണ്ടാക്കിസൂര്യനെന്നറിഞ്ഞാലും

അവന്മകൻമനുവവന്റെമകൻനീലൻ

Adidi pettundáki ſúryenennarignálum
Avenu maguen Manu avende maguen Nilen.

Ex iis filiis quos Adidi (mater deorum) *peperit eſt Suryen*, (id eſt ſol), *huius filius eſt Manu* (alii ſcribunt Menu), *& huius filius eſt Nilen* (1).

V. അവനൊരുപെണ്ണുണ്ടായിചമഞ്ഞുവിധിവശാൽ

മുമ്പിനാൽവിരിഞ്ചൻതൻപുത്രനാമത്രിക്കണ്ണിൽ

Avenu moru pennay ciamagnu vidhi vashál
Mumbinal virincen tan putranámatrikannil

Huic (nempe Nilen) *una femina fato nata eſt* (verti etiam poteſt

(1) *Manu* iſte eſt ſub hoc nomine primus, atque hic diverſus eſſe videtur ab illo quem a diluvio liberavit Vishnu.

poteſt : *hic* (nempe Nilen) *fato in feminam mutatus eſt , huic feminae natus eſt Virincen filius trium oculorum .*

VI. സംഭവിച്ചിതു ചന്ദ്രനവന്റെ മകൻ ബുധൻ

ഇളയായി ചമഞ്ഞുള്ളൊരിളനെ കണ്ടമൂല

ഇളകി ബുധനുടെ മാനസമതു കാലം .

Sambhavicidu ciandra navende maguen budhen
Ilayay ciamagnullorilene canda mulam
Ilagui budhenude mánaſſam adu kálam .

Ex illo (Virincen) *natus Ciandra* (id eſt luna generis maſculini) *& huius filius eſt Budhen* (Mercurius) *hic cum iunior eſſet iuniorem puellam adamavit & voluntas Budhae in eam tunc ferebatur .*

VII. ഇള പെറ്റുണ്ടായി വന്നു ചൊല്ലെഴും പൂരൂരവാ

ഇളയെ വഴിപൊലെ രക്ഷിച്ചാനവൻ മുന്നം .

Ila pettundai vannu ciolleſzum púrurava
Ilayé vaſzipóle rekshiciánven munnam .

Haec iunior peperit VII. *filios quorum primus Puru ,*
Hic pariter iuniori cohabitavit cum omni decore .

VIII. അവന്റെ മകനായുസ്സാകിയ നൃപവരൻ

അവനി ഭരണം ചെയ്തിരുന്നാൻ ചില കാലം .

നഹുഷനായ നൃപതീശ്വരനവന്മകൻ നഹുഷൻ

തന്റെ മകനായതു യയാതിയും ദിഗിജ്ഞാചാര്യനായ

ശുക്രമാമുനിയുടെ സുതയായിടും ദെവയാനിയെ വെട്ടു

Avenu maguen ayuſſaguia nrba varen
Avani bharenam ceidirunan cila kálam
Nahushenáya nrbadíshvaranaven maguen Nahushden
Tande maguenayadu yayádiyum didigiáshāryenáya
Shùkra ma muniyude ſudayáyidum dévayánie vétta

Huic (nempe Puru) *filius Ayuſſa rex , qui aliquot annis mundum terreſtrem gubernavit , huic filius Nahusha , & huic filius regius*

Nahush-

Nabushden, *ipfius filius Tayádi*, *Shukrae* (venus planeta generis mafculini inftitutor filiorum Adidi deae, feu malorum geniorum, titanum, vel gigantum magifter) *hesychaftae filiam nomine Dévayáni fibi defpondit*.

IX. *Didigiádhibenáya urshaparvávin maguel adifunari yáya sharmishda randamavel, adurandilumaitta ancia putremmarunday Teduvum, druvushyavum devayanika makel, sharmishdá maguen druyubyu randamada Anu dyubu dharmishdenáya Pururáva Tadu munam maguen Puruvin .parambarayà devenmaray vannu pidru shàbat àlillaydum nrba cinham Puruvin varam paragiàden mar Pauravenmar*.

Fillorum Adidi (bonorum geniorum), *bonorum filiorum* inftitutoris nomine *Brabafpadl feu iovis hefychaftae planetae formofiffima filia Sharmishda fecundo genita*, *fecunda fimultanea uxor* (concubina) *regis Tayàdi fuit*. *Ex his duabus feminis nati funt quinque filii*. *Tadu & Druvushya filii Dévayàni*. *Sharmishdae filii Druhyu*, *fecundus Anadruhyu*, *& tertius virtute infignis Puru*. *Tadu filii benedicHo & pofteritas funt Parayàdenmar* (gens, natio, tribus), *paternae autem maledictionis figno carentis Puru filii fucceffores funt Pauravenmar* (alia natio, gens, vel tribus).

Ita profequendo eo tandem poft multas generationes deducit haec hiftoria, ut maximam zelotypiam inter has duas mulieres enatam, filiorum utriufque feminae aemulationem, odia, inimicitias, fimultates, & in varia regna peregrinariones defcribat; quod cumprimis vide in hoc eodem libro in cantu *dévayànibhàgyam* dicto.

Nunc itaque in hoc fragmentum noftras iam animadverfiones faciamus. *Primo* ex fecunda ftropha patet Indos in libris fuis unum verum Deum infinitum omni fapientia repletum, eumque fpiritum agnofcere, quem *Parabrahma* vocant. Vide dictionarium R. P. Hanxleden fub voce Brahma: ബ്രഹ്മം Brahmam *a fciencia da ley*, *aufteridade*, *penitencia*. Item തത്വം tatvam *o verdadeiro ente fuperior*, *que chamaõ* പരബ്രഹ്മം *Parabrahmam* (1). Et R. P. Iohannes de Brito (2) cap. 1. circa initium: *Eftes*

(1) Vide num. 9. inter codices manufcriptos biblioth. S. Cong. de Prop. Fide.

(2) Breve noticia dos erros que tem os gentios da India. ms.

Estes mesmos tem definido, que ha hum sò deos, e que se chama Parabrahma, que quer dizer excellentissima, e superior sciencia, e este dizem ser a letra O &c. Videatur etiam versus primus libri *Màgha* pag.66. in grammatica Samscrdamica. Strabo lib.15. *de multis vero cum Graecis sentire* (nempe Brahmanes) *ut quod mundus sit ortus & interiturus, & sphaericus, & quod administrator & conditor eius deus universum eum pervadat &c.* Vide etiam Porphyrium *de abstinentia*, quem supra adduximus. Superstitem habeo reiectaneam schedulam, in quam ea retuleram, quae mihi de divinis attributis, de deo adorando, ac eius operandi modo *Ciangra Govinda* Brahman anno 1779. dictavit. En illa: Ciandrennenna Bhòdatmagam anubamida Kála Déshàva dibyam, samuktyam, nityamuktam, nigama, clada sahasrĕna vèdasya mánam, sevaga vishtapradam, Bhagavam, namo studé. Vedánda vedyáyade, vignána rùbané Parabrahmane namo namá. Vishva sakshena, vishvadhaváya namo namá. Aditya, marul, Brahma, Nárayena, Rudra ororu vidham tòni, mánushya múrti tanné. Nintirurúbam tanne arignídáiga múlam sangadam bhavikunu, samsáram elláverkum.

Intellectus & mens tua, o Deus, est instar lunae luminis, quae nec fervida est nec obscura, sed semper placida, & tamen clara. Similitudo est haec, non essentia tuae mentis. Tu vera lux temporum & regionum semper felix, aeterna & immutabilis. Tua sapientia mille & amplius leges cognoscit, & tamen semper libere & secundum honorem suum operatur. Tu ante omne id quod colitur exstitisti, tibi laus & adoratio! Tu solus es verus Bhagavàn felix, semper beatus. Tu legum omnium vera essentia, & omnis sapientiae forma, tibi Parabrahma laus & adoratio! Tu, qui ante omne id quod est, exstitisti, testis es universi, & tu sustines omnia, tibi laus & adoratio! Sol, aether, Brahma, Narayana (Vishnu), *& Rudra dii varia hominum sunt commenta & corpora, & hi tua secreta penetrare nequeunt. Nos ipsi* (homines) *quod formam tuam scire & definire, nec te cognoscere possimus, semper tristes sumus, & semper loquimur, semper disputamus.* Cum ego quaesivissem, quonam modo Deus mundum gubernet, Brahman respondit: ഘടേ

യിട്ട ſattáytta, ചിത്തായിട്ട cittaitta, അനുപമമായിട്ട anubamamaitta, id eſt *ſubſtantia & eſſentia ſua, intellectu & voluntate ſua, arte & modo qui ſibi ſimilem non habet*. Adde his: quod in libris Brahmanicis ſparſim haec attributa Deo Parabrahmae attribuantur സ്വതസ്സൽ ſvadaſal vel സ്വതസ്സത്ത ſvadaſatta, *qui per ſe eſt*, ſeu ens per ſe exſiſtens, അനാദി anádi, *ſine principio*, അശരീരി ashariri, *incorporeus*, അനന്തൻ ananda *infinitus*, അപരിച്ഛെദി abaricédi *indefinibilis*, സൎവ്വചാരുത്വം ſarvaciárutvam *omnis perfectio*, സൎവ്വകാരണം ſarvakáranam *cauſſa univerſalis*, ശാസ്താവ shástáva *vindex*, സ്രഷ്ടാവ ſrshdáva *creator*, അദ്വയൻ advaya *ſibi ſimilem, aequalem aut ſecundum non habens*, പരമൻ parama *beneficus*, കരുണാനിധി karunnanidhi *theſaurus miſericordiae*. Verum quidem eſt, quod ſubinde aliqua ex his attributis deo Shivae in his ipſis Brahmanicis libris attribuantur. Verum ſi Shiva ignis aut ſol eſt, ut nos infra invicte demonſtraturi ſumus, aliqua ex his attributis ei adſcribuntur ut ſol iſte veri dei ſymbolum eſt, nempe generans & deſtructor. Deinde quamvis haec omnia attributa Shivae deo darentur, quod falſum eſt, attamen inde non aliud ſequeretur, quam quod Indi Shivam, id eſt ſolem aut ignem deum conſtituant, non autem quod unitatem dei negent. Hoc enim nullatenus cohaeret cum hoc quod ſupra ex ipſiſmet eorum libris & ſententia ſupra de deo Parabrahma adduximus, ita ut omnino certum, & evidens ſit Indos unum verum Deum uno lumine naturali agnoſcere & confiteri.

> *Facile & pronum eſt ſuperos contemnere teſtes,*
> *Si mortalis idem nemo ſciat*. Iuv. Sat: 13.

Addere poterat, ſi omnia ex voto fluant, ſi divitiae non deſint, ſi cor hominis totum corruptum eſt. Verum nec ſexagenariam quidem

dem anum, nec audacissimum quempiam, & procacissimum philosophum Indicum invenias, qui deos esse non fateatur, quando damnum, periculum, contestato iuris, aut mors ingruit. Tunc in omnium ore *udaya tamburane*, id est in vulgari Malabaria lingua *o Deus vere & proprie* resonat, tunc oculi in altum tolluntur, tunc ad iudicium & iustitiam illius provocatur, tunc ad fores delubri in nomine Dei omnia videntis & scientis iusiurandum petitur, & accipitur, tunc labia & cor Deo humiliari & illum agnoscere incipiunt, id quod ego saepius inter gentiles fieri mei oculis vidi. Pudeat ergo Paullum Iablonskium, Conringium, aliosque, qui potius nocturnis visionibus quam veritati indagandae assueti, nec linguae Asiaticarum gentium ediscendae, nec examinandae religioni addicti tamen mira dicacitate & insolenti audacia optimas illas Indicas gentes materialismi, spinosismi, ac atheismi accusare satis inverecunde sunt ausi. Confer Lactantium *de origine erroris seg. septimo* cuius sententiam heic admirabiliter cohaerentem plusquam viginti veterum viatorum testimoniis circaIndicam gentem confirmare possem, & hoc quidem in opprobrium viatorum recentium Anglorum & Gallorum, qui veri scarabaei sunt, qui, religionis Indicae, & linguae studio neglecto aut contempto, sola stercora in patriam suam vehunt, & iis totam Europam inquinare conantur. Quanam ratione Deus Parabrahma hunc mundum condiderit, hoc narrant ex libro Brahmanico *Manava shaſtram* Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 244. *& seq.* atque illi narrationi ego lubens & sincere subscribo. *This World was all darkness, undiscernible, undistinguishable, altogether was in a profound sleep; till the self existent Invisible God makinging manifest with five elements, and other glorious forms perfectly dispelled the gloom. Its, desiring to raise up various creatures by an emanation from his own Glory, first Created the Waters, and impressed them with a power of motion by that power was produced a golden Egg, blazing like a thousand suns in which was born Brahma self existing, the great parent of all rational beings &c.* Vide etiam ea quae afferuntur ex libro *Bhagavadam pag.*245., quae sane admirabiliter conveniunt cum iis quae de creatione mundi & ovo hoc *Andeszamotta*

dicto ex systemate Brahmanico affert R. P. Ildephonsus *cap.* I. *de creatione mundi* in codice manuscripto a nobis supra citato, quod idem ipse ex Pacunar gentili Malabarico poeta satis diffuse confirmat. Hic ergo Parabrahma, seu ut P. Norbertus, Anquetil du Perron, aliique scribunt *Karta*, quod dominum significat, ut *Ishvara* hoc idem, deo Brahmae dedit potestatem creandi, deo Vishnu creata conservandi, deo Shiva potestatem omnia destruendi. Qui quidem tres dii quia filii & mariti sunt deae Parashákti seu *supremae virtutis* quod *Parashakti* significat, iam patet religionis Brahmanicae ipsum adeo principium allegoricum esse, atque serio inquiri debere, quid hi dii fratres & mariti simul deae Parashakti sint. Quare cum ego ex supra dicto Brahmane quaesivissem, quaenam verae & genuinae horum III. deorum proprietates sint, is mihi respondit: *Praduvi* seu terram esse naturam & proprietatem dei *Brahma*, ac proinde quamvis inertem sole tamen & aqua omnia producentem, *Appu* seu aquam esse naturam & proprietates dei *Vishnu*, nempe naturam humidam, ad conservandum aptam & idoneam, *Aghni* seu ignem esse naturam & proprietatem *dei Shiva* qui omnia destruit, cremat, consumit,& quod alii duo fratres ipsiusBrahma etVishnu in terra et aqua crearunt et conservarunt, in nihilum redigit. Ex qua sane sententia infra invicte stabilienda iam manifeste patet, religionem Brahmanum allegoricam esse, et haec idola dei Brahmae, Vishnu & Shivae mera et vera symbola religionis Indicae in ipsa sua origine exstitisse. Cum igitur ego ultra inquirerem quidnam muneris haberet *Karta* vel *Parabrahma*, eo quod illi tres dii creent, conservent et destruant res humanas, nec aliud in hoc mundo necessarium esse videatur? Brahman respondit: Karta seu dominum, Ishvara, seu Parabrahma ens nempe illud supremum et per se exsistens, ita esse in illis tribus et in eorum omnibus operationibus, quemadmodum in vase aqua pleno exsistere et conspici solet ab hominibus sol noster visibilis; qui licet in illa aqua seu vase reipsa non exsistat, ab omnibus tamen, qui illam aquam conspiciunt, videtur, laudatur, et adoratur. Quomodo ex ovo omnia nata sint et hi tres dii ex illo prodierint, id ex codicibus a nobis supra allatis haurire poteris, atque haec de deo et mundo nunc dicta sufficiant.

Ad

Ad ſtropham tertiam notandum eſt: *Dhàda* vocabulum in vocabulario Amaraſinha ſect. 1. *Sorggavargam* deo Brahmae adſcribi, atque parentem ſignificare. Igitur ſi Brahma deus terra eſt quod iam ſupra innuimus, ſane ſequitur Deksha vel Dekshen quod hominem diligentem ſignificat, filium terrae eſſe, atque adeo etiam Brahmanes convenire, primum hominem *e terra formatum fuiſſe* ſeu filium huius viſibilis terrae eſſe.

Ad ſtropham quartam obſervandum eſt, ibidem Adidi feminam deorum omnium matrem ſcribi. Ex ea natus Suryen ſeu ſol, inter Indicos deos primicerius, ut ſupra obſervavimus. Ex hoc natus Manu, ſeu ut aliis placet *Menu* primus Indorum rex, qui ſane cum primo Aegyptio rege *Menes* unus et idem eſt. Ab hoc Indi ſuas ſe inſtitutiones civiles accepiſſe gloriantur, atque ſub nomine ipſius hodiedum exſtat in Indiis liber *Manuſmrdi* inſcriptus, qui memorialia Manu ſeu ſyſtema legum Indicarum continere dicitur. De eo vide librum *Aſiatick reſearches* pag. 352. Hic idem Manu ſeu Satyavrta *vir iuſtus* per Vishnu in ſua prima incarnatione a diluvio univerſali ſervatus fuiſſe in libro *Bhàgavadam* ſcribitur, ita ut Angli illi iure merito eum *Noach* eſſe ſuſpicentur pag. 230. quod ibi vide. Sequeretur ergo Indos leges & inſtitutiones ſuas a *Noah* deducere, quod argumentum omnino dilucidari mereretur, niſi libro huic praefixa brevitas obſtaret.

Stropha quinta luna & mercurius nati eſſe ſcribuntur, uti etiam in ſequentibus ſtrophis Iupiter ſeu Brahaſpadi, & Shukra ſeu venus planetae aſtrorum ſeu heſychaſtarum (ſilentiariorum) contemplatorum, aſcetarum, Titanum, Gigantum, geniorum, bonorum & malorum ſpirituum, ſeu ſemideorum magiſtri & inſtitutores eſſe dicuntur. Dii ipſi ſeu genii vel ſemidii inter ſe pugnant, aliqui ob benedictionem, alii ob maledictionem a patre acceptam bella movent, in varias terrae partes proficiſcuntur, variae tribus ex illis formantur &c. Quae quidem omnia quid aliud innuunt niſi Indorum libros ex fabulis & vera hiſtoria contextos eſſe? Alia per traditionem a veteribus Patriarchis, alia ex aſtronomia deſumpſiſſe videntur, inde ingens illud & obſcurum chaos hiſtoriarum & fabularum pene infinitarum profluxit,

xit, in quarum originem inquirere uti summopere laudabile, ita sane difficillimum & errandi periculo maxime expositum est. Verum ut promissis stemus, id unum heic evincamus est necesse, nempe Indos systema terrestre politicum & civile, religiosum & mythologicum iuxta systema caeli ordinasse.

I. Indi solem & lunam adorant eisque sacrificant, quod supra vidimus. II. A sole & luna ipsi reges suos denominant, quod pariter supra observavimus. Primus versus libri *Bhágavadam* qui sacer Indorum codex est, & de quo nos plura in grammatica Samscrdamica, ita habet:

കഥിതൊ വംശവിസ്താരൊ ഭവതാ സൊമസൂൎയ്യയൊഃ

രാജ്ഞാം ചൊഭയവംശ്യാനാം ചരിതം പരമാൽഭുതം.

Digna & admirabilis est amplitudo stirpis gestaque utriusque prosapiae regum ex sole & luna progenitorum ab ipso (viro gravi) narrata. Simili modo habet liber *Sambhavam* loco a nobis supra citato. Reges ergo Indici a sole & luna descendere dicuntur, & inde descendit etiam *Yadu* vel Yedu familia quaedam, ex qua natus est deus *Krshna* seu Vishnu in Krshna regem incarnatus, ut habet etiam secundus versus libri Bhágavadam. III. Budha Indicum & Thout Aegyptium unum idemque numen, atque *Mercurium* esse nos invictis rationibus demonstravimus in grammatica Samscrdamica pag. 177. & seq. IV. Ibidem etiam contra D. Bailly evicimus Indos chronologiam suam a mundo caelesti, id est ab annis caelestium spirituum seu geniorum qui planetas & astra regunt, desumpsisse. V. Regum consiliarios, praeceptores, hesychastas seu silentiarios, contemplatores, monachos seu philosophos terrestres a planetis & astris, quae solem & lunam circumstant, in silentio quasi contemplantur, & lumen virtutemque suam ab iis recipiunt, planetas denique caelestes, mundi satores et vivificatores ac reliquorum astrorum illuminatores, philosophos sectarum Indicarum auctores, legum et populorum institutores in systemate Indico terrestri apud Indos haberi, adeo certum et indubitatum est, ut facile cuique etiam monoculo pateat, qui Indicos libros atque eorum legale systema

ma vel obiter novit. Unde ait Sonnerat tom. 1. cap. 2. de astronomia Indica pag. 220. *A onze cents mille au dessus de saturne est le ciel de sept Richys*, *&* *in* nota adiungit: *Ce sont dez grands. Patriarches: ils forment la constellation que nous appellons la grande ourse*. Ibidem etiam alia astra gigantes esse dicuntur ex opinione & doctrina Indorum. Quamvis ergo heic Sonnerat ridicule astra illa *Patriarchas* appellet, & septem illi Richys id est ഋഷി Irshi seu മുനി Muni nempe *silentiarii seu besychastae*, *monachi*, *ascetae*, *contemplatores* proprie dici debeant, nec certum sit illos ad ursam maiorem referendos esse, attamen ex toto libro *Sambhavam* seu genesi Indica patet, philosophos, consiliarios, sectarum auctores Indicos, monachos, regum et populorum institutores terrestres a planetis et astris denominari, et planetas illos caelestes, in terra doctores, magistros, et institutores esse. Ita Budha Indicus in vocabulario Amarasinha sect. 1. *Sorggavarggam* മുനീന്ദ്രഃ Munindra id est *besychastarum praeses*, ഷഡഭിജ്ഞഃ Shadhabigna *sex scientias* (tot enim Indi numerant) *possidens*, ശാസ്താമുനി *besychasta castigator seu praeceptor* dicitur, quod fusius explicatum vide in praedicta grammatica. ശുക്ര Shukra *venus planeta* (apud Brahmanes generis masculini) *poeta*, *magister deorum seu malorum geniorum*, *filios & familiam habere dicitur*. ബൃഹസ്പതി Brahaspadi (1) seu Iupiter planeta, *vivificator*, *guru seu doctor*, ac denique *eloquens* esse in eodem vocabulario ac in libro *Sambhavam* praedicatur. Quin in hoc libro etiam bella quae Titanes hi seu boni et mali genii astrorum rectores inter se habuerant, recensentur, atque ii qui his planetis maioribus mercurio, iovi, veneri obedire nolebant, subinde anathemate percussi fuisse leguntur. Ita pariter in libro Bhágavadam *stropha* VIII. fortis *Ráma* filius stellae *Robini* fuisse dicitur. Praetermitto nunc alia plura argumenta, quae omnia simul

(1) Bráhaspadi significat *magnum* vel *vastum dominum* quasi dicere vellent iovem esse planetam magnum vel vastum.

mul certissime evincunt Indos leges, institutiones suas, ordinem rerum, scientias, graduum, et officiorum distinctionem, ipsum denique civilem cultum, religionem et philosophiam a caelesti systemate deduxisse. Caelum ut patrem, terram ut matrem solem ut satorem, mundi mentem ac astrorum regem ab antiquis consideratum fuisse supra ex Plutarcho et Macrobio innuimus. Quidni igitur luna, aliique planetae sua quoque officia, et dignitates allegoricas haberent, atque ipsis actio quaedam peculiaris unicuique in sublunaria attribueretur? Ex quo sane arguitur hoc superstitionis et idololatriae genus simul antiquissimum esse, atque non mediocrem astronomiae scientiam, ob quam Brahmanes etiam apud antiquos semper celebres habebantur, manifeste supponere. Iobi liber de nulla alia idololatria plus conqueritur, quam de hac a planetis et astris deducta; et ex Arriano, Clement. Alex. ac Strabone patet, veteres Brahmanes huic uni addictos fuisse. Herculem seu solem ab ipsis adoratum fuisse tradit Plinius hist.nat. c.22., Strabo vero ait: *Herculem* solem *quidam tradunt in adversa parte* (Indiae) *tantum fuisse usque ad occidentis fines, quidam in utraque*. Et infra hanc opinionem refutat ex eo, quod Hercules transeundo per Indiam nullum signum reliquerit, quod Alexandri Magni commilitones e bello reduces adstruere volebant. Tam constans nempe, tam antiqua, et tam extensa fuit veterum Indorum traditio de adventu Herculis in Indiam, et tanta in eum illorum fides, ut Herculis simulacrum in bello contra Alexandrum praeferrent; quod accuratissimus Q. Curtius lib.8. cap.25. prodidit: *Herculis simulachrum agmini peditum praeferebatur. Id maximum erat bellantibus incitamentum, & deseruisse gestantes militare flagitium fuit*. Et lib.9. cap.8. *Perventum erat in regionem, in qua Hydaspes amnis Acesini committitur. Hic decurrit in fines Sobiorum* (Strabo habet *Sibarum*, idest Shivenitarum, quorum antiquam mansionem vide in mappa geographica D. De l'Ile sub nomine *Siba* inter Indum et Gangem). *Hi de exercitu Herculis maiores suos esse commemorant. Pelles ferarum pro veste, clavae pro telo erant*. Denique Clemens Alexand. lib.3. Stromatum §.194. ait: *Ex Brahmanibus aliqui colunt Herculem & Panem*. Ex quibus omnibus nullus profecto restat dubitandi

tandi locus, Herculem ſeu Shivam vel ut veteres ſcribunt Graeci Sibam, Sebam, Sebaſion &c. ſolem nempe vel ignem antiquiſſimum Indicum numen eſſe, a quo Indi inſtitutiones ſuas deducunt, ita ut omnino verum ſit, Indos reges ſuos, quin & philoſophos ſeu ſapientes ac magiſtros a ſole & planetis deducere. His itaque poſitis & certis, omnino inquirendum eſſet, quiſnam in geneſi Brahmanica ſit primus homo hiſtoricus & verus; & an omnis illa generationum ſeries mere ad aſtra & planetas ſit referenda, an vero etiam verae hiſtoriae initium ſit illud, & quomodo explicandum? Multi in hanc rem multa afferunt, quae cuique pro libitu examinanda relinquo. Mihi non diſplicet ſententia Iohannis Petri Erici Thuringi (1) qui de his rebus agens haec habet: *Utriuſque hiſtoriae ſacrae videlicet ac profanae illius aevi* (primi) *patres filum exorſi ſunt, cum ad memoriam ſui conſervandam ſua nomina & facta* (aliqua) *aſtris adſcripſere, donec inventa fuit graphica, cuius beneficio haec omnia vel columnis, vel alio modo inſcriberentur. Probabile maxime eſt profecto primaevos homines idem caeli ſyſtema quod Ariſtoteli, & Ptolemaeo adſcribitur, agnoviſſe, ſeptemque planetis digniſſimorum ſeptem hominum nomina impoſuiſſe; quod apud alios quoque auctores & noviſſime apud Cl. Hornium memini me legiſſe.* Si haec vera ſunt, ſequeretur omnino Indicam geneſim & veram ſeu hiſtoricam & allegoricam eſſe poſſe, atque hoc poſito Brahma ſeu terra primus omnium rerum eſt parens, primus vero terrae homo rationalis eſt Dekshen, quem ordine vero & hiſtorico excipiunt alii quos adduximus, illaque nomina & ad ſolem ac planetas, & ad veros viros qui reapſe exſtiterint, & gentes excoluerint, referri poſſent. Sed haec aliis diſputanda relinquimus.

(1) Renatum e myſterio principium philologicum. *Patavii anno* 1686. *pag.*3.4. *& seq.*

De creatione mundi Brahmano Tibetana confer etiam Alphabetum Tibet. *pag.*84. *& seqq.*, & cod. manuſcr. P. Ildephonſi *cap.*1.2.3.4., tum de creatione eiuſdem ex ſententia Nepalenſium *Vide pag.*156. codicis manuſcripti: *Notizie laconiche di alcuni usi, sacrifizi, ed idoli nel regno di Nepal, raccolte nell' anno* 1747., qui exſtat in bibliotheca S. Congreg. de Propaganda Fide.

MYTHOLOGIA

ബ്രഹ്മാ

DEUS BRAHMA

TAB. VIII.

Ex cultu solis, lunae, planetarum, ceterorum denique corporum caelestium, gens Indica ad cultum terrestrium rerum descendit. Primus inter sublunares divinitates occurrit ipse Deus Brahma. Hic in vocabulario Amarasinham (1) his insignitur epithetis: ആത്മഭൂഃ atmabhu *animae terrae*, id est probabilius elementa, aut prima materia terrae (2). സുരജ്യേഷ്ഠഃ suragéshda *frater solis*, terra nempe & sol fratres sunt ad res sublunares procreandas & hi duo concurrant est necesse ut aliquid producatur. പിതാമഹഃ, pidámaha *avus*, seu inter deos terrestres senior. ഹിരണ്യഗർഭഃ hiranyagaerbha *auri matrix seu auri fetum producens*, quia terra aurum fert. ലോകേശഃ loguésha *terrae dominus*, സ്വയംഭൂഃ suayambhu *per se stans*, id est locum sibi proprium habens(3). ചതുരാനനഃ ciaduránana *quatuor facies*

(1) Duo exemplaria manuscripta correcta huius vocabularii ad manus habeo. Hoc etiam exstat in bibliotheca regia Parisiensi inter codices Indicos manuscritos. *num*, 244. 94. & 42. De eo Anquetil du Perron *in Zend Avesta tom.* 1. *edit. Paris.* 1771. in appendice *num* 110. sub corrupto nomine *Amarkosh*. Angli in libro *Asiatick researches tom* 1. *p*. 354., & hoc libro caret bibliotheca S. Congreg. de Prop. Fide.

(2) *Atmabhu* vocabulum etiam animam exsistentem seu exsistentiam dantem significare potest. Quare hoc vocabulum cum epitheto secundo, aliisque infra recensendis aliam etiam profundae metaphysicae ideam in se continere videtur, ita ut Brahma virtutem solis procreatricem, Vishnu deus virtutem solis, qua omnia conservat, Shiva deus virtutem solis omnia destructricem significare videatur. Vide dissertatiunculam infra de Trinitate Indica. Verum mihi Brahma terram cum aethere coniunctam, Vishnu aquam, Shiva solem vel ignem ex multis validisque rationibus significare videtur.

(3) Hoc vocabulum in sublimi lingua Samscrdamica etiam aerem significat.

cies babens seu quatuor capitum, fortassis ob IV. plagas terrae, അബ്ജയോനിഃ abgiayóni *matrix nubium*, quia nempe hae ex terra oriuntur, vel *matrix lunae*, quia terra actionem lunae tamquam matrix recipit, unde bene docuit Plutarchus caelum patrem, terram autem matrem, seu matricem esse. വിരിഞ്ചഃ virincia *extensus*, *rimas agens*. കമലാസനഃ camalásana *in loto sedens*, quia lotus flos aquae, terrae, & solis productio est & matrix rerum ex calore & humore generantium. സ്രഷ്ടാഃ srshda, *creator*, *productor*. പ്രജാപതി pragiábadi *dominus foetuum*, *partuum*, *productionum*. വേധാഃ vedha, *legem dictans*, quia terrestria certa naturae lege reguntur. വിശ്വസൃൿ vishvasrl *rerum omnium corona*, *vel sertum omnia circumdans*. വിധി vidhi *fatum*, *seu naturae lex*. Ex his quisque vel me tacente colligit: I. Brahma deum nihil nisi materiam seu terram esse, Brehi nempe Aegyptium. II. Per haec epitheta seu attributa statua Brahmae iam facile ex omnibus diis Indicis dignoscitur & distinguitur, nempe in loto sedet, quatuor facies quae quatuor Indicas leges dictarunt, habet, & cycno seu potius ansere vehitur, cui insidens pingitur. Brahmae dei simulacrum coloribus expressum ab Indo quodam Nepalensi more Indico vero & originali delineatum exhibet codex manuscriptus R. P. Constantini ab Asculo Capuccini Missionarii Nepalensis. Hunc codicem totius Indicae superstitionis synopsim adiectis figuris ac brevibus descriptionibus exhibentem, Eminentissimus Cardinalis Borgia, quem promovendarum bonarum artium & scientiarum optima cura semper sollicitum tenebat, dum S. Congregationi a secretis erat, in bibliothecam S. Congregationis intulit anno 1771., & hunc codicem inspicere possunt Romae illi omnes, qui simulacra Indica non iam adulterina, sed vera, naturalia, ac prout in ipsa India depicta aut caelata visuntur, conspicere, examina-

K 2 re,

te, atque erudiri volunt. Gratias deinde habeo maximas clarissimo viro Iohanni Christophoro Amadutio, qui mihi hunc codicem indicavit, & quem cum iis figuris & simulacris quae in museo Borgiano exstant collatum, ad amussim convenire reperi. In hoc originali codice Brahma depictus *fig.* 1. habet IV. capita, & uno quoque mento gerit barbam satis promissam, qua non omnes aliae Brahmae dei insigniuntur figurae, nam imberbis est, si bene memini, ille, quem exhibet Sonnerat *tom.* 1. *edit. in* 4. Ex quo colligendum est Indis aliquibus olim gestationem barbae communem fuisse, aliis non item. Praeterea simulacrum illud Nepalense Dei Brahmae, una manu gerit librum Grantham ex foliis palmarum aut rudi charta contextum & funiculo colligatum, qui itidem deum Brahma doctorem seu legislatorem esse demonstrat, qui nempe IV. Indicas leges seu IV. védam dictaverit. Secunda manu tenet coronam precatoriam *Rudràkshum* dictam, qua nomina dei Shiva *solis* recitando, preces peragit, munus Brahmanibus ipsius filiis commune. Tertia manu gerit vas cupreum ad conservandam & bibendam aquam, insigne eorum Brahmanum poenitentium, qui mendicando vitam agunt, & praeter vas illud nihil aliud secum portare possunt, id quod nos supra iam innuimus. Vectura Brahmae dei communiter cycnus vel anser esse dicitur; *hamsa* nempe avis in poematibus sacris Samscrdamicis celeberrima. Et certe Brahmae simulacrum quod in antiquissimo templo insulae Elephantae exstat, & quod Niebuhr descriptum exhibet *tom.* 2. *tab.* VI., pariter IV. cycnos sub se habet cum tribus faciebus prostantibus & patentibus, cum facies quarta ex adverso delitescere supponatur, nec visibilis esse possit ex antica parte. Hamsa vehiculum Brahmae esse etiam scribitur in vocabulario Amarasinha, unde valde miror quod in codice R. P. Constantini ab Asculo Brahma deus avi quidem hamsa vehatur, haec tamen avis versicolor & maculis distincta repraesentetur. Verum hoc ex varietate anserum oriri potest, cum non omnes anseres sint ubique terrarum albi. Brahmae dei figuram quadrifrontem corona redimitam, in padma, tamara seu loto sedentem, una manu librum & ex collo multas coronas precatorias atque

atque circa circum IV. alios libros quasi dispersos sedenti Brahmae adiacentes exhibet etiam Pivatius *tom.*8. *tab.*20. *fig.*1. ad latus superius primae transformationis Vishnu dei. Eamdem & eodem fere modo exhibent Calcuttenses Angli *pag.*242. in dissertatione inscripta: *on the Gods of Greece*, *Italy*, *and India* in libro: *Asiatick researches*, quae omnia locis citatis vide.

Brahma deus uxorem habet deam *Sarasvadi* seu deam eloquentiae, harmoniae, concinnitatis, quia nempe terra omnia certo, constanti, & venusto ordine, regula, proportione, ac mensura producit. Ex Brahma natae quatuor Indicae tribus. Ex capite *Brahmanes*, quia tribus haec sacerdotalis & capitalis alias tribus sapientia sua gubernare debet, ut caput humanum reliqua membra. Ex humeris nata tribus regalis seu *Kshetrier*, quia reges veluti suis humeris pondus regiminis, regnorum & populorum sustinere debent. Ex ventre nati *Vayshycr* seu tertia tribus agriculturae & mercaturae addicta, quia haec duabus illis scientiis & functionibus ventri succurrit. Ex femore seu pedibus nati *shudras* seu mecchanici, quia labore suo statum regni sustentare, capiti, ac humeris subesse debent. Haec omnia hoc quo diximus modo ex libris Brahmanum, ex immemorabili traditione, ex communi & constanti opinione populi Indici confirmantur, vera, sacra, & certa esse universim ab omnibus propugnantur. Ex quibus sane iam usque ad evidentiam patet religionem Brahmanicam allegoricam esse, atque sub involucris, symbolis et fabulis omnia tradere, quod certe, si Clementi Alexandrino, Plutarcho, alisque antiquis aliqua fides est adhibenda, iam demonstrat, Indicam hanc religionem vetustissimam esse.

Ex his ergo omnibus iam facile disperguntur somnia pene infinita variorum scriptorum Europaeorum, qui cum primum linguae exterarum nationum studere, et exoticos libros legere debuissent, & ex iis postea aliquid effari, suis visionibus et opinionibus praecocibus sine peritia linguarum, sine libris, sine ullo prorsus proferendae veritatis adminiculo in mores illarum gentium inquirentes Indicum Brahma deum Patriarcham Abraham (1), alii

(1) Postellus commentario in Iezirah, Vide Sonnerat *pag.*274. *edit. in* 8. Stephanus Fourmont, S. Epiphanius.

alii repraesentationem tantum unius divini attributi seu potentiae creationis veri dei (1), alii solem (2), alii verum quempiam hominem legislatorem (3), alii denique aliud esse falso statuerunt. Auctores hi uno hoc refelluntur Brahmanico libro Amarasinha, et epithetis illis quae supra attulimus, et quae gens Indica tota Brahmae deo suo semper adstruxit, atque hodiedum vere attribuit, credit, docet, & publico cultu profitetur (4). Hanc theodotiam & philosophiam Brahmanicam, & hoc quod diximus, mirifice confirmat statua dei Brahmae ex Bardesane a Porphyrio lib. de styge descripta. *In illo antro* (forte olim in insula Elephanta aut Salsette) *statua est decem ut videtur aut duodecim cubitorum, habitu erecto manibus in formam crucis extensis, cuius dextera faciei pars virilis est, sinistra muliebris. Atque eadem ratione brachium ac pes, totumque dextrum latus virile: sinistrum vero muliebre..... dexterae mammae illius statuae solem insculptum esse aiunt, sinistrae lunam, ceteraque quae in mundo continentur, videlicet caelum, montes, mare, fluvium, oceanum, plantas, & animalia & quidquid tandem in rerum natura exsistit. Hanc statuam aiunt deum filio suo dedisse cum mundum conderet, ut exemplum sibi propositum haberet.* Statuam Shivae dei dimidia parte feminae & altera parte viri exhibet ex eodem templo Elephantae Niebuhr *tab.6. tom.2.* Elementa nempe ignis, aquae, & terrae, ut ait Plutarchus, & Lactantius aliique, uxores & filios habere dicuntur, quin mares & feminae simul fuisse narrantur, subinde ut mares tantum, alias ut feminae tantum exhibentur, tum inter se pugnasse, simul concubuisse, filios genuisse saepenumero inducuntur in veteri philosophia, id quod nos solertius enucleavimus in dissertatione in linguam Samscrdamicam. Quare Brahma, quin & Vishnu & Shiva, nempe *terra*, *aqua & ignis*, ut mares & feminae subinde simul repraesentantur, & in statua illa Bardesanis sol, luna, astra, maria, aliaque caelestia & terrestria appinguntur, ut sole, luna, & astris, terram, aquas, plantas, omnia denique sublunaria germinare doceatur. VISH-

(1) Vide *pag.*243. in *Asiatick researches*. De Paw. *tom.*2.

(2) Alphab. Tibet.

(3) L'Avocat *dictionaire des hommes illustres &c.*

(4) Vide satyram 15. Iuvenal. *cum notis Farnabii*. Patavii anno 1705. Vocabularium Amarasinha sect.1. *Sorggavarggam*.

വിഷ്ണു

VISHNU

TAB. IX.

Vishnu deus, quasi Gishnu seu *Victor* haec epitheta in Amarasinha gerit: I. Nárayena. *Nirà* നീര് significat plenitudinem seu aquas collectas, quae dictio alludere videtur ad vocabulum maria, de quo in genesi ita dicitur: Et vocavit deus aridam terram, congregationesque aquarum appellavit maria. *Ayena*, vel Malabarice prolatum *àyenam* ആയനം significat *incrementum*, commotionem plurium rerum in unum cumulum vel corpus, extensionem in longum & latum unius rei, collectionem & augmentum. Haec etymologia a qua non multum discrepant Angli Calcuttenses manifeste probat, deum Vishnu primigenie significare aquas. Gishnu vero vel Vishnu seu Victor per aquas fuit, seu aqua mundi victrix evasit tempore diluvii universalis, quo tempore primum Vishnu inter homines et in hoc mundo apparuisse dicitur in sua prima incarnatione in piscem. Haec apparitio prima cum evidenter ad diluvii universalis tempus in omnibus Brahmanicis libris referatur, quatuor etiam epochae temporum apud Brahmanes evidenter statui posse videntur. Nempe I. quae est creationis, seu epocha Brahmae, qui primus deaster est. II. et III. epocha est dei Vishnu, quae ad hunc usque annum 1791. quo haec scribo, perdurat, & necdum finivit, quia gentiles adhuc alias incarnationes dei Vishnu exspectant. IV. epocha ignis seu dei Shiva, quae est consummatio mundi per ignem. In prima epocha, qua aetas aurea seu *krdayugam* continetur, numerandi sunt illi omnes, qui a Brahma & Da'kshen usque ad *Manu* Regem huius nominis septimum, seu usque ad Satyavrta pientissimum virum, quem Vishnu ab universali diluvio liberavit, procedunt. In secunda epocha locum tenet aetas argentea *tredáyugam*, quae principium summit a diluvio usque ad nativita-

vitatem Krshna, & bellum Pandavarum, quo tempore Vishnu ſub nomine Krshna apparuit. Tertia denique *dvàbarayugam* ſeu aetas argentea incoepit triginta annis poſt mortem Krshna, & perdurabit uſque ad conſummationem mundi, quae fiet per ventum validum, igneum, & urentem. Tunc incipiet epocha IV. dei Shiva, qua corruptis, deſtructis, & conſummatis rebus omnibus, ex ſeminibus reliquis, quae in lotum, vel in triangulum, aut matricem deae Bhavani recipienda ſunt, novus iterum orietur mundus, & novi caeli. De prima incarnatione dei Vishnu, qua hic transformatus in piſcem primo ad quaerendum védam, ſeu librum trium legum Brahmanicarum, quem *Hayagriven* daemon furto abſtulerat a deo Brahma dormiente, & in mare deiecerat, proceſſit, ac deinde ad pientiſſimum *Manu*, *Satyavrta* ſeu boni operatorem, celebrem Regem ab univerſali diluvio liberandum Vishnu piſcis venerat, vide *Aſiatick reſearches p.*230. *& ſeq.* & Sonnerat *tom.*1. *de Vishnu dei Incarnatione in piſcem lib.*3. *cap.*3. R. P. Brito ex traditione Brahmanum Maduréenſium regem illum, quem Vishnu a diluvio liberavit, dicit fuiſſe *Tiruvaluven*, qui unacum ſua filia periculum evaſit. Verum magis in hac re credendum libro *Bhàgavadam*, ex quo eam afferunt Angli, quam R.P. Brito peculiari traditioni, aut certe nomina plura habuit, ita ut unum in uno, alterum in alio loco obtineat.

II. Nomen Vishnu eſt *Krshna* ſeu niger. Sub hoc nomine fuit incarnatus Vishnu incarnatione nona, & de hac nos agemus infra. III. nomen eius eſt *Vaygunda*, quod deſumptum eſt a loco, ſeu caelo *Vaygundam*, in quo reſidet. IV. *Dàmodara*, quia ſignum ſeu veſtigium pedis impreſſi gerit in ventre, quod ei impreſſit Tambura Má Irushi. V. vocatur *Késhava* ſeu Crinitus. VI. *Mádhava*, quia eſt maritus deae Má ſeu Leksmi. VII. dicitur *Punnarikàksha*, ſeu oculos habens rubicundos et pulchros ut eſt flos lotos. VIII. *Gòvinda*, quia pavit *govàm* ſeu vaccas, & adamavit 1608. mulieres paſtorales, *Govaſtriguel* dictas. IX. vocatur *Garudhadhvagia*, quia dum e caelo ſuo egreditur, vehitur aquila vel ave *gaerudha* dicta. X. *Pidámbara*, quia veſtes gerit coloris flavi. XI. *Ciakravànnì*, quia manu gerit ciacram ſeu rotulam, in qua duo trianguli. XII. *Ciadurbhugia*,

gla, seu IV. manus habens. XIII. *Patmanàbha*, umbilicum ad instar loti habens. XIV. *Madhuribu*, hostis Madhu, quia pugnavit contra Madhu gigantem. XV. *Vishvambhara*, omnia sustentans, omnia protegens, et conservans. XVI. *Vanamàli*, quia in campis seu solitudine pastorali floreo serto fuit coronatus, & aliud sertum ex collo gestabat. XVII. *Gauri* Bengalinus, Gangeticus. XVIII. *Devaganana* filius deae Devagui &c. Quae epitheta omnia ad eius diversas formas & transformationes referuntur.

Ex opinione Vishnuvitarum IV. manus dei Vishnu significant, potentiam, iustitiam, liberalitatem, sapientiam. Forte rectius dicerent potentiam, & magnum conatum, quem ut aqua semper exerit ad conservandas res creatas. Secundum eamdem opinionem concha seu buccinum, quod una manu gerit, significat, *quod buccino illo evocet & ad generationem ex abysso perducat*, *creet ex visceribus terrae & aquae ea*, *quae vult*. Buccinum seu concha etiam Neptuni insigne est, et Venerem ex concha natam scimus. Neque ideo Vishnu Venus est, quod arbitratur R. P. Georgius; nam si ratione solius huius conchae Venerem esse dicas, quod eam manu gestat, ratione clavae, quam alia manu tenet Herculem esse dicere debebis; et sic iterum alium, ratione rotulae seu ciacra, quae tertiae manui inest (1). Melius ergo dicunt Indi, concham esse procreationis vas et symbolum, in qua germinant, et nascuntur res terrestres. Talis etiam est lotos, quam Vishnu in IV. manu tenet, prima nempe aquae productio, quae secundum scholam Ionicam Thaletis, primum (2) generationis

(1) Simulacrum illius ex aere fusum exstat in museo Borgiano Velitris. Arcum etiam ut strenuus bellator una manu portat.

(2) De Thalete vide Ciceron. *lib* 1. *de nat. Deor.* Lactant. *lib*. 1. *cap*. 5. Diogen. Laertium seg. 35. inter Thaletis ἀποφθέγματα ubi haec refert: *Antiquissimum eorum omnium, quae sunt, Deus: ingenitum enim est, pulcherrimum mundus; a deo enim factus est.* Minut. in Octavio: *Milesius Thales, rerum initium aquam dixit; Deum autem eam mentem, quae ex aqua cuncta formaverit.* Plutarchus de placitis philosoph: *Thales principium rerum esse dixit aquam. Videtur autem princeps philosophiae hic fuisse, & ob eo secta Ionica nomen duxit*. Eadem erat philosophia Phoenicum ut videri potest apud Euseb. *Praeparat Evang. lib.* 10. Eadem etiã de aqua philosophia Aegyptiorum est, ut asserit Herodotus *in Euterpe*. Eadem quoque Indorum ut est ex Megesthane apud Strab. *lib.* 15. Hesiodi Scholiastes inquit: *Pindarus etiam praestantissimam rerum esse aquam, dixit*. Ex his conii- ce religionis & philosophiae Brahmani-

tionis principium eſt, et cui etiam ſchola Brahmanica accinit; dum aquam ſecundum rerum principium ſtatuit. Clava Vishnu, quam *ghedà* vocant, malos caſtigat, et capita perverſorum frangit; ex hac enim cauſſa toties incarnatus fuit, ut gigantes exſtirparet, qui deos et devotos poenitentes infeſtabant, et ut malos, ac ſuperbos reges proſterneret, quibus Brahmanorum libri, cantilenae, et fabulae refertiſſimae ſunt. Rota *ciacram* dicta, quam ipſe manu in gyrum agit, ea eſt, per quam mundus in gyrum volvitur, qui motu, generatione et corruptione conſervatur, quod conſervationis munus huic deo incumbit. Concham & lotum venerantur Tibetani, et Iaponenſes. Non abſurde etiam Mani Tibetanum ciacram ſeu rotulam Vishnuviticam dixeris, hoc enim ipſi ſemper in gyrum agunt; & quoniam lotum adeo venerantur, cur dici nequeat quod Mani rotula Brahmanica ſit? Verum nos ſupra Mani *lingam* eſſe oſtendimus. At quidquid ſit ſive lingam ſive ciacram, ſemper ad generationis et corruptionis principium refertur; ad hoc enim illud referunt etiam epiſtolae magni Lhamae, quae in Alphabeto Tibetano adducuntur, et quas attente perlegendo facile quiſque in noſtram ibit ſententiam. Vishnu habet uxorem Laekshmi, quae ſine dubio terra eſt, nempe dea aquae amica, et quae per aquam fruges fert. Eam Indi magnam matrem eſſe dicunt, quia haec ſemper producit, et nihilo imminuitur. De hac nos agemus infra. Vishnu dei corona triplex denotat dominium triplex, nempe, *maris*, *terrae* ut aqua irrigandae, et *firmamenti*, quod aqua replet. Ex collo appenſum geſtat diamantem *cauſthubha mani* dictum, ad renes panno flavi ſeu ſubaurei coloris induitur, qui *Pidàmbaram* dicitur. Hic igitur color gratus eſt omnibus Indis, ſectis, et poenitentibus, qui telis hoc colore tinctis induuntur. Inaures dei Vishnu carbunculi ſunt, et hac forma quam deſcripſimus,

cae antiquitatem. Cum enim ſol, luna, aſtra, elementa adorata fuerint ante nativitatem Moyſis (nemini dubium, & liber Iob id manifeſte aſſerit) & cum religio ac philoſophia Brahmanica tota circa has res verſetur, facile coniici poteſt, quam antiqua haec Brahmanum ſit religio & philoſophia. Quare primi conatus Moyſis erant, Iſraelitas, qui ad eam deflexerant, ab hac repurgare, unde etiam ita inchoavit geneſim: *In principio creavit Deus &c.* ut nempe omnia haec frangeret, & una voce reſcinderet.

etiam Karta, ſeu ſupremum numen aliquibus poenitentibus et heſychaſtis apparuiſſe, Indi fabulantur. Avem garudha dictam, qua Vishnu vehitur, aquilam eſſe putat Sonnerat, verum ſaltem in Malabarica non aquila, ſed accipiter in veneratione habetur, et dei Vishnu vectura, ſeu *vahenam* dicitur (1). Ex accipitris, luſitanice *minhoto* dicti, volatu auguria ſumuntur, et ſaepius vidi illos beatos exiſtimari, qui manu piſciculos portantes, ab accipitre volatu celeri inviſuntur, et ex quorum manibus avis illa piſciculos rapit. Adeo animal iſtud in Indiis nequam eſt. Vishnu ſubinde una manu nolam geſtans pingitur. Haec nola poenitentium inſigne eſt, cuius ſonitu ipſi praeceduntur, ut ii qui polluti et contaminati ſunt, recedant, ſe abſcondant, et liberam poenitenti gradienti relinquant viam. Hac nola magni nominis *Sanyáſi* ab aliquo praecedi ſolent, dum ex uno ad alium locum tranſeunt, aut in ſtagno aliquo lavantur. Vishnu dei incarnationes ſunt IX. (2). I. In piſcem. II. In teſtudinem, in qua forma ille labentem ſuſtentavit, et ab interitu liberavit mundum, qui periclitabatur ob acre certamen inter deos *Dévaguel* dictos, et hoſtes eorum *Aſurer*, qui magna vi ambroſiam caeleſtem diis eripere volebant. III. In porcum, ut in terra defoſſos dei Rudra inveniret pedes. IV. In naraſinham, ſeu in ſemileonem et ſemihominem, ut occideret gigantem Irania, qui ſuperbus deos, devotos haeſychaſtas, et praeſertim deo Vishnu devotum perſequebatur Pragaladen. Huius gigantis ſanguinem potaſſe dicitur Vishnu. V. In Brahmanem *Vàmana* dictum, ſub qua forma punivit regem *Mahaveli Shacravàti*, quem ad infernum detruſit, et qui inde non niſi ſingulis annis menſe auguſto egreditur, quo in honorem dei Vishnu Malabarenſes octiduum obſervant ieiunium, et ſolemne feſtum *onam*, quo novis induuntur veſtibus, & umbratiles celebrant pugnas ludorum inſtar ſolemnium. Arcu, ſagittis, ac vario armorum genere inſtructi pugnando reciproce aliqui occiduntur, plurimi vulnerantur. Haec omnia

L 2 in

(1) Avis haec vectura dei Vishnu, *avium dominus & coloris aurei vel subrubri* eſſe dicitur in Amaraſinha.

(2) Omnes iſtae incarnationes coloribus expreſſae exſtant in muſeo Borgiano. Eaſdem exhibet etiam Pivatius & Sonnerat locis ſupra citatis.

in honorem Vishnu dei referuntur, qui hoc menfe in terram defcendere dicitur & mundum cominus infpicere, an recte, & cum abundantia frugum adminiftretur, an vero aliqua ad victum neceffaria defint. Alibi feftum hoc menfe novembri celebrari auctores dicunt. VI. VII. & VIII. incarnatio fuit in Rámen. I. Ut perverfos Indiae reges Rágiaputrer dictos puniret. II. Ut gigantem Cartavirtargunen occideret, quem aratro confecit, & cum mille brachia haberet, eis excifis cumulos & ftrues ex offibus exftruxit. III. Ut *Rávana* gigantem, regem infulae Ceylan vinceret, & regno privaret, in quo bello etiam cecidere *Kumbhacarnen* & *Vibhishmen* fratres Rávanae, infignes bellatores. Hoc bello finito & Sida uxore fua recuperata, victor per mundum peregrinari coepit. IX. incarnatio fuit in *Krshna*. De hac nos agemus infra.

Ex his omnibus elucet, Vishnu deum primigenie elementum aquae, cuius vis in diluvio univerfali primum cognofci coepit, fictionibus allegoricis five ad promovendum bonum, five ad confervandum mundum, five ad exftirpandum malum, quod pariter ad eius confervationem conducit, uti in primo diluvii eventu, ita faepius fub dei forma in mundum induci; adeoque hic non folum allegoriam, non folum philofophiam, fed etiam fortaffis eventus hiftoricos mundi, ac praefertim Indici, inquirendos effe, ut hi proinde attentiffime examinati mereantur. De actionibus aut incarnationibus dei Brahmae relative ad mundum, & eius habitatores, nihil aut omnino parum proferunt Brahmanici libri, quin Brahma dormiiffe dicitur, dum daemon abftulit legis libros, quod certe per duo mille priores annos ante diluvium, & genus humanum corruptum fuiffe, & mundum quafi confenuiffe denotat. At ubi diluvium coepit, omnia velut a fomno expergifcuntur, omnia furgunt, omnia agitantur, boni & mali, poenae & proemii ratio habetur, Vishnu ufque ad aetatem mundi ferream IX. aut X. vicibus incarnatus in mundum veniffe dicitur. Res itaque fummi momenti effet incarnationes eius attentius examinare, perfonas, tempora, loca, & facta infpicere, ac fublatis allegoricis fictionibus, ex quibus tamen male tectis femper hiftoricae lucis ubique

que

que aliquid promicat, certam epocham & facta hiftorica ftabi re. India, antiqua et decrepita tellus, omnis generis traditiones antiquas, fyftemata, fectas, opiniones philofophorum vetuftas, cultus & religiones varias, veftigia antiquitatis certa, confuetudines denique & antiquos libros poffidet, quidni dicendum antiqua facta hiftorica poffidere? Adde, quod Brahmanum pertinacia, & populi obftinatio Indici pro antiquo culto, antiquis artibus, & antiquis confuetudinibus ac traditionibus confervandis admirabilis plane fit, & nulli populo, nulli genti, aut regioni communis. Moriuntur ipfi potius, quam vel unguem recedant. Eft ergo cur apud ipfos multa inquirantur, quia apud ipfos plurima antiquitatis monumenta tuto confervata fuerunt. De Vishnu vide multa in *Afiatick refearches*, tum apud R.P. Giorgium in Alphabeto Tibet., P. Norbertum, P. Britto, Sonnerat & alios. Vishnu dei fimulacrum fub nomine *Náráyena* exhibet codex P. Conftantini ab Afculo *fig.* 5. Quod nos heic exhibemus fimulacrum eft aereum mufei Borgiani.

ശിവഃ

S H I V A

T A B. X.

Quemadmodum deo Brahma rerum creatio feu productio, & deo Vishnu eorum confervatio, ita tertio Indicae Trinitatis deo Shiva rerum deftructio a Brahmanibus adfcribitur. Hoc ipfi uno quafi vocabulo exprimunt: സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരം frshdiftidifamháram, *productio*, *confervatio*, *deftructio feu corruptio*. Haec attributa *Karta* feu fupremi entis funt ex opinione multorum Brahmanum, & horum fymbola funt terra, aqua, ignis vel etiam fol tertius, maximus, & potentiffimus Indorum deus. Hic in vocabulario Amarafinha fequentia epitheta habet: ഈശഃ isha *dominus*, പശുപതി pashubadi *bovis dominus vel maritus*, inde

re (1). ഗിരിശഃ guirisha *dominus montium vel montis*, de qua re observa ea quae P. Constantinus Capuccinus olim Nepalensis Missionarius ait *ad fig.* 7. *&* 8. in suo codice manuscripto: *Una giornata di cammino distante della città di Batagao vi è un grande monte detto Hemaloe* (Himala mons frigoris) *abitazione*, *e luogo di contemplazione di Mahádéva e de Párvadi sua moglie*. *Il sagro fiume detto Bagmadi che scorre tra Batagao e Catmandu è di acque sante*, *che levano ogni macchia di peccato*. Vide mappam geographicam D. De l'Ile *inter gradum latitud.* 25., *&* 30. *prope civitatem Pattan*, & librum *Asiatick researches pag.* 248. Montes isti Tibeto proximi an non conveniunt cum monte Thraciae de quo Herodotus & Macrobius agunt? *In Thracia eumdem haberi solem*, ait iste Satur. lib. 1. cap. 18., *atque Liberum accipimus*, *quem Sebadium nuncupantes magnifica religione celebrant ut Alexander scribit*, *eique deo in colle Zilmisso aedes dicata est*, *specie rotunda*, *cuius medium iter patet tectum*. Haec si vera sunt, profecto argumentum quod nos in grammatica de Sebasio, Sebesio, Sebadio, Siba seu Shiva deo pertractavimus, certae & plenae convictionis est. Hoc ibi videat cui placet. Porro Shiva deus etiam vocatur ഭൂതേശഃ bhudésha *dominus daemonum*, *larvarum*, *malorum spirituum*, മൃത്യുഞ്ജയഃ mrdhyugeya *victor mortis*, മൃഡഃ mrdha *pertinax*, *obstinatus*, *pugnax*, *bellator*, വിരൂപാക്ഷ virubaksha *deformes*, *terribiles oculos habens*, കപാലഭൃൽ kabálabri *horridis & erectis capillis*, വാമദേവ vámadéva *crassi*, *obtusi*, *instar pigmei corporis*, ത്രിലോചനഃ trilòcena *tres oculos habens*,

ശാന്ത

(1) Plura nos de Shiva deo seu de hoc Baccho sive sole infra adducemus in quaestione *an religio Brahmanica a Scythis descendat*. Ibi quis hic deaster sit ad trutinam revocabimus & ad amussim statuemus, quae tamen nunc heic legenda sunt ut distincta notio huius dei aquiratur. Urus seu taurus quo Shiva deus vehitur probabiliter terra est, ast dum taurus solus in aliquibus monumentis exhibetur, loco Shivae dei seu solis generatoris sumi potest & debet, signum nempe pro re, ubi res est Shiva vel sol, taurus vero Shivae signum & attributum.

ശാസ്താവ shástáva *vindex*, സർവ്വജ്ഞൻ sarvagna *omniſcius*, quia ſcientia & ſapientia ſua omnia cognoſcit & oculo illo tertio quem in fronte gerit, omnia videt, omnia bona & mala diſcernit ut illa aut praemio aut poena afficere poſſit. Inde evenit quod aliqui Shivenitae huius dei cultores unum oculum in fronte in honorem huius dei depictum gerant, id quod ego admonere & explicare in grammatica Samſcrdamica plane oblitus fui. നീലോഹിതൻ nilohida *rubro caerulei viſus*, ഹരൻ hará *deſtructor*, ത്രിപുരാന്തകൻ triburándaga *tres urbes ſeu regiones inhabitans*, caelum ſeu firmamentum, terram, & infernum. ഗംഗാധരൻ Gaengadhara *Gangem fluvium in capite portans*. വ്യോമകേശൻ vyomaguésha *firmamenti dominus*, വൃഷധ്വജൻ urshadvagia *pluviam, tempeſtatem fulmen & tonitru producens*. ഭീമൻ bhíma *terribilis, horridus*, ഭവൻ Bhava *exſiſtere faciens*, *generans*, *&c.* Haec omnia nomina gentiles ex corona precatoria *rudrâksham* dicta devotiſſime recitant, & hae ſunt eorum quotidianae preces. Unde coronae hae in Tibetanorum & Indorum manibus paſſim videntur (1). Sub omnibus his epithetis ſeu qualitatibus vel attributis hic Deus repraeſentari ſolet. Quorum plura ſi in hac una eademque figura dei Shivae coniungas, exſurgit inde monſtrum ingens, terribile & horrendum quod vide *pag.*48. *tab.*2. *in Alphab. Tibet. in cyclo transmigrationum* a clari I. P. Georgio explicato. Ex his iiſdem attributis iam tu ipſe facile ſimulacrum huius (2) dei cognoſces & ab omni alio, dum tibi occurrit, diſtingues, videbiſque Shivam modo bovi inſidentem (3), modo ex capite illius Gan-

(1) Numquid ergo ſomnia ſunt omnia ea, quae de Tibetanorum Manichaeiſmo aut corrupto Chriſtianiſmo adſtruuntur? *Vid. tab.IV. in Alphab. Tibetano*.

(2) Daemonem exiſtimat eſſe Ludovicus Rom. Patritius *lib.* 5. *suae navig.* *pag.*237. in opere inſcripto: *Novus orbis regionum & insularum*. Baſileae. an. 1532.

(3) Simulacrum hoc depictum bovi inſidens vide in muſeo Borgiano Velitris.

Gangem fluvium profluentem, modò furca, tridente, & serpentibus instructum, modo fulmen intorquentem, modo mortuorum calvariis seu craniis undequaque amictum, modo securi aut gladio infantes dissecantem, modo varia armorum genera, ut gladium, clavam, securim, coronam precatoriam gestantem, modo cum uno tantum lingam in yoni seu matrice posito & in conum ascendente repraesentari, modo denique cum multis manibus & plerisque his attributis simul exhiberi. Vide tabulas Francisci Pivatii, Sonnerat *tom.* 1., Niebuhr *tom.* 2., P. Constantini icones *fig.* 6. 7. *&* 8., *item fig.* 18., *&* 20., quam ultimam male exponit dum numen illud praesidem carminis, comoediae, chorearum, et gaudii esse contendit. Ita pariter minus recte comparat R.P. Georgius hoc numen cum Budha, qui absque omni dubio Mercurius est, et a Xaca, Sciaca, seu Siba, Seba, vel Shiva omnino distinctus. Vide epitheta Budhae in grammatica Samscrdamica circa finem. Ex his iisdem epithetis, quae sane ad amussim conveniunt cum omnibus Shivae dei statuis, figuris & imaginibus, ut auctores supra citatos inspicienti patebit, iam facile dignoscitur, quisnam sit hic deus Shiva. Est nempe sol terrae seu bovi insidens, est generator & destructor, gignens & exurendo destruens aut corrumpens, est vindex criminum, corporum & animarum, est mortuorum iudex, est Hercules, est Iupiter tonans & fulminans, est ignis calore procreans, dum Vishnu & Brahma seu terra & aqua concurrit. Quare etiam cum fratre suo Vishnu simul concubuisse in fabulis Brahmanicis traditur, & ex hoc concubitu enatum est portentum illud Indicum Phallus seu Lingam, naturaē seu *Shakti* deae ex calore et humore generantis symbolum, unde etiam *lingam* hoc in *yòni* seu matrice constitutum passim in Indiis in lucis cernitur, & ex constanti ac universali Indorum traditione Shivae Dei & Bhavani uxoris eius, aut Vishnu dei fratris illius in feminam mutati, pudenda repraesentat. Hanc vero communem omnium Indorum, id est Malabarensium, Tamulensium, Madurensium, Bengalinorum, Indostanorum opinionem esse, non tantum elucet ex eo quod de primis ego, de Tamulensibus R. P. Norbertus, de Mayssurensibus & Madurensibus R. P. Brito, de Bengalinis & Indostanis Angli Calcut-

tenſes, vades dare poſſimus, & praedicta confirmare, ſed etiam de populis Nebalenſibus Tibeto proximis idem affirmet R. P. Conſtantinus ab Aſculo *pag.* 156. ubi ita habet: *dicono alcuni loro libri, che l'eterno Parameſuara, cioè dio creò con la ſua volontà ſei vaghe coſe, cioè il cielo, la terra, l'aria, l'acqua, il ſole, e la luna, e ſtando in atto di voler crear il reſtante, comparve nel mondo la ſua medema volontà* (alii dicunt virtus, potentia, natura id eſt Shakti dea, quod proprie virtutem aliquam ſingularem ſignificat) *in figura di donna, e queſta battendo tre volte la palma di lei mano, in virtù di alcune parole ne uſcirono tre palle, e da queſte Brahma, Viſhnu, e Mahádéva trinità viſibile*. Haec omnia nos accuratius enucleamus in grammatica, quae omnino legenda eſt illi, qui de his rebus diſtinctam notionem habere cupit. Ex imperitia linguae litteralis ſacrae Samſcrdamicae, non ſolum haec, ſed etiam omnia quae ſupra de Shiva diximus, miro ariolantium, morologorum, & ſemiperitorum ſcriptorum ſtudio & ſcriptionibus corrupta, confuſa, intricata, perverſa, & depravata fuerunt, ex quo etiam emanavit, ut nullus quod ſciam hactenus veram, diſtinctam, & dilucidam notionem de Shiva deo dederit. Quare vocabularium hoc Amaraſinha ſemper prae oculis habendum eſt, & iuxta illud ſcriptores illi caſtigandi, legendi & ad trutinam revocandi. In hoc eodem vocabulario Shivae deo haec attributa adſcribuntur: ജട Gedá *crines ſeu capillitium horridum & totum intextum*, വില്ല Villa *arcus & ſagitta*, കാള Kála *bos*, ഗദ Ghedá *clava &c.* Qui plura de deo Shiva ex mythologia Indica noſſe cupit, adeat opus manuſcriptum R. P. Ildephonſi inter codices S. Congregationis *num.* 20., codices Indicos manuſcriptos bibliothecae regiae Pariſienſis *num.* 34. 56., & alios, ac praeſertim codicem manuſcriptum, qui exſtat in bibliotheca S. Genovefae ſub titulo: *De la religion de Malabares*, quem mihi Pariſiis eruditus vir Bartholomaeus Mercier Abbas S Leger pro ſua in me humanitate indicavit, & quem ego in praedicta bibliotheca vidi menſe decembri anno 1789. Rerum principia, terram, aquam & ignem, quae Strabone teſte antiqui ſtatuere Brahmanes, pariter aliqui adſtruxere philoſophi Graeci. *Heraclitus & Hippaſus*, ait

ait Plutarchus de placit. philoſoph: *Ignem omnium eſſe rerum principium perhibuerunt. Omnia enim dicunt ex igne naſci, & in ignem reſolvi, & ignis extinctione univerſum hoc creatum eſſe ... ita ignem principium eſſe ex quo omnia, & finem in quem omnia recidant*, Confer etiam Clement.Alex. *lib.*1. *Stromat.*,& Lactant. *de orig. erroris ſeg.*18. Hanc ſententiam etiam Parmenidi adſcribit Laertius lib.9. dicens: *Primus hic terram globoſam dixit, & in medio ſitam, duoque eſſe elementa ignem & terram; illum opificis, hanc materiae tenere ordinem*. Et Ovidius:

> *Quippe, ubi temperiem ſumpſere humorque calorque,*
> *Concipiunt: & ab his oriuntur cuncta duobus.*

Chaldaei, inquit Farnabius, *ignem venerabantur inter ſumma numina ut & aquam, tamquam rerum principia*. Et forte Brahmanes ea ab ipſis acceperunt. Sibas ſeu Shivenitas Shivae ſeu Herculis huius Indici diſcipulos, ſectatores, & ex illo deſcendentes iam deſcripſit Plinius, Arrianus, Curtius & Strabo lib.15., quos vide, & hii ſectarii hodiedum in Indiis exſiſtunt, *Gòsámi*, *Yogui*, & falſo nomine *Faquiril* dicti, praeter alios Shivenitas infinitos, quorum ſupra iam meminimus.

സരസ്വതി

SARASVADI

TAB. XI.

Saraſvadi Brahma dei uxor in vocabulario Amaraſinha ſect. ശബ്ദാദിവൎഗ്ഗം shabdádivarggam haec gerit epitheta: ബ്രാഹ്മി Brahmí id eſt *ſcientia*, & *uxor Brahmae*. Ex quo argues ad productionem rerum deo Brahma uxorem ſcientiam feminam confictam ab antiquis Brahmanibus datam fuiſſe. Unde iam merito ſuccenſeas Newtonio, Abbati Pluche, Bryantio, La Croze, Court de Gebelin, & centenis aliis ariolis, quorum ali-

 qui

qui totum orientalium mythologicum systema & divinitates ad agriculturam tantum, alii ad defunctos illarum gentium reges, alii ad astronomiam, alii ad Patriarchas a Moyse in sacris paginis allatos, alii ad mera abstracta veri dei attributa, alii ad sola rerum principia retulerunt. Profecto ex hoc solo vocabulo ex libro Brahmanico non suspecto hic adducto iam elucet, antiquis virtutes & vitia in personas fingere moris fuisse. Sed epithetorum explicationem prosequamur. ഭാരതി bháradi *historia*, *seu dea historiae*, ഭാഷ bhâshá *lingua*, *idioma seu dea grammaticae*, ഗീ ghi *vox*, *verbum*, *dictio* seu dea eloquentiae, വാക്കർവാണി vâkervàni *linguam seu verba regens*, സരസ്വതി sarasuadi *harmoniae domina*, *proportionis*, *& concinnitatis praeses*. Huius deae simulacrum quod ex museo Borgiano exhibemus, in capite mitram oblongam gerit, in fronte signum sanctum descriptum habet. In quatuor manibus stylum ferreum ad scribendum in foliis palmarum, folium palmae, cervum seu formam cervi, in qua Brahma deus eam deperiit & constupravit, & cultrum vel securim habet, qua folia palmarum resecat & temperat. In aliis simulacris solo stylo insignitur, & aliam manum pendentem ac cruri applicatam tenet. Nudo & mammoso semper exhibetur pectore quasi eam adeuntibus & colentibus lac abundans praebitura. Zonam gerit ex humeris, ut pater & maritus eius Brahma, quae zona scientias tradendi, & homines instruendi facultatem & auctoritatem denotat. Haec dea apud Nebalenses una manu lotum, altera librum, alia coronam precatoriam, altera stylum seu celte tenens pingitur. Huic olim servus nomine Kálidása addictissimus fuisse dicitur, cui haec dea donum eloquentiae devoti famulitii praemium dedit. Eruditi omnes eam colant, eique sacrificent est necesse. Quin etiam reges eidem sacrificia publica offerunt, vocaturque hoc holocaustum *sarasuadipùgia*.

Brahma deum Patriarcham Abraham, Sarasvadi vero Saram eius uxorem esse existimavit P. Bouchet, & ex hac opinione plenum procacitatis risum movere conatur in religionem Christianam

nam anonymus auctor Gallus opuſculi *hiſtoria philoſophica monachiſmi* inſcripti (1), quaſi Chriſtiani religionis ſuae dogmata & inſtituta a Brahmanibus accepiſſent, unde etiam monachos Chriſtianos Indicis Samanaeis comparat, & religioſa inſtituta Chriſtiana ab illis tamquam a fonte deducit.

En animam & mentem cum qua dii nocte loquuntur

An non potiori iure philoſophaſtri noſtri a Samanaeis oriuntur? Profecto hi philoſophi ſunt ut Strabo, Arrianus, Cicero, & Porphyrius id manifeſte docent. Se ipſum itaque ſuamque philoſophiam auctor a Samanaeis deducat. Viſionarios & impoſtores ſocios ſuos Voltairum, Rouſſeaum, Bolingbrokium, Hervatium, Conringium, Shawium, Poſtellum, La Crozium, de Paw, alioſque huius furfuris philoſophaſtros, ac denique ſe ipſum rideat auctor, atque imbecillitatis & inſaniae ſuae miſereatur. Quod ſi hoc diſplicet, inſtar villoſi, murmurantis & uncantis urſi eximium ingenii ſui fetum circumlambat eſt neceſſe, ſi partui ſuo tollerabilem humani fetus formam figuramque dare velit. An Saraſvadi Sara ſit, auctor ipſe ex allatis epithetis diiudicet & taceat. Simulacrum huius deae ex aere fuſum exſtat in muſeo Borgiano Velitris.

ലക്ഷ്മി

LAEKSHMI

TAB. XII.

Dea Laekshmi Vishnu dei uxor, & ſecunda ex ſeptem deabus eſt, quas gentiles *ſapta mádara*, ſeu ſeptem matres vocant. Ea ita in vocabulario Brahmanico deſcribitur: I. ശ്രീ shri II. ലക്ഷ്മി lakshmi III. പദ്മാലയാ padmaleyá loti habitatrix, lotus enim orien-

(1) La neceſſité de ſupprimer les ordres religieux en France, ou l'hiſtoire philoſophique du monachiſme. London 1790.

oriente sole se se aperit & explicat, occidente vero claudit, & quia lotus naturae symbolum est ex calore & humore generantis, lotus haec apud omnes pene Asiaticas gentes tamquam matrix considera- tur atque solis ceterorumque planetarum semina in se suscipit, ut ea dum iam maturescunt iterum producat, germinet, & suae primae exsistentiae ac formae restituat. Quare Aegyptii ipsum adeo solem iuvenem in loto constituebant, ut in ea maturescens crescere vi- deretur & fortior fieri. Unde Plutarchus in *Iside*: *neque putant* (Aegyptii) *solem infantem recens natum e loto exstitisse: sed sic ortum solis pingunt, innuentes quomodo is ex humidis accendatur.* Brahmanes etiam lingam in loto seu matrice constituunt & per illud generatorem, per hanc lotum, triangulum, seu yoni & re- ceptaculum seminis intelligunt. IV. പദ്മാ padmá V. ഹരിപ്രിയാ haripriyà VI. ഇന്ദ്രാ indrá VII. ലൊകജ്ജനനി lòga- genani & ലൊകമാതാ logamàdà mundi genitrix, & mundi mater. VIII. മാ mà IX. രമാ ramá X. മംഗലദെവത man- galadévadá XI. ക്ഷീരസാ kshirasá. I. *Shrí*, beata, felix, fortu- nata, opulenta. II. *La^ckshmi*, formosa, pulchra, nam *La^ckshl- myam* venustatem significat. III. *Patmáleya*. IV. *Patmá* vel *Pad- má*, lotos, nymphaea. V. *Haripriá* dei Vishnu amatrix. VI. *Indrá*, Indraet deo affinis, proprie sensus afficiens. VII. mater telluris VIII. *Mà*, magna. IX. *Ramá*, luxurians, iucunda. X. *Mangala- dévada* felicitatis dea. XI. *Kshirasà* dulcis, lactea. Haec dea se- dens exhibetur, & ambabus manibus lotum gestat. Mitram in conum vergentem in aliquibus statuis, in aliis vero decussam, aut in- comptos & simplices capillos in verticem religatos habet. In fronte sacris lingami insignibus exornata est. Nudo pectore exhibetur. Haec itaque huius deae est forma communis quae in templis gentiliciis videtur & in parietibus pingitur. Sed adest alia etiam illius species in museo Veliterno, quam ego antea numquam videram. Hoc simulacrum La^ckshmi deam stantem exhibet, mi- tra in conum assurgente, & pectore, ac toto corpore usque ad renes nudo. Ex humeris saccum pensilem gestat, quem ante pectus

pectus hiantem & apertum duabus manibus tenet tamquam ex eo naturae aut terrae dona profundens. Alias infantem manibus gestat eique mammam sugendam porrigit. Subinde haec eadem dea formosae virginis instar in loto ipsa sedens exhibetur, & tunc induta, & pulcherrimis inauribus exornata lucet. Ipsi arbor *màva*, seu mangueira Indica pomorum manga dictorum feracissima, foliumque huius arboris est sacrum, unde ramusculo eiusdem Brahmanes utuntur in lustrali aqua respergenda. Lotos etiam eidem sacra est, utpote eius domus vel sedes, cui insidet. Deam hanc etiam in ore vaccarum habitare fabulantur. Ignis item nocturni tutelaris dea esse videtur, nam in honorem Lackshmi vesperi semper ignis seponitur & custoditur, atque beata illa domus esse existimatur, in qua semper aut lampas, aut alterius formae ignis in honorem huius deae exsistit, & ardet. Dum oryza coquitur, paucis granis in ignem iniectis feminae Indicae huic deae sacrificant, & hoc numen invocant. Pulchritudinis & filiorum cupidae puellae huic deae se se commendant. Ea vero ab omnibus & in tota India colitur. Magna mater a Vishnuviris vocatur.

Quicumque Graecanicas inter & Brahmanicas divinitates similitudinem intercedere negat, & Graecos Romanosque a Brahmanibus nihil accepisse autumat, hanc deam serio inspiciat & examinet, tum monumenta Indica & Graecanica inter se conferat, atque si certis indiciis compererit Indicam gentem Graecis vetustiorem esse, Graecis Latinisque prius religione & litteris excultam fuisse, is iure merito, certissime, & bene concludet, Graecos Latinosque non tantum pleraque philosophiae capita a barbaris, hoc est ab eruditis Brahmanibus & Persis accepisse, sed & pleraque religionis dogmata ex Indiis in Graeciam & Latium allata, & propagata fuisse. Id quod multis ostendit Clemens Alex., Eusebius, Laertius, aliique.

Ops vel Ceres dea frugum, alma Ceres, tellus magna mater, cunctarum frugum creatrix, an alia a Brahmanica Shri, vel Lackshmi esse potest? Ceres dicitur, ut observant auctores, quia nos alit, & inde eam Brahmanes beatam, felicem, ac divitem esse dicunt. Luxurians & iucunda dicitur, quia, ut Fulgen-

gentius scribit, Graece χάρα, id est *gaudium* dicitur, ex eo quod oryzam, frumentum, fructus & naturae dona plenis manibus donat, hominesque gaudio replet. Luxurians vero dicitur, quia semper & abundanter protrudit, quod ipsi committitur, & ad generandum est prompta ac potens. Vishnu dei, hoc est *aquae* uxor est, quia aquae amica, aquae sponsa esse debet, ut abundanter producat; tum ab ea irrigari, & fecundari amat. Ea apud Graecos Saturni filia est, quia Saturnus, quid quid dicat Court de Gebelin non terra, sed aqua apud veteres scribitur, nec obstaret aliquid, quin ea aquae coniux apud Indos esse possit, quamvis apud Graecos Saturni seu terrae filia diceretur. Formosa dicitur, quia pulchri sunt campi oryza pleni, formosa etiam, quia Laekshmi & Indica Venus est, ex concha nata, ut aliqui, ex loto progenita, ut alii volunt, inde est quod virgines puellae eidem sacrificent, et eam venerentur. Ceterum & pulchritudinis ac venustatis similitudinem non a corporis elegantia, sed a frugum colore, a frumenti aut oryzae venustate in campo rutilantis, denique a natura rei agrestis apud veteres desumptam fuisse, facile ea svadent, quae sive Iacob, sive alii Patriarchae filiis suis benedicentes, protulere, dum filios suos agris fertilibus, segeti aureae, & fluctuanti comparabant. Laekshmi in loto sedet, quia *lotos* omnis generationis origo & fons esse apud Brahmanes scribitur. Dea ipsa *lotos* dicitur, quia physice spectata solis, terrae & aquae productio est, & quia terra alma mater, matrix & receptaculum omnium seminum est, quae postea ipsa parit & pariendo alit. Magna mater, mundi genitrix dicitur, quia per terrae & naturae fruges omnia vivunt, & quasi per ipsam omnia generantur; ubi enim Ceres deficit, qualis generatio esse potest? Dulcis vero & lactea est, quia fruges dulces & quasi lactei succi plenos fert, vel lactea, quia oryza primo lactescit, antequam flavescat. Felicitatis dea dicitur, quia prima felicitas non ab auro, non ab argento, non ex metallis, sed ex terrae frugibus esse veteribus omnibus videbatur. Unde ad Alexandrum Magnum dicebat *Dandamis Brahman* apud Arrianum de expedit. Alexandri lib.7. *Neque ulla re ab Alexandro egere, iis enim, quae haberet contentum esse, quamdiu enim viveret Indo-*

Indorum regionem tempestivos statis anni partibus fructus ferentem ipsi sufficere. En quanta in hoc solo La^ekshmi nomine veterum Indorum philosophia, & hanc, illosque barbaros esse dicebant Romani et Graeci, hodieque appellare audent, viceversa iure & ipsi barbari appellati. Quod vero Indi La^ekshmi deae noctu ignem seponant, die vero vel in ore vaccae, vel in uberibus, vel ad caudam eius habitare dicant, quin & vaccam ratione huius deae venerentur, nonne hoc in memoriam revocat fabulam illam antiquissimam, quae Cererem dum in aula Cere regis esset, & filium suum Triptolemum educaret, die quidem ut immortalem redderet divino lacte nutrivisse, noctu vero in foco, igne, & cineribus abscondisse, narrat? Esse potest & alia ratio, cur Indi deae La^ekshmi noctu ignem seponant, ut nempe dea agrestes productiones, fruges, oryzam seu nelli in campis albescens & nondum messi maturum ab igne urente & ardenti sole defendat, & integrum ac incolume in horrea deducat. Ideo pauca in eius honorem ad ignem coniiciuntur oryzae grana. Quam quidem consuetudinem non solum Indicae obscrvant mulieres, sed ut animadvertit Paulus Medici in libello de ritibus & consuetudinibus Hebraeorum, & mulieres Hebraeae eidem hodiedum sunt addictissimae. Quod vero La^ekshmi dea et in lacte et in vacca resideat, quid aliud est, nisi quia vacca fecunditatis, & terrae symbolum, hanc fecundissimam deam optime repraesentat? Lacte delectatur ipsa, lacte delectantur et Brahmanes & Indici dii. Unde serpentibus sacris lac bibendum apponitur, aliisque diis oryzae permixtum offertur, aut denique placentulae ex oryza confectae & melle inunctae idolis, et defunctorum animabus in anniversario convivio offeruntur.

Liba deo fiunt, succis quia dulcibus idem
Gaudet, & a Baccho mella reperta ferunt. Ovid.lib.3.Fast.

Sed et arbor mâva (mangueira Lusitanice) eiusque folia et fructus huic deae sacri sunt, et hanc deam bene repraesentant, quia arbor haec fertilissima est, et cui aliam in Indiis vix similem quoad fertilitatem reperias. Illius itaque foliis in lustra-

 lem

lem aquam *tirtam* dictam (2) intinctis , omnia asperguntur, et lustrantur . Quae quidem omnia ad superstitionem referunt plerique , quando ea iure merito ad sanam philosophiam referre deberent. Ea enim est in his omnibus Brahmanum cura et conatus, ut populo per haec naturalia, et simplicia sobrietatem, temperantiam, & in fruges, lac, et simplices productiones terrae, valetudini convenientes, et in Indiis necessarias, propensionem persuadeant, adeoque in simplici, naturali, parco, sobrio, ac incolumitati corporis vere apto vivendi genere philosophi hi populum conservent.

Ceterum ex descriptione deae Laekshmi a nobis data, iam facile colligitur, cur Indi in eius honorem lampadem VII. luminum seu VII. lychnorum accendant; cur nummi Indici deae Laekshmi imaginem gerant, quam Indi ante aliquem contractum vel permutationem monetae, oculis et ori applicando semper prius adorant; cur vesperi lampadis lumen elevatis manibus salutent; cur hoc etiam in solemnitate matrimoniali; cur viduas nempe ut steriles, aut ut inutiles quod non pariant, contemnant; cur etiam meretrices detestentur; cur vaccam venerentur, et cauda eius in caelum vehi exoptent; cur vaccae stercore domos perliniant &c.

പാൎവ്വതി seu ഭവാനി

PARVADI SEU BHAVANI

TAB. XIII. XIV.

Haec dea ita describitur in Amarasinha. I. ഉമാ umá *domina*. II. പാൎവ്വതി pàrvadí *montium domina*. III. കാൎത്ത്യായനി kartyayaní *factrix*, *creatrix*, *operatrix*. IV. ഗൌരി gauri *Gangetica*, *Bengalina*. V. രുദ്രാണി rudràni *flere faciens*. VI. ശിവാ shivá *bona*. VII. ഭവാനി bhaváni exsistentiam dans, procreatrix, geni-

genitrix, generatrix. VIII. സൎവ്വമംഗല ſarvamangala *univerſalis voluptas*, *univerſalis felicitas*. IX. ഈശ്വരി ishvari *domina*. X. മഹെശ്വരി maheshvari *magna domina*. XI. ഹൈമവതി hàymavadí *montis Himala ſeu Meru domina vel habitatrix*. XII. ശക്തി shakti *energetica virtus*, *vis*, *potentia*. XIII. കാളി kàli *nigra*, *obſcura*, *fuſca*. XIV. ഭഗവതി bhagavadi *ſancta*, *felix*. Ex his *primo* inferendum eſt, deam hanc polyonymam Lunam ſeu Iſidem, et naturam, ſeu potentiam quamdam ad generandum energeticam, & efficacem eſſe. Luna eſt, quia Shivae ſeu ſolis uxor eſſe fingitur et cum eo res ſublunares procreat, natura eſt, quia omnium rerum genitrix dicitur, & per eam virtute ſolis terreſtria procreantur. Unde hoc generationis et productionis opus ex parte ſolis per lingam ſeu dei Shivae phallum, ex parte lunae per yoni ſeu matricem deae Bhaváni ſymbolice repraeſentatur. Quomodo vero haec dea Párvadi pulchra et iucunda, ac ſimul nigra et lugens, qualis in hoc libro deſcribitur, eſſe, & Proſerpina vocari poſſit ac debeat, ex Aſſyriorum religione docet Macrob. *lib.* 1. *Satur. cap.* 21., quod ſi admittas, Brahmanica haec philoſophia tibi non ſolum facilis & pervia, ſed etiam grata & iucunda erit. *Secundo*. Ex his nominibus manifeſte liquet, quod quemadmodum *Shiven* vel *Rudren* deſtructor & regenerator, vel vice verſa progenitor et deſtructor eſt, ita pariter *Párvadi* vel *Bhaváni* ipſius uxor, genitrix, regeneratrix, et ſimul deſtructrix ſit. Sub duabus proinde qualitatibus et formis omnino eſt ſpectanda, et quicumque eam ſub una tantum forma conſideraverit, omnino a veritatis tramite aberrabit. Ut deſtructrix eſt, Rudrànni ſeu flere faciens, kàli ſeu nigra et vindex, Bhagavadi ſeu ſancta & virtutem praecipiens, Ishvari ſeu domina, quin & Gauri ſeu Gangetica, prout nempe animas eorum iudicat, qui in fluvio Gange loti & expiati exſpirant, dici debet. Sub hac forma ipſa in plurimis templis colitur. Oculos habet hiantes et terribiles, faciem nigram ut carbo, dentes longos & proſtantes, pro inauribus duos elephantes, capillos inſtar caudae pavonis horridos, arrectos, et ſerpentibus mul-

 tis

tis amictos. Subinde XVI., alias VIII. habet brachia & manus. In his gladium, tridentem, catinos duos ad excipiendum & bibendum sanguinem, frameam obliquam seu retortam, aliam illi priori parum absimilem, rotam ferream acutissimam, cultrum pergrandem, et clavam seu ciacram gerit. Equo diabolico *pishàsha* dicto vehitur. Quae omnia instrumenta allegorica sunt, quae hanc deam mali vindicem, perversorum destructricem, ira, furore, odio in malos abreptam, et inexorabilem iudicem significant. Pro hisce rationibus nata est ex ignito oculo dei Shiva, quem in medio frontis habet et sub hac forma vocatur *Kàli*, *Bhadrakàli*, *Gangadèvi*, *Komari*, *Bhagavadi*, subinde a populo *Amà*, *Mariatala*, *Durga*, *Pagòdi*, *Rudràni* dicta, quae omnia vocabula unum idemque subiectum significant (1). Ipsa ad castigandum populum variolas immittere, variis morbis, daemonis in corpora immissione homines castigare creditur, sed cumprimis in hoc mundo et ante mortem; nam mortis cura, et post eam poenarum genera ac praemia Shivae deo patri et marito ipsius attribuuntur. Haec dea humanum, aut alium quemcumque sanguinem exquirit et postulat, unde homines, boves, et gallos ipsi antiquitus sacrificatos fuisse iam supra meminimus, et galli aut boves, sed hi rarius, hodiedum eidem sacrificantur (2). Festum eius in Nebal, in Bengàla, in ora Coromandelica, et Malabarica maximo populi concursu et celebritate colitur, de quo consule varios auctores. Impossibile videtur omnes & varias fabulas heic afferre, quae a populo circa hanc deam confictae fuerunt, hodiedum narrantur, et a multis etiam Europaeis descriptae referuntur, quae tamen omnes in illud principium, quod nos supra adduximus, recidunt; nempe quod haec dea in vita hominum castigatrix et destructrix sit, ut Shiva in hac, sed cumprimis in futura vita vindex et destructor est. Hoc tamen principium a nullo fere Europaeo homine pro religione Indica allatum fuisse video, adeo ipsi externo rerum cortice occupan-

(1) Minus recte eam P. Constantinus armorum praesidem esse putat. Vindex est, non bellatrix.

(2) Vide P. Constantini ab Asculo: notizie laconiche pag. 51. Spilbergi navigationum tab. XIV. Sonnerat tom. 2. p. 93. & seq. edit. in 8.

cupantur, fabulis referendis insudant, et obiter res Indicas perscribunt. Quanam ratione Indi se et filios suos subinde sub rota currus triumphalis, quo immane hoc monstrum modo sub una, modo sub altera forma in solemni pompa vehitur, sacrificare soleant, et mori, descriptum habes in Sonnerat, qui ubique popularem Indicae gentis cultum et exorbitantes aliquas superstitiones pro vero Indico et Brahmanico cultu et religione sine ullo prorsus examine, sine criterio, quin potius cum multis imposturis obtrudit. Charpentier de Cossigny autem ipsum corrigere volens, epistola ad eum data, et anno 1784. in Insula Franciae publici iuris facta, deae Parvadi et Shivae reciprocas actiones, et fabulas plerasque ad astronomiam refert, et ab hoc ego non dissentio (1).

Ceterum Indici climatis extremus calor, aeris rarefactio, atmosphaera pestiferis exhalationibus ex paludibus, & putridorum stagnorum torpentibus aquis, provenientibus repleta, corporum humanorum oleo nucis inungi solitorum praepedita transpiratio, sanguinis effervescentia, et venae sectionis nullus omnino usus inter Indos, refrigerantium herbarum, fructuumque in aestate defectus, virus denique corporibus insitum, et variolarum caussa naturalis et certa, sed populo incognita, utpote qui plus superstitione quam philosophia ducitur, ratio manifesta est, cur Indi variolarum morbum deae Bhadrakáli adscribant, eius vindictam esse dicant, et in hac et aliis infirmitatibus ad ipsam confugiant.

Quod ad secundam partem assumptae nostrae propositionis attinet, nempe Párvadi seu Bhaváni deam uti destructricem, ita quoque regeneratricem seu Venerem uraniam esse, observandum est, quod Pythagoras primus fuerit secundum Plutarchum *de placitis philosophorum*, secundum Laertium *lib.7.* et Clement. Alex. *lib.3. Stromat.*, qui in motibus corporum sub caelo exsistentium generationem et corruptionem principatum obtinere docuerat. Hanc vero opinionem ipse probabilius a Brahmanibus hau-

(1) *Cum ergo sint huiusce sideris, id est solis* (ita & lunae) *duo maximi effectus: alter, quo calore temperato vitam mortalium iuvat: alter quo iactu radiorum nonnumquam pestiferum imittit virus*. Macrob. Satur. lib.1.c.17.

hausit. Nam Strabo supracitatus vadem agit, Brahmanum philosophiam de ortu et interitu corporum, de semine, de mundo, de animabus cum philosophia Graecanica, ac praesertim cum dogmate Pythagorico et Platonico convenire, quod certum omnino exploratumque esse ille perspiciet, qui utriusque philosophiae capita ad trutinam revocaverit. Iam vero cum non Brahmanes Pythagoram, sed vice versa illos Pythagoram, certe non docendi sed discendi gratia, invisisse veteres prodiderint, suapte natura sequitur, Pythagoram antea hominem rudem, doctrinam illam a Brahmanibus accepisse, ac proinde eam iam antea inter Brahmanes exstitisse. Ex hac igitur doctrina Brahmanica sequebatur deum Shiva et deam Bhaváni uxorem suam ut destructores, ita quoque generatores esse. Mehercle hoc, nec alio modo id, quod in Amarasinha de Shiva dicitur, explicari potest (1). Nam fluvius Ganges fecunditatis et regenerationis symbolum ibidem ex capite Shivae ortus fuisse dicitur, et hodiedum philosophi Indi Shivam *Gaengadharam* appellant, nempe fluvii Gangis baiulum, quem etiam cum Gange ex capite ipsius profluente pingunt (2). Denique ut multos praeteream, Pacunar gentilis Indicus poeta opiniones antiquas Brahmanicas exacte describens, ex semine dei Shiva, quod ubique profundebat, et spargebat, stellas, arbores, flores, naturam denique visibilem enatam et procreatam fuisse asserit, de qua re confer codicem manuscriptum P. Ildephonsi, et P. Iohannis a Brito. Hinc etiam deducitur potentia et virtus Shivenitici lingami; quod, ut triangulum seu yoni vel matricem femineam, veros esse deos, nempe deos naturae ad procreandum, supra dictus Pacunar docet. En ipsius verba: Inda la tirutámara tan naduvil, iel ērum triconna saira adin naduvil Tandhanam bisza vātam adamaguidam tanne āgna sadā Shiva piram madyè, Taram othu elum rebna sinha ásenamel . . .

Tanne

(1) *Hoc pacto vim Osiridis in luna collocantes* (Aegyptii) *Isidem ei uxorem, ex qua prolem procreet, adscribunt. Ideo & lunam mundi matrem appellant & naturam ex utroque mixtam sexu adsignant ei, quod impleta, & gravida facta a sole, rursum a se in aerem emittat ac disseminet genitabilia principia*. Plutarchus *in Iside*. Videsis etiam alia quae de Api, de phallo, de triangulo ac de generatione rerum ex opinione Aegyptiorum affert, quae cum doctrina Brahmanica perfectissime conveniunt.

(2) Vide in Asiatick researches ad pag. 249. effigiem Shivae seu Mahadéva.

Tanne angna ſadà Shivalingam adum ſagalà dienna tiru nillam ade. *In monte Caylâſam ſeu Mahameru vel Sumeru aureo, habitatione dei Ishvara ſeu Shiva, planities adeſt, & in ea quadrata menſa novem pretioſis lapidibus exornata, & in medio menſae ſtat Lotos, Padma vel Tàmara dicta. In medio Loti triangulum, fons & origo omnium rerum, atque in triangulo Shiva Lingam. Triangulum domus & habitaculum Lingami dei aeterni eſt, ut triangulum domus & receptaculum aeternum eſt* (1). Porro haec inſtrumenta tamquam in throno unum leonem ex pretioſo lapide fabrefactum collocata ſunt, et myſterium hoc tantum eſt, ut nemo hominum neç ipſorum adeo ſpirituum caeleſtium illud ſatis intelligere et explicare poſſit. Hoc itaque Bhaváni deae Lotos et Shivae Lingam eſt, arcanum nempe naturae generantis ac producentis, quod hactenus nemo umquam mortalium comprehendit (2). Triangulum hoc deae Bhaváni in Alphabeto Tibetano deſcriptum exhibet R.P. Georgius, et P.Conſtantinus ab Aſculo, atque ex hoc generationis myſterio dea haec Indica *Bhavàni*, id eſt *exſiſtentiam dans* dicitur, et Veneri Graecae comparari debet, quamquam minus vivaciter apud Graecos deſcriptae. Ex hac eadem ratione, *Kartyayani* factrix, operatrix, *Mahèshvari* magna domina, nempe naturae domina, *Haymavadi* roris et humoris domina (*venus nempe*) tamquam ex humido procreatrix, *Sarvamangalam*, univerſalis felicitas et voluptas, quae ex natura et generatione procedit, ac denique *Shakti* ſeu potentia, virtus, energia, et vis quaedam ad exſiſtendum et procreandum impellens dicitur. Quod ſane iterum Brahmanum philoſophiam, quamvis velo allegorico contectam mirifice commendat. Inde *Shakti* dea ſeu potentia, et natura in primo creationis momento Ishvarae deo praeexſiſtenti praeſto adfuiſſe fingitur, ut ſupra iam retulimus, quae cum deo collo-

(1) Vide de hoc triangulo Philonem & Plutarchum.

(2) Tale fuit Iſidis peplum quod nemo umquam mortalium detexit. Vide Plutarchum *in Iside*. Dea Bhavàni alio vocabulo *Isáni* vel *Isháni* id eſt *Isis* ſeu domina dicitur quae quidem dictio ab *Isani* corrupta in vocabulum *Isis* tranſivit, quemadmodum *Budha* in *Thout*, *Dherma* in *Herma*; *Menda* hircus ſubruber in *Mendes*, *Mitra* in *Misra*, *Manu* in *Menes* &c. quae omnia in ſacra lingua Samſcrdamica inter Brahmanes incorrupta permanſere.

colloquens inducitur, quod duobus modis intelligi poteſt: nempe quaſi Ishvara ſeu dominus ad potentiam ſuam vel virtutem loqueretur, & eidem imperaret, & haec interroganti vel imperanti obſequens reſponderet; aut quaſi Ishvara ſeu creator ad naturam rerum procreatricem loqueretur, & haec eidem reſponderet obſequendo: *Om*, *fiat*, *ſit*, *amen* (1). Qui melius & ad opinionem Brahmanum philoſophicam accommodatius eam deſcripſit, Lucretius fuit in ſuo poemate de natura, in quo & multa tribuit laudis encomia Veneri Uraniae, quae inter alias Veneres omnes a Graecis ad normam huius excogitatas deae Bhaváni unice & optime conveniunt. Unde etiam colliges ſyſtema illud non eſſe originalem Graecorum partum, ſed probabilius a Brahmanibus deſumptum fuiſſe. Ex hac naturae continuo progenerantis notione, tot in India & Graecia ſpuriae & pueriles fictae fuere fabulae, ut quod Párvadi ſeu Bhaváni mille & amplius annos in continua fuerit cum deo Ishvara copula; quod deus Shiva eam ſemper ſecum in capite portet, quod haec dea ſit fluvius ille celebris Ganges, cuius aquis immori & ſuffocari nihil aliud eſt, quam a peccatis expiatum in prima naturae ſemina reſolvi, ut deinde eo immaculatior & purior anima & corpus iterum ex natura regeneretur. Haec ſunt illa tam ſecreta Brahmanum myſteria, quae auctores tam diverſimode & tam abſurde ſubinde explicant. Detractis allegoriis & populi ſuperſtitionibus, quae tamen phyloſophiam ipſam contegendo conſervant, eique vigorem perpetuum tribuunt, quamque ſoli capiunt philoſophi, & illi qui Brahmanicos libros intelligunt, pleraque vera philoſophiae capita eſſe inveniuntur. Párvadi regis montium filia eſſe fingitur, & montes inter Tibetum et Indiam, ſiti, eius progeniei patria domus dicitur, quod iterum allegorice intelligi debet ita ut Párvadi, Shakti, vel Bhàvani altiſſimi naturae auctoris vel ſolis uxor ſeu luna eſſe cenſenda ſit. Hoc modo et *caylâſam*, & *lotos*, & *triangulum*, et *lingam* nil niſi allegoriae & ſim-

(1) Haec ita nos in grammatica Samſcrdamica explicavimus; verum confabulatio illa etiam ad ſolem ſeu Shivam, & ad uxorem eius lunam ſeu Pàrvadi referri poteſt, uti eam referunt Iudaicae fabulae. Haec itaque explicatio quoad modum differt, re ipſa autem convenit, nam Pàrvadi citra omne dubium virtus, natura, & luna procreatrix eſt.

et symbola sunt naturae, et auctoris naturae omnium rerum verissimi productoris (1). Confer de Bhavàni etiam *Asiatick researches*, et Alphabetum Tibetanum. Haec dea qnotannis solemni ritu in mari aut flumine magno populi concursu a Brahmanibus lavatur, quod jam olim observavit Arrianus in periplo maris rubri, et quod hodiedum in tota India obtinet. *Post Colchos* (hodie Coleci vel Coleche) *alius sequitur locus Comar nomine* (promontorium Comorinum seu Comari) *ad quem locum aquis se abluendi, & lustrandi gratia comeare solent illi, qui omni reliquo vitae suae tempore religiosam* (philosophicam) *vitam agere cogitant. Idem faciunt mulieres quoque. Litteris enim memoriaeque proditum est, deam* (nempe Komari a qua promontorio illi nomen est Kanya Komari seu virginis ex oculo dei Shiva natae promontorium) *ibi lavari fuisse solitam*. Hic ritus ibidem hodiedum observatur. Quod vero de hoc praecise nec alio loco Arriani verba sint intelligenda, patet ex contextu, tum quia ibi regnum *Pandionis* seu Pàndi, nempe Madure et Maravà, quod hodiedum *Pándi* dicitur, constituit, et *margaritas piscari* dicit, quod itidem hodiedum ibi obtinet. Haec eadem caerimonia fit in Gange fluvio in Bengàla, atque in ora Coromandelica, quod testantur Calcuttenses Angli, et R. P. Norbertus,

TRIMURTI TRINITAS INDICA

TAB. XV.

Ut Indicae trinitatis ideam claram & distinctam lector nanciscatur, primum heic opiniones & sententias Europaeorum hominum paucis referamus, deinde quid haec trinitas ex sententia & fide ipsorum Indorum sit, demonstremus. Niebuhr *tom. 2. pag.* 22.

(1) Sol itaque heic veri dei symbolum est, solis autem & lunae symbola sunt phallus, ignis, bos seu Apis, triangulus, concha, yoni seu matrix.

23. de trinitate Indica ex sententia Indorum ait: **Ihre drey vornehmsten Gottheiten nennen sich Brama / Wistnu/und Madeo/ und man lehrt das Volk / das Brama der grosse Schöpfer sey / der es dem Wistnu aufgetragen habe/ für alle lebendige geschöpfe / und dem Madeo für die Seelen der verstorbenen zu sorgen.** Itaque ex relatione Niebuhr & sententia Indorum Brahma est *creator*, Vishnu *conservator*, Shiva sive Mahadéva vel Rudra est *destructor*, *vindex*, & *iudex*, cui animarum post mortem cura obtigit. R. P. Iohannes a Brito in codice manuscripto quem ad manus habeo, supra iam saepius citato §. *unico* de trinitate hac ex sententia Maissurensium & Madurensium ita ait: *Houve dizem* (os gentios) *huma molher chamada Parashacti, que quer dizer excellentissima potencia, aqual teve tres filhos, e aó primeiro que tinha sinco cabeças pos por nome Bruma, que significa sciencia, e lhe deu poder para só elle poder criar todas as couzas. Ao segundo pos por nome Vishnu, e lhe deu poder para conservar tudo o que seu Irmaõ criasse. Ao terceiro pos por nome Rutren, este tambem tem cinco cabeças, e lhe deu poder para destruir e aniquillar tudo o que os seus Irmaõs criassem e conservassem, e com estes tres filhos se cazou a mesma may que os pario.* Itaque australes Indi conveniunt cum septentrionalibus Indis, quos vidit Niebuhr, in hac una re & opinione, quod nempe Brahma sit creator, Vishnu conservator, Shiva vero vel Rudra destructor. Videamus nunc quid dicant de hac trinitate Indi Nepalenses, id est ii, qui Tibeto sunt proximi atque cum ipsis Tibetanis communicant. R. P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensis in codice manuscripto qui inscribitur *notizie laconiche*, atque in bibliotheca S. Congregationis de Propag. Fide exstat, haec habet: *Dicono alcuni loro libri* (Indiani) *che l' eterno Parameshvara ciò Dio . . . stando in atto di voler creare, comparve nel mondo la sua medema volontà in figura di donna, questa battendo tre volte la palma della di lei mano, in virtù di alcune parole ne uscirono tre palle, e da queste Brahma, Vishnu e Mahadéva trinita visibile &c.* R. P. Ildephonsus in codice manuscripto *num.* 20. inter codices Indicos S. Congregationis *cap.* 3. haec habet: *Diximus quod Shivalingam sit una res rotunda & oblonga, fingunt itaque Brahmanes, quod tribus constet corticibus, sicuti planta*

planta ficus Indicae; *ſomniant ergo hi fatui quod tres cortices ſe ſeparaverint a trunco & converterint ſe ſe in tres deos Brahma*, *Vishnu*, *& Shiva*. Et infra lib. 2. cap. 1. ait: *Iſte deus Ishvara* (dicunt Brahmanes) *eſt deſtructor omnium rerum creatarum iuxta illud poetae Malabarici receptum ab omnibus Idololatris* സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരം *Srshti ſtidi Sambaram*. *Srshti ſignificat creare*, *& hoc attribuunt Brahmae*, *ſtidi ſignificat gubernare*, *& iſtud attribuunt Deo Vishnu*, *Sambáram ſignificat evertere* (deſtruere) *quod attribuunt deo Ishvara*. *Fingunt etiam quod deus Ishvara participare fecerit ſeu communicaverit corpus ſuum uxori ſuae deae Parameshvari* (Bhavani) *& illa ipſi viciſſim corpus ſuum*, *exinde itaque remanſit medius homo*, *& media femina & hoc modo illum pingunt ſeu ſculpunt in quibuſdam figuris ſeu ſtatuis*. Haec itaque teſtimonia virorum ſunt, qui diu in India verſati ſunt, & linguas Indicas optime callebant, & quia in diſtinctis ac inter ſe quam longiſſime diſſitis eiuſdem Indiae plagis haec omnia ab ipſis Indis acceperant, inſanus ille ſit oportet, qui dubitet de una, conſtanti, ac univerſali hac Indorum fide & traditione, qua deum Brahma creatorem, Vishnu conſervatorem, deum vero Shiva deſtructorem eſſe credunt & profitentur. Quid igitur ad haec aiunt critici, philoſophi, & expoſitores noſtri Europaei? rem ex ſe iam ſatis obſcuram confundunt, intricant, pervertunt, ſyſtemata varia cudunt, & viſiones ſuas citra omnem Indorum ſententiam & opinionem venditant, mille commentariis & opinionibus inter ſe pugnantibus, quin & ſanae rationi contrariis, falſas religiones, res denique plane ridiculas, & a vera ſeu Aegyptiorum ſeu Indorum, ſeu Tibetanorum, ſeu Sinenſium ſententia, theologia, philoſophia, ac mythologia alieniſſimas magna garrulitate & turgido verborum pondere his Aſiaticis gentibus pro ſuo quiſque ſtudio adſcribunt, quamvis ipſi numquam illas gentes viderint, nec terras hominesque examinaverint, nec libros eorum legerint, nec linguam vel minime didicerint.

. . . . . . verborum tanta cadit vis,
Tot pariter pelves, *tot tintinnabula dicas*

Pulsari; iam nemo tubas, nemo aera fatiget
Certe laboranti poterunt succurrere lunae. Iuv.

En igitur quid auctor libri inscripti: *Recherches sur l'origine & les progres des arts de la Grèce*, qui numquam Brahmanes invisit, & nec verbum ex eorum lingua intelligit, de hac trinitate Indica dicat (1). *Primo* mysterium hoc Brahmanicum, quod mille & amplius annis ante aeram vulgarem schola Brahmanica excogitavit, & verum phantasma mythologicum hoc Indicum ex epistola S. Paulli ad Rom. *cap.* 1. *v.* 16. *& ex lib. Iud. cap.* 22. *v.* 22. explicat. Inde ad Saxones & Scythas descendit, atque Indicum *Trimourti* secundum ipsum est *Trimighty, ou trois fois puissant, qui repond aux memes idées & s'articule a peu pres dans les memes sons, que le Trimourti des Indiens. C'est le Trimégas des Grecs, le Ter magnus ou Altissimus des Latins. Brouma ou Berimha, Vichenou ou Bishen, Chiven ou Mahadys, sont a la fois les noms de chacune des puissances reunies dans le Trimourti, & ceux de trois legislateurs de l'Inde... Ruder* (Shivà) *ou le Regisseur, de tout. Ces peuples* (Graeci & Indi) *donnerent, l'un & l'autre, a des hommes, les attributs de la puissance generatrice. De là l'origine de toutes leurs divinités.* Et postquam in spatiis imaginariis iam satis vagatus est, tandem pag. 102. & 103. concludit: *Brouma gouverna l'Inde, dont il fut le premier legislateur, & les plus ancien roi. Bacchus etant aussi regardè come tel . . . . ils le confondirent avec lui; & son regne devint la premiere epoque de leurs histoires.* Atque ut colorem det falso suo systemati ex Plinio affert textum cap. 31.: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indorum) *centum quinquaginta quatuor.* Deinde prosequitur: *Suivant le calcul de Mr. Bailly* (magnus sectae visionariorum magister) *le premier de ces rois vecut* 3553. *ans avant I. C. en ajoutant a ce tems la durèe du regne de Bacchus, fixee par les historiens Indiens a* 52. *ans, le commencement de ce regne sera de l'année* 3605. *avant notre ere: c'est la cinquieme, apres celle ou Justin met l'etablissement de l'empire de Scythes sur toute l'Asie,* 3160. *ans avant I. C. cette etonante coincidence de tems, sur une datte eloignèe de nous de* 5388. *ans, demon-*

(1) Tom. 1. pag. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97.

demontre & la veritè du calcul Ingenieux (ingeniosi utique sed falsi) *de Mr. Bailly* , *& la certitude de l'importante epoche conservèe dans Iustin* . En itaque non parvum inspirati auctoris pro suo systemate Scythico Indico enthusiasmum, sed candidus lector etiam insignes simul imposturas animadvertat . Quas ut facilius cognoscat & convincatur, auctorem primò cum D. Bailly eorumque sectariis nostris philosophis visionariis ad scholam Brahmanicam traducamus (1) .

Samscrdamicum ത്രി tri in lingua Samscrdamica significat *tres* vel *tria* , മൂൎത്തി mùrti vero *personam* vel *corpus* . Vide nostram grammaticam Samscrdamicam *p.98*. quoad vocem *tri* ത്രി , quoad vero vocabulum *murti* മൂൎത്തി vide dictionarium R. P. Iohannis Hanxleden , qui ad hanc vocem ita habet : മൂൎത്തി *mùrti pessoa* , *que explicaõ por* ശരീരം *shariram* (corpus) , *assim chamaõ a sua falsa trindade* ത്രിമൂൎത്തി *trimurti*. In oratione quadam gentilica , quam Brahmanes ad deum Shiva, Ishvara , Mahadèva , seu Rudra dirigunt, ita eum compellant : സെവകയിഷ്ടപ്രദാ ഭഗവന്നമൊസ്തുതെ ആദിമൂൎത്തായ നമഃ ഗംഗാധരായ നമഃ Sévagayshda prada Bhagaván namostudé , aadi múrtáya namá , Gaengadharáya namá . *Deus Bhagaván* (Shiva) *qui petentibus postulata concedis* , *tibi sit adoratio* ! *tu prima persona* , *primum corpus* , *tibi adoratio* ! *tibi Gangis fluvii baiulo adoratio* ! nempe quia hic Shiva seu Rudra fluvium Gangem caelestem omnis humoris ,

(1) Illi , qui de triade Indica ex opinione & fabulis Indorum popularium , prout nunc in Malabaria obtinent , plura nosse desiderant , inspiciant epistolas meas quas Augustae Vindelicorum imprimendas dedi cum hac epigraphe : P. Paulins Von H. Bartholomäus Malabarischen Missionärs briefe über die neueste Verfassung Malabars mit Kritischen Anmerkungen . Augspurg . Confer etiam Sonnerat tom.1. pag.266. & 267. edit. in 4.

moris, per quem generationes fiunt, principium, in capite suo portat, quod vide in libro *Asiatick researches in tab. ad pag.* 248. Sol nempe qui est Shiva, una cum luna seu Párvadi sua uxore rorem caelestem seu Gangem caelestem ex opinione Brahmanum exstillant, quo rore omnia madefacta procreantur. Unde R.P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensis in supra citato libro *una tab. fig.* 7. & 8. exhibet deum Shiva & uxorem eius Párvadi in monte *Himala* seu Meru, Graecis *Imau*, *Imeia*, & *Meros* (1), & ex illo monte solis seu Shivae dei & Parvadi deae sede fluvius caelestis Ganges defluit, atque ex opinione Brahmanum totam Indiam fecundando omnes Indiae fructus procreat, atque corpus & animam lustrat & salvat. In hac ergo oratione deus Shiva una Indicae triadis persona, murti id est *corpus vel persona* dicitur, atque evidenter probat unacum vocabuli huius explicatione a P. Iohanne Hanxleden allata, Trimùrti nihil aliud significare nisi tres personas, seu tria corpora in unum compacta, quae heic ex museo Borgiano Velitris exhibemus. Trimùrti proinde seu trinitas Indica sunt tres personae seu tria corpora, quorum unum est Brahma, secundum Vishnu, tertium Shiva. Brahma terram, Vishnu aquam, Shiva solem vel ignem esse nos supra ex vocabulario Brahmanico Amarasinha defendimus. Tres istos deastros ex planta ficus bananae fecunditatis symbolo, vel ex triangulo omnium rerum principio, vel ex yoni seu matrice Bhaváni deae seu naturae, quam triangulus repraesentat, vel vicissim repraesentatur; vel ex lingam alio generationis principio & symbolo, vel ex loto flore caloris & humoris prole & alio fecunditatis, vel generationis symbolo ob analogiam, quam cum matrice habet, enatos fuisse, Brahmanes philosophi fabulantur, unde etiam hi tres dii in loto sedentes pinguntur. Shiva seu Ishvara vel Mahadéva, id est *magnus deus* ignis nempe & sol veri & aeterni dei symbolum generans & destructor, duobus attributis soli & igni inhaerentibus instructus, uxorem habet ശക്തി Shakti potentiam, vim, virtutem, energiam, quae etiam est

(1) Vide nostram dissertationem infra *an Brahmanica religio a Scythis descendat* & Bayeri *historiam regni Graecorum Bactriani pag.* 2.3.4.9.10.

eſt ഭവാനി Bhaváni ſeu virtus exſiſtere faciens, vel generatrix, ad quam deus in creationis momento loquebatur, ut fuſius in grammatica tradidimus. Haec potentia ſeu virtus Shakti dea, eſt mater ſimul & uxor trium horum fratrum, filiorum ſimul ac maritorum ſuorum, ſed uxor ſpecialis eſt dei Shiva ſolis ſeu ignis, quia ignis vel ſol magnus deus *Mahàdèva*, inter cetera elementa potentior eſt, unde etiam aeternus & verus deus Ishvara ſeu dominus, cuius ſol vel ignis ſymbolum eſt, in creatione primus loquebatur, & Shiva eius prima potentia & ſymbolum omnia diſpoſuit, creavit, ſectas & cultum Indicum inſtituit. Shiva proinde ſeu ignis & Brahma ſeu terra, & Vishnu ſive aqua potentiae ſeu virtuti ſunt coniuncti, atque ipſi potentiae ſunt, & terra quidem ſeu Brahma ad creandum, Vishnu ſeu aqua ad conſervandum, Shiva ſeu ſol vel ignis ad generandum & deſtruendum. Inde Indicum axioma: സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരം Srshdiſtidi Samhàram, *creatio ſeu productio*, *conſervatio ſeu gubernatio*, & *generatio ac ſimul deſtructio*. Tres proinde iſti Indici dei ſymbolici, allegorici, & phantaſtici ſunt, qui reapſe & a parte rei numquam exſtiterunt, ſed mente in ſchola Brahmanica efformati & ficti ſunt, qualis etiam eſt *Saraſvadi* Brahmae dei uxor, ſcientia nempe & dea harmoniae, quae evidenter numen eſt allegoricum ſeu ſymbolicum, ut ex vocabulario Amaraſinha clare elucet, cui utpote claſſico Brahmanum libro plus fidei praeſtandum, quam mille expoſitoribus & viſionariis philoſophis Europaeis, qui illud numquam legerunt, ſed Indis ſuas arbitrarias et falſas opiniones affinxerunt. Hi iidem deaſtri in feminas mutati fuiſſe, ſimul concubuiſſe, filios genuiſſe, denique ex parte viri, ex parte feminae ſeu hermaphroditi eſſe dicuntur, ut ſupra Shiva deum ſeu അർദ്ധനാരി ardhanàri ſeu ex parte virum, ex parte feminam eſſe iam oſtendimus. *Subſtantia ignis calor eſt*, ait Lactantius (1), *aquae humor: alterum quaſi maſculinum eſt, alterum quaſi femininum: alterum activum, alterum patibile &c.* Plutarchus vero (2) inquit: *Quod autem*

(1) De origine erroris *seg.* 18. 19. 20. 21.

(2) Plutarchi de Homero liber *p.* 41. *edit. Paris.*

tem Iuno Iovis uxor dicitur, cuius est soror, videtur, eo sensu dictum, quod Iuno intelligatur esse aer (apud Indos Párvadi seu Bhavani luna, matrix, natura, virtus Shivae dei uxor) *quae est humida substantia, Iupiter autem aether* (Shiva sol vel ignis) *quae est substantia ignea & calida. Germani itaque videbantur propter contiguitatem ac quamdam similitudinem: utrumque enim elementum leve & quod in motu sit, coniuges dicuntur, quod eorum coitu omnia nascantur.* Nemini itaque mirum videri debet hoc quod supra diximus, quandoquidem haec etiam Homeri theodotia fuit. Unde statua dei Brahmae apud Porphyrium *libro de Styge* ex Bardesane descripta, ex uno latere marem, ex altero feminam repraesentabat, & *tom.2. tab.6.* in Niebuhr statua seu figura Shivae dei marem simul & feminam in insula Elephanta exhibet, quod & auctor noster fatetur pag.77. atque ex Orph. hym.41. v.3. confirmat. Eadem de Aegyptiis docet Seneca *Aegyptii quatuor elementa fecere: deinde ex singulis bina marem & feminam.* Iam ergo patet, cur apud Indos Brahma, Vishnu, et Shiva in unum corpus compacti pingantur, cur subinde sub maris et feminae forma exhibeantur, cur simul concubuisse, filios genuisse, unus in alterum transiisse aut mutati fuisse, cur denique inter se pugnasse, tum iterum ad concordiam rediisse, mundum hunc simul formasse, quin & tres legislatores esse dicantur. Patet etiam cur Brahma nulla habeat templa, et tota vis philosophiae et sectarum circa Vishnu et Shiva, circa aquam et ignem versetur, nam Brahma seu terra et subinde etiam aether terram informans, cum ubique sit diffusus, templo nequaquam egere dicitur; Vishnu vero et Shiva aqua et ignis, potentes generis humani amici et hostes, suos innumeros habuere cultores, et in philosophia duas sectas potentes, quae hodiedum Indicam gentem quasi totam in duas religionis classes, id est in Vishnuvitas et Shivenitas dispescunt. Hoc nec alio modo Indicae trinitatis mysterium explicandum esse, ac proinde ea omnia quae supra fabulatur D. d'Hancarville, mera somnia esse, evincitur *primo*: quia epitheta in vocabulario Amarasinha his tribus diis attributa, Brahmam terram aetheri coniunctam, Vishnu aquam, Shivam solem et ignem esse

(1) Seneca *nat. quaest. lib.3.cap.14.*

esse demonstrant. *Secundo* quia Persae et Chaldaei ignem venerabantur inter summa numina ut et aquam tamquam rerum principia. Vide annotationem Farnabii in illud Iuven. Sat. 15. *elemento gratulor & te exsultare reor* (1). Quis autem neget Indos Persis et Chaldaeis proximos esse, ac proinde huic elementorum cultui pariter addictos fuisse? Id certe nos ex ipsa eorum liturgia stabilivimus, dum holocaustum ignis descripsimus. *Tertio* quaeritur in quonam ergo omnis illa in antiquitate tam celebris et tam decantata Brahmanum philosophia consistebat, si merae sunt et omnes in religione Indorum fabulae, et nulla sub his naturalis cultus in deum, in planetas, astra et elementa ratio et religio subest, quae tamen, ut ex sacris paginis novimus, ante promulgatam a Moyse scriptam legem passim in toto oriente obtinebat? Profecto vana haec omnia et stolida sunt eruntque, si nulla antiquae Brahmanum astronomicae scientiae et philosophiae ratio in religione Indica statuatur. Unicus et solus liber Amarasinha ingentem et pene infinitum veteris Indorum philosophiae, astronomiae et mythologiae acervum detegit, et hic liber, qui certe ab omnibus maximi habetur, et antiquam Indorum religionem praeclare describit atque explicat, hoc quod dicimus, satis manifeste docet, et per epitheta his deastris adscripta probat; Brahmanes primo planetas, secundo elementa divinitatis honore donasse. Huius profecto philosophiae ratio hic habenda est. *Cum leges apud Indos variae habeantur*, ait Diodorus (2), *admiratione tamen dignae hae fuerunt a priscis eorum philosophis editae: lege enim sanxerunt, neminem omnino servum esse*. Et infra: *Prima* (tribus apud Indos) *est philosophorum, qui ceteris numero pauciores supereminent dignitate*. Et Strabo (3): *Dicunt totam Indorum multitudinem in septem genera dispertiri, quorum philosophi honore antecedunt*. Denique Porphyrius & eorum philosophandi modum & regulas philosophici instituti describit, & iterum Strabo dilucide docet, Brahmanum philosophiam *circa elementa, circa mundum & animam humanam* versari. Vide etiam philosophorum Tibetanorum instituta & philoso-

(1) Vide Lactantii divinas institutiones, in quibus clare docet a veteribus elementa adorata fuisse.

(2) Diodor. Sic. *bibliothecae historicae lib.* 2. *pag.* 62.

(3) Strab. *Geograph. lib.* 15.

losophiae rationem apud R. P. Constantinum ab Asculo (1) & idem Brahmanicum institutum in regno Ava & Pegu propagatum, ac hodiedum inter Talapoinos Peguanos obtinens (2) in alio codice manuscripto bibliothecae S. Cong. de Prop. Fide, in quo Gaudamae monachi seu philosophi Indici institutum, quod illi profitentur, exacte describitur, & omnia ad Samanaeos pertinentia ex ipso Peguano codice *Kammuva*, summa fide & probitate afferuntur. En heic huius codicis textum in linguam vulgarem translatum: *Dai uomini, dai Nat, e dal viventi tutti ossequio ed offerta d' ogni maniera più eccellente come ricevere merita, che il tutto sa, e vede, a quel Signore Iddio*. Ad hunc textum subiungit eruditus interpres: *Questo dio che presentemente invocano è Godama, il quale dopo 999. transmigrazioni venne ad insegnare l' onesto vivere agli uomini . . . . Il passato mondo fu distrutto dalle acque, ed il presente sarà dal fuoco. Ad ogni mondo hanno dato un dio particolare, così Godama è il quinto dio*. Ad quae verba tu iterum observa, ഗൌതമഃ Gaudama vel Godama in vocabulario Amarasinha *sect.* 1. *Sorggavargam* seu *cap. de caelo* tractante monachum, hesychastam seu contemplatorem scribi, talem nempe qualis est Budha seu planeta Mercurius. Ambo hi monachi seu genii planetarum dicuntur മായാദെവിസുതാ Máyá devisuda, id est *deae Máyae filil*, quae ut notat etiam Macrobius, Mercurii mater esse creditur: *Contendunt alii Maiam Mercurii matrem mensi nomen dedisse: hinc maxime probantes, quod hoc mense* (maio) *mercatores omnes Maiae pariter Mercurioque sacrificant*. Lib. 1. Saturn. *cap.* 12. Porro Máyá apud Brahmanes est dea immaginationis, phantasmatis, seu ipsa sensuum illusio, de quo vide hoc idem vocabularium & dictionarium R.P. Hanxleden sub voce *Máyà* (3). Budha ergo

(1) Notizie laconiche *ad figur.* 73. *& seq.* item *ad fig.* 198. *in bibliotheca S. Congreg. de Prop. Fide*.

(2) *Kammuva, o sia trattato della ordinazione dei Talapoini in carattere Pali o Bali sopra ole dorate*. Traduzione fatta per commissione di Monsignor Stefano Borgia segret. di Propag. nel 1776.

(3) Illi qui Samscrdamica vocabula in Graeciam & Latium perlata fuisse negant, vocabulum *Màya* ex lingua Graeca aut Latina, si possunt, derivent. In sacra lingua Samscrdamica *màyam* est falsitas, dolus, illusio sensuum, *mayagam* res falsa, dolosa, sensibus illudens, *màyen* deceptor, illusor, *màyadevi* illu-

ergo & Gaudama vel Godama, qui etiam uxorem Ahalyam, quam Devendren seu Iupiter constupravit, habere dicitur, Máyae filii, seu immaginationis deae partus & proles sunt, & hi genii planetarum, quemadmodum in ipsa India, ita quoque in Tibeto, in regno Ava & Pegu adorantur, contemplatores, magistri, ac institutores gentis, dii denique Indorum, Tibetanorum, & Peguensium sunt. Unde iterum elucet hoc quod supra iam diximus, religionem illarum gentium cumprimis ad veterem astronomiam referri, & certum ac evidens vestigium, reliquiasque esse antiquissimi *caelestis militiae* cultus. Prosequitur libri Kammuva textus:

Innanzi a tutto un precettore prendere conviene,
Il precettore preso che sia del vaso o della pentola
Per accattare il cibo, e dell' abito trattare conviene.

Ad hunc locum addit interpres: *I padri* (philosophi) *di questi paesi, detti Talapoini e seguaci di Godoma, vivono di limosine. La pentola in cui ricevono il riso deve essere di terra, o di ferro. Non possono ricevere nè argento, nè oro, nè cose preziose in questo tempo, ma soltanto cibarie, vivono in una istessa casa con loro superiori, ma non hanno comunità di vitto, cibandosi ogn'uno di quello, che ha raccolto. L'abito di Pinzen* (secta philosophica) *e doppio, e quello di Samane* (nempe Samanaeorum) *e semplice, deve essere giallo* (ut in India & in insula Ceylan est). *Lo possono portar di cottone, di panno, ed ancora di seta. Presentemente in questi paesi non v'è che una specie di padri distinti in due ordini. Gl'infimi si chiamano Scien, o Samane, che vuol dire stato di quiete* (nempe യാമം yamam regula ad contemplandum, ad quietem, & yámam vigilia, vide vocabularium Amarasinha in Brahmavarggam (*ed oltre a cinque precetti comuni ai secolari*

 anco-

illusionis sensuum, fascinationis, imaginationis dea, *máyunu* disparere, extingui, *may* color. Apud Graecos & Latinos nec radix, nec derivata ista reperiuntur. Anne itaque dubium subesse potest aliquod de cultu & vocabulis Brahmanicis ad Graecos & Latinos perlatis? Ita argumentare de vocabulo *namà*? *gana*, *bromios*, *sanga*, *bedy* &c., quae omnia Samscrdamica sunt.

ancora, *cioè* I. *di non ammazzare*, II. *di non fornicare*, III. *di non rubare*, IV. *di non mentire*, V. *di non ber vino*, *anno altri precetti &c.* Quid dicit ad haec D. de Bailly, d'Hancarville & de Paw? an religio Brahmanica, Ceylanenſis, Tibetana, & Peguana ex Scythia per Bacchum in Indiam allata fuit? An non potius veteris Brahmanicae aſtronomicae ſcientiae et philoſophiae partus eſt, an non Indiae propria, & ipſi adſcribenda? Legat de his Porphyrium, Strabonem, Arrianum, Plutarchum, Palladium quos ſupra attulimus, & Samanaeorum philoſophorum inſtitutum quod ſupra ex libris Indicis deſcripſimus, cum hoc Peguano examine philoſophi candidati, qui ad ſectam philoſophicam Pinzen admitti poſtulat, conferat, & ſi poteſt, neget, eaſdem qualitates in candidato requiri, quae requiruntur a Brahmanibus in ſua initiatione, quaeque ad ſacrificium ſolis yágam, & ignis hòmam peragendum neceſſariae ſunt.

ESAME DI PINZEN

Maeſtro. *Voi a malattie ſoggetto ſiete? Di lepra il male non avete?*
Candidato. *Signor divino, io non le ho.*
M. *Di piaghe grandi il male non avete?*
C. *Signor dio non le ho.*
M. *Ulceri, rogna, o ſcabia non avete?*
C. *Signore tali malatie non le ho.*
M. *Di invaſione di Pilu* (probabilius Pishasha daemon) *il male, e di apopleſſia l'incomodo che avete non è vero?*
C. *Queſte tali infermità, ſignore divino, non patiſco.*
. . . .
M. *Di vaſo per chiedere la limoſina, e di veſte fornito ſiete.*
C. *Signor iddio ſono fornito.*
M. *Voi che nome avete?*
C. *Illuſtriſſimo Signore Naga* (vox Samſcrdamica) *mi chiamo.*

Addit deinde interpres: *l'ultimo giorno della luna ed il primo di luna piena ſi adunano, e confeſſano con una formola generale*, nempe ut Samanaei Indici, et Brahmanes ſacrificuli in ſacrificio yágam ſeu ſolis, lunae & planetarum confiteri ſolent. Vide huius opu-

opusculi *dissertationem primam*. Adde his ea omnia, quae affert D. Chambers in libro *Asiatick researches tom.1. pag.160. & seq.*, ubi defendit linguam Balicam seu Pali vel Bali, qua liber *Kammuva* scriptus est, a Samscrdamica descendere, aut saltem unam cum altera intimam affinitatem habere, allatis etiam multis exemplis, quae ibi vide. Pag. vero 162. ait: *it is singular that according to M. De la loubere, the mother of Sommonacodum is called in Balic Maha Mania* (corruptio est a Maha Máyá) *or the great Mania, Which resembles much the name of Maia, the mother of Mercury*. Denique ex eodem De la Loubere, et Knox, Budhistas Indicos & Talapoinos Peguanos et Siamenses inter se confert, & quamvis ex ignorantia quatuor Brahmanicorum institutorum saepe alucinetur, hos tamen ab illis descendisse existimat, de quo certe habita tanta rerum luce nullatenus iam dubitari potest. Haec itaque omnia manifeste suadent etiam trinitatis Indicae mysterium Brahmanicae scholae partum esse, atque is quidem meo iudicio rem acu tanget, et veram religionis Indicae epocham seu principium illius statuet, qui initia Brahmanicae scholae, astronomiae, linguae Samscrdamicae, philosophiae, cultus denique Indici principium et primam epocham, quae certe Pythagorae aetatem excedit, ex monumentis & historia stabilierit. Verum hic opus, hic labor est, nam Indorum libri omnes fabulis sunt respersi, et Graeci auctores circa antiquitatem cultus Indici non conveniunt, cum ex iis aliqui, ut Arrianus, Indis vitam errabundam et pastoralem sat longo tempore adscribant, alii vero, ut Diodorus, Indicae philosophiae remotissimam attribuant antiquitatem. Nos de his fusius agemus infra. Bayer (1) canonem chronologiae regum Graecorum in Bactriana, Indo fluvio proxima, exhibet, et Theodotum regni Bactriani conditorem constituit ad annum 254. ante Christum natum, qui calculus quantum ad reges Graecos Alexandri magni in Bactriana et India successores remotis omnibus fabulis verae historiae omnino convenire videtur. Ast si de regibus Indiae veris ante Alexandri M. in Indias adventum et Pori tempora inquiras, undique fabulas offendes, ex quibus nihil certi deducere

(1) In historia regni Bactriani.

cere poteris. Cum enim Bacchus ille, cui initia regum Indicorum adscribit Plinius, Strabo, et Arrianus, nil nisi sol sit, vel Hercules, qui ambo Indias peragrasse dicuntur a Graecis et Indis, quod nos infra evidenter demonstrabimus, et liber Râmayenam Indicus, qui de Ráma Indiae domitore agit, fabulis sit refertus, sane absque ariolandi periculo definiri nequit, an Bacchus alter Indicus sit *Nemrod*, an *Chus*, an *Mesraim*, an *Darius*, an *Cyrus*, an *Arabs* aliquis, an Peguanus quidam rex, quod vult Sonnerat. Minus vero recte dici potest, quod Bacchus sit Brahma; quod somniat auctor D. d' Hancarville. Quisquis vero ille sit, qui Indos ex errabunda et pastorali vita quam eis olim adscribit Arrianus, ad civilem cultum traduxit, ille certe Indis aliqua saltem civilia instituta tradidit, non autem philosophica et religiosa, quae revera localia, ab astronomia deducta, ipsis Indiae locis ita alligata sunt, ut evidenter demonstrari possit magnam Brahmanicae religionis partem, et instituta haec philosophica Indica esse, & inde in Tibetum, Ava, Pegu, Siam, Sinas et Iaponiam penetrasse. De quo tu ipse accuratius confer La Loubere *relation de Siam*, duos codices manuscriptos bibliothecae S.Cong. supra citatos, D. Chambers *dissertationem in ruinas templi Mávalipuram*, & nostram dissertationem *in linguam Samscrdamicam*. Unde iure merito ridere debeas Bayerum, qui *pag.* 123. & alibi in *historia regni Graecorum Bactriani* Indos nullam scientiam possedisse, et Apollonium Tyanaeum pueriles tantum fabulas apud Brahmanes invenisse asserit, quasi in Brahmanes ex eo culpa conferri debeat, quod auctor itinerum Apollonii Philostratus futiles ubique inserat ineptias, quas non solumBrahmanes reprobarent, sed ne ipsae edentulae anus crederent.

Ex his ergo omnibus simul sumptis profecto recte inferes, systema Scythicum, et Brahmae Indici sub manu D. de Hancarville in Bacchum transformati ac Indiae legislatoris gesta et regnum, vere huius viri commentum esse; Brahma enim allegoricum numen est, et persona a Baccho distincta, atque Bacchus seu Shiva vel Rudra, et ipse sol vel ignis est, quod nos supra in articulo Shiva ostendimus, et infra usque ad evidentiam demonstraturi sumus.

AN

AN BRAHMANICA RELIGIO A SCYTHIS DESCENDAT

TAB. XVI.

Dum mythicis Indiae monumentis inluſtrandis indulgentius navarem operam & primae libelli pagellaeRomanam iam aſpicere caepiſſent lucem, iterum ſiſtere gradum iubet eruditus virAbbas Carolus Fea. Quaenam igitur morae cauſſa eſſe poteſt? Diſquiſitiones D. d'Hancarville (1) in monumenta Indica quae illuſtrat, & ex quibus D. Bailly & de Paw ducibus ſuis evincere nititur, religionem Brahmanicam a Scythis deſcendiſſe. Gratias cumprimis habeo ſuaviſſimo viro Abbati Fea, quod pro ſua erga me humanitate me de libro D. Hancarville certiorem reddiderit, deinde mihi gratulor,quod librum ipſum diligentius inſpicere licuit,ex quo ſinceram D. d'Hancarville ſententiam perſpectam exploratamque habere poſſem. Is itaque fronti ſui libri illud Lucretii inſcripſit: *peragro loca nullius ante trita ſolo*. Deinde ex monumentis Indicis & Perſicis originem & progreſſum bonarum artium in Graecia inquirit, quaſi Graeci omnes artes ſuas a finitimis gentibus acceperint, nullaque neceſſitas, aut natura artium & ſcientiarum magiſtra, Graecos ad eas excolendas compuliſſet. Addit auctor Scythiam omnis fere Graeci civilis cultus matrem eſſe, denique Brahmanicam religionem ex Scythia dimanaſſe, incunabula humani generis in Scythia perquirenda eſſe. Hoc iam ante ipſum docuerat D. Bailly (2) & de Paw (3), duo aevi noſtri philoſophi, quorum ſententiam opinionemque ex Indicis & Perſicis monumentis confirmare auctori ſummopere placet. Miſſa faciamus reliqua, ſolam monumentorum Indicorum lucubrationem D. d'Hancarville attentius perſcrutemur, ac pondus diſquiſitionum illarum expendamus.

Pag.*6*.

(1) Recherches ſur l'origine, l'eſprit & les progres des arts de la Grèce, ſur les monumens antiques de l'Inde, de la Perſe &c. tom. prem. A Londres. 1785.

(2) Hiſtoire de l'aſtronomie ancienne depuis ſon origine, iuſqu'a l'etabliſſement de l'ecole d'Alexandrie par Mr. Bailly. Seconde edition. A Paris. 1781. pag. 78. 79. 84. 95. & ſeq.

(3) Recherches philoſophiques. Tom. 2. ſect. 7. pag. 123.

Pag.6. ait auctor: *les Egyptiens repraesenterent aussi leur Isis & leurs autres divinités sur la fleur du lotus, qui est encore du genre de nymphaea, sous lequel est compris tamara, dont le lotus est une espece* (4). En hic lotum belle descriptam, en aequam in monumenta Indica disquisitionem! Me Hercle operae pretium est genuinam vocabuli *tamara* significationem inquirere & quid per dictionem illam Indi intelligant accuratius enucleare. Tamara, lotus seu nymphaea ita describitur in vocabulario Amarasinha: താമരഃ támara, പദ്മഃ padma, നളിനം nalinam, മഹോത്പലം maholpalam, കമലഃ kamala, സാരസഃ sárasa, ശതപത്രം shadapatram, സഹസ്രപത്രം sahasrapatram &c.

Ex his ergo elucet támara, padma, sárasa, aliaque vocabula unam eamdemque rem significare, nempe lotum sive nymphaeam. Auctor linguae Samscrdamicae imperitus lotum speciem constituit, támaram vero loti genus esse arbitratur. Scilicet dum absque linguarum peritia muta monumenta describuntur, tantumdem probat auctor quantum ipsum monumentum, aut ad vanas ariolationes confugiendum est, ut quoquo modo lectori imponatur.

Pag.73. ait auctor: *dans le nom de Darmadéve donnè au Baswa par les Brames, l'on peut observer la finale des mots* eve, evoè, evan *souvent repetès par les habitans de l'Inde, come par ceux des iles Hebrides & de la Thrace dans les fetes qu'ils celebroient au bord du Gange a l'honneur de Bacchus*. Et infra ad annotationem num.109. prosequitur: *le nom de Darmadevè exprimant une qualité, tandis que celui de Baswa n'exprime que la forme de l'animal; ce dernier, par cette raison, doit avoir precedè l'autre*. En D. d'Hancarville magistrum linguae Samscrdamicae & Scythicae! In utraque secundum ipsum *evoe* acclamatio est a vete-

(1) Insigne, rarum, & fortassis unicum, quod Romae exstitit monumentum loti floris in marmore caelatum possidet Eminentissimus Cardinalis Borgia in Museo Veliterno. Hoc monumentum inspiciat qui loti notionem assequi cupit. Eius simulacrum in hac nostra tabula exhibetur.

a veteribus ac modernis Indis fieri folita. Horatius *ode* 19. lib. II. ait: *Evoe parce Liber &c.* Ad hanc igitur refpexit auctor, dum ex vocabulo Darmadévé voculam *evoe* extrudere voluit, & ab Indis Scythifque evoe derivare. Samfcrdamicum ധൎമ്മഃ dharma *virtutem*, *beneficium*, *liberalitatem* fignificat, ദേവം dévam vero & ദേവഃ déva *deum*. Vide dictionarium R.P. Hanxleden, & vocabularium Amarafinha *fect. Sanguirnavarggam*. Igitur Dharmadéva (non Darmadévé) vocabulum fignificat virtutis, beneficii, praemii deum, & hic apud Indos eft deus Yama vel Yamen, qui prout criminum vindex eft, യമഃ Yama vel യമുനാഭ്രാതാ Yamunabhráda id eft Stygis frater, vel fubinde etiam sháftáva feu vindex vocatur, prout vero virtutibus mercedem, ac beneficii pretium hominibus tribuit, Dharmadéva, vel Dharmarágia, id eft virtutis deus, vel virtutis & boni operis rex dicitur. Dum hoc munere fungitur, bovi infidens exhibetur, quia Shivae dei affecla & minifter eft, cuius imperio paret. Dum vindicis formam induit, horrida facie, capillis arrectis, furca vel tridente inftructus exhibetur, & fubinde vel animas bilance examinans, vel tridente in infernum detrudens fingitur. Videfis in Alphab. Tibet. *tab. 2. ad pag. 487. fub littera L* figuram huius dei, Sonnerat *tom. 1. edit. in 4.*, *& fig. 18.*, in libello infcripto: *notizie laconiche*, ubi eum *Biero* a Nepallenfibus vocari dicit R.P. Conftantinus ab Afculo, quod vocabulum corruptum *Vairi* eft fcribendum, ac deum iracundum feu mali vindicem denotat. Hic igitur eft Domini d' Hancarville Bacchus Scythicus, atque haec eft illa acclamatio *evoe* a Scythis, Thracibus & Indis ad littus Gangis fieri folita. Nec minor eft alucinatio auctoris in explicando vocabulo Bafwa quod corruptum affert, nam fcribendum eft പശു pashu vel pashua, *bos*, *vacca*, *animal*, & quia Dharmadéva non eft bos, ut comminifcitur auctor, neque pashua ipfi comparari aut contraponi poteft, ita ut profecto vaniffimum fit auctoris commentum quo Dharmadéva Scythicum, pashua Indicum bovem effe, hunc denique ab illo emanaffe, ac Scythi-

co posteriorem esse, perquam liberaliter fingit. Sexcentas alias alucinationes, etymologias falsas, deductiones ridiculas, vocum analyses commentitias, argumenta ne hilum quidem proficientia, quae auctor ad novum suum systema stabiliendum affert, ex opere illius adducere possem, si heic censurae locus daretur.

Ingenium velox, audacia perdita, sermo
Promptus & Isaeo torrentior, ede quid illum
Esse putes? quemvis hominem secum attulit ad nos
Grammaticus, rhetor, geometres, pictor, aliptes,
Augur, schoenobates, medicus, magus: omnia novit
Garrulus *esuriens, in caelum iusseris, ibit*. Iuv. Sat. 3.

Sed ipsa argumenta ab hisce viris pro sua ipsorum sententia allata diligentius expendamus. Aiunt itaque: *Primo* antiquissimos Graeciae numos obeliscis insignitos esse, atque hoc ex Plutarcho adstruunt. Auctor *pag* 1. Verum aequo sit animo, dum ex auctore quaero an numi hi aliquas inscriptiones gerant, an epocham qua excusi sunt praeseferant, an certum exploratumque sit obeliscos solis numini consecratos esse? *Secundo* antiquos istos numos primo in Scythia a Lydo Scytha cusos fuisse, ac inde ab Erichtonio in Graeciam allatos esse, ex Hygino, Plinio, & Aristotele nonnullis obscuris monumentis docent. Auctor *pag*. 23. 25. De Erichtonio hoc Euripides in Ione, aliique poetae non pauca afferunt, atque ex iis auctor certior fieri poterit, quanta fides sit adhibenda iis, quae de illo Atheniensi rege in vulgus fuere sparsa.

Servans avorum legem, & e terra sati
Erichtonii. Iovis puella namque ei
Duos dracones corporis mox addidit
Custodias, deinde servandum dedit
Atheniensibus puellis, mansit hinc
Mos ille Erechtidis, ut ornent filios
Serpentibus aureis. Euripides in Ione.

Home-

Homerus in catalogo Erichtonium etiam Erchteum dictum fuisse affirmat, sed non sine commentis describit:

Urbem praeclaram coluerunt isti at Athenas
Fortis Erechtei populum, quem nutriit olim
Nata Iovis Pallas, peperit quem Daedala tellus.

Indi pleraque sua instituta, quin & reges ipsos a Shiva seu sole deducunt, an D. d'Hancarville primos Indiae numos a sole, luna & stellis cusos, an urbes ab illis exstructas fuisse dicet? Profecto Erichtonium a Minerva susceptum ac cistae inclusum, serpentibus amictum, Phrasitheae nymphae maritum, biformem fuisse Graeci fabulantur. Vide Natalis Comitis mythologiae *lib. 9. pag. 984. & seq:* Haec illustret auctor prinsquam primos Graeciae numos ex Scythia ab Erichtonio allatos probet. Sed ad res Indicas transeamus.

Auctor *pag. 26.* Scythas ad Caucasum montem constituit, & per Caucasum non tantum hunc ipsum montem intelligit, qui excurrit a Colchide ad mare Caspium, sed etiam alios omnes illos montes qui monti Imaus coniuncti sunt. Et *pag. 27.* prosequitur: *Come les Scythes, quand ils etendirent leurs conquetes iusqu' au Nil, traverserent l' Assyrie & la Babylonie, qu'ils rendirent tributaires, il faut qu' ils soient descendus de sources de l' Oxus.* Denique *pag. 38.* ait: *le mont Meros ou il s' arreta* (Bacchus) *ut le terme de son expedition: sous ce mont, il batit une ville du nom de Nysse.* Ut vero hunc Bacchum Scythicum esse demonstret, atque ab eo instituta Indica profluxisse persuadeat, adducit auctor verba Iustini *lib. 2.* quae ita sonant: *his* (Scythis) *Asia per mille quingentos annos vectigalis fuit. Pendendi tributi finem Ninus Rex Assyriorum imposuit.* Haec itaque sunt illa invicta argumenta quibus hi auctores evincere conantur religionem, symbola, & instituta Brahmanica ex Scythia in Indiam perlata fuisse, ac proinde originem illorum non in India sed in Scythia inquirenda esse. Erroris auctor fuit de Paw, hunc secutus est D. Bailly, & ambos istos magni nominis philosophos imitatus

Q 2 est

est D. d' Hancarville. Nunc itaque pondus rationum expendamus, atque somnia horum morologorum dispergamus.

Primo itaque Scythae meridionales ad fluvium Indum habitabant, inde Ptolemaeus illos Indo Scythas appellat; quod non diffitetur auctor. India a flumine Indo denominatur, nomine quidem corrupto, nam in lingua Samscrdamica Indus scribitur സിന്ധു sindhu, quod vide in vocabulario Amarasinha *sect. de fluviis.* Unde etiam ait Plinius Hist.nat.lib.6.cap.20.*Indus Sandus* (Sindhu) *ab incolis appellatus in iugo Caucasi montis* (nempe ad meridionalem & occidentalem plagam) *effunditur*. Quod si igitur Scythae illi sunt, qui ad Indum fluvium habitabant & quidem intra Caucasum ac Imaum, an non potius dicendum est religionem Indicam in Scythiam septemtrionalem & ultra in alias nationes ac terrae partes perlatam ac propagatam fuisse? An hic de nomine disputandum, ita ut illi quos nos Indos vel Indo Scythas dicimus, auctores hi ab Indis seiunctos & distinctos esse velint? Audiant Plinium lib.6. cap.21. *Ultimo fine Cophete fluvio, quae omnia Ariorum esse aliis placet. Nec non & Nysam urbem plerique Indiae adscribunt, montemque Merum Libero patri sacrum, unde origo fabulae, Iovis semine editum fuisse.* Herod. *lib.3. pag.96.* de tributis Dario pendi solitis agens ait: *Indi ut sunt multitudine multo numerosissimi inter omnes quos novimus mortales, ita tributum super ceteros omnes afferebant tricena sexagena talenta aureorum rammentorum. Vicesima portio est haec.* Et infra: *ex omnibus Indis, ii qui Bactrianis proximam vitam degunt, pugnacissimi sunt.* Et iterum *lib.3.* ait: *Volunt id* (Cinnamomum) *gigni in his regionibus, ubi Dionysius educatus est.* Cinnamomum vero in vera India (non in Scythia ultra Imaum montem) nascitur. Liquet ergo scriptores hos nativitatem Bacchi seu Sebesii, Sebadii, Dionysii seu Shivae dei in vera India, non in Scythia statuisse. Quod si vero Bacchus in vera India natus est, religio dei Bacchi non ex Scythia in Indiam, sed ex India in Scythiam, si tamen auctor eam distinctam esse vult, processit. Adde his, quod tempore Darii non nummis, non aere percusso, non obolis omnes ab eo devictae gentes tributa solverint. Quanam ergo fidu-

fiducia, aut qua potius temeritate auctor tam audacter asserere potuit: *Les Scythes laisserent l'usage de leurs monoies aux peuples qu'ils soumirent a leur domination. Et la plus part de nations qui habitoient l'Asie trop eloignèes de lieux ou il eut falu remettre ces tributs, pour les payer en nature, devoient necessairment les acquitter en argent*. An haec auctor non ex suo capite effinxit? *Aureorum rammentorum*, ait Herodotus, anne vero aurei rammenti, numi, obolive sunt Scythici, quos per totum mundum dispergit auctor? *Horum utrique* (Aethiopes Aegypto contermini & Indi) *tertio quoque anno munera portabant* (Dario) *portantque ad meam usque memoriam binos semodios auri rudis* (observa bene) *& ducenos fasces ebeni, & quinos Aethiopes pueros & vicenos grandes elephantorum dentes*. En ergo obolos D. de Hancarville! & siquidem hoc tempore Darii fiebat, quales nam illi oboli esse debuerint, quos nationes omnes a Scythis subactae mille quingentis annis ante Ninum & Darium persolvebant, cordatus lector ipse diiudicet. Conferatur Herodotus ipse circa alias etiam gentes, quae tributa Dario pendebant. Obeliscum seu potius figuram coni, qui non ignem, quod arbitratur auctor, sed lingam repraesentat (1) inter nummos Indicos, & ut monetam Indicam hodie-

(1) Ut D. d'Hancarville conorum originem ac caussam cognoscat, neque ignem significare autumet, aequo animo ea perlegat quae de phalli origine affert Arnobius *lib 5. contra gentes: Cum inter homines esset adhuc Nysius* (Bacchus) *& Semelius Liber, nosse inferos* (nempe occasu suo seu immersione solis in mare ut putabant antiqui) *expetivit & sub tartari sedibus quidnam rerum ageretur, exquirere, sed cupiditas haec eius nonnullis difficultatibus impediebatur, quod qua iret ac peragraret, inscitia itineris nesciebat. Prosumnus quidam exoritur ignominiosus amator Dei... Deus facilis iurat potestatis futurum ac voluntatis se eius, sed cumprimum ab inferis compos voti atque expeditionis redisset. Viam Prosumnus* (Pan forte seu ventus Tibetanum & Indicum numen) *edisserit, atque in limine ipso prostituit inferorum. Interea dum Liber Stygem, Cerberum, Furias atque alias res omnes curiosa inquisitione collustrat, ex viventium numero index ille decidit, atque ex more sepelitur humano: emergit ab inferis Eubius & recognoscit extinctum ducem: qui ut fidem compleret pacti, & iurandi solveret religione se iuris, locum pergit ad funeris & ficorum ex arbore* (fecunditatis symbolum) *ramum validissimum praesecans dolat, runcinat, levigat, & humani speciem fabricatur in penis: figit super aggerem tumuli, & postica ex parte audatus, accedit: subdit... At ne quis forte a nobis tam impias arbitretur confictas res esse, Heraclio teste non postulamus ut credat, nec mysteriis quid super talibus senserit, ex ipsius accipiat lectione, totam interroget Graeciam, quid sibi velint Ithyphal-*

hodiedum in Indiis obtinentem exhibet Sonnerat *cap.* 15. *ad p.* 257. *fig.* 23. In museo pariter Borgiano Velitris, ut iam diximus, exstat nummus sive Indicus sive Tibetanus argenteus qui partem pudendam Bhavani deae, commentum mythologiae Indicae manifeste repraesentat. Lingam autem & Bhavani deam Indicos esse deastros, auctor ipse non diffitetur, & si is quidem dubitat, adeat, codicem manuscriptum R.P. Constantini ab Asculo in bibliotheca S. Congregat. de Propag. Fide, *notizie laconiche* inscriptum, & in eo inspiciat *fig.* 34. seu triangulum Bhavani deae coloribus expressum, ac cum nummo illo Indico vel Tibetano conferat. Legat etiam ea, quae ad numerum illum affert praedictus Missionarius Nepalensis, ac tum neget apud Indos aeque ac apud Scythas similes obolos vel nummos exstitisse, vel evincat nummos illos ab initio ex Scythia in Indias pervenisse. Certe cum nativitatem Bacchi, Lingami cultum, aliaque ipsemet originaliter ad montem *Meru* ac urbem *Nysa* in Indiis statuat, & nummos illos, quos ipse Scythicos esse contendit, Indicos esse, ipse manifeste profiteri debebat, numina enim Indica, id est conum vel lingam, & triangulum, duo insignia Brahmanicae philosophiae portenta hodiedum exstantia exhibent. De his monumentis inter Scythas nullus veterum scriptorum mentionem ingerit, triangulum vero & scientias per Pythagoram, Democritum, aliosque ex India a Brahmanibus acceptas in Graeciam aliasque orbis partes perlatas fuisse, Clemens Alex., Laertius, ac Hierocles manifeste prodiderunt. Conferat auctor etiam Arrianum *lib.* 1. *pag.* 313. *& seq. Historiae Indicae*: ubi ita differit pag. 320., *Olim quidem Indi pastores fuerunt, quemadmodum & Scythae, qui arationem*

phalli, quos per rura, per oppida mos subrigit & veneratur antiquus. Inveniet caussas esse quas dicimus &c. En ergo lingam seu phallum ex ficu! Brahmanes lingam ex ficu banana fecunditatis symbolo enatum fuisse fabulantur, & ex lingam postea & yoni seu matrice ex calore & humore reliqua omnia, unde haec duo lingam & yoni etiam omnis generationis sunt symbola. Graeci Brahmanicam philosophiam ignorantes, aut obscuram de Indico Baccho notionem habentes, Brahmanicis antiquis symbolis & fabulis superaddunt alias, atque sic toto illae vagantur in orbe. Videat nunc etiam auctor quid sibi illi coni, & obelisci velint, an ignem denotent, an vero potius lingam seu phallum solis generantis symbolum, ut yoni seu matrix feminis quasi receptaculum est, indicent, & significent. Observet deinde expeditionem illam Bacchi non in Scythia sed in India factam fuisse supponi, ac proinde fabulas istas inde derivari.

nem non exercent, sed in plaustris degentes incertis sedibus vagantur, neque urbes incolunt neque templa deorum colunt. Et infra: *Primus Liber boves aratro iunxit & plerosque Indorum ex erronibus aratores fecit, martiisque armis armavit.* Et Strabo docet: *epistolas in sindonibus scribere* (Indos) *benefullatis . . . aere fuso uti, percusso nequaquam*. Quare Iustini locum supra de Scythis allatum, ac de stupendis illis expeditionibus, quibus totum fere orbem eos involvisse, & mille quidem ac quingentis annis ante Ninum toti Asiae imperitasse dicit, castigandum esse puto (1). Qui enim hoc esse potuit, quando nemo quod sciam praeter Iustinum haec de Scythis adstruit, non Moses, non Herodotus, non Manethon, non Eusebius, non denique alius quispiam antiquus auctor? Sed nec Diodoro nimis fidendum, parum enim de veritate ac origine inquirenda earum rerum, quas refert de variis gentibus, solicitus fuit, atque ideo iam apud plerosque criticos male audit. Hos vero scriptores auctor pro basi suarum disquisitionum constituit, fabulosos nempe vir fabulosus. Strabo *lib.* 15. de Indis ait, quod etiam sane de Indo Scythis est intelligendum: *Indi & metallorum & fusilium imperiti, quibus abundent, nesciunt*. Et infra: *auro & argento non uti, quamquam metallis abundent*. Certe rarae sunt apud Scythas & Indos statuae aereae & fusiles, sculptae vero & rupibus subterraneis incisae quamplurimae. Ex quibus sane iterum inferendum est, non tam frequentem olim fuisse obolorum & nummorum usum apud Scythas & Indos errabun-

(1) In eodem libro secundo historiarum Iustini, ex quo d'Hancarville textum suum adduxit, Iustinus de Scythis ita disserit: *Hominibus inter se nulli fines, neque enim agrum exercent: nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper pascentibus, & per incultas solitudines errare solitis. Uxores liberosque secum in plaustris vehunt*. Et infra: *Asiam perdomitam vectigalem fecere, modico tributo, magis in titulum imperii, quam in victoriae praemium imposito*. Et iterum: *Aurum & argentum non perinde ac reliqui mortales appetunt*. Legantur ibidem etiam reliqua, atque quisque facile perspiciet sibi satis inconstantem Iustinum exageratorem imaginatione D. d'Hancarville aliis exagerationibus non parum auctum fuisse. Constabit etiam in illo libro de Scythis multa fabulosa referri quae nec ipse d'Hancarville admitteret, denique Iustini textum cum oppositione aliorum scriptorum admittendum non esse. Adde his, quod nihil de obolis, nihil de triangulo, nihil de obeliscis, nihil de Scythicis templis, nihil de philosophis dicat, quae tamen omnia facile & tuto a Brahmanibus deducuntur. Confer de hoc Iustini loco Bayeri opus *Chronologiae Scythicae pag.* 295. *tom.* 3. *in comment. acad. Petrop. edit. in* 4.

bundas gentes, quae civili cultu, templis & urbibus distituebantur. Deinde quamvis revera conis, & triangulis insigniti nummi inter Indos & Scythas olim reperiebantur, an ignorat auctor nummos facilius quam gentes integras hinc inde migrare, & per gyrum in varias orbis partes ac diversas gentes perferri? A Darii temporibus, quin ab ipsa Moysis aetate, India commercio erat celebris, quod ex Herodoto, sed cumprimis ex Arriani Periplo maris Erythraei, atque ex Plinio patet; quidni igitur & nummi Indici conis aut triangulo distincti, in Graeciam aliasque orbis partes perferri potuerint absque eo, ut necesse sit mille & quingentis annis totam Asiam sub iugo Scytharum constituere? Et hoc ante Darii tempora, ita ut ne quidem locus detur tempori & spatio quo Scythae & Indi pastoralem agerent vitam quam eis adscribit Arrianus, aliique (1). Claudii nummum reperit in fluvio Cavéri R. P. Pavone Maissurensis Missionarius, ut is saepe mihi hoc narrabat; an auctor inde inferet Claudium Augustum Rom. Imp. regnum Canará & Mayssur armis suis subiugasse, aut regnis illis, vel flumine potitum fuisse? Adde his, quod Strabo & Plinius hanc Scythicam in Indos irruptionem & dominationem manifeste negare videantur. Plinius hist. nat. lib. 6. cap. 17. pag. 88. edit. Bas: *Patefacta est India non modo Alexandri magni armis, regumque qui ei successere, circumvectis etiam in Hyrcanum mare & Caspium Seleuco & Antiocho, praefectoque classis eorum Patroclo, verum & aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati sunt: sicut Megasthenes & Dionysius a Philadelpho missus ex ea caussa vires quoque gentium prodidere. Non tamen deest diligentiae locus, adeo diversa & incredibilia traduntur.* Et statim infra: *Indi enim prope gentium soli numquam emigravere finibus suis. Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum centum quinquaginta tres annis sex mille quadringentis & duobus.* Et infra: *Ad ostium Gangis* DCXXXVIII. *M. pass. gentes quas memorare non pigeat a montibus Emodis, quorum promontorium Imaus voca-*

(1) Post vitam pastoralem relictam & commercio cum Aegyptiis, Graecis ac Persis in India incepto primi mercatorum commeatus fiebant in urbe Patan & in Barygaza seu Baroche in sinu Cambayae. Vide Arriani Periplum. Ibi ergo primi etiam nummi cusi fuisse videntur.

vocatur, *incolarum lingua nivosum*, *significante*, *Isari*, *Cosyri*, *Izgi & per iuga Chisiotosagi*, *multarumque gentium cognomen Brachmanae*. En itaque nostri auctoris Scythas ad montem Imaum! Brahmanes nempe illi sunt aut fuerunt, qui ad hunc montem, in quo is Scythas constituit, habitabant, ut hodiedum eorum religio ibi viget ad montes istos, qui Tibetum ab India separant. Observa etiam quomodo Plinius Indos a Libero patre seu a Baccho deducat, nihil vero tale, dum *cap. praec.* de Scythis agit. Deinde dicit, *Indos e sedibus suis non emigrasse*. Quomodo ergo intelligendus erit Iustinus, & auctor noster, qui Scythas suos *pag.* 25. ad montes cum monte Imaus (Himala Indis) coniunctos collocat? Quod vero mons Imaus hic idem omnino sit, qui ob nives *Himala* dicitur, unde corruptum est a Graecis *Himau* vel *Imau*, evidenter evincitur ex eo, quod Plinius montem hunc *nivosum* dicat, & vocabulum ഹിമം hima *frigus*, മല mala *montem* unde ഹിമാല himala, *frigidum seu nivosum* montem denotat. Vide vocabularium Amarasinha *sect.* 1. *sub voce* குளிர்க்க kulirtada *seu frigus*. Unde Calcuttenses Angli *pag* 248. in libro *Asiatick researches* de Shiva, Baccho seu sole aiunt: *His terrestrial haunts are the snowy hills of Himalaya*, *or that branch of them to the East of the Brahmaputra*, *Which has the name of Chandrasichara*, *or the Mountain of the Moon*. Ubi nempe etiam statuunt Indi Nepalenses,& cum iis P.Constantinus ab Asculo qui in Indica tabula hos duos montes exhibet,&Shivam ac Párvadi uxorem suam, id est solem & lunam in cacumine illorum duorum montium constituit. Vide *notizie laconiche ad fig.* 7. & 8: *Una giornata di cammino distante dalla città di Batagao vi è un gran monte detto Hemaloe* (Himala) *luogo di nascita e di contemplazione del dio Mahadeva e Párvadi*, nempe Shivae seu solis & Parvadi seu dominae montium, hoc enim denotat Párvadi. പൎവ്വതം parvadam *mons* (1).

R En

(1) Bayerus *in historia regni Graecorum Bactriani in qua Graecarum in India coloniarum vetus memoria explicatur*, pag. 10. corrupte scribit: *Smeru parabud vel parbud*; scribi debet *Sumeru pàrvadam* id est pulcher *su*, *meru pàrvadam meru mons*.

En ergo Scythicum D. de Hancarville Bacchum detectum! Adde insuper ea, quae *Bayerus* affert pag.2.3.4.9. de monte *Meru*, qui idem omnino & unus est cum hoc monte Imaus vel Himala, nam in vocabulario Amarasinha *haimádri* id est humidus, frigidus, seu nivosus mons dicitur. *Meru mons in PuWana saccaram* (liber Tamulicus qui a Waltherio Missionario Dano missus fuit Bayero) *fabulosissime describitur. Hoc unum commode nobis cadit, quod ex eo libro situm montis cognovimus. Nam Imeia Graecorum Imaus* (Himala) *eo in libro fontes Gangis continere dicitur. Meru vero huic Imeiae ponitur ab occidente. Ex quo apparet Merum fere medio inter fontes Indi atque Gangis spatio sitam esse, ubi Nisadaburam seu Nysa urbs.* Bayer *historiae regni Bactriani pag.*4.9.2.10. Hunc eumdem montem Meru vocabularium Brahmanicum Amarasinha ita describit sect.1. *Sorggavarggam* മെരു meru, സുമെരു sumeru *pulcher Meru*, സുമെരുപൎവ്വതം sumeru parvadam *pulcher Meru mons*, മഹാമെരു mahá Meru *magnus Meru*, ഹിമാലം himala *nivosus mons*, ഹെമാദ്രി hemàdri, *frigidus, humidus, nivosus mons*, സുരാലയം surálaya, *domus, sedes, habitaculum solis*, quia nempe sol supra praealtum illum montem ascendendo & auroram, radiosque matutinos inde emittendo Indiae illuscere solet, diemque advehere, unde veteres Indi solem, Bacchum, Dionysum, seu Shivam vel Sebasium noctu ibi dormire, & inde exsurgere, domiciliumque ipsius ibi esse fabulabantur. Quare etiam R. P. Ildephonsus in codice manuscripto num.20. inter codices S. Congreg. cap.5. de forma & situ mundi Brahmanico ait. *Fingunt Brahmanes quod in parte septemtrionali* (Indiae) *detur mons quidam excessive grandis quem illi vocant Meru: Sol autem, luna & stellae de nocte transeunt per longum a tergo illius montis redeundo videlicet ab occidente ad septemtrionem, & propterea non potest apparere claritas horum planetarum &c.* Nec obstat quod Sonnerat *tom.1.pag.*218.*edit. in* 8. montem Meru ad polum septemtrionalem constituat, quia licet sol ad polum hunc, allegorice loquendo, sedem suam habere dici possit, quod sex mensibus ibi

verse-

verfetur, attamen refpectu Indiae feu globi terrraquei Indici Brahmanici, mons Meru Indicae terrae polus feptemtrionalis eft. Hoc evidenter patet ex eo, quod in tabula antiqua Brahmanica geographica quam infra adferemus, terra tota folis Indiae limitibus continetur, unde infulam Ceylan ponunt extra terram ad auftrum, montem autem Meru intra Indiam in tertia zona a feptemtrione verfus auftrum quae tangit Giamabhu feu Giamba vel Iamba *fub gradu latit.*30. collocatum, quod vide in mappa D. de l'Isle, *Carte des Indes & de la Chine* infcriptam *anno* 1782. *Parifiis incifam*. Ab occidente itaque Bacchus feu fol ad Indos per feptemtrionem feu montem Meru venit allegorice, & eo fenfu accipienda funt verba Diodor. Sic. bibl. lib. 2. pag. 151: *Antiquitatis hiftorias Indorum doctiffimi recenfent, de quibus pauca hic recenfere operis noftri eft. Remotiffimis, aiunt, temporibus cum mortales adhuc difperfi vicatim habitarent, Bacchus ex occiduis terrae partibus cum numerofo exercitu* (ftellarum, planetarumque) *adventans Indiam totam peragravit*. Quid ad haec reponet Bailly, de Paw, & d'Hancarville? Tota proinde haec fabula de Baccho Shiva, feu fole inter Graecos & Indos nata eft ex eo, quod, ut iam fupra ex R. P. Ildephonfo animadvertimus, Brahmanes antiqui montem Meru vel Himala nocturnam habitationem dei Shivae, Sebafii, Sebadii feu Bacchi, id eft folis, effe crediderint aut effinxerint, ita ut figurate folem feu Bacchum in illo monte natum effe dicerent, dum matutino tempore ex montanis illis & obfcuris tenebris erumperet, & fuperatis illis altiffimis montibus, toti Indiae quae ad praedictos montes incipit & a Tibeto dividitur, illucefcere inciperet. Ex quo fane iam recte inferes, omnium de Baccho, Dionyfio, Shiva, Sebefio vel Sebadio fabularum inter Graecos, Scythas, Romanos, Indofque exfiftentium, originem in India effe & ex India iam ab antiquiffimis temporibus ad alias gentes & regna proceffiffe; Herodotus enim, Arrianus, Plinius, Strabo, aliique montem Meru & Bacchum, feu Dionyfium in India conftituunt, & recte fabulam omnem de hoc Baccho ex India derivant (t). Vide

(1) *Ad Nysam urbem* (Alexander) *pervenit .... A Libero patre conditos se esse dicebant* (Nyfaei). *Et vera haec origo erat. Sita est* (Nyfa) *sub radicibus*

hos auctores omnes citatos in *historia regni Graecorum Bactriani pag.*2. 3. 4. 9. 10. Unde ait Arrianus *in historia Indica lib.*1. *cap.*1. *pag.*314. *edit.* Gronovii: *Regionem Nysseam a monte Nyssa vocavit* (Liber) *urbemque ipsam Nyssam. Mons vero urbi vicinus ad cuius radices sita est Nyssa, Merus vocatus est ab infelici eventu, qui Dionysio acciderat statim cum nasceretur. Atque haec poetae finxerunt.* Idem habet Strabo *lib.*15. Unde Steph. in NΥΣΑΙ ubi constituit urbem Nysam ad Caucasum, eum vocat *ὀρῶν μέγιστον montium maximum*, quia mons Meru ut nempe omnibus illis montium iugis quae Indiam a Tibeto separant, coniunctus est, revera unus ex maximis mundi montibus est. Ad huius igitur montis opacam & tenebrosam vallem, seu ad radices illius, a veteribus & modernis statuitur urbs Nysa seu Nayshadaburam, urbs nempe Nysa vel Nysha. Ad quod vocabulum notandum est, noctem in sacra litterali lingua Samscrdamica in libro Amarasinha *sect.*1. *sub voce* രാത്രി rátri *nox*, vocari നിശ nisha, & നിശീഥിനി nishiphini, dum vero hoc vocabulum *nisha* alteri dictioni iungitur, more linguae Samscrdamicae proprio & usitato ex voce *nisha* fit *naishada* adiective sumptum, ut apud Latinos ex voce *nox* fit adiectivum *nocturnus*. Quare vox Samscrdamica നിശധപുരം nishadaburam vel നൈശധപുരം naishadaburam, vel naishadaburi, proprie, & stricte loquendo, sonat *noctis* vel *nocturna* aut *opaca*, *obscura*, *tenebrosa civitas*. Littera Samscrdamica ശ. est Germanicum sha, Lusitanum x, Gallicum ch. lene, latinum sh. v. g. in voce shisma. Quare Nysa, Nissa, Nyssa & alia huiusmodi vocabula corrupta sunt, quae a Graecis aut Latinis littera ശ. sh. carentibus truncata fuerunt. In hoc igitur monte Meru qui in vocabulario Brahmanico *sect.*1. domus vel habitaculum solis, id est സുരാലയം surálaya dici-

bus montis, quem Meron incolae appellabant. Inde Graeci mentiendi traxere licentiam Iovis femineLiberum patrem esse celatum. Q. Curt. *lib.* 8. *cap.*19. Eadem habet Plinius & Arrianus.

dicitur, & in civitate Nayshadaburam ſeu *noctis urbe* Bacchus ſeu Dionyſus, deus nempe Nyſae ſeu Nisha, ſamſcrdamice Dévanishi, ſeu deus urbis Nisha id eſt noctis, natus, & educatus fuiſſe dicitur, & uxor eius Párvadi ſeu luna in altero monte huic vicino & adverſo nata & educata eſt, unde etiam communiter ab Indis *regis montium filia* eſſe perhibetur. Ex quibus iam elucet ea omnia quae de Baccho ſeu Dionyſo a veteribus dicuntur, allegorice intelligenda eſſe, ac proinde Bacchum, quem D. de Hancarville ex Scythia deducit, merum phantaſma poeticum, & quidem allegoriam orientalem Indicam eſſe ad ſolem referendam. Quia vero Bacchus ſeu ſol in monte frigido & nivoſo ac in civitate noctis naſcitur & educatur, ex eo quod ibi noctu deliteſcat & inviſibilis ſit, uſque dum mane ſuperatis illis montibus Indiae illuceſcat, inde fit, quod pleraque monumenta Indica & Graeca Bacchum ſeu ſolem in diurnum & nocturnum diſtinguant; tum inſuper fit, quod Shiva deus noctis & mortis dominus, vindex, iudex mortuorum, praeſes larvarum noctu vagantium, dominus daemonum, contemplator, poenitens & per mundum errabundus, philoſophiae & ſectarum inſtitutor, & Lingam ſeu virtus generativa eſſe dicatur. Párvadi quoque ſeu luna, Bhaváni id eſt exſiſtere faciens, generatrix, ſolis uxor eſt, cuius muliebrem partem in ſymbolo loti repraeſentatam Indi & Tibetani venerantur. Quare Bacchus ſeu ſol diurnus & nocturnus ab antiquis vocitabatur. Macrobius Saturn. lib. 1. c. 18. *In ſacris enim haec religioſi arcani obſervatio tenetur: ut cum ſol in ſupero, id eſt, in diurno hemiſphaerio eſt, Apollo vocitetur: cum in infero, id eſt nocturno, Dionyſius, qui eſt Liber pater, habeatur. Item Liberi patris ſimulacra partim puerili aetate, partim iuvenili fingunt: praeterea barbata ſpecie, ſenili quoque &c.* Et ſuperius idem Macrobius dixerat: *Apollini & Libero patri in eodem monte res divina celebratur.* Praeterea inſcriptio villae Pincianae Exc. domus Burgheſiae: *Nama Sebeſio deo Soli Invicto Mitrae*, ubi Sebeſius & Mitra Solis ſeu Shivae vel Sibae nomina, epitheta ſolis ſunt in vocabulario Amaraſinha dilucide expreſſa, ac de littera ad litteram traducta ſignificant: *adoratio Shivae* (Sebaſio vel Sebeſio) *deo Soli invicto Mitrae*. Bacchus ab antiquis vocatur *nocturnus* ſeu

nycte·

nyctelius, & orgia Bacchi celebrabantur noctu, atque hodiedum in India celebrantur ſub nomine *Shivarátri* & *Shaktipùgia*, ſeu orgia Shivae nocturni & Shakti deae, ſolis nempe & potentiae generatricis & energiae ad gignendum, in quibus mulier nuda floribus coronatur, carnes eduntur & vinum bibitur noctu quidem & in occulto loco, ex eo quod orgia haec ab ipſis regibus paganis fuerint proſcripta (1). Hic vero Bacchus ſeu ſol diſtinctus & diverſus eſt a Baccho alio Indiae domitore, Ráma vel Shrirâma dicto, de quo nos infra agemus, & huic alia Bacchanalia ſunt ſacra, de quibus confer Niebuhr *tom.2.pag.*28. Bos ſymbolum Bacchi ſeu ſolis vocatur മൂരി mùri, vel കാള kála aut etiam പശു pashu, cui etiam convenit Latinum *Urus*, ſpecies bovis Baccho ſacra. Plurarchus in *Iſide*: *Plerique Graecorum Bacchi ſimulacra faciunt tauri ſpecie*. *Vide tab.*XI. in diſquiſitionibus D. de Hancarville *fig.*1. ubi ex Thoma Hyde bos mùri ſeu taurus exhibetur cum ſole ſplendente ad unum bovis latus quaſi deliteſcente & radios vibrante (2). *Et fig.*2. *eadem tab.* ubi auctor ex Niebuhr monumentum inſulae Elephantae Shiva deum vindicem exhibet cum ſole a tergo ad humeros ſeu collum radiante. Quae duo monumenta, ut nunc de aliis taceam cum omnibus rationibus a nobis allatis, nullum incredulitati locum relinquunt, ſed evidenter demonſtrant, Dionyſium ſeu Bacchum ſolem eſſe, atque originem omnium de Baccho fabularum non in Scythia, ſed in India inter Brahmanes ad montem Himala ſeu Meru ſtatuendam eſſe, ac ex India ad Perſas, Graecos, & Romanos propagatam fuiſſe. Quae omnia nunc ſufficiant ad pruritum noſtrorum philoſophorum temperandum, ad nocturnas viſiones ſomniatorum depellendas, & ad temeritatem huiuſmodi ariolorum retundendam qui ſine peritia linguarum exotica monumenta deſcribunt, eaque commentitia ac vix aniculis digna lucubratione explicare, aliis denique fucum facere conantur.

SHRI

(1) *Regem mero, somnoque sopitum in cubiculum pellices referunt, patrio carmine noctium invocantes deos. Quis credat, inter haec vitia curam esse sapientine? Unum agreste & horridum genus est, quos sapientes* (Gymnoſophiſtae yamanaei) *vocant .... Illi, qui in urbibus publicis moribus degunt, siderum motus scite spectare dicuntur, & futura praedicere &c.* Q. Curtius de moribus Indorum lib. 8. cap. 17.

(2) Vide hiſtoriam veterum Perſarum Thoma Hyde auctore.

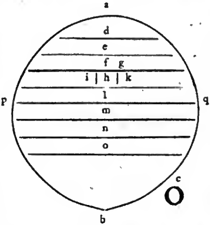
ശ്രീരാമ

S H R I R A M A

TAB. XVII. XVIII.

Priusquam celeberrimi Râmae deaſtri Indici geſta deſcribamus, neceſſarium eſſe videtur, rudem heic antiquam Brahmanum geographicam mappam adumbrare. Ea exſtat in codice manuſcripto R. P. Ildephonſi inter codices bibliothecae S. Congreg. de Propaganda Fide *cap. 6. de forma terrae & marium*.

a Septemtrio.
b Auſter.
c Inſula Laenga, Gemmadiba ſeu Ceylan extra globum terraqueum.
d Utera curucàl ſeu pes ſeptentrionalis.
e Irul malà, id eſt mons tenebricoſus, obſcurus.
f Ramya.
g Mons Meru & Kailâsä Shivae dei habitatio.

h Giamba ſeu Iamba.
i Parashva.
k Kedumalà.
l Elembrada.
m Arivangia.
n Vimpruia.
o Parida.
p Occidens.
q Oriens.
Spatia sub d. e. f. i. k. l. m. n. o. sunt novem terrae partes montibus interſectae.

I. Itaque obſervetur nonus Brahmano-Pythagoricus ſummae virtutis ut ſeptimus & tertius numerus, qui non ſolum antiquae Brahmanicae philoſophiae baſim conſtituebat, ſed etiam geographiam & aſtronomiam dirigebat. De his numeris vide Macrobium in ſomnium Scipionis *lib. 2. cap. 1. & 2.* Plutarchum *in Iſide*, & Philonem Iudaeum. II. Ex hac figura patet antiquos Brahmanes extra has novem Indiae partes montibus interſectas, alias terrae patres non cognoviſſe, ac proinde ſcripta etiam eorum & libros de his intelligenda eſſe. Quare vetus eorum geographia ſolis Indiae limitibus continebatur. III. Ad polum auſtralem quem

quem finem mundi seu terrae constituerant, insula Ceylan ponitur, eamque extra mundum seu extra terram & sphaeram ab ipsis confectam sitam esse censuere. IV. Terram totam Indicam montibus distinctam & intersectam repraesentant, qualis revera est. V. Observa montem *Meru* ad tertiam a septemtrione Indico versus austrum zonam constitutum reperiri, nempe ad boream terrae Gembu vel Iamba, quae secundum nostros modernos geographos ad trigesimum latitudinis septemtrionalis gradum refertur. Iamba vero vòcabulum corruptum a Samscrdamico [illegible] giambhu vel gembhu patriam, solum natale, seu originis & nativitatis locum Indicae gentis significat. Ibi per Deum ens supremum plasmante eos deo Brahma omnes se creatos & productos fuisse contendunt. VI. Regnum Ayodya ex quo Ráma seu Shriráma ortus est atque totam Indiam debellando usque ad insulam Ceylan processit, supra montem Meru paullo plus versus boream situm est. Vide in mappa geographica D. De l'Isle *sub gradu 36. nomina Cashgar*, *Siba*, *Iamba*, *Nagarecut*, *Ayoud* seu *Ayodya*. VII. Patet antiquos Brahmanes Indiae plus extensionis dedisse quam dent nostri aliqui geographi atque limites ipsius ultimos Tibeti montes ad Cashemir *sub gradu 36.* sitos ad Indiam referri, seu illius borealem limitem esse, ac proinde Bactrianam & Indo Scythiam revera Indiae partes dici debere.

His itaque exploratis, videamus nunc quisnam sit iste Indicus Shri Ráma, cuius simulacrum heic ex museo Borgiano Velitris exhibemus. Adest illud pictum inter icones Indicas *num.*5., in Pivatio *tom.*8. *tab.*23. *fig.*1. *ad pag.*124. ubi bella Indica huius dei referuntur, in Sonnerat *tom.*1. *pag.*289. & 292. ubi haec habet: *Dans les temples dedies a cette incarnation* (sexta) *on represente Vichenou de couleur verte sous la figure d'un jeune homme d'une parfaite beauté*, *tenant en main un arc & des fleches*. *Anoumar* (Hanuman, unde ipse illud vocabulum corrupit) *est a ses cotès dans l'attente de ses ordres*, *on y met aussi le tableau du Geant*, *peint avec dix tetes de couleur bleue*, *& vingt bras*, *tenant dans chaque main des armes différentes*, *embleme de sa force*, *& de sa puissance*. Verum Sonnerat animadvertere debebat, non eodem modo ubique

que in Indiis huius dei ſimulacrum exhiberi. Ad manus habeo iconem huius dei in Malabaria ex templo quodam deſumptam, quae Rama ſeu Shriráma deum ſub forma ſubviridi arcum & ſagittam manibus tenentem, mitra in conum terminante & quaſi tribus coronis diſtincta, monilibus denique aut torque ex collo pendente exhibet. In multis aliis ſtatuis & ſimulactis facie viridi exhibetur, circulum ſeu ſerpentem in girum vel orbitam redactum una manu tenet, altera സീതം Sídam uxorem ſuam ad latus ipſius ſtantem amplectitur. Haec vero albo colore ſeminuda pingitur, & in utroque pede circulum vel aureum vel argentum geſtat, ut nempe hodiedum multae Indicae mulieres circulos hos in pedibus geſtare ſolent, qui mos quam antiquus ſit inter Indos, indicant haec ipſa ſimulacra ſatis. Thorax huius dei ac mitra quaſi in cornua reflexa, prominente tamen in medio in conum vertice, mira colorum varietate, gemmis, margaritis, floſculis, auro denique & argento diſtincta eſt. Verum multo antiquius, quin antiquiſſimum puto eſſe huius dei Ramae ſimulacrum, quod ex inſula Elephanta deſcriptum exhibet Niebuhr *tom.2. tab.7. ad pag.25.*, nam omnes aut plerique illi Indici deaſtri nudi exhibentur, atque demonſtrant mythologiae Indicae originem in ipſo calido Indiae climate incepiſſe, ac denique artem & colores tunc necdum in ſtatuis & imaginibus Indicis adhibitos, ſed ſecundum antiquam ſimplicitatem Indicam ſculptos & efformatos fuiſſe. *Ruſtica ſunt calceamenta*, ait Farnabius inter notas ad ſat.3. Iuvenalis, *quibus calceati pinguntur dii Graeci*. Tabula illa *primo* exhibet deum Brahma IV. faciebus, quarum tres tantum ſunt viſibiles, nam Brahma lingua ſacra Samſcrdamica vocatur Ciaduránana vel Ciadurmughen, id eſt *quatuor vultuum deus*, ſed quia una facies a tergo deliteſcit, viſibilis haud eſſe poteſt. Haec figura ſeu Brahma una manu gerit lotum ſeu padma vel támara florem concluſum, id eſt foliis non apertis, non explicatis. D. de Hancarville, cuius caput refertum eſt ovali Indica mythologia, quam tamen numquam didicit, monumenta Indica antiqua explicare volens, Brahma deum, quem ipſe ineptiſſime Bacchum appellat, manu illa ovum tenere dicit.

cit. Sed vir iste vel unicam aliam dei Brahmae figuram ex monumentis suis Indicis producat, quae hoc ovum manifeste exhibeat. Ego certe plurium annorum spatio nullum omnino tale Brahmae dei oviferi simulacrum in India vidi. At loto insidere, lotum generationis & fecunditatis symbolum, lotum dico, ex qua ope caloris & humoris omnia prodierunt, dii Indici passim manibus gestant. Vide in libro *Asiatick researches* Indra deum seu Iovem vel aerem Indicum una tabula exhibitum *ad pag.* 241. Vide item quadrifrontem Brahma dei figuram *ad pag.* 248., & apud R. P. Constantinum ab Asculo *fig.* 3. ubi huic deastro in una manu liber Indicus Grantham, corona precatoria, vas, & cycnus varicolor appingitur, omnia Brahmae attributa. Vide pariter lotum in manu dei Vishnu & deae Bhavani seu Gangadévi in libro *Asiatick researches*. Cycnus seu hamsa aquaquaticum animal Brahmae seu terrae attributum, terram aquae innatare indicat, & ibi quatuor cycni vel anseres deo Brahmae appinguntur. Cycnus seu hamsa solis epithetum est, ut iam supra diximus. Sol ergo ut generans ad pedes Brahmae seu terrae adiicitur, ut indicetur ex sole & terra omnia produci. Deinde Brahma ut generans seu virtus generativa solis, sol dici potest, ita Vishnu conservator humiditatem plantis rebusque omnibus tribuens qua conservantur, aut superfluos humores exsiccans & quasi ad se attrahens, virtus solis omnia conservatrix, & Shiva virtus solis destructrix, pariter soles dici possunt, ita ut in his tribus deastris tres distinctae solis virtutes, generatrix, conservatrix & destructrix recte repraesententur. Atque in hac etiam opinione philosophica Brahmae deo lotus & cycnus opportune appinguntur. Alia figura minor Niebuhriana eadem tabula, quae saepe in templo Elephantae recurrit, est Ganesha seu Ganavadi deus super Titanem seu gigantem *Kaymughâsura* equitans, qui cum in glirem se transformasset, ut deum Ganavadi morderet, ab ipso victus vehiculum dei Ganésha factus est, unde in aliis iconibus & statuis elephantino capite deus iste gliri insidet(1). Vide codicem manuscriptum R.P.Norberti & P.Iohannis

(1) Haec uberius illustrata reperies infra in dissertatiuncula de deo Ganavadi. Hic tamen observa monumentum hoc insulae Elephantae antiquissimum esse meri-

hannis de Brito. D. d'Hancarville ex hoc deo Ganésha ſapientiae numine atque a Brahma, Vishnu & Shiva omnino diſtincto, Bacchum ſibi fingit, & ex monumentis Indicis antiquiſſimis non ſolum lectoribus linguae & mythologiae Indicae imperitis imponit, ſed etiam ipſa monumenta evertit, intricat, corrumpit, & rem per ſe iam obſcuram, maiori caligine involvit. *Anne antiquitus ſartores curam boum babuere?* Interrogat adagium Malabaricum, & huic adagio D. d'Hancarville reſpondeat. Ipſius eſt monumenta deſcribere, idque fideliter, ut deſcripſit Niebuhr, qui de ovo illo nec verbum profert, nec figuras ſeu monumenta explicat, utpote mythologiae imperitus, ſed ea quae deſcripſit intacta, & incerta relinquit. Tertia denique figura Niebuhriana *eadem tab. ſeptima* videtur eſſe Ráma ſeu Shriráma antiquo Indico habitu, id eſt nudo corpore exhibitus una cum uxore ſua Sida pariter veſtibus deſtituta, cum Hanuman ſimio, & ſerpente Bacchi iuvenis ſymbolo, mitra Indica antiqua inſtructus, & more genuino Brahmanicam zonam ex humeris geſtans. Hanuman ſimius ruditer adumbratus Rámae famulus, alii denique famulitio huius dei addicti genii ad latus eius ſtantes & adorantes quemadmodum & in aliis monumentis Indicis, ac praeſertim in Patmanáburam arce regia, & in oppido Tiruvancoda in curribus triumphalibus in Malabaria exhibentur. Sida Rámae uxor circulos in pedibus geſtat more antiquo feminarum Indicarum, qui in Malabaria hodiedum obtinet. His itaque poſitis, nunc iam quis iſte Ráma ſit inquiramus.

Ráma vel Shriráma ex ſtella Rohini natus, frater Vishnu eſſe dicitur eo nempe modo, quo ſupra Brahmám & Shivam ſeu ſolem pariter fratres eſſe diximus. In vocabulario Amaraſinha haec epitheta gerit: രാമൻ ráma *albus* vel *formoſus*, രമണൻ ramena (prima *a* vocalis brevis) *iucundus*, *luſor*, *luxurians*, *fortis*

merito cenſeri; quamvis enim & in hoc & in aliis Indicis dei Ganéshae & Shrirámae ſimulacris una haec eademque ſit mythologica baſis, attamen antiqua illa ſimplicitas heic peculiariter elucet, quod in hoc ſimulacra Titan Kaymughá-ſura, & Hanuman ſimius ſeu Pan ſolis & lunae filius venti deus ſub humana ſpecie ſlabello muſcario inſtructus repraeſentetur, in aliis vero Indicis ſimulacris Titan ille ſub gliris, Pan vero ſeu Hanuman ſub ſimii forma exhibeatur.

ബലദേവ *fortis deus*, *generoſus*, *bellator ſtrenuus*, കാമപാലൻ kámapála *luxurioſus*, *libidinoſus*, ഹലായുധ haláyudha *magno impetu pugnans*, രോഹിണേയൻ rohineya *ex ſtella Robini natus*, സംകൎഷണൻ samkarshaná, *crudelis*, *ſtrenuus*, *quoad omnia ſimul fortis*, സീരപാണി ſirabáni *aratrifer*, *aratrum gubernans*, നീലാംബരൻ nilambara *ſubviridem*, *caeruleam veſtem ferens*, കാളിന്ദിഭേദനൻ kálinibhedana *fluvii ſancti Kálini alias Ciamuna dicti diviſor aut eum tranſiens*. Ex his epithetis pene impoſſibile videtur, primo ſtatim obtutu non cognoſcere iuniorem & verum Indicum Bacchum. Fluvium Kalini ſeu Ciamuna *Stygem eſſe*, memini me legiſſe, ſed ubi, nunc ignoro; reliqua epitheta per ſe iam aperta & perſpicua ſunt. സീതാ Sidá uxor eſt Ráma dei, Sidá vero etiam *terram*, *verſuram in arando*, item *ſolum fructiferum* ſignificat. ഹനൂമാൻ hanuman, celebris ſimius ſolis (1) & lunae filius, aer nempe omnia permeans heic pro vento ponitur. Circa vocabulum *Ráma*, *&* *Sida* vide diction. R. P. Iohannis Erneſti Hanxleden ſub his vocibus. Iam ſupra obſervavimus ſecundum veteres ſcriptores Graecos & Romanos unum cumdemque Bacchum duplici for-

(1) Clemens Alex. lib. 3. Strom. §. 194. ait: *Aliqui autem* (Brahmanes) *colunt Herculem & Panem*. Hercules ſol, Pan ventus in Graecis monumentis fiſtula inſtructus exhibetur, in Indicis flabello muſcario vel cythara *kinnara* dicta, quae pariter duo inſtrumenta attributa ſunt ventum ſeu aerem, cuius vibratione ſonant, recte exprimentia. Flabellum muſcarium ad ſolis aeſtum vento temperandum inſervit. Pan ergo ſeu Hanuman ventorum praefectus eſt, *Báli* & *Sugriva* pariter Simii, Satyri vel Fauni, Shrirámae ſeu ſolis diurni comites & bellatores, venti & duces ſubditi ſunt ſoli famulantes. Confer librum *Aſiatick reſearches pag.* 257. ubi ex Gyraldo Pan deus Bacchi comes fuiſſe adſtruitur in ſua Indica expeditione. Omnia haec hodiedum ante delubra Indica exhibentur, ubi inter choreas ſaltatricum *Dévadási* dictarum ſeu Baccharum, inter crotala, tympana, & tubas ſeu boum cornua ſonantia, Shrirâma facie ſubviridi cum his Silenis pariter rubeo colore in facie oblitis, ac denique cum Rávana inſulae Ceylan rege Plutone populo ſpectandus proponitur. Ubi obſervandum, Plutonem divitiarum & noctis deum in Inſula Ceylan gemmis & margaritis refertiſſima conſtitutum repraeſentari.

ci forma, iuvenili nempe & formosa, altera vero senili fingi solitum fuisse. *Liberi patris simulacra partim puerili aetate, partim iuvenili fingunt: praeterea barbata specie, senili quoque*. Macrob. *lib.* 1. *Saturn. cap.* 18. Et supra: *nulla ex his dubitatio sit solem ac Liberum patrem eiusdem numinis habendum*. Et circa finem eiusd. cap. *Vergilius sciens Liberum patrem solem esse & Cererem lunam, qui pariter fertilitatibus glebae, & maturandis frugibus vel nocturno temperamento vel diuturno calore moderantur*,

. . . . . . *Vestro* (ait) *si munere tellus*
Chaoniam pingui glandem mutavit arista.

Deinde cap. 17. haec habet: *Hieropolitani, qui sunt gentes Assyriorum, omnes solis effectus atque virtutes ad unius simulacri barbati speciem redigunt, eumdemque Apollinem appellant.... simulacrum thorace munitum est, dextera erectam tenet hastam, superstante victoriae parvulo signo . . . Summis ab humeris velamentum anguibus tegit scapulas, ante pedes imago feminae est, cuius dextera laevaque sunt signa feminarum. Ea cingit flexuoso volumine draco*. Supra dixerat: *in monte Parnaso Bacchanalia agi, ubi & Satyrorum frequens agitur caetus & cymbalorum crepitus ad aures hominum perveniunt*. Ex his itaque supra allatis nullum mihi dubium superesse videtur, Ráma Indicum deum Bacchum iuniorem & formosum, solem diurnum esse, quemadmodum Shiva seu Bacchus ille senior sol nocturnus est, ac iudex mortuorum, habitator montis Meru & sol omnia destruens. Hic terribilis forma, tribus oculis, quorum unus in fronte est, insignitus, vindex criminum, animarum post mortem, larvarum noctu vagantium, daemonum, quos Bhudanguel vocant, dominus, inferni & poenarum praeses est, ille vero iunior Bacchus seu Shriráma dux strenuus bellator & rex, arationis institutor, Indicarum legum conditor, urbium constructor, perversorum Indiae regum, qui Shivam seu solem illum vindicem adorare nolebant, flagellum ac vindex in mythologia Brahmanica esse perhibetur. Hic in aliquibus simulacris arcum & sagittas, in aliis serpentem vitae attributum manibus gerit, & huic Hanuman seu Pan deus, ven-

ventus nempe famulatur. Uxor eius Sidá, id eſt terra Indica eſſe fingitur; pro qua ipſe pugnat contra Rávana regem inſulae Ceylan gigantum principem, qui ipſi eam eripuit, ſed iterum reſtituere compulſus fuit (1). Unde Arrianus qui Bacchum hunc iuniorem ſeu diurnum ab altero ſeniore ſeu nocturno non diſtinxit, Baccho huic iuniori ſtabilimentum Indicarum legum & urbium attribuere cenſendus eſt, dum ait in Indicis *lib. 1. cap. 1. pag. 321. Hic* (Liber) *primus etiam boves aratro iunxit, & pleroſque Indorum ex erronibus aratores fecit, martiiſque armis armavit, urbes condidit, iiſque leges ſanxit, diſcedens ex India Liber pater Spartembam unum ex amicis regem Indis praefecit, quo mortuo ad Budyam eius filium regnum tranſiit.* Quod autem Arrianus ipſe non crediderit Bacchum verum Indicae gentis inſtitutorem fuiſſe, patet ex eo, quod ſupra de Baccho dicat: *atque haec poetae finxerunt.* Concinit Artiano Diodor. Sic. Bibl. hiſt. lib. 2. pag. 61. *Indiam multae variaeque incolunt gentes, quarum nulla originem extra Indiam trahit, ſed omnes indigenae appellantur. Numquam externa colonia illuc adiit, neque ipſi ad alias gentes miſere: artes & cetera ad vitam neceſſaria paullatim adinventa utilitate homines docente.* Et infra: *Cum leges apud Indos variae habeantur, admiratione tamen dignae hae fuerunt a priſcis eorum philoſophis editae.* En itaque originem Indicarum legum & civilis cultus! Leges tamen iſtae Baccho ſeu Shrirámae adſcriptae fuere ab his philoſophis, ut legislationi ſuae auctoritatem & firmitatem darent. Secundum caeli ſyſtema terreſtrem mundum Indicum inſtitutum fuiſſe, iam ſupra diximus, & Strabo aliique apertiſſime docent Brahmanes *phyſiologiam & aſtronomiam* coluiſſe, ut nempe hodiedum excolunt (2). Unde apud Indos trium legum, quas *Ircu ſáma yagiurvedam* vocant, prima origo & inſtitutio, non Ráma ſeu Baccho, ſed philoſopho aut contemplatori *Vedavyáſen* dicto, attribuitur; quemadmodum & leges civiles Manu regi adſcribuntur.

Has

(1) Id eſt, ſol ſuis radiis noctem, qua terram Indicam Pluto ſeu Rávana tenebrarum praeſes immanis Gigas obvolverat, depulit, & ſol ſibi luce ſua Indiam reſtituit.

(2) Vide Baillium: *Eclaircissement astronomiques livre troisieme pag. 323. & seq.*, et Baillio praeſtantiorem accuratioremque Waltherum de doctrina Indica temporum ad calcem hiſtoriae regni Bactriani.

Has vero leges, religiosum & civilem cultum cuicumque Scythicae, Persicae, Arabicae aut alterius in Indias irruptioni anteriores esse, ac proinde textum Iustini & visiones D. Bailly, de Paw & d'Hancarville nullatenus sustineri posse, patet ex eo, quod ut iam saepe diximus, Indicae leges evidentem cum astronomico systemate ac caelesti mundo habeant analogiam, ut toto hoc opere vidimus, atque sacrificia, mythologia, philosophia, ipsa denique instituta philosophica hodiedum in Indiis exsistentia, omnino ex astronomia & philosophia, profunda denique metaphysica descendere videantur. Adde his, quod omnia fidei, religionis, historiae fabulosae, moris, denique consuetudinis, superstitionisque capita localia sint, & Indiae fluminibus, montibus, templisque affixa, ut attento rerum examinatori populum originalem, vicinis ipsis vetustiorem & caput, in suis denique principiis nationem adhuc incorruptam exhibeant. Non itaque tam facile ex Scythia & a Scythico Baccho gens Indica deducitur, ut putant somniatores nostri. Strabo, postquam plerasque de Baccho Indico veterum opiniones retulerat, tandem concludit: *quae omnia eorum figmenta esse, qui Alexandro adulari studebant, certum est ex eo maxime, quod scriptores non concordant, sed alii de hoc mentionem faciunt, alii minime, tum etiam ex eo, quod ii, per quos Herculi & Baccho transeundum erat, nullum signum habent, quo ostendant illos per illam terram transivisse.* Cultum lingamicum, instituta philosophica, lotiones corporis, exustionem (1) viduarum, distributionem tribuum, vaccae cultum &c. Brahmanicae philosophiae partum esse constat, ita ut omnino verum sit hoc quod Strabo dicit, Indos veri & realis historici Bacchi *nullum monumentum exhibere posse*. Ipsi primi Indiae reges a sole & luna claris & distinctis vocabulis in prima stropha libri Indici Bhàgavadam deducuntur, & D. Bailly primum Indiae regem statuit ad annum 3553. ante Christum natum. An non consultius erat eum constituere ad primum creationis mun-

(1) *Cum multae mulieres* (Indicae) *corrumperentur, & per intemperantiam alios adamarent, nec possent honeste deficere ab iis, quos primum elegernnt, in eodem contubernio habitantes veneno necabant. Legem tulerunt* (Indi) *ut uxores simul cum maritis concrementur, exceptis gravidis aut habentibus natos*. Diod. Sic. lib. XIX. p. 626. edit. Bas.

mundi diem, quo sol et luna creati fuerunt? Confer de his *pag.* 173. grammaticae Samscrdamicae, *pag.* 2. *& seq.* historiae regni Graecorum Bactriani, Strabonem *lib.* 15. *sub initio*, ubi ait: *Dicit enim* (Megasthenes) *nec ab Indis umquam emissam expeditionem, nec extrinsecus in Indiam quemque cum exercitu profectum esse aut vicisse praeter Herculem & Liberum patrem & nuper Macedonas*. Et dum infra de Baccho fabuloso agitur, non dissentit Indos multa ab hoc accepisse. *De philosophis dicit quod qui sunt montani Bacchum celebrant* (nempe solem) *signa quaedam ostendentes, quod solum apud eos agrestis vitis nascatur. Bacchicum est etiam sindonem & mitras gestare, & unguentis & floribus tingi, & tympana & tintinabula exeuntem regem praecedere*. Ita Tibetani quoque a simio descendunt nempe a Bacchi iunioris seu Shrirâmae comite & duce eximio Hanuman, seu a Pan deo solis et lunae filio, hunc ipsi Prasrinpo et uxorem eius Prasrinmo vocant, atque aetatem eorum ad 1340. ante Christum natum constituunt. Hic ergo est ille fabulosus Parashrirâma Indicus cum uxore sua, dii et institutores Tibetanae gentis, qui primi conditores esse creduntur, cum tamen origo civilis cultus, philosophiae, Lhamaiticae religionis nihil aliud sit, quam surculus astronomiae et philosophiae Brahmanicae. Unde fatentur ipsi primum terrestrem et historicum regem Tibetanum ex Indostan anno ante Christum natum 1193. assumptum fuisse, Cenresi primum et maximum eorum deum nihil nisi solem esse; is enim florem padma, arcum et sagittam, vas aeneum, coronam precatoriam, rotam ferream, omnia denique Shivae seu Sebasii Indici et Brachmanici dei, seu solis attributa gerit. Is ipse in pectore alterius sexus indicia seu VI. yoni vel matrices praeferre videtur (1). Quidni igitur hic Indicus Bacchus Brahmanicae mythologiae commentum sit? Quemadmodum enim Shiva sive sol nocturnus in monte Meru habitat, ita iunior Bacchus Shrirâma sol diurnus ex Ayodya regno, quod pariter ad montem Meru situm est, processit, suis radiis Indiam, hoc est tenebras et nubes in India exsistentes aliaque nocturna monstra debellavit, Sidam terram Indicam uxorem suam Plutoni eripuit et luci restituit, aratio-

(1) Vide Alphab. Tibet. pag. 176. 177. 160. 161. 292.

arationem docuit, semina terrae mandavit, Titanes seu gigantes, malum stellarum influxum ipse cohibuit, vitem plantavit; calore et humore suo ad maturitatem perduxit, urbes diu constituit, leges physicas omnibus crescendis praescripsit, Râvana regem Ceylan, ubi Indicus sol occidere et aquis imergi creditur, tamquam in ultimo Indiae termino et extra mundum sito, aggressus est, ope venti Hanuman eum devicit, et Sidam Indicam terram, quam ipsi gigas Râvana seu Pluto erripere voluit, bello acerrimo confecto libertati suae restituit. Lege de Baccho Indico *Dionysiaca Nonni Panopolitae*, cuius insigne fragmentum heic adducerem, nisi museo Indico constituta brevitas obstaret. Lege etiam librum *Rámáyenam*, qui sex voluminibus continetur, scriptusque est lingua Samscrdamica, et Malabarica, et cuius synopsim exhibet R. P. Ildephonsus *in codice manuscripto num.* 20. *inter codices bibliothecae S. Cong. tract. de Shrirâma* (1) *a cap.* 1. *usque ad* 24., Arnobium *lib.* 5. *contra gentes*, Plinium *hist. nat. lib.* 6. *cap.* 17. Clement. Alex. *Cohort. ad gentes* §. 5., & Macrob. *lib.* 1. *Saturn. cap.* 17.

Hic idem Shrirâma subviridi aut caeruleo colore pingitur, quod sane debellato Plutone seu Râvana rege insulae Ceylan solis seu Shrirâmae iunioris Bacchi immersionem in mare seu occasum & ad infernum transitum eius innuere videtur. Unde Plutarch. *quaest. Rom.* ait: *Veni heros Bacche marinum ad tuum sanctum templum cum Gratiis*. Et revera inter insulam Ceylan & oram piscariam ad pontem Râma, falso pontem Adami dictum, adest an-

T tiquis-

(1) In hoc libro *Râmayenam* inscripto. *cap.* 1. ostenditur, quomodo Vishnu (deus nempe mundi conservator) in regem Shrirâma seu Bacchum transformatus fuerit, & multae fabulae de serpente, de rota Ciacram symbolo dei Vishnu, quo per continuam rerum generationem & corruptionem mundum conservat, denique de simia & serpente in uterum concubinae regis Deksha. eda intrante afferuntur; *tum cap.* 9. multa de progenie *Hanumân*, *Bàli* & *Sugrivae* simicorum regum, ac de aliis eximiis simiis & Silenis montium incolis seu ventis adducuntur; *cap.* 11. concilium gigantum seu Titanum & nocturnorum spectrorum contra Râma deum describitur: hic Râma praecipit Sileno Hanumân, ut pontem super fluvio Styge inter Indiam & insulam Ceylan exstruat, per quem ipse cum suo exercitu transire possit ad Râvana regem noctis occidendum; *cap.* 21. Râvana Pluto rex iusulae Ceylan deducit Shrirâmam seu Bacchum arte magica ad infernum seu ad limbum *Pàdàlam* dictum; & *cap.* 24. Shrirâma, occiso gigante Râvana, tradit regnum insulae Ceylan Bhishmae regi, seu cuidam giganti terribili quod *Bhishma* significat, & ipse in Ayodyam patriam suam ab occidente ad ortum revertitur.

tiquissimum & celeberrimum templum Ramishvaram ad mare situm, Ramae seu Baccho huic iuniori dicatum, quod hoc argumentum confirmare videtur, uti etiam Bacchanalia Indica Ramsa dicta & in honorem Ràmae dei celebrari solita. Adde his, quod in ipsa urbe Roma plura antiqua monumenta indicare videantur, distinguendum esse Bacchum iuvenem a seniore, id est solem diurnum a nocturno. In urnis sepulcralibus villae Principis ab Aurea Pamphilii, quae intra aedes exstant, & in aliis hortorum Ludovisianorum & Burghesiorum icones sculptae Bacchi iuvenis triumphum ducentis repraesentantur. Bacchus iuvenis insidet elephanto aut tigribus vel leonibus vehitur, arcu & sagittis pugnat, plenus furore bellico est. Obvios hostes sine certa lege et ordine fundit, clamando et exhortando pugnat, Silenis & Bassaridis mulieribus circumdatus est. Quae quidem omnia diurnam solis cum stellis, aethere vel vento revolutionem indicare videntur, uti etiam in aliis urnis Bacchus senior cum lingam seu generationis emblemate satis obsceno modo exhibetur, atque simul vitae et mortis dominus esse ostenditur, qui post obitum in profunda nocte animarum curam habeat (1). De Sida Ràmae uxore haec habet vetus codex manuscriptus incerti auctoris: *Si vede, dice Mr. Delon sulla porta d' una delle città del picciol regno di Ciringapatam una statua di Sida, che ha a ciascuno de' suoi fianchi tre famosi Yogui o penitenti nudi in una positura indecente*. Hoc si verum est, Sidam Ràmae uxorem, aut terram, aut lunam progeneratricem solis seu Bacchi uxorem esse innuere videtur. De Hanuman simio, quem pictum exhibet ea forma, qua inter Nepalenses adoratur, haec habet R.P. Constantinus ab Asculo: *Hanumàn, idolo di rosso colore, tiene in mano un monte, un ramo d' albero, il martello, ed il tridente*. Haec attributa ostendere videntur Hanuman Ràmae comitem, id est ventum una cum sole Indico montium incolam, cum

(1) Vide antiquam urnam in aedibus Farnesiis in extremo cubiculo exsistentem, in qua lascivos Satyrorum actus, rudem figuram solis radiis amictam, & frugum liba phallo solis symbolo fieri solita, ipsum denique femineum sexum caelatum, omnia generationis emblemata offendes. Et Plutarchus in Apophteg. *Ad haec Pompeius dixit, ignorare Syllam, quod plures orientem solem adorent quam occidentem. Quo audito Sylla exclamavit: triumphet*. Confer musei Clementini *tom. 4. tab. XXVI. & seq.*

cum sole frugum creatorem, denique Bacchi in mare immergentis tridente aquae symbolo, instructum famulum fuisse. Vide heic figuram Ramae, Sidae et Hanuman, quam ex museo Borgiano Velitris exhibemus.

Haec igitur est mythologica dei Ràmae descriptio. Qui gesta Ràmae historice explicant, Ràma deum *Chus* vel *Kusi* esse putant, ut Calcutenses Angli *tom.* 1. *pag.* 275. *&* 258. Alii eum *Samsonem* esse arbitrantur ut R. P. Iohannes Brito, alii *Nembrod* esse credunt, qui in Indias penetraverit, ut Bochart, Sonnerat denique *regem* aliquem *Peguanum* esse autumat, qui in Indias bellum movit, et Indos varia dogmata edocuit. Horum opiniones leviculas examinet cui placet, atque cum iis, quae nos attulimus, conferat, quae omnia cum contulerit, expensis utriusque partis momentis credat quod sibi exquisitius esse videbitur. Legantur etiam ea quae de Chus, Cashgar, Kaschar seu de antiqua Kathaya scite edisserit R.P. Georgius *in Alphab. Tibet. pag.* 343. *usque ad pag.* 357. Denique Dionysiaca Nonni Panopolitae (1) *lib.* 34. 35. 36. *& seq.* Ex quibus perspicies non solum Nonnii Bacchum cum Shriràma valde convenire, sed poema illud fortassis ex Indico libro Ràmàyenam desumptum fuisse, quamvis ibidem Bacchum illum Arabem fuisse contendat, quod non adstruit liber Ràmayenam, qui eum ex Ayodya venisse, et bello confecto iterum illuc rediisse docet, quod vide in supradicto codice manuscripto R. P. Ildephonsi a Praesentatione olim Malabariae Missionarii qui de hoc Baccho Shriràma plurima ex libris gentiliciis Indicis affert (2).

(1) *Nonni Panopolitae Dionysiaca.* Edit. Hanoviae 1605. cum lection. Gerardi Falkenburgii.

(2) Cum certum exploratumque sit, a deo Vishnu in prima sua incarnatione pientissimum Manu regem Indicae gentis conditorem ab universali diluvio liberatum fuisse, in libro Bhágavadam scribi, atque sub Krshnae dei astronomico involucro veri Indici Pándavae reges latere videantur, ut infra aperiemus, sane & sub hac astronomica Shrirámae dei fabula aliquis verus heros latere potest. Ratio in promptu est: facta terrestria astris, & vicissim nomina astronomica & caelestes siderum motus factis terrigenis adscriptos fuisse videmus: Verum posita basi astronomica, a vera & historica dei Rámae origine & gestis inquirendis in tantis rerum asperitatibus & temporis angustiis nunc abstinendum esse censuimus.

കൃഷ്ണ
K R S H N A

T A B. XIX.

Nona incarnatio dei Vishnu, quae ad conſervationem mundi, ac praecipue ad ſalutem Indicarum regionum refertur, eſt കൃഷ്ണാവതാരം krshnavadáram, quod proprie incarnationem, vel etiam deſcenſum in Krshnae perſonam ſignificat. കൃഷ്ണ krshna rem nigram denotat, ſic കൃഷ്ണവർണ്ണം krshna varnam *color niger eſt*. Proinde deus Vishnu in Krshna incarnatus perſonam *nigram* indicat, & revera Vishnu ſub hac incarnatione niger pingitur. Duo ſimulacra Indica ex aere fuſa Krshnae dei exſtant in muſeo Borgiano Velitris. Uno repraeſentatur puerili aetate, vultu eleganti & ad riſum compoſito, ſtans & ambabus manibus butyrum tenens, quod a paſtoritiis mulieribus *govaſtriguel* dictis, cum quibus familiariter agebat, ſuffuratus fuerat, ob quod furtum etiam egregius hic puſio vapulavit. Aliud ſimulacrum eum inclinatum & repentem exhibet, ita ut uno genu humum premat, aliud vero genu paullulum elevatum teneat. Una itidem manu butyrum gerit, alia reptando ſolum premit, In fronte ſignum ſanctum hoc modo deſcriptum ⊙ habet, & iſtud ſive dei Shivae oculum in medio frontis promicantem, ſive lunam, ſive lotum matricis Bhavani deae ſimbolum, ſive denique lingam cum yoni ſeu matrice coniunctum refert; id quod nos accuratius in grammatica Samſcrdamica explicavimus. Ex collo lotum florem appenſum apertumque geſtat, in planta pedum & vola manuum quadrangulum deſcriptum habet, in cuius medio prominet punctum, quod ſolis vel turpis lingamici cultus indicia & myſteria continet. In nonnullis ſimulacris, ſtatuis, picturis aut imaginibus Krshna nigra facie ſtans iuvenili forma & fiſtula canens exhibetur, & ſub tali figura & ſpecie exſtat in aedibus Regis Travancoridis in arce Tiruvandapuram. Ad latera adſtantes

tes mulierculas pastoritias, ipsum vero in medio exsistentem, atque ambabus manibus illas amplectentem, aliae multae imagines eum repraesentant, & haec simulacra omnia vitam eius pastoralem satis indicant. Incarnationes Vishnu dei in regem Ràma & Krshna, inter reliquas novem aut decem principem locum tenent, & quia celeberrimae sunt, aequum est, ut in hanc ultimam inquiramus, postquam illam iam supra pro viribus enucleavimus.

Ingens farrago scriptorum & opinionum mihi primo statim obtutu occurrit, dum attentius hunc celebrem deastrum considerare intendo. Sonnerat (1) in haec verba prorumpit: *Quichena* (en corruptores vocabulorum Indicorum! Scribendum est Krshna vel Crshna) *paroit etre le meme qu' Apollon gardant les troupeaux d' Admete, & terrassant le serpent Python &c.* Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches* (2) postquam formam Krshnae descripserant, ita concludunt: ***In this picture it is impossible not to discover, at the first glance, the features of Apollo, Surnamed Nomios, or the pastoral in Greece, and opifer in Italy &c.*** Deinde historiam Christi Domini ex apocryphis Evangeliis corruptam & in Indias allatam illi Indicae de Krshna fabulae insertam fuisse autumant, ac denique pag.425. haec habent: ***If an etymologist were to suppose, thas the Athenians had embellished their poetical history of Pandions expulsion and the restoration of Aegeus with the Asiatick tale of the Pandus and yudhishtir, neither of wich Words they could have articulated, I should not hastily deride his coniecture.*** Existimant ergo ipsi gesta Krshnae ad Graecos referri posse, aut illos ab Indis historiam regum suorum Pandion dictorum accepisse (3). Sed an Admeti & Pandionum Graecorum aeras, tempus, & gesta in unam eamdemque epocham coincidunt? R. P. Georgius in Alphab.Tibet. *pag.*253.54. 255. 157. & alias passim, Krshna deum Indicum ex apocryphis Evangeliis in Indas perlatis nomen Christi corruptum, Christum ipsum, primum hominem Manichaeorum esse existimavit. Videamus ergo in tanta opinionum varie-

(1) Sonnerat. *lib.*II. *pag.*303. *edit. in* 8.

(2) *On the Gods of Greece, Italy, and India*. pag.259., & seq.

(3) De Pandione rege Graeco vide *Natalis Comitis Mythologiae lib.*IX. c.10., *Clement. Alex.* & *Eusebium*.

varietate quaenam epitheta Brahmanes ipſi huic deaſtro in vocabulario Amaraſinha adſcribant. Sect. 1. *Sorggavarggam* inter nomina Vishnu ſequentia vocabula deo Krshnae attribuuntur: കൃഷ്ണ krshna, *niger*, *deus krsbna*, കേശവാ késhavá *crinitus*, മാധവാ mádhava, deae Má ſeu Lekshmi maritus, nempe Vishnu. പുണ്ഡരീകാക്ഷ punarikàksha *oculos habens tàmarae ſeu padmae* vel *loti floris*, മധുരിപു madhuribu *hoſtis*, *adverſarius Madhu* (gigantis), ദേവകീനന്ദനാ dévagynananá *filius Devagui*, ഗൌരി gauri *Bengalinus*, Gangeticus, പുരുഷോത്തമ purushottama *virorum optimus*, വനമാലി vanamàli *ſerta florum portans*, കംസാരാദി kamſaràdi, *Kamſa regis occiſor*. Ex his ergo epithetis iam ſatis perſpicue Krshnae dei origo & qualitas dignoſcitur. Verum ut apertiorem de eo notionem nanciſcamur, inſpiciendus eſt praeprimis liber Brahmanicus യുധിഷ്ഠിരവിജയം yudhishdiravigeam inſcriptus, in eo enim huius dei origo, bella, actiones locupletius, nec minus eleganter deſcribuntur, & hic codex, quem ego ſacra lingua Samſcrdamica exaratum ad manus habeo, huius incarnationis dei Vishnu in Krshna, baſis, legis compendium, & totius Indicae fidei de Krshna canon eſt. Rex *Tudhu* habuit duos filios, unum nomine Tredareda, alterum Pandu vel ut alii corrupte ſcribunt Pannu. Ille genuit centum filios, quorum primogenitus fuit Duridena. Rex Pandu quod inter venandum inſcius & praeter intentionem ſagitta confixiſſet cuiuſdam Irshi ſeu ſancti heſychaſtae (1) uxorem, tunc in forma cervae marito ſuo cervo colludentem, ab heſychaſta

(1) Heſychaſtas iſtos ſeu contemplatores ex vetuſtiſſima Indorum opinione aſtra & planetas eſſe nos iam ſupra meminimus. Ergo haec fabula allegorica eſt, & ad aſtronomiam referenda, atque ex ea, aliiſque iam dictis, & dicendis apertiſſime & planiſſime comprobatur: Indicae idololatriae baſim & originem Sabaiſmum ſeu aſtrorum cultum eſſe & fuiſſe.

sta illo anathemate percussus fuit, quo quidem irretitus rex protinus perire debebat, si ipse uxori suae coniungeretur. Maledictum hoc regem Pandu non parum maerore replevit, ab uxore etenim abstinendum erat, nisi mori vellet. Sed regis uxor Cundi nomine, sagacissima mulier, absque complexu mariti, ope cuiusdam magicae oratiunculae, quam iam olim didicerat, se filios gignere posse marito fidem adstruebat. Huius itaque orationis virtute sine mariti interventu natus est Cundi mulieri primus filius *Dhermaputra*, secundus *Bhima* vel *Bhimen*, tertius *Argiuna* fortissimus bellator, quartus *Nagala*, quintus *Sabadéva* (1). Contra mulier Candari praedictae Cundi filiae regis Tredareda & uxoris Pandu iurata hostis, ex filio *Karna*, quem ope orationis magicae olim ex sole conceptum puella Cundi per auriculam pepererat, & Cundari in secreto loco educaverat, centum & unum filios suscepit. Hi iam aetate provecti, de illegitima seu non naturali nativitate quinque praedictorum fratrum, certiores facti, emortuo patre Pandu, a quinque illis filiis regnum Pandu patris adiri posse negabant, & ipsi in successionem, ac bona avunculi Pandu omni conatu adscisci volebant, renitebantur vero quinque fratres filii regis Pandu, atque hinc oritur horrendum illud & interminabile bellum, quod liber Yudhishdira describit. Filiis Pandu Pandava dictis, a centum suis consobrinis in angustias redactis, apparet deus Vishnu sub nomine Krshna, & cum Argiuna contra illos centum ardens bellum gerit, hostes fundit, heroem Karna occidit, v. fratres regno restituit, & absoluto bello Krshna iis valedicit, in arbore sagitta confixus ipsemet perit, atque post mortem ipsius triginta annis adhuc revolvendis aetatem ferream *kallyugam* dictam adventuram praedicit, in cuius indicium futuras hominum iniquitates & calamitates paucis commemorat. In libro *Bhágavadam*, cuius primas strophas a me in linguam latinam versas in grammatica Samscrdamica habes, haec praecipue de Krshna narrantur. Krshna natus est in urbe *Madu* (quam vigintiquinque leucis Indicis, quarum

(1) Dhermaputra *virtute praeditus* Nágala *serpentinus*, Sahadéva *patiens*. *filius*, Bhima *terribilis*, Argiuna *albus*,

rum quaevis 2500. passibus geometricis constat, ab Agra distare dicunt) ex sorore regis *Kamsa* nomine *Devagui*; & in hoc etiam vocabularium Amarasinha, ut supra vidimus, convenit. Haec Devagui septem genuerat filios, & horum ultimus erat Krshna. Hunc solum peremptis aliis servavit mater eius *Dévagui* & pater *Vásudeva*. Hic etiam cum a Kamsa avunculo ad necem quaereretur, pater illius & genitrix fuga vitam pusionis salvarunt, & cum torrentem periculo plenum vado transirent, comitem & protectorem habuere serpentem *Caliga* dictum, qui caput ferebat infantis, atque a solis radiis & pluvia defendebat. Postquam adoleverat Krshna, prostravit omnia monstra, quae ad eum occidendum mittebat Kamsa rex, atque hunc ipsum occidit, & divinitatis suae ubique frequentia & certa signa dabat. Deinde matrimonium iniit, vitam pastoralem egit, serpentem Caliga interfecit, butyrum furatus est, fistula canebat, cum sexdecim millibus centum & octo pastoritiis mulieribus, quas omnes una nocte invisebat & replebat, in silvis, in campis, inter flores & pecora versatus est, vaccas pavit, bella gessit, ac tandem, bello Pandavarum absoluto, a magistro suo, & poenitente quodam *Divasa* dicto maledictus, in arbore a quodam homine *Beren* nomine, sagitta confixus Krshna deus mortuus est. Triginta sex annis post mortem illius aetas *kaliyugam* incepit. Haec itaque vera, sincera, & selecta synopsis est originis & gestorum dei Krshna.

Habita iam Krshnae dei origine, & praecipuis eius actionibus illustratis, videnda nunc superest, quantum id quidem fieri potest, gentis Pandavarum seu familiae Pandu historica origo. Plinius hist. nat. lib. 6. cap. 16. haec habet: *Bactri, quorum oppidum Zariaspe quod postea Bactrum a flumine appellatum est. Gens haec obtinet aversa montis Paropa missi, & adversus fontes Indi: includitur flumine Ocho. Ultra Sogdiani oppidum Panda, & in ultimis eorum finibus Alexandria ab Alexandro magno conditum. Arae ibi sunt Herculi ac Libero patri constitutae, item Cyro & Semiramidi, atque Alexandro*. Et cap. 20. haec habet: *Pauperior Charmarum rex elephantos sexaginta parvasque reliquas vires habet. Ab iis gens Pandae sola Indorum regnata feminis*. Denique cap. 23. *Pandorum fines* com-

commemorat. Arrianus (1) de gente Pandaea haec affert: *Hercules filiam unicam habuit nomine Pandaeam. Regionem quoque in qua nata est, Pandaeam a filiae nomine appellatam.* Claudius Ptolemaeus Alexandrinus (2) Geographiae veteris *lib.7. tab.x. pag.94.* haec habet: *Circa Bedaspum* βίδασπον, *Pandavorum* Πανδάυων *regio, in qua civitates hae: Labaca, Sagala, Bucephala, Lomusa. Quae inde versus solis ortum sunt, tenent usque Vindium montem. Et in ipsis civitates hae: Salagissa . . . Modura quae* θεῶν, *id est deorum dicitur.* Adde his, quod Krshna ഗൌരി gauri id est Bengalinus vel Gangeticus in vocabulario Amarasinha dicatur; quod in urbe Madu, unde *Madura*, & Ptolemaei *Modura* derivatur (3), natus sit, ut idem illud vocabularium asserit; quod in contextu libri *Tudhishtira*, Cundi femina, ex qua Pandavarum gens orta, ex sole id est ex Hercule ope orationis magicae filios illos concepisse dicatur; quod liber *Sambbavam*, cuius contextum in grammatica attulimus, luculenter doceat, Pandavas in bello gerendo fluvium Gangem transivisse; adde denique, quod Pandavae hi in libro *Tudbishtira* curribus, arcu, sagittisque, elephantis bellum gessisse dicantur, quem belli modum veteribus Indis adscribit Herodotus, Strabo, & Arrianus. Ex his ergo duo praecipua momenta mythologica inferenda esse videntur. *Primo*, Krshna seu Apollinem Indicum, primigenie solem significare, & quidem solem in eclypsi, ac proinde fabulam hanc ad astronomiam referri.

V Notissi-

(1) *Arriani Nicomediensis expeditionis Alexandri M. lib.7. & historia Indica. Opera Iacobi Gronovii edit. Lugduni Batavorum* 1704. hist. Indicae lib.1. cap.1. pag.323.

(2) Argentorati apud Iohannem Grieninger anno 1522.

(3) *Madu* vel potius *Madhu* est nomen proprium, *ur* autem populum, coloniam seu patriam significat: inde multa in India loca insigniuntur v.g. *Tànùr* quod alii corrupte Tanor scribunt, terra, patria, locus humilis, humidus. *Pàlur* terra, colonia, patria ad pontem. *Cannanùr*, quod iterum alii corrupte Cannanor scribunt, terra, patria, locus multae Indicae arundinis seu arborum bambu dictarum, vel terra in qua multi & boni bubali nascuntur. *Madur* unde corruptum Madura, terra patria Madu regis insignis bellatoris, qui contra Krshna deum incarnatum pugnavit. *Citur*, & *Bedur*, quae D. de l' Ile more suae linguae Gallicae in mappa Indica Chitor & Bador linguae imperitus scribit & corrumpit. Ita pariter plurima nomina locorum Indicorum ex vocabulis pur, bur, buri, puri, buram, puram, quae omnia urbem, civitatem, vel oppidum significant, componuntur: sic Ràgiapur vel Ràgiapuri regis urbs, urbs regalis &c.

Notiſſimus eſt inter mythicos Indicos ſerpens *Seſſen* vel *Váſughi*, qui ſolem in eclypſi exſiſtentem devorare fingitur. Hunc ſerpentem ſeu Pythonem Krshna deus ſagittis ſuis, hoc eſt, radiis ſuis devicit & interfecit, & hic ſol *crinitus* dicitur ob radios. Filii Pandavae ex ſole ope orationis magicae progeniti ſunt. Ludi Apollinares apud Romanos victoriae ab Apolline obtentae cauſſa celebrabantur, ut notat Macrobius *lib.* 1. *Satur. cap.* 17., & ieiunium ac feſti dies Krshnae deo ſacri pariter ob obtentam ab eo victoriam a Brahmanibus celebrantur. Nec obſtat, quod vaccas paviſſe dicatur; nam, ut ait idem Macrobius, *non ex officio paſtorali ut fabula adſtruit, per quam fingitur Admeti regis pecora paviſſe: ſed quia ſol paſcit omnia, quae terra progenerat*; unde etiam hic idem allegorice omnes mulieres inviſiſſe, & dum uni coniunctus eſſet, ſimul & ſemel alias, nempe ſtellas, in ſolitudine, in caeli latifundio virtute, luce, radiis ſuis impleviſſe dicitur. Sic argumentare de ceteris, & confer Macrobium ipſum cap. citato (1). *Secundo* iam ſupra obſervavimus, ſyſtema caeli terrenis rebus ab Indis applicatum füiſſe, atque reges & arces a ſole & luna in Indiis denominari. Quare fabula illa Brahmanica antiquiſſima etiam veris Indiae regibus convenit. Unde quemadmodum ſol in caelo cum planetis, ſtellis, & nubibus pugnavit, ita pariter hi ſolis filii terreſtres inter ſe bellarunt, atque hoc terreſtre bellum ex ſerie incarnationum dei Vishnu ad mille & amplius annos ante Chriſtum natum referendum eſſe videtur. In hoc terreſtri bello *Krsbna* eſt nomen regis Indici veri, qui in urbe Madura natus eſt, ſol nempe terreſtris ſive Hercules, ut ait Arrianus loco ſupra allato.

Apparitionem Vishnu dei ſub nomine Krshna eiuſque geſta Calcuttenſes Angli ad mille circiter annos ante Chriſtum natum reiiciunt, & haec opinio probabilis eſſe videtur ex eo, quod

(1) Sol ergo Krshna ſeu *niger* aut *fuſcus* dicitur, quia ex interpoſitione alterius corporis radiis & luce privatur, ſol butyrum furatus eſt, quia radiis & calore ſuo illud liquefecit & profudit, ſol floreo ſerto coronatur, quia florum creator eſt, ſol fiſtula canit, quia ipſe ventos producit, ſol ſtellis matrimonio iungitur, ſol a magiſtro ſuo Beren heſychaſta contemplatore planeta aliquo ſagittis, id eſt radiis configitur. Vide ipſum Krshnae ſimulacrum. Krshna ſolis ſigna in fronte deſcripta gerit, ex collo lotum geſtat, in pedum planta & manuum vola triangulo vel pentagono omnis generationis ſigno & principio diſtinguitur.

quod non videatur veriſimile, paullo ante aetatem praedictorum ſcriptorum ſupra allatorum urbem Madura & gentem Pandavarum formatam fuiſſe, quin potius manifeſte pateat, gentem illam iam dudum antea in Indiis exſtitiſſe (1). Adde, quod bella illa Pandavarum tertia aetate mundi Brahmanica geſta fuiſſe dicantur, & quod anni illi Brahmanici, & aetates mundi ſecundum computum annorum hiſtoricorum ibi computandi eſſe videantur; de qua re vide noſtras animadverſiones in fragmentum libri Bhágavadam. Confer codicem manuſcriptum P. Ildephonſi *num.*20. *inter codices S. Cong. de Prop. Fide*, *lib. 6. de lege Indorum & transformatione nona Vishnu dei*, Sonnerat *tom.*1. *pag.*296. *& ſeq.* & Franciſcum Pivatium *tom.*8. *pag.*125. in opere inſcripto: *Nuovo dizionario ſcientifico*. R. in Venezia. 1749.

(1) Primus Athenarum rex perhibetur fuiſſe Cecrops qui ex Aegypto veniens Athenas condidit. Huic ſucceſſit Cecrops ſecundus, ad cuius aetatem ex Chronicis Apollodori, & ex Tatiano Clemens Alex. & Euſebius Bacchi & Cereris in Graeciam adventum ſexcentis poſt Moyſem annis ſtatuunt. Cecropi ſucceſſit Cranaus & huic Amphictyon, Amphictyoni Erichthonius, & huic filius eius Pandion, qui & ipſe e regno pulſus fuit. Fabuloſi hi reges, iſti Cecropes ex Aegypto, ex Scythia (nempe Indoſcythia) in Graeciam veniſſe dicuntur. Quidni igitur Graecae fabulae de Pándu regibus ex India in Graeciam perlatae fuerint, & Indicis ſuperadditae aliae? *Pàndu* regem de quo agitur, *pàndura* albedinem, & *pàndu mandel* terram albam ſignificat, & haec a Graecis & Indis *Pàndu* regis patria ſtatuitur. Sive igitur tota haec hiſtoria de Pandavis vera ſit, ſive fictitia, ſive aſtronomica, ſive terreſtris, ad mille & amplius annos ante Chriſtum natum referenda eſt, & ab illo circiter tempore ludi Apollinares & feſta Brahmanica in honorem Apollinis ſeu Krshnae vel ſolis deducenda ſunt. Ad illud quoque tempus liber *Ràmayenam* & *Yudhishtira*, qui omnibus his fabulis occaſionem dederunt, referendi eſſe videntur; nam Brahmanes librarii noſtri ſunt, quidquid dicant Graeci & Latini, contra quos libri hi Brahmanici originales & non ſuſpecti, tot monumenta, ſtatuae, ſimulacra, templa, tota denique religio Indica aſtronomica ſemper clamabit. Vide Clement. Alex. Strom. *lib.*1.§.137.item §.33., Euſeb. *in proem. Can. Chronici*, Apollodorum *lib.*3., Natalem Comitem mythologiae *lib.*9.*p.*983., & Aſiatick reſearches *tom.*1.*pag.*426.

ബുദ്ധഃ

B U D H A

TAB. XX.

Budham, ſeu corrupte ſcriptum Buddam, Buttam, But, Pout, Voden, Wod, Both, apud Perſas & Indos divinitatis nomen eſſe, docet R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.* 373. Eum Arabice omnia attributa Ieſu Manichaeorum, & Xacae Tibetani, Sinenſis, & Iaponenſis exprimere aſſerit *pag. eadem*. Budham & Xacam eumdem eſſe, Samanaeorum praeceptorem, ex virgine natum, Manetem ipſum aut Manetis diſcipulum, filium dei Manichaeorum in ſpecem hominis transformatum, Tibetanae gentis inſtitutorem, in Tibeto cultum, Manetis praeceptorem, inter Brahmanes natum, & educatum, Manetis ſucceſſorem eſſe, alia denique plura adſtruit in pluribus Alphab. Tib. locis (1). Budham Vishnu deum eſſe nona incarnatione (accidentali) incarnatum defendunt Calcutenſes Angli. Hunc eumdem philoſophum ſectae Budhiſticae inſtitutorem, atheum, cultus Indici innovatorem eſſe autumant iidem (2). De Paw, cuius caput vertigine philoſophica laborat toties, quoties de monachis ſermonem inſtituit, Budham orientalis monachiſmi inſtitutorem, religionis Indicae, Sinenſis & Tibetanae reformatorem, doctrinae metempsychoſeos accerrimum propugnatorem, contemplationis & monachalis inertiae primum ſatorem eſſe contendit, & quia hoc genus hominum & inſtituta ipſi ſummopere diſplicent, fecunda, ſed amarulenta dicacitate adeo ſtridet, adeo mordet, adeo in laceſſendo procax eſt, ut potius phreneticum morologum, quam philoſophum, & ab inſania liberum hominem eſſe iure merito dicere debeas. Hunc veriſſime inſanire, nos dilucide oſtendemus. Diſcipulus illius anonymus Gallus, ut iam ſupra meminimus, ipſo audacior ultra progreſſus eſt, & religioſa monachorum Chriſtianorum inſtituta a Budha & Samanaeis deducit. Inſa-

(1) Alphab. Tibet. pag. 269. 375. 302. 303. 335. 372. 382.

(2) Aſiatick reſearches tom. I. p. 426. 427. 354. 344.

Insanientibus istis sycophantis ego iterum iterumque hoc in aurem serio insibillatum esse cupio, ut priusquam de exteris nationibus sermocinari incipiant, linguam illarum gentium, mores, & consuetudines, libros denique perspectos exploratosque habeant. Sed opus aggrediamur. Budham Mercurium esse, nos iam in grammatica Samscrdamica invicte demonstravimus, atque ex ibi dictis iam elucet, tot insanarum inter Europaeos de Budha opinionum originem unice a profunda linguae litteralis Samscrdamicae imperitia profluere. Verum quia liber ille paucorum teretur manibus, heic necesse esse videtur, ibi traditam doctrinam iterum paucis repetere. Budhae Indico in vocabulario Amarasinha haec attribuuntur nomina. I. അൎഹതഃ arhada *venerabilis, obsequio dignus*. II. ക്ഷപണഃ kshebana *omnia derelinquens*. III. നഗ്നഃ nanna *bonus*. IV. ശ്രമണഃ shramana *diligens*. V. ജീവകഃ givaga *vivificator*. VI. സൎവ്വജ്ഞഃ sarvagna *omniscius*. VII. സുഗതഃ sugada *bene procedens*. VIII. ബുദ്ധ budha *mens, spiritus, intelligentia, seu genius mente bona & spiritu bono plenus* (1). IX. ധൎമ്മരാജഃ dhermarágia *virtutis, beneficentiae, boni operis rex*. X. അഗതഃ agueda *non ambulans, contemplator*. XI. സമന്തഭദ്രഃ samandabhadra *ubique, semper, in omnibus partibus bonus*. XII. ഭഗവാൻ bhagaván *beatus, felix, sanctus*. XIII. മാരജിൽ máragil *concupiscentiae victor*. XIV. ലോകജിൽ logagil *mundi victor*. XV. ഷഡഭിജ്ഞഃ shadhabhigna *sex scientias possidens*. XVI. ദശബലഃ dashabela *decem potentias habens*. XVII. അദ്വയവാദി advayavádi *sibi non contradicens, dissertus, in dicen-*

(1) *Mercurius hominum mentes & oculos excitat & sopit, ut ait poeta:* Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. Macrobius *Saturn. lib.* 1. *cap.* 17.

dicendo ſibi aequalem non habens. XVIII. വിനായകൻ vináyaga *dominus*. XIX. മുനീന്ദ്രൻ munindra *aſcetarum*, *heſychaſtarum*, *ſilentiariorum praeſes*. XX. ശാസ്താമുനി sháſtámuni *praeceptor*, *heſychaſta caſtigator* (1). Haec itaque ſunt nomina & epitheta Budhae, quae de littera ad litteram ex vocabulario ſacrae & litteralis Brahmanicae linguae deſcripſi. Ex his iam patet: I. Cur nomen *Budha* apud varias gentes fuerit corruptum, nam littera Samſcrdamica ധ, vel ദ്ധ, quamvis uno ductu ſcribatur, duplex Latinum dd vel potius dh cum aſpiratione coniunctum includit. Illae itaque nationes quae littera illa deſtituuntur, vario modo eam ſupplent v. g. But, vel Buth, vel Bouth, vel Butta, vel Budda. Ita pariter aliae conſonantes fuere corruptae, unde aliqui ſcribunt Pout, Vod, Wod, Oden, Thot, Theut, Thout, Thoth, Fo, & Suidas Θωνθ καὶ Θωθ, ὁ Ἑρμῆς. Clemens Alex. lib. 1. ſtrom. edit. Venet. pag. 359. Εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν κ. τ. λ. *Sunt autem etiam ex Indis, qui Buttae parent praeceptis, quem propter inſignem virtutem ut Deum honorarunt*. Addit vero Potterus: Βούτα, uno T. H. MS. *Sylburg. idem hic, quem alii Buddam & mendoſe Budham vocant*. Tertul. *de anima cap.* 2. habet: *Nedum divos ut Mercurium Aegyptium, cui praecipue Plato adſuevit*; ubi Pamelius legit *Theut*. Et Plato ipſe in Philebo: *Vocem* (Thamus Aegypti rex) *infinitam animadvertit*, *ſive deus aliquis*, *ſive divinus homo*, *veluti fama refert*, *huiuſmodi hominem nomine Theut in Aegypto exſtitiſſe*. Alii pro *Theut* legunt *Thout*, & *Thout*, vel *Toth*, ubi vides litteram B in vocabulo *But* vel *Both* iam corrupto, in T mutatam fuiſſe, quemadmodum eam Tibetani mutarunt in P, vel in V, quia lingua vulgaris Tibetana caret littera B, unde ſcribunt Tiput, Pot-iit &c., quod vide

(1) *Quei sette pianeti luminosi, sole, luna, marte, mercurio, giove, venere, e saturno, venerati, e fra dei posti ancor nell' antichità da Roma gentile, si vedono a giorni nostri sotto diversi nomi nel regno di Nepal con copiosi sacrifici quotidianamente venerati*. R. P. Conſtantinus ab Aſculo ad *fig.* 48. Et infra *planetas ex opinione Indorum Nepalensium asserit esse ex ordine sacerdotali*, id eſt heſychaſtas, contemplatores conſiliarios, & philoſophos.

vide in Alphabeto Tibet. *part.* 1. *pag.* 14. & 15. Ita pariter corruptum est Scandinavianum seu Septentrionale *Wod*, *Vod*, vel *Oden*, & Sinense *Fò*. Neque aliter differendum est de vocabulo *Dherma*, quod supra attulimus. Budha vocatur *Dhermarágia*, id est virtutis vel beneficentiae rex. In hoc vocabulo quod pariter per litteram ω , dh , incipit, nationes aliae antiquissimae Samscrdamicae linguae imperitae, & quae sola fama aut ex communicatione cum Indis nomen illud audierant, litteram H retinuerunt, neglecta littera d, quae tamen in vocabulo illo rectrix est, & nominis caput. Ex hac corruptione natus est Herma, vel Hermes Graecus & Aegyptius, & is quidem rex, legislator & sapiens, quia Mercurius seu Budha allegorice rex virtutis & sapiens esse dicitur. Inde tot fabularum de Herma origo, inde infinitae illae inter eruditos disceptationes, an Herma verum aut allegoricum sit numen. Adde his, quod in ipsa India Budhae nomen inter linguas gentilitias, quae a litterali Samscrdamica descendunt, plerumque reperiatur corruptum. Unde P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensius in codice manuscripto supra citato ad *figuram* 9. & 10. scribit बुद्ध Budho, additque: *Bogha, ch' è l' istesso che Budho*, eique pecuniam, butyrum, oryzam, frumentum, legumina a Nepalensibus offerri dicit, ac animadvertit: *non volendo vittime de' animali*. Deinde: *Intorno al tempio* (Budhae) *vi sono* (in civitate Pattan) *alcune abitazioni de' Tibetani, avendo questi l' impiego d' uffiziarlo*. Hic idem Missionarius exhibet imaginem Budhae eodem plane modo quo nos eam heic proferimus ex museo Borgiano Velitris (1). Budha nempe sedet in loto, & subinde absque loto pedibus more Indico transversis lingam cum yoni ambabus manibus ante pectus sustentans, atque illud serio inspiciens & considerans fingitur (2). Atque sub hac etiam forma eum exhibet in Alphabeto Tibet. tab. IV. R.P. Geor-

(1) Duo exstant in museo Borgiano Velitris simulacra Budhae. Unum aereum quod heic exhibemus, aliud pictum ea forma, sub qua adoratur in Indico templo Iagarnat.

(2) Budham Sinensem seu Fo, nempe ut virtutis regem corona redimitum, ex Kircherio allatum vide apud Pivatium *tom.* 8. *tab.* XXXVIII., ubi pallio amictus & meditabundus exhibetur. Eumdem Budham seu Sommonacodom Siamensem meditabundum *vide tab.* 32. & 30. *fig.* 1. & 3. confer etiam *fig.* 2. *tab.* XXXVII. & *fig.* 3. *tab.* XLIV.

Georgius cum hac epigraphe: *Hopame*, id eſt: *O padme o lote, o nymphaea!* haec enim yoni ſeu matricis ſymbolum eſt, in qua exſiſtit lingam. Unde ait Macrobius lib. 1. Satur. cap. 19: *Pleraque ſimulacra Mercurii quadrato ſtatu figurantur ſolo capite inſignita & virilibus erectis, quae figura ſignificat ſolem* (non eſt ſol ſed planeta mercurius) *mundi eſſe caput, & rerum ſatorem, omnemque vim eius in mente conſiſtere cuius ſedes in capite eſt*. Adeſt in muſeo Kircheriano inſigne aereum Mercurii ſimulacrum virilibus erectis, quemadmodum etiam in aedibus villae Ludoviſianae ſtatua praeclara, quae Mercurium ſtantem quidem, ſed meditabundum exhibet & corpore toto nudum, in pallio tamen ſuo religatos portantem nummos. Quae quidem omnia mirifice cum Budha ſeu Mercurio Indico conveniunt, nam hic Indis ſex ſcientias, id eſt aſtronomiam, aſtrologiam, divinandi artem, moralem doctrinam, ritus, medicam, & iuriſprudentiam quin & commercii exercendi ſcientiam tradidit, ut Thout vel Herma Aegyptiis, & Mercurius Graecis & Romanis. Quare idem ait Macrobius *Satur. lib. 1. c. 12. Contendunt alii Maiam* (Brahmanibus മായാ *Máyá* dea imaginationis & faſcinationis ſenſuum) *Mercurii matrem eſſe, & menſe maio mercatores omnes Maiae Mercurioque ſacrificant*, quia nempe Budha ſeu Mercurius quemadmodum aliarum ſcientiarum & legum omnium conditor, ita quoque mercaturae inſtitutor eſt, ex qua cauſſa apud Graecos & Romanos vel burſam numis refertam, vel peculium pallio religatum defert. Unde iam bene ſolvuntur etiam illa, quae nobis ex S. Hieronymo, Clemente Alexandrino, & Ratrámo opponi poſſunt, quod nempe Budha per virginis latus, & ex virgine natus fuiſſe dicatur. Natus eſt ex imaginatione, ex Máya, quae imaginationis dea eſt, ex mente, ex voluntate virgine, & ſine complexu carnali, quemadmodum filii Pandavarum apud Brahmanes per auriculam ex ſole ope orationis magicae & ſine complexu virili nati fuiſſe ſcribuntur in libro *Sambhavam* & *Yudhishtira*. Ex ſupra allatis epithetis etiam perſpicuum eſt, cur Budha ſeu planetae Mercurii rector Muni ſeu heſychaſta, ſilentiarius, contemplator, aſceta, & aſcetarum praeſes eſſe dicatur. Iam ſupra animadvertimus in Brahmanicis libris,

libris, quod ſane remotiſſimam eorum antiquitatem indicat, planetas & aſtra quaſi contemplatores, monachos, ſilentiarios, conſiliarios & magiſtros repraeſentari; hi enim planetae tacent, & veri heſychaſtae ſunt, qui ſolem meditabundi contemplantur, circa eum revolvuntur, ſuos aſſeclas ſeu diſcipulos & ſatellites, quos Brahmanes പാൎശ്വവൎത്തി parshvavárti vocant, habent, quibus ipſi lumen communicant, & qui eis tamquam monachi obſequuntur (1). Haec iam poetarum antiquiſſimus Pindarus obſervavit, nec diffitetur id ipſe R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.*161. ubi ita diſſerit: *Planetae per immenſa caeli latifundia vagantes veluti in deſerto δι' αἰθέρος ἐρήμας verſari dicuntur, ut Pindarus & alii veterum poetarum loqui conſueverunt. Spiritus vero quibus aſtra animari putabant, ii ſunt, quos contemplatores ſpeculatoreſque vocabant, uti de Zophaſemim Huetius obſervat*. Et ſuperius dixit: *Indi & Tibetani ſuos deos in lucis, in nemoribus, in ſolitudine contemplationi deditos perpetuo repraeſentant*. Centum, & amplius exemplis hoc confirmare poſſem. Sic e. g. in libro *Sambhavam* Devayáni filia Muni heſychaſtae Shukrae ſeu planetae Veneris (apud Brahmanes maſculini) ſemper cum ſuo amaſio Kacen in ſilvis ludens deſcribitur, & filia planetae Iovis ſeu Brahaſpadi, Sharmishta nomine, pariter in nemore cum Eyàdi rege fornicatur. Ipſi planetae duo ബ്രഹസ്പതി Brahaſpadi ſeu Iupiter & ശുക്രൻ Shucra vel ഉശനഃ Vshena ſeu Venus, *magiſtri heſychaſtarum, ſatores, poetae, philoſophi, conſiliarii, & contemplatores* eſſe dicuntur in vocabulario Amaraſinha *ſect.* 1. *Sorggavarggam*, & Venus quidem malorum geniorum, Iupiter autem bonorum diſcipulorum ſeu geniorum praeceptor & praeſes eſſe fingitur, quemadmodum de Budha ſeu de Mercurio ſupra diximus. Adde his, quod planetae, ſol, luna, aliique in inferiora bono vel malo influxu agere dicantur, & inde boni malique dies inter gentiles deſumantur. Quare epitheta illa Budhae alia ad

X offi-

(1) *Cave exiſtimes, mi Aviene poetarum gregem cum de diis fabulantur, non ab adytis plerumque philoſophiae ſemina mutuari*. Macrobius *lib.* 1. *Saturn. cap.* 17.

officia genii benefici referuntur, & inde dicitur virtutis rex, alia ad poeticum antiquum loquendi modum ſpectant, & inde contemplator, vel muni ſilentiarius a മൗനം maunam ſeu ſilentio audit, alia planetae Mercurii phyſici actiones indicant, & inde ſator, vel vivificator appellatur, atque ob hanc rationem in loto ſedet, & apud Indos, Peguanos, Ceylanenſes & Tibetanos yoni & lingam in manibus ante pectus ſuſtentans, apud Graecos vero & Romanos erectis virilibus repraeſentatur (1).

Sub una itaque ex his formis, ac praeſertim ſub forma genii benefici deus Vishnu a multis Indis Budha eſſe creditur, & quemadmodum deum Vishnu, primo ex ſtella Rohini, deinde ex Devagui in ſexta incarnatione ſub nomine Ráma natum fuiſſe fabulantur, ita pariter Vishnu deum in perſona Budhae apparuiſſe credunt. Unde ut vetus quoddam manuſcriptum habet, Indi Budham patre, matre, generatione carere dicunt. Deinde genium hunc dum hominibus ſe communicare vult, formam dei Vishnu ſuſcipere autumant, ac denique diu noctuque orare putant pro ſalute animarum, quas Ishvarae ſeu domino continuo offert, & commendat, ut vultu benigno eas ſuſcipiat, & ab aerumnoſis tranſmigrationibus immunes reddat. Atque hoc ſenſu accipienda eſt vetus inſcriptio in lapide, quam afferunt Calcuttenſes Angli (2) in libro *Aſiatick reſearches* pag. 284. *Having heard this he cauſed an image of the ſupreme ſpirit Budha to be made, and he worshipped it, according to the law, with perfumes, incenſes and the like, and he thus glorified the name of that ſupreme Being, the incarnation of a portion of Vishnu ... Reverence be unto thee in the form of Boodha, O god, in the form of the God of Mercy ... I adore thee, who art celebrated by a thouſand names, and under various forms, in the ſhape of Budha the God of Mercy.* Ex his itaque aliiſque ſupra allatis iam luculenter evincitur, Budham genium eſſe beneficum, ac proinde ſomnia eſſe ea omnia, quibus

(1) Plerique dii Indici in vola manuum triangulum, aut pentagonum omnis generationis principium & emblema deſcriptum gerunt. In aliquibus itaque ſimulacris Budha ſine lingam & loto exhibetur, atque ſola vola manus ad faciem converſa triangulum inſpicit & meditatur.

(2) *Translation of a Samscrit inscription, copied from a stone at Boodha Gaya by Mr. Wilmot.* 1785.

bus evinci creditur, Budham Manetem haereſiarcham, aut aſtronomum, aut alium denique cultus Indici inſtitutorem aut reformatorem fuiſſe, id quod ſupra citati contendunt ſcriptores. Verum dum de primo illo Indico & originali Budha qui ab Indis, Tibetanis, Ceylanenſibus, Peguanis Iaponenſibus & Sinenſibus colitur, diſſero, non excludo ſive impoſtores, ſive aliquos philoſophos veros, qui ſub titulo & nomine Budha, ante Chriſtum natum Indis aliqua doctrinae capita tradere potuerant; nam & S. Thomam Apoſtolum Brahmanes Malabarenſes *Budham* eſſe dicunt, & Chriſtianos *Baudhenmar* appellant, tamquam Chriſtianae fidei inſtitutiones a Budha ſeu ab homine dei ſpiritu et pietate pleno acceperint. Verum primus ille & originalis Budha nihil niſi genius eſt ac planeta Mercurius, reliquia nempe certa & indubia antiqui *militiae caeli*, ideſt ſolis, lunae, et planetarum cultus, qui inter omnes olim gentes obtinuit. Neque enim poſſibile eſt, ut unus idemque Budha, tot et tantas gentes unus inſtitueret, ac Sinas, Indias, regnum Pegu, Tibetum, Aegyptum, totum denique ſeptentrionem cultu, religione, ſcientiis, legibus perpoliret. Quare allegoricum et aſtronomicum numen ſit, eſt neceſſe, et ſtipes fictitius communis primarum humanarum inſtitutionum, quem gentes omnes pro ſuo inſtitutore, doctore, et capite aſſumpſerint.

Quod vero Budha planeta ſit Mercurius ex eo invicte demonſtratur, quod in vocabulario Amaraſinha ſub illo nomine inter planetas recenſetur. Deinde Malabarenſes, Tamulici, Canarini, Peguani, Nepalenſes, aliae denique plures nationes diem Mercurii a Budha ſeu a Mercurio denominant. Vide haec egregie pertractata *pag.* 161. *& ſequentibus tom.* 1. *in libro Aſiatick reſearches*. En heic ſpecimen denominationis diei Mercurii apud varias gentes, ex qua evidenter elucet, Budham planetam Mercurium eſſe (1).

 Samſcr-

(1) In inſigni opere inſcripto: *Le pitture antiche di Ercolano*. *Napoli* 1765. *tom.* 4. *tab.* XLV., plura vetera ſimulacra Hermae ſeu Budhae afferuntur, ſed minus recte mythici illi ea illuſtrant, dum obſcuris Graecorum fabulis ea involvunt, atque paſſim Hermam cum Baccho, Priapum cum Mercurio confundunt. Cur Budha ſeu Mercurius viatorum numen ſit, locuples et certa ratio deducitur ex ipſis Budhae epithetis ſupra allatis, nam *omniscius*, *mens & intelligentia* eſt ad viam demonſtrandam. Ita reliquae huius dei formae ex epithetis illis perſpicue, facile, & tuto explicantur.

Samscrdamica,	Malabarica,	Tamulica,	Siamensis,	Nepalensis
Budhavára,	Budhanászicia,	Budenkilami,	Van Pout,	Budho
Bomana,	Canarina,	Marastica,	Ceylanensis	
Bouda hu-ne,	Budhwar,	Budvar,	Bodadah	

Confer etiam Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 219. *&* 333. *edit. in* 8., Bayeri librum inscriptum : historia Regni Graecorum Bactriani *pag.* 152. *doctrinae Indicae temporum*, *de hebdomade*, & P. Constantini ab Asculo *notizie laconiche pag.* 143. *& seq.* Quibus omnibus inspectis, & quae a nobis supra allata sunt, bene expensis, si D. de Paw magis insanire vult, Budham omnium mundi monachorum & philosophorum caput, originem, institutorem & reformatorem statuat, & defendat, denique visionibus suis nocturnis una cum D. Court de Gebelin circa Mercurium, quantum ipsi lubet, indulgeat.

ദശമവതാരം

DECIMA INCARNATIO DEI VISHNU

TAB. XXI.

Decima & ultima incarnatio dei Vishnu erit in equum nomine *Callghl*. De hac incarnatione paucis agit Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 304. *edit. in* 8., & Pivatius *tom.* 8. *p.* 126., *& tab.* 26. *fig.* 2. Ipsum hunc equum alis instructum, capistro alligatum, ephippio & stragula exornatum exhibet idem Pivatius eo nempe modo, quo a Baldeo, P. Bouchet, Roger, Roth, Bernier, aliisque descriptum acceperat. Equus hic albus & generosus conducetur a quodam rege, qui manu sua portabit ensem evaginatum, atque ad castigandum, interficiendumque opportunum. Cumprimum equus ille pede suo, quem nunc in aere suspensum sustinet, terram tetigerit, Vishnu deus in regem illum equi conductorem incarnatus incipiet punire & occidere perversos reges, totumque genus humanum delere, atque terra ipsa contremiscet, evertetur, & succumbet. Ipsam serpens ille fabulosus *Ananden* vel *Sessen*, aut *Vásughi* dictus, qui totam veluti in circulo conclusam continet, relinquet, testudo, cuius dorso terra insidet, in profundum maris

maris natando discedet & disparebit, genus humanum destructur, & ultima mundi aetas ac peccatum finem accipiet. Mundo aqua, ferro & igne vastato, altera nova incipiet aetas, novi caeli, & nova terra secundum doctrinam horum Brahmanum, qui aeque ac Platonici certum universi circulum seu revolutionem periodicam inter veteres tam celebrem admittunt, quae sive Chaldaicae sive Brahmanicae philosophiae & astronomiae primus, verus, & originalis fetus esse mihi semper visa fuit. Ex his ergo iam liquido colligitur, duas cumprimis in Indiis philosophicas & religiosas primigenias sectas reperiri; in quibus totius antiquissimae religionis Indicae cardo vertitur. Prima quae Vishnuvitarum est, ut Thales & schola Ionica rerum omnium principium aquam statuit, & mundum per aquam destruendum fore credit. Altera, quae Shivenitarum est, Shivam seu ignem aut solem rerum omnium praecipuum principium constituit, & per hunc eumdem ignem, mundum consummatum iri docet, ita ut rerum semina in destructione universali in triangulum Bhavani deae seu in matricem naturae sint reditura, & ibi delitescere debeant, quousque revoluto certo annorum circulo ex his iisdem seminibus & elementis novus iterum reproducatur mundus. Vide Plutarchum *de placitis philosophorum*, Platonem *in Timaeo pag.*703. *& seq. edit. Basil.*, Clement. Alexand. *lib.*5. *Strom.*, Macrob. *in somnium Scipionis lib.*1. *cap.*11. Alphab. Tibet. de triangulo Bhavani deae *pag.*193.194.120.192. & codicem manuscript. P. Ildephonsi *in bibliotheca S. Cong. tractatu* 1. *cap.* 1. *de creatione mundi*, ubi haec habet: *Dicunt Brahmanes quod mundus iste principium quidem habuerit, & habebit quoque finem; restituetur nihilominus denuo in suum esse, & ita fiet perpetua continuatio, & circulus quidam aeternus .... tandem finaliter* (in consummatione mundi) *sufflabit quidam ventus supra omnem modum desiccativus, qui ab effectu suo vocatur vaggíra cátha, cum quo exsiccabuntur omnia quae sunt super terram, immo & ipsa terra, adeo quidem ut amittat omnem humorem, & redigatur totaliter in pulverem . . . Ishuarata seu Divinitas transferetur etiam ad elementum aeris, quo annihilato successive eodem modo ut supra transferetur Ishvarata seu Divinitas in caelum, remanebitque in solo caelo, id est in uno solo quadrante ex omnibus supra nume-*

numeratis, ultimo tandem derelinquet etiam caelum & hoc modo annihilabitur ipsum caelum, nihilque remanebit nisi sola Divinitas Ishvarata, quae etiam ipsa paullatim ac sensim adeo diminuetur, ut non fiat maior uno ovo, quod vocatur Andeſza motha, id est tempus illud quo totus mundus, & omnia quae in eo sunt, includentur in ovo, ut iterum renasci possint, & vocant illud ovum Parabrama secundum sequentes poetae Malabarici versus:

Naly nadigal Tanaver Banaver
Nare randhi urumpora anagerum
Odhumum mudelpadi embada
Nur edirpadhi nurdhiram amadha
Avayam olla yoni, a yoniguelum arkan
Ginna adil onna Parabrahma ay (1).

Ovum

(1) *Ideo haud abs re ovum in orgiis Bacchi* (solis) *consecratum est, ut exemplum omnia gignentis & in se continentis*. Plutar. *Symp. lib.* 2. Insigne huius ovi monumentum affert auctor libri inscripti: *Recherches sur l'origine & les progrès des arts de la Grèce, sur les monumens antiques de l'Inde, de la Perse &c. tom.* 1. *a Londres*. 1785. qui ad *pag.* 65. *tab.* 8. antiquissimum emblema Scythicum, ut ipse quidem putat, profert hoc modo: In civitate Iaponensi Meaco in templo bovis adest statua bovis, qui ante se ovum habet, et cornu protrudere et confringere fatagit. Hunc bovem urum esse existimat, et in vase aqua pleno atque ad tamarae floris formam redacto constitutum esse ait. Unde is infert, bovem actorem creationis, ovum mundum, florem tamara seu lotum aquarum emblema esse, ac proinde mundum aquis innatare. Deinde bovem Bacchum seu solem, ovum mundum materialem qui ex chao prodit, phantasma denique hoc mythologicum generatorem rerum omnium et potentiam generationis esse dicit. Si auctor iste Brahmanum libros legisset, et in Indiis ante delubra passim exstantium horum boum figuram ad instar ovum frangentium sive lapidibus, sive lignis insculptam vidisset, certe nihil aut parum animi sibi adfuisset, quo tanta iactantia hoc ovum in suis disquisitionibus proferret. Producat ipse vel unum Scythicum librum, qui

Ovum illud praedictum etiam tandem paullatim diminuetur, fietque adeo exiguae molis, ficuti una minima gemma vel unio aut margarita, & ab hac iterum quantitate decrefcet ufque ad exiguitatem grani finapis vel imperceptibilis guttulae roris matutini, iftoque modo remanebit multo temporis fpatio in ftatu indefectibili. Deinde maturefcet fucceffive (ovum) . . . *Ishvarata feu Divinitas exfiftens in gutture edet fonitum in hanc fyllabam* : Ghem, *& facta iam matura incipiet crefcere fucceffive ufque ad quantitatem ovi, in quo creabuntur quinque elementa, notant autem de ovo quod habiturum fit feptem cortices circu meirca, cum autem crefcent intra illud ovum elementa non fufficiet illis fpatium, ac proinde accendetur elementum ignis, fufflanteque elemento aeris rumpetur ovum illud in* *duas*

qui Cofmogoniam hanc ovalem doceat, monumenta infcriptionum Scythicarum, fi poteft, afferat; et nos femper Brahmanum de hoc ovo philofophiam et libros ei opponemus, ex quibus intelligere poterit, hanc cofmogoniam femper apud Brahmanes exftitiffe, partem eorum antiquiffimae philofophiae effe, ac hodiedum lippis et tonforib us notam effe. Deinde an ovum illud et Bacchus in aqua eft, quod ipfe putat? an non potius in loto, triangulo, vel matrice rerum omnium, in quam omnia femina in deftructione rerum funt reditura, et ex qua omnia, ut Brahmanes tradunt, prodierunt? Certe haec ita, ut dicimus, Brahmanes explicant, et auctor non arbitrarias Graecas, fed folidas rationes ex Scythicis libris adferat eft neceffe, ut libros, monumenta, traditionem, opinionem denique femper & ubique in India receptam primigeniae Brahmanum philofophiae caput refutare, et ad Scythas transferre poffit. Ipfa Indici cultus emblemata, Samfcrdamicae facrae litteralis Brahmanum linguae vocabula et praecipuas liturgicas orationes ad Tibetanos, Perfas, Scythas, Siamenfes, Peguanos & Iapponenfes tranfiviffe locupletiffimis rationibus nos iam demonftravimus in gramm. Samfcrdamica & folidius adhuc demonftrare poffumus. Quidni igitur & cultus Brahmanum ad illas gentes tranfierit? Confer de his eruditam differtationem D. William Chambers in libro *Afiatick refearches p.* 145. *& feq.*, quae una fufficit ad hoc noftrum argumentum certo & plene probandum.

duas partes inaequales, *superior pars maior constituet caelum* (nempe ut modo ex opinione eorum constituit) *inferior autem minor terram*, *&* *quia fingunt ovum illud constare septem corticibus* (pelliculis), *hinc iuxta eorum fabulosum computum*, *ruptum in duas partes habebit cortices quatuordecim*, *nempe superior pars septem*, *superiores cortices sunt septem caeli*, *&* *inferiores cortices sunt septem terrae seu* VII. *globi terraquei*. En ergo hic numeri septenarii vim & originem, qui a Brahmanica philosophia descendens omnium pene gentium philosophiam pervasit. *Hi sunt illi quatuordecim mundi quos adstruunt Brahmanes ex ovi praedicti fractione* (1). *Non quidem adstruunt quatuordecim mundos integros*, *sed partiales*, *id est*, *unum in altero contineri*, *ita poeta Malabaricus gentilis*:

Báyum múlam anghium ái uram ái
Badhi vittu adu ner murinhu aducan
Aya páyam adu aghi aghi iresza lógam.

In systemate Vishnuvitarum seu Vishnu vel aquam deum, & primum mundi elementum agnoscentium & adorantium, vide quae ex libro Bhágavadam afferunt Angli Calcuttenses *pag.* 244. *& seq.* in libro *Asiatick researches*. *He* (deus) *desiring to raise up various creatures by an emanation from his own glory*, *first created the Waters* (aquas), *and impressed them with a power of motion &c.* En itaque duas praecipuas Indicas sectas philosophicas & religiosas, unam ignem, alteram aquam primum & maximum principium rerum agnoscentium & colentium, quae ambae ex principiis a nobis supra allatis, & ex mythologia Indorum a nobis ex classico eorum libro Amarasinha explicata, recto sane tramite descendentes, omnia supradicta confirmant, & ab iis vicissim confirmantur. Non nego etiam alias sectas dari, ut illa est, quae

(1) *Ne videar plus nimio extulisse ovum elementi vocabulo*, *consule initiatos sacris Liberi patris*, *in quibus hac veneratione ovum colitur*, *ut ex forma tereti*, *ac pene sphaerali*, *atque undique versum clausa*, *&* *includente intra se vitam*, *mundi simulacrum vocitetur* Macrobius lib. 7. *Saturn.* c. 16. Triangulum pentagonum, ex quo prodivit hoc ovum, descriptum vide in Alphab. Tib. *ad pag.* 193. *&* 194. ubi etiam trianguli huius explicatio affertur. Lotus, triangulus, & ovum collocata sunt in monte Meru seu habitaculo solis, quia solis generantis emblemata sunt.

quae Shivalingam & deam Shakti, Parashakti vel Bhavani peculiari devotione colit, & triangulo seu yoni aut matrici, & lingamico portento rerum principia attribuit, sed has sectas peculiares ab illis duabus generalibus descendere quisque vel me tacente facile arguere potest. Ex his etiam iam facile respondetur illis eruditis viris, qui ex me quaesierant, an cultus & incarnationes Vishnu dei & religio Shivae sive ignis apud Indos praecedat aetam Christianam, an vero post nativitatem Christi fuerint haec omnia conficta & in usum & publicum cultum deducta. Profecto cultum Vishnu & Shivae, id est aquae & ignis, longe ante Christum natum in Indiis obtinuisse, nullatenus iam dubitari potest; si enim Graeci longe ante Christum natum haec elementa tamquam rerum principia agnoscebant, & Aegyptii venerabantur, ut tradit Plutarchus (1), anne dubitari potest, hanc eamdem philosophiam & religionem de planetis & elementis apud Indos longe antea obtinuisse? Siquidem Clemens Alex. (2), Laertius aliique dilucide docent, Graecos philosophiam, scientias, quin & artes aliquas et magnam religionis suae partem a barbaris. hoc est a Chaldaeis, Persis et Indis accepisse. Deinde deum Brahma, Vishnu et Shiva, aliaque id generis Indica numina, ante Christum natum, quin etiam ante Alexandri M. tempora in Indiis obtinuisse, neque Manetem haeresiarcham, aut alium aliquem impostorem in Indias haec dogmata invexisse, elucet etiam ex eo, quod statuae horum deorum, prout eas hodiedum Indi colunt & venerantur, in antiquissimis gentilium templis Elephantae, Salsette, Mâvaliputam, Iagrenat, Illoura, a remotissimis

Y tem-

(1) Plutarchus in aquae & ignis comparatione: *Pindarus pronuntiavit aquam esse rerum optimam, aurum autem flagrantem ignem, is ergo palam posteriorem locum igni assignavit. Adstipulatur huic Hesiodus ita scribens:*

Principio factum chaos est.

Nam voce chaos plerique eum existimant expressisse aquam ob difusionem quae est Graecis chisis. Sunt qui ignem universi principium esse pronuntiant ex se se omnia, & in se se facta conflagratione recepturum. Confer etiam librum *de Iside*.

(2) Clemens Alex. lib. 1. Strom. *Plato autem non it inficias, se ea quae sunt praestantissima in philosophia mercatum esse a barbaris.* Et iterum; *Alexander* (Polyhistor) *in libro de symbolis Pythagoricis refert. Pythagoram Gallos & Brachmanes audiisse.* Vide etiam Laertium *in proem. lib. de vitis philosophorum*.

temporibus, id est a tribus ad minus mille annis, ibidem exsistere videantur omnibus illis, qui templa illa et statuas ipsimet inspexerant. *Les pyramides tant vantées de l'Egypte sont bien foibles monumens auprès des Pagodes de Salcette & d'Illoura; les figures, les bas-reliefs, & les milliers de colonnes qui les ornent, creusés au ciseau dans le meme rocher, indiquent au moins mille années d'un travail consecutif, & les degradations du tems en designent au moins trois mille d'existence. D'apres cela on ne sera point surpris que l'ignorance Indienne attribue le premier de ces ouvrages aux dieux, & le second aux genies* (1). Templum Mávalipuram ad oppidum Sadrast situm, rupibus subterraneis incisum, in quo non solum Brahma, Vishnu et Shiva, sed etiam omnes incarnationes dei Vishnu ex ordine rupibus insculptae exhibentur, ego anno 1776. ipsemet vidi et examinavi. Hoc vero templum scite describit D. Williams Chambers in libro *Asiatick researches pag.* 145. *& seq.* ubi ait: *These monuments appear to be the remains of some great city, that has been ruined, many centuries ago.* Idola insulae Elephantae omnium antiquissima, et inter haec trinitatem Brahmae Vishnu et Shivae descriptam exhibet Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 31. *& seq.* (2), ubi auctor asserit de templi huius antiquitate incolas nihil scire, sed olim una nocte omnes illas figuras in rupibus incisas, ipsum denique templum una nocte a diis exstructum fuisse affirmare, uti Aegyptii de suis monumentis hoc ipsum asserebant. Vide etiam aliud templum in Dunganess a D. Freyer, et templum Eloura vel Illoura a Thevenot descriptum. Adde his laminas cupreas cum variis inscriptionibus Samscrdamicis repertas, quas exhibent Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches*, ac praesertim illam quam *tom.* 1. *pag.* 123. exhibent. *A royal grant of land, engraved on a copper plate, bearing date thventy-three year s before Christi and discovered among the ruins*

(1) Sonnerat pag. 48. tom. 2. edit. in 8.

(2) Confer etiam tom. 2. pag. 43. ubi auctor ita differit: Man trifft bey den Indiern / einer der ältesten nationen in der Welt / noch so Viele prächtige überbleibsel des Alterthums an / das sie wohl eine grössere Aufmerksamkeit der Europäischen gelehrten verdienen / als man bisher darauf gehabt hat. Et infra: Indos antiquos Aegyptiis arte caelandi excelluisse ex ipsis illis monumentis a se visis Niebuhr indicat.

ruins at Monguer. In hac lamina non folum Budhae dei nomen notatur സുഗതഃ fugueda, quemadmodum nempe nos illud ex vocabulario Amarafinha fupra attulimus, fed etiam deae Lekshemi, et Rávanae regis Ceylan, qui cum Shriráma feu Vishnu deo in Ráma incarnato bella geffit, mentio ingeritur. Ex quo iam evidenter patet incarnationes has dei Vishnu ultra aerae vulgaris principium reiiciendas effe, neque Manetis Manichaeifmo tribui poffe, quin pleraque Indicae religionis capita a tribus mille circiter annis cum hodiernis Brahmanum libris, cum hodierna facra ac liturgica lingua Samfcrdamica, cum hodiernis dogmatibus, traditionibus Indicis et Brahmanicis certo et ad amuffim convenire, ita ut iure fuccenfere debeas auctoribus illis, qui haec omnia confuderant, et modernos Brahmanes ab antiquis prorfus diverfos effe fomniaverant. Confer etiam Strabonem, Arrianum, Porphyrium, Plinium qui omnes Herculis, Shivae, & Bacchi Dionyfii feu folis, qui idem cum Shiva eft, cultum Brahmanibus adfcribunt; et ut fupra vidimus, ad remotiffimam antiquitatem in Indiis reiiciunt. Plinius *lib.6.cap.*17. ait: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indorum) *centum quinquaginta tres*, *annis* VI M CCCC II, *adiiciunt & menfes tres*. Vide etiam Strabonem et Arrianum. Ex his iifdem fcriptoribus inter fe collatis et teftimoniis eorum rite expenfis certo conftabit: fectas illas philofophicas duas, de quibus nos fupra egimus, iam ante Chriftum natum in tota India certiffime obtinuiffe, et de his etiam feu de cultu Shivae & Vishnu dei omnes agunt Indici libri, Amarafinha, Sambhavam, Yudhishtira, Bhágavadam, qui quia cum praedictis Graecis fcriptoribus, ac cum monumentis fupra allatis omnino conveniunt, fimul evidenter probant hoc, quod afferuimus, et fimul fuam ipforum antiquitatem luculenter demonftrant.

ഗണപതി GAENAVADI

vel ഗണേശഃ GAENESHA

TAB. XXII.

Deo Gaenavadi vel Ganèsha haec epitheta attribuuntur in vocabulario Amarasinha: വിനായകഃ vináyagá *magnus dominus*, ഗണപതി gaenavadi *coetus*, *congregationis*, *numerorum*, *computi dominus*. ഗണേശഃ ganésha, *idem*. Hoc vocabulo plerumque utuntur Indi septentrionales, nempe Maráttae, Bengalini, Gangaridae, Vanárenses, Nepalenses. Vocabulum *Gaenavadi* familiare est Malabarensibus, *Vináyaga* Tamulicis. Vide ea quae nos de hoc deastro tradidimus in grammatica Samscrdamica *pag.* 35., *&* 36. Ex quibus argues vocabulum *Gunnis*, quod Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 32. affert, ad hunc ipsum deum significandum, veram linguae Samscrdamicae corruptionem esse. Ita pariter corruptum est vocabulum *Gones*, quo utuntur Ceylanenses ad hunc deum denotandum, cui ipsi devotissimi sunt. Vide huius dei effigiem in aes incisam ex annulo regum insulae Ceylan *tab. undecima inter icones navigationis Spilbergi & Balbi*. Ibi deus iste Ganésha capite elephantino, pedibus caprinis, virilibus erectis, parte corporis superiore forma humana, manibus denique expansis repraesentatur. Non ita apud Indos, nam capite quidem elephantino est, sed plerumque gliri insidet. Circa illum Ceylanensem plurimi spectantur devoti in genua provoluti, qui eum adorant, vota, precesque offerunt, sed cumprimis coronam precatoriam rudráksham dictam persolvunt. Philosophos seu ascetas vel sacerdotes Tiruvamshas dictos, dei Ganésha cultores & sacrificulos, monachos esse putavit Spilbergius, qui tamen a Talapoinis Peguanis flavo panno amictis, aliisque Indicis Samanaeis nihilo differunt. Aliud Ganeshae dei epithetum est വിഘ്നരാജഃ vighnarágia seu *rex impedimentorum*, quia ipse impedimenta

menta tollit & quaſi ianua eſt, per quam ad omnia negotia intrare oportet (1). Unde ſatis apte argumentatus eſt Macrobius, dum deum Ianum a ianua dicendum eſſe exiſtimavit: *Apud nos Ianum omnibus praeeſſe ianuis nomen oſtendit: quod eſt ſimile Θυραῖω. Nam & cum clavi ac virga figuratur: quaſi omnium & portarum cuſtos, & rector viarum*. Et infra: *Ianum ideo geminum (demonſtrari volunt) quaſi utriuſque ianuae caeleſtis potentem: qui ſol exoriens aperiat diem, occidens claudat, invocarique primum, cum alicui deo res divina celebratur, ut per eum pateat ad illum deum, cui immolatur, acceſſus, quaſi preces ſupplicum per portas ſuas ad deos ipſe tranſmittat, inde & ſimulacrum eius plerumque fingitur manu dextra trecentorum, & ſiniſtra ſexaginta & quinque numerum tenens, ad demonſtrandam anni dimenſionem quae praecipua eſt ſolis poteſtas*. Macrob. *lib.* 1. *Saturn. cap.* 9. Inde certe evenit, quod etiam apud Indos ante quodvis negotium pertractandum hic deus invocetur; quin nullum etiam palmae folium ſeu ola ſtilo ferreo aut etiam in charta exarare quis incipiat, quin ſignum hoc , vel , vel , vel , vel aut aliud ſimile, quod proboſcidem elephantini deaſtri huius ſignificat, primo appingat. Ultra viginti gentilicias epiſtolas hoc ſigno inſignitas & inter eas etiam regis Travancoridis reſcripta exhibere poſſum, quae hoc ſignum proboſcidis dei Ganésha, qui elephantis caput habet, praeſeferunt. Ita pariter omnes Indi eruditi hunc deum in primo ſuae orationis aut ſcriptionis limite ſalutant. ഗണപതയെനമഃ gaenavadayè nama, *adoratio deo Gaenavadi*, vel ശ്രീഗണപതയെനമഃ shri Gaenavadaye namá, *beato Gaenavadi adoratio*. Hic idem deus vocatur *Guru* ſeu magiſter, quia ad negotia pertractanda viam ſternit, & ignaros inſtruit, unde alia exſurgit non ſolum apud Indos, ſed etiam apud Tibetanos oratio: ༄།།ནམོ་གུ་རུ། ༔ namo kuru, *adoratio magiſtro*, quae qui-

(1) Duae apud me effigies huius dei Gannesha exſtant, ab Indo quodam caeruleo colore pictae, & in ambabus huic deo in una manu claves Malabaricae ad reſerandas portas appictae cernuntur.

quidem a Tibetanis corrupta, ſi primigeniae Samſcrdamicae linguae ac Brahmanicae ſinceritati originique reſtituatur, apud Indos ita ſonat & ſcribitur: നമഗുരു nama guru, *adoratio magiſtro*, vel സൽഗുരുവെനമഃ ſal guruve namá, *vero magiſtro adoratio*. Ex quibus ſane recte argues, non Indos a Tibetanis, quod ſomniavit Bailly & de Paw, ſed Tibetanos ab Indis praecipua religionis capita, & liturgicas orationes accepiſſe. Vide de his noſtram diſſertationem in linguam Samſcrdamicam *pag.* 47. 34.33. *&* 36. Ita quoque vocabulum ഗണം gaenam in lingua ſacra Samſcrdamica computum, numeros, ſeu plurium rerum congeriem ſignificat, ac proinde Gaenavadi eſt dominus numerorum, computi, congregationis, cuiuſvis ſocietatis aut coetus ad negotia pertractanda collecti, vel de re aliqua deliberantis. En ergo Macrobii mythicam opinionem ex ipſo hoc Indico vocabulo illnſtratam. Ille idem Ianus antiquiſſimum Romanorum numen, etiam apud Indos adoratur, ac fortaſſis ex Brahmanica mythologia in Graeciam & inde in Latium penetravit, quia & Ianum & Saturnum alienigenas fuiſſe, idem oſtendit Macrobius.

> *Dic mihi nunc quaeſo, dic antiquiſſime Divum*,.
> *Reſpondes hic Iane pater? magna ocia caelo* &c. Iuv. Sat. 6.

Nec obſtat quod Ianus iſte apud Indos capite elephantino exhibeatur. Vide heic figuram eius ex ligneo ſimulacro ex Indiis in muſeum Borgianum Velitris illato, deſumptam & adumbratam. Etenim elephantem ſapientiae & prudentiae ſymbolum eſſe, quis eſt qui neſciat? Atque ideo ſane Indi proboſcidem huius elephantis ubique pingunt, ut innuant ſcriptionem, numeros, rationes, computum, negotia, opiniones ac deliberationes hominum in congreſſibus ſumma ſapientia, maturo iudicio, ac prudentia pertractandas & ſtatuendas eſſe. Quare dum reges de aliquo regni negotio deliberant, dum parentes filiae ſponſum deligunt, dum diſcipuli magiſtri ſcholam ingrediuntur, dum denique de quocumque arduo negotio ſententia eſt ferenda, huic deo

deo ſacrificium offerri ſolet, & fructus quidem, nux coco, & oryza. Proboſcis etiam vires ac fortitudinem ſatis apte ſignificare poteſt, quia nempe deus hic obſtacula tollit, atque ardua, aſpera & indirecta in plana & pervia redigit. Huius ſimulacrum pleraeque Indicae mulieres in maritali teſſera *tály* dicta ex collo ſuſpenſum gerunt, quia etiam matrimonii praeſes eſt, eique uxor, ut marito ſuo, fidelitatem ſervare debet. Deus hic communi & vulgari nomine *Pullear* vocari ſolet. En itaque Indicam mythologiam optimae doctrinae morali, & fortaſſis etiam meliori quam noſtrae phyſicae coniunctam! Aliud huius dei epithetum eſt: ഗണാധിപൻ gaenádhiba *rex numerorum*, *computi*, *coetus*. ദ്വൈമാതുരൻ dvaymádura *duas matres habens*, harum duarum matrum una eſt Párvadi ſeu luna, altera vero Anga uxor regis Daſaprayávadi formoſiſſima femina, cuius amore Párvadi capta fuerat, atque eam ſibi uxorem deſponderat. Unde haec fabula iterum ad aſtronomiam ac lunae effectus referenda eſt (1).

(1) Originem huius dei ſcriptores Indici, ac ex iis R. P. Norbertus, Brito, & Ildephonſus ita narrant. Párvadi (luna) renaſci volens ut renaſci ſolet ſaepenumero unacum Shiva marito ſuo ſole, ventrem ſubintravit reginae uxoris Dáſaprayávadi (ſtellae nempe alicuius). Dum itaque pulchritudine illius capta tota amore illius exardet, in ſtagno quodam ſe lavat, & dum ſudorem pectoris ſui manu abſtergit, ex hoc ipſo ſudore ſub manu illius filius enaſcitur, quam ipſa Vináyaga, hoc eſt dominum vel principem appellat. Shiva ſeu ſol, qui tunc aberat, domum redux filium recens natum videns, & uxoris ſcelus ſuſpicatus in furorem agitur, ſed dum de mirabili filii origine a Parvadi edoctus fuiſſet, paulliſper ira deſerbult. Interim rex Daſaprayávadi convivium diis apparat, ſed Shivam ſeu ſolem invitare obliviſcitur. Hic ergo iterum excandeſcens, menſae epulantium deorum inſilit, capillitio gedá dicto terram percutit, gigantem excitat, qui deorum ſcelus ulciſcitur, menſae aſſidentes deos verberat, atque in furore ſuo ipſi Shivae dentes excutit, lunam proſtrat & pedibus calcat. Inde Brahmanes lunae maculas deducunt, & quia origo dei Ganèsha antiquiſſima eſt, harum etiam macularum obſervatio apud Brahmanes antiquiſſima eſt. Deinde ideo ſoli oryzam, lac, butyrum, fructus teneros & maturos libant, quod eum dentibus carere ſciant. Gigas illae Peruttùren id eſt *fortis*, poſtquam regem Daſaprayávadi occidiſſet, & deos verberaſſet, filio Párvadi Ganeshae caput abſcidit, quem cum emortuum vidiſſet Párvadi, dolens Shivam vehementer rogat, ut filio vitam reſtituat. Hic uxoris precibus victus, elephanto caput abſcindit, & filii corporis trunco apponit, compingit, vitam reſtituit, unde hoc monſtrum elephantini capitis proceſſit. Mirum certe quod acutiſſimi obſervatores noſtri viatores Galli & Angli, qui inflata ſua mente omnia ſe noſſe & obſervaſſe praedicant, non animadverterint, hanc & pleraſque Indicas fabulas ad aſtronomiam referri. Sed centones lucido involucro ipſi obvolvere amant, eoſque toti Europae venditare.

Angana significat mulierem formosam, *angáram* ignis aestum, *angul* corporeum, *anguli* digitum, *angulíam* annulum. Ianus gemino vultu apud Romanos fingebatur, fortassis ideo, quia duas matres habet. Alia eius simulacra quadrifrontem exhibebant, de qua re vide Macrobium *cap. supracitato*. ഏകദന്തഃ egadaenda *unum dentem habens*, nempe eburneum, quia alium rixando vel pugnando cum fratre perdidit. ഹേരംബ heramba *vastum corpus habens*. ലംബോദരഃ lambòdara *magnum ventrem habens*: ഗജാനനഃ gaegiánana *vultum elephantis habens*. Hic vultus elephantinus quatuor illas facies Iani Romani supplet, quia ut hae, ita ille nihil nisi sapientiam, prudentiam, & circumspectionem huius dei denotant. Unde aliquae aliae explicationes attributorum Iani Romani a Macrobio adductae arbitrariae esse videntur. Deus Ganésha glire vehitur. In hoc vehiculum, & dei huius sapientiae ac eruditorum patroni symbolum clarissimus vir Georgius Zoega me etiam praesente satis acute observavit, glirem vel murem ideo fortassis huic deo ab Indis pro vehiculo affictum fuisse, & a deo isto devictum ac prostratum repraesentari, quia glires & mures libros, & scripta sive chartacea, sive corticea ex foliis palmarum confecta corrodunt. Verum ut iam supra animadvertimus in delubro insulae Elephantae, deus Ganésha giganti aut titani *Kaymughásura* insidens repraesentatur, atque stilum ferreum scriptionis symbolum manu dextera tenet. Ad quod simulacrum observare necesse est, vocabulum kay *manum*, mugha vel mugham *vultum*, ásura, *titanem* lingua Indicà vocari. Indicat ergo, quod deus hic titane, qui manibus vultum suum quasi celat, vehatur. Et hoc revera modo deus iste in illo antiquissimo delubro titani insidens exhibetur, quod tamen totum invertit, intricat, falsis explicationibus, ac vanis commentis obtegit d'Hancarville. Cum hoc titane deus Ganésha singulare certamen inierat, qui titan cum a deo vinceretur, in glirem se transformaverat atque dei pedem momorderat. Verum deus sapientiae Ganésha glirem hunc *Pirusáll* dictum prostravit, perdomuit,

muit, atque ſuis pedibus ſubiecit. Manu una ſtilum, vel calamum, altera vas atramenti, vel folium palmae aut librum hic deus gerit. Idem fati, bonae & malae ſortis deus eſſe creditur, cuius fidei & ſuperſtitionis ratio iam ex dictis patet. Is idem caelebs & caſtus eſt, atque uxoribus praecipue in exemplum proponitur. Inde etiam evenit, quod Indi eum ശുദ്ധ shudha ſeu *purum*, *ſanctum*, *& immaculatum* eſſe dicant, unde celebris exſurgit illa oratio, quae ad hunc & non alium deum refertur:

नामःसिद्धं namá ſciddan *adoratio ſancto*. Orationem hanc Indoſtanam minus recte explicat R.P. Beligatius dicens: *in nomine ſancti*, nam aliud eſt നാമം námam *nomen*, *vocabulum*, *dictio*, aliud eſt നമഃ *namá* cum ultima vocali longa vel aſpirata, quod *adorationem* denotat. Vide dictionarium R. P. Hauxleden. നമഃ ശുദ്ധഃ namá shudha *adoratio ſancto*, oratio eſt Indorum auſtralium ad eumdem deum immaculatum Ganésha directa. De utraque vide Alphab. Indoſtanum *pag.*7. & grammaticam noſtram Samſcrdamicam. In aliquibus ſtatuis aut iconibus hic deus quatuor manibus, ſtola ex collo pendente, capillamento inſigni, ſerpente cinctus, lunam denique bicornem in capite gerens exhibetur. In medio frontis divini nominis ſignum, id eſt vel ſolis, vel ignis, vel lingami ſymbolum & nota *kuri* dicta depicta promicat. Hunc deaſtrum Calcuttenſes Angli Iano comparant, ſed adeo obſcure & titubanter, ut timuiſſe videantur. Originem ſeu nativitatem illius prolixe ut ſolet ac ſtilo barbaro deſcribit R. P. Ildephonſus, R.P. Norbertus, & Sonnerat *tom.* 1. *pag.*323., quos tu vide. Sed cumprimis confer de diis iſtis antiquis librum qui inſcribitur: *Seconda noviſſima edizione delle immagini de gli dei delli antichi di Vincenzo Cartari Reggiano, cavate da marmi, bronzi, medaglie, gioie & altre memorie antiche con eſquiſito ſtudio e particolare diligenza da Lorenzo Pignoria Padovano. In Padova* 1626. In hoc libro plerique antiqui deaſtri ex ipſa veterum ſcriptorum

 opi-

opinione & ſententia ad aſtronomiam,gubernationem mundi,ad varias actiones ſolis ceterorumque planetarum in terreſtria, denique ad res naturales & phyſicas referuntur, uti referri videmus pleroſque Indicos deos. Adde quod pleroſque non tantum Romanos, ſed etiam Aegyptios, Aſſyrios, Scythicos, & nonnullos Indicos deos in tabulis exhibeat ſpectandos, ac proinde argumentum noſtrum mirifice illuſtret. Vide in eo *pag.33.* figuram & deſcriptionem Iani, *pag.465.* imaginem Mitrae anno *1606.* Romae in foro Capitolino marmori inſculptam, & a Laurentio Pignoria viſam, quae in tauro Mitriaco haec verba inſcripta ferebat: *Deo Sol invict . . . Mithre. Nama Sebeſio. Amycus. Seronenſis.* Hanc inſcriptionem nos paucis in grammatica illuſtravimus. Aliam huius Mitrae figuram vide *ad pag.57.* Imaginem Apollinis & terrae, ſeu ſimulacrum Aſſyrium vetuſtiſſimum ſolis Adad, a qua dictione non longe diſtat vocabulum *Aditya* vel *Adidya* Samſcrdamicum, vide *pag.63.*Deinde *pag.65.* figuram Aáad ſeu ſolis & lunae vel etiam terrae leoni inſidentis, quae ſimulacra in ſua forma paullıſper diſcrepant a Brahmanicis ſimulacris, in re tamen eadem ſunt, nam & hi, ut iam obſervavimus, in monte Meru ſolis habitaculo triangulum conſtituunt, & Bhavani deam, id eſt lunam vel virtutem genitricem ac Shiva deum ſeu ſolem ibidem ſimul ſtatuunt, atque inde maximam mythologiae partem per infinitas fabulas deducunt. Triangulum ſeu pentagonum,prout rex Travancoridis illud in ſuis inſignibus geſtat,ex antiquo annulo vide *pag 75.*, totam de Cybele ſeu de dea Lekshmi naturalem oeconomiam *pag.173. & ſeq.*, denique varias figuras & operationes Mercurii ſeu Budhae *pag.261.*, ac praeſertim *pag.269. & 271.*, ubi Mercurius, Budha, vel Herma (Dhaerma) etiam cum virilibus expoſitis & ſolo capite inſignitus miro plane modo repraeſentatur, & noſtrum argumentum de Budha ſeu Dherma manifeſte evincit.

യമഃ

Y A M A

T AB. XXIII.

Deum Yamá poenae & praemii inſtitutorem, bonorum malorumque operum iudicem, criminum vindicem, primum Shivae dei miniſtrum eſſe, nos ſupra aſſeruimus. Is in vocabulario Brahmanico his epithetis diſtinguitur: ധൎമ്മരാജഃ dharmarágia *virtutis, boni operis rex, miniſter, iudex*, പിതൃപതി pidrubadi *defunctorum dominus, parentum, qui corpus exſuerant, dominus vel praeſes*, സമവൎത്തി ſamavarti *aequalitatem, proportionem ſtatuens*, id eſt *inter bona & mala opera diiudicans, ea ſibi invicem conferendo ſententiam ferens, item unicuique ſuum tribuens*. കൃതാന്തഃ krdánda *humanae vitae ſcriptor*, item *actionum humanarum finis*. ശമന shamuna *ſtyx*, യമുനാഭ്രാത yamunabhráda *ſtygis frater*, ശ്രാദ്ധദേവ shrádadéva *deus plorare faciens*. Famuli eius ſunt രാക്ഷസഃ rákshaſa, കിന്നരഃ kinnara, ഭൂതഃ bhúda, id eſt varii daemones & larvae. Exſtat in muſeo Borgiano Velitris, ut iam ſupra innuimus, tranſmigrationum humanarum cyclus, ſeu potius tabula picta, quae huius dei tribunal exhibet, falſo Tibetanis Lahis adſcripta. Quamvis enim ea fuerit Lhaprangae a Tibetano pictore *Ion-de la-bu-ri* coloribus adumbrata, & ex doctrina Laharum diſtributa, attamen evidenter demonſtrat, cyclum illum Brahmanicum & Indicum partum eſſe, ac proinde Lahas Tibetanos, cultum religioſum a Brahmanibus accepiſſe, numina denique ipſa ex India in Tibetum perlata fuiſſe. Vide in Alph.Tibet. *ad pag* 487. *tab.*2. *ſub littera L*. Ibi deus Yama a Tibetanis Scinceciokjel dictus, qui a deo Cenreſi ſeu Shiva ſupremo domino & dei Yáma praefecto diſtinctus eſt, furcam dextera ma-

nu gestans fingitur, quam elevatam ac ad percutiendum promptam tenet. Manu finistra speculum gerit, in quo bona & mala hominum opera intuetur, eaque examinat, ut iustum iudicium ferat. Obeso corpore & tumido ventre, capillis arrectis, trucibus oculis, vultu severo & sedens fingitur, ut Shiva deus, cuius ille minister est. Infra ad latus genium alium assidentem habet, qui lance Indica, ex cuius una parte anima insidet, ex alia vero pondus proportionis more hodiedum in India pondera examinari solito, ex dimensionis trutina pendet, bona malaque animae opera examinat, ut eam vel in inferno diutius reclusam contineat torquendam, aut elutis peccatorum sordibus puram Yamae deo praesto sistat liberandam. Ad latus aliud sub figura Yamae adsunt alii genii, qui albis nigrisque calculis, sub qua nempe forma hodiedum Indi arithmeticae operationes perficiunt, bona animarum malaque opera dinumerant, ut iis expensis & collectis de animae statu, de meritis aut demeritis Yama deum certiorem reddant. Inferius animae in ahenum detrusae torquentur, verubus assantur, sartagine friguntur, trullis & furcis confodiuntur. In circulo medio sub litteris M. N. O. praemium vel poena eorum exhibetur, qui Vishnu deum singulari devotione in hac vita coluerunt; nam ibi deaster iste per porcum, in quem incarnatus est, per avem Garudha, qua vehitur, & per serpentem Caliga, quem interfecit, aut serpentem Sessen vel Vásughi dictum, super quo requiescit, adumbratur, quae certa dei Vishnu symbola sunt. In semicyclo nigro mali perversique funibus ad infernum trahuntur, in semicyclo albo devoti ac ab omni peccati labe immunes Shivae & Vishnu dei caelestis beatitudinis dulcedine perfruuntur. Totum denique cyclum horridus, trioculus, defunctórum supremus iudex, qui ideo mortuorum calvarias in suo capite gestare fingitur, potentissimus Indiae & Tibeti deus Shiva, quem Tibetani Pra-srinpo vocant, amplectitur, atque mortalium vicem ea tabula conspiciendam exhibet, quae post mortem subeunda erit, dum omnia in propatulo examinanda,& pro meritis aut demeritis praemio aut poena afficienda erunt. Hic iam ex ossibus Paulli Iablonskii aut Contingii aliquis exsurgat gerro, nugigerulus, aut morio, & Indicas, Tibetanas

nas, ac reliquas Asiae gentes spinosismi, materialismi, aut atheismi accuset. Succenseant mihi pariter mythici nostri, quod in plerisque antiquis urnis Shivam seu Bacchum, id est solem, ideo caelatum exhiberi dixerim, quia ut vitae, ita & mortis dominus est, generator denique & destructor. Profecto & hos & illos ego ad museum Borgianum mittam, atque ut positis suis praeiudiciis monumenta Asiatica inspiciant, examinent, & ex iis gentes illas, meque ipsum diiudicent, ego iterum iterumque rogabo. Ne vero Tibetanos transmigrationum illarum cyclum, aut potius illam iudicii tabulam ex schola Brahmanica accepisse, gratis asseruisse videamur, cordatus lector inspiciat duodecim illa symbola quae in circulo maximo exteriori inscripta exhibentur

Primo མ་རིག་པ་ *marìkpà*, intellectu carens: *baiulus*. Hoc symbolum & illius vocabulum *marikpa* aperte ex Indica voce affertur, & per Tibetanam vulgarem linguam corruptum fuit: മറക്കുന്നു marekunu *oblivisci*, മറതി maradi *oblivio*, മറവി marevi *oblivio*, item മറക്കുന്നു marrakunu *se se cooperire*, *capiti imponere*. Non denotat ergo ibi vox illa Tibetana *marìkpa* intellectu carentem, sed *obliviosum*, quod innuit symbolum illud; quae enim poena vel transmigratio animae in eum cadere potest, qui intellectu caret? Ita in symbolo secundo, *dusce* aperte vocabulum Samscrdamicum ദുഷ്ടം dushdam *malitiam*, *malum desiderium*, *improbitatem* significat, unde illud Tibetanum corruptum fuit. Inde derivatur ദുഷ്ടൻ dushden *malitiosus*, *improbus*, ദുഷ്ടാശ dushdásha *improbum desiderium*, *dushkrdam* peccatum &c. quorum quidem vocabulorum radicem & fontem Tibetani nequaquam in sua lingua vulgari demonstrare possunt, aut ex illo uno plura derivata deducere. Symbolo septimo inscribunt *rek-pà* loco രതി redi *copula*, quam illud symbolum repraesentat; & symbolo decimo *Len-ba* loco *lobba* cupiditas, avaritia, auferendi desiderium; denique symbolo XII. *ke-sci* loco

kesha-

കേശവൻ keshaven vel *keshava* senex; quae omnia una cum cyclo illo a Brahmanibus mutuati fuerunt Tibetani, quemadmodum & illorum liturgicas preces in Tibetum penetrasse, hodieque in usu esse, nos in grammatica Samscrdamica locupletissimo argumentorum genere ostendimus. Shiva deus Tibetanis in hoc cyclo est Prasrinpo, id est Parashrirama seu Bacchus iunior vel diurnus, quem ipsi cum Cenresi suo confundunt, cum tamen Brahmanes in vocabulario suo eos distinguant & Yamá deum inferni, mortis & poenarum ministrum totum suum commentum esse evidenter demonstrent (1).

ഇന്ദ്ര

I N D R A

TAB. XXIV.

Deus Indra per haec epitheta describitur in vocabulario Amarasinha: മരുത്വാൻ marutván *aereus*, മരുൽ marul *ventus*, *aer* unde marutvan derivatum est. Inde argues Indra deum ventum seu aerem esse, Iovem nempe Latinum aut Graecum. മേഘവാൻ mêghaván *nubium incola*. മേഘവാഹനഃ mêghaváhana *nubes vehens*. ജിഷ്ണുഃ gishnu *victor*. പാകശാസനഃ págashásana *temperator*, *temperiem & maturitatem praecipiens*, *de temperie providens*, *calorem aestumque temperans*. ലേഖർഷഭഃ légrshabha *hiemem*, *tempus pluviale praescribens*. പുരുഹൂതഃ puruhrda *virilis animi*, *strenuus*, *fortis*. ശുനാസീരഃ shunásira

(1) R. P. Constantinus ab Asculo *ad fig.* 40. *Yáma* dei vocabulum corrupte scribit *Zama*, & subiungit: *Ogni anima alla morte deve comparire alla presenza di questo idolo per essere severamente giudicata*. Et ad fig. 37. quae est Párvadi vel *Mahéshvari* subiicit: *questa dea è venerata ancora in Tibet*. Ergo Tibetani Shivam seu solem, & Párvadi seu lunam adorant, eisque litant.

náſira *naſutus*, nempe ob maledictum, quo magnus ei naſus obtigit, id quod allegorice intelligendum eſt; ideo enim magni naſi vir eſſe fingitur, quia naſo opus eſt ad aerem reſpirandum. സഹസ്രാക്ഷ sahasráksha *mille oculos habens*, aere nempe lucido opus eſt ad omnia obiecta videnda & diſtinguenda. ദിവസ്പതി divaſpadi *ſemideorum dominus*. ഇന്ദ്ര indra *ſenſus afficiens*, quia aer ſenſus afficit. En itaque iterum aliud Indicum philoſophicum numen, quod evidenter demonſtrat pleroſque Indicos deos ad aſtronomiam & phyſicam naturam referendos eſſe. Arma ſeu attributa dei Indra ſunt: വജ്രം *vagiram* vel *kuliſham*, id eſt fulmen, quia fulmen ope aeris componitur & vehitur. വിമാനം vimánam *currus*, qui etiam വ്യോമയാനം vyòmayánam, id eſt firmamenti vehiculum, dicitur. Uxor dei Indra vocatur ഇന്ദ്രാണി Indráni, auriga illius സാരഥി sárathi &c. (1).

Ipſi lectori permoleſtum accideret, ſi omnes fabulas ad huius dei attributa ſpectantes, & in tota India vulgatiſſimas, heic referre vellem. സ്വർഗ്ഗരാജ ſorggarágia id eſt *firmamenti rex* dicitur, atque multos miniſtros & famulas nymphas സ്വർഗ്ഗസ്ത്രീകൾ ſorggaſtriguel, vel അപ്സരസ്ത്രീകൾ abſaraſtriguel dictas habet, quae ipſi ancillantur. Omnibus ſemidiis ſeu geniis minoribus bonis, qui minora ſidera vehunt, eaque informant & animant, praeeſt. Iura eorum examinat, lites dirimit, malos fulmine percutit, deos qui peccant e firmamento detrudit, & ad informanda humana, aliorumque animalium corpora mittit, cogitque. Bonis potum immortalitatis, ſeu caeleſte nectar അമൃതം *amrdam* dictum diſpenſat, aerem & nubes regit, in ſublunaria influit, terram caeleſti *gange*, id eſt caeleſti rore reficit, ab ea ignem urentem & exſiccantem arcet, atque propulſat. Ut Iupiter

(1) Huius dei icon ex originali Indica pictura deſumpta exſtat inter picturas muſei Borgiani Velitris, ex quo eam in hac tabula exhibemus.

ter Graecus, ita hic petulans & lascivulus est. Notissima in tota India de eo fertur fabula, quae eum narrat sub forma galli, muni seu hesychastae Gaudama (planetae cuiusdam) uxorem nomine Ahalya violasse, dum maritus eius Gaudama in fluvio Gange matutinis precibus ac lavando corpori ante auroram operam daret. Quare adulterio corperto, a Gaudama maledictus, mille pudenda in toto corpore dispersa receperat, quae tamen ad repetitas easque ardentes preces ipsius postea in mille oculos, quos nunc gerit, transformata fuerunt. Hunc deastrum Calcuttenses Angli tab. una exhibent *ad pag.*241., sed more suo ex imperitia Samscrdamicae linguae rem satis intricant ex eo, quod plus ex Graecorum mythologia & sententia Indica numina describere adlaborent, quam ex ipsis Brahmanicis fontibus ac libris, quos non satis se intellexisse, fateantur est necesse. In illa tabula deus Indra lotum in manibus gestans repraesentatur, quia aether vel aer etiam ad productionem rerum non exiguum adminiculum est.

Duo itaque in philosophia Brahmanica caeli statuuntur. In caelo superiori praeest sol maximum Indicum numen, rex caeli cum suis consiliariis & contemplatoribus planetis & cum sua uxore luna. Planetae illi muni seu silentiarii sunt, qui soli obsequuntur, & hi planetae sibi subiectos alios discipulos habent, quos illuminant, illustrant, regunt & gubernant. En quid de his praefert auctor operis inscripti: *Immagini de i dei degli antichi* pag. 2. & 3: *Herodoto scrive, che quelli di Egitto nominarono dodici dei solamente da principio; e parvero imitargli i Pitagorici, perchè si legge, che i Greci tolsero queste cose, e le altre scienze ancora dallo Egitto, ove erano le tanto celebrate colonne di Mercurio, tutte piene di profonda dottrina, e massimamente delle cose del cielo . . . dicevano dunque i Pitagorici, che come sono nella prima sfera dodici figure di animali, che sono i dodici segni del zodiaco, così vi sono altre tante anime, avendo ciascheduno la sua, che danno loro vita e movimento, e sono questi i dodici dei: Giove &c. dalli quali volevano, che venisse il governo delle cose di qua giù* (1). *Questi*

(1) Vide librum inscriptum: *Reflexions critiques sur les histoires des anciens peuples*. tom.1. cap.3. pag.234. a Paris 1735. *Division des differentes Divi-*

Questi medesimi dei furono posti eziandio da' Romani partiti in sei maschi, e sei femmine detti consenti, perchè erano consiglieri del senato celeste, e nulla si delibera senza loro, come si vede appresso di Homero e degli altri poeti . . . e Seneca, ove disputa della natura del fulmine dice, che ve n' è alcuno, qual Giove gittava sopra de' mortali di sua testa e senza il consiglio degli altri dei. Unde etiam Plato solem & lunam magnos deos appellat (1) & terram primam ac antiquissimam deorum omnium (2). Et poeta Maennander astra & elementa ex Epicharmi sententia deos fuisse creditum inquit his verbis:

Aquam, deum, terramque, solem, sidera,
Ventosque, lunam, ignemque Epicharmus asserit.
Et Orpheus: *Aether, sol, lumen purum, idem sidera, luna.*

Quare quamvis apud veteres Persas (3) atque etiam Indos sabaismus seu religio in solem & planetas cumprimis obtineret, attamen etiam cultores idolorum fuerant, & quatuor elementa velut rerum principia venerabantur. Id quod de Indis nos hactenus ex pluribus monumentis vidimus.

In secundo inferiori caelo seu firmamento rex deorum statuitur deus Indra, qui minorum deorum *Dévaguel* dictorum curam gerit. Horum numerus apud Indos ad tercenta triginta

 duo

Divinités du paganisme. Stephanus Fourmont vir divinis & humanis litteris politissimus libri auctor multa veteris mythologiae capita scite & litterate perscripsit, sed quia fabulae heroes fere omnes personis in S. Scriptura expressis ex aequo convenire commentus est, & innumera, sed falsa oracula ad id evincendum collegit, in tantis erroribus vix ullum veritati locum reliquit. Non sufficit itaque linguas orientales callere, sed gentes illae ipsaemet sunt inspiciendae, mores, festa, consuetudines, instituriones & libri gentis diligentius sunt examinandi, ut aliquid certum & ab errore immune de iis statui possit.

(1) Plato *de legibus dialogo* 7.

(2) Plato in Timaeo: *Terram altricem nostram circa polum alligatam diei noctisque effectricem, & custodem esse voluit, nec non primam antiquissimamque deorum omnium, qui intra caelum sunt geniti.*

(3) *Veterum Persarum & Parthorum & Medorum religionis historia*, auctore Thoma Hyde. *Editio secunda. Oxonii* 1760. *pag.* 3. 4. 5. 13. Vide etiam *ad pag.* 111. tabulas Mitrae seu solis, ubi more Indico sol canicula, serpente vitae symbolo, calvaria, aliisque vitae & mortis indiciis insignitus, seu ut generans simul & destructor repraesentatur, eo fere modo, quo eum exhibet tabula marmorea Burghesiana.

duo decies centena millia ascendere dicitur, qui tamen dii nec impeccabiles sunt, nec immortales; nam ex caelo illo ab Indra detrudi possunt, & in terram relegari ad informanda hominum, aliorumque animalium corpora pro rei necessitate, habita semper mortis & nativitatis ratione & proportione. Nomina & classes varias horum semideorum in fronte libri Amarasinha *Sect. sorggavarggam* descripta reperies. Praecipui genii ad utrumque caelum pertinentes, prout eos vetus quoddam manuscriptum recenset, sunt isti: I. Genio, qui est Aaditya seu sol, Karta seu dominus onus imposuit regendi solis. II. Genio, quem Indi vocant Nishagara seu lunam illuminatricem noctis, praecepit, ut illuminet & regat noctem. III. Ei, qui est Brahma, commisit creationem & formationem corporum. IV. Qui est Vishnu conservationem mundi. V. Qui est Shiva, destructionem, mortem, iudicia, corruptionem & regenerationem. VI. Qui est Indra, firmamenti curam, id est siccitatem aut pluviam, calorem aut frigus pro rei & temporis necessitate. VII Qui est Aghni, ignis cura commissa, & hic ex vi muneris sui per fumum ad deos perferre debet ea omnia, quae per sacrificium homam iis offeruntur. Hic deus a Shiva seu sole et elementari igne distinguitur, et secundae classis diis accensetur. VIII. Qui est Yama, commendata cura virtutum et vitiorum, poenae & praemii, unde Shivae dei minister est, et praeses mortis ac inferni. Yáma, ut virtutis deus seu remunerator vocatur Dhermadéva, atque bovi insidens fingitur, ut Bacchi, Shivae, seu solis assecla esse cognoscatur, alias dum castigat in inferno furca vel tridente instructus repraesentatur. Unde furca vel tridens non semper est Neptuni vel Bacchi symbolum vel attributum, quod nostri mythici incautis et rerum ignaris suadere volunt. IX. Qui est Varuna, aquarum, maris, stagnorum, fluminum cura commissa fuit. X. Váyu seu Marul deo, qui est proprie ventus, et deo Indra subditus, hoc oneris impositum, ut in omnibus corporibus resideat, ea animet, et conservet, quousque a Shiva deo ad examen et tribunal ultimi iudicii in ea ferendi non evocentur. XI. Qui est Vishva, et Karma, artium mechanicarum cura commissa, atque ipsi praesident aedificiis omnibus et civitatibus, quas omnes olim una nocte ope horum

horum deorum exſtructas fuiſſe Indi fabulantur. XII. Ashvini et Kumàren fratres medici medendis morbis conſtituti fuerunt. Accedunt his multi muſici, nymphae, daemones etc. En ergo totam Indorum politicam ſcientiam a geniis et aſtris deductam! En totius Indicae philoſophiae ſynopſim! Adde his ſingulis ſuas uxores, atque mythologiam Indicam videbis quaſi abſolutam.

കാമദെവൻ

KAMADEVA SEU CUPIDO

TAB. XXV.

Nihil lepidius, nihil ingenioſius deſcriptione Kàmadéva dei ſeu Cupidinis, quae affertur in vocabulario Amaraſinha *ſect. I. Sorggavarggam*. മദനൻ madana, *petulans*, *ebrius*, *iocator*, *laſcivulus*, *luxurians*. മന്മഥൻ mannmatha, *cor*, *mentem*, *voluntatem inebrians*. മാരൻ mára, *occultus*, *inſidiator*, *velut fur occulte & declinando veniens*. പ്രദ്യുമ്നൻ pradyumna, *pertinax*, *obſtinatus*, *ſtrenuus*. ദർപ്പകൻ darpaga, *praeſumptione plenus*, item *magnanimus*, item *oculos intentos habens*. അനംഗൻ ananga, *ſine membris corporeis*, *incorporeus*, *ſubtilis*, *levis*. കാമൻ káma *cupidus*, *deſiderans*, *cupido*, *unde* കാമിക്കുന്നു kámikunu *concupiſcere*, *deſiderare*, *ardere*. പഞ്ചശരൻ panciashara, *quinque floſculos pro arcu & ſagitta habens*, *floridulus*, *floreo arcu & ſagittis pugnans*. സ്മരൻ ſmará, *memor*, *menti inſidens*, *facilis recordari*. മനസിജൻ manaſigia, *ex corde*, *ex voluntate naſcens*, item *cordis & voluntatis victor*. കുസുമെഷു kuſuméshu, *floridus*, *inter flores*

se se oblectans. സൌഹൃദ്ദി *ex concordia reciproca*, *ex amicitia mutua*, *ex reciproca bona intelligentia nascens*, *item eam producens*. ആത്മഭൂ átmabhu, *animae exsistentia*, *vel in anima exsistens*. രതിപതി radivadi, *copulae dominus*, *praeses*. മകരധ്വജ magaraduagia, *ex signo* (zodiaci) *capricorno natus*. En itaque iterum unum Indicum deastrum ab astronomia deductum! Et satis quidem apte, nam capricornus animal natura sua lascivulum est ac petulans. ചിത്തം ciuda, *lusor*, *deceptor*, *fallendi peritus*. നവമാലിക navamáliga, *novem contignationes penetrans*, *in specula constitutus*, *loca ardua & difficillima accessu penetrans*, *vel se se in specula*, id est *in nona altissima contignatione constituens*, *ut facile videatur*, *animam etiam novem muris septam penetrans*. Ex his epithetis deus Cupido iam liquido dignoscitur, atque haec descriptio facile omnes sive Graecas, sive Latinas Cupidinis descriptiones elegantia & candore superat. Subinde sedens, alias stans fingitur arcum floridum in manibus praeseferens, sed oculos nequaquam obvolutos aut fascia tectos gerit, sed potius acuti visus esse dicitur, neque lumina obtegi patitur (1). Hunc illae mulieres cumprimis venerantur, quae bonos maritos aut amasios exoptant. Rex Travancoridis potentissimus princeps semel in anno more solito eidem sacrificat in templo *Susbindram* ad promontorium Comorinum sito, quod huic numini dicatum est. Id summopere mirandum, quod Indi hunc deum quidem colant, obscenas tamen imagines extra suae religionis mysteria, licentiora carmina, foedas cantilenas, ac libros lascivos reiiciant, & detestentur. Solis illis festis diebus, quibus sacra deae Káli vel Bhadrakáli dictae, quae Proserpina est, ex oculo Shivae dei seu solis in media fronte exsistente nata, & quae pestiferum virus in mortales immitit, peraguntur, obscenum carmen ad templa huius deae Bhagavadi, vulgo Pagode dictae, ab infimis tribu-

(1) Ectypon imaginis huius dei ab originali Indica pictura desumptum exstat, in museo Borgiano Velitris, ex quo figura huius dei in hac tabula exhibetur.

tribubus canitur. Extra hoc tempus, atque festum Shivarátri dictum, quo lingamici seu phallici cultus institutio recolitur, Indi sobrii semper, sermone casti, decori, moribus graves, pietate insignes in publico & privato comparent, atque genus omne iocandi illiberale, petulans, flagitiosum, obscenumque vitant. Kàli seu Bhadrakàli vel Bhagavadi dea virgo lunae pestiferae symbolum, quia in rerum generationem terrestrium influit, cantilenis istis obscenis oblectatur, & quia simul generationis & destructionis, vitae & mortis domina est, inde accidit, quod etiam eo tempore, quo variolarum morbum in populum immitit, quo ve populus pestem festis & sacrificiis huic deae oblatis propellere conatur, hic idem populus obscenas in honorem huius deae cantilenas decantet, quibus deam delectari sibi persuasum habet. Hoc certe prima fronte cuique videtur mirabile & valde ridiculum, quod tamen, si res mythologicae huius deae recte excutiantur, mirifice convenit cum proprietatibus lunae seu deae Kàli ab antiquis scriptoribus attributis. Vide simulacrum deae Hecate seu Proserpinae *ad pag.98.* in opere inscripto: *Imagini de i dei de gli antichi*, & Macrob. in *somnium Scipionis lib.1. cap.11.* ubi haec habet: *Atque ideo inter lunam terrasque locum mortis & inferorum vocari, ipsamque lunam vitae esse mortisque confinium: & animas inde in terram fluentes mori, inde ad supera meantes in vitam reverti. A luna enim deorsum natura incipit caducorum . . . Nec dubium est quin ipsa* (luna) *sit mortalium corporum & auctor & conditrix, adeo ut nulla corpora sub luminis eius accessu patiantur augmenta & hac decrescente minuantur*. Et Horatius *carm. lib.1. od. 28. vers.19:*

Mixta senum ac iuvenum densantur funera: nullum
Saeva caput Proserpina fugit.

Confer etiam de Proserpina & luna *lib.3. cap.16. & 17.* Natalis Comitis (1), qui tamen quia duos effectus sibi oppositos generatio-

(1) *Natalis Comitis mythologiae, sive explicationis fabularum libri decem, in quibus omnia prope naturalis & moralis philosophiae dogmata contenta fuisse demonstratur*. Coloniae 1610.

rationis & deſtructionis, vitae & mortis, benignitatis & peſtilentiae, in luna ex veterum ſententia non diſtinguit, in ſuo argumento pertractando non parum alucinatur.

Eadem omnino cauſſa ſubeſt obſcenarum confabulationum, quibus Indi indulgent nocte ശിവരാത്രി Shivarátri dicta, id eſt ea nocte, Shivae ſeu deo ſoli ſacra, qua inſtitutionem cultus lingamici ſeu phalli celebrant menſe martio, & qua etiam parvula phalli ſimulacra venumeunt iis, qui ipſis deſtituuntur, & ea ex collo aut brachio geſtare volunt. Populo ad Shivae ſeu ſolis vitae & mortis domini templum congregato, poſtquam ieiunio & lotione corporis ſe ſe expiavit, intempeſta nocte in cantus & ſatis obſcenas confabulationes tunc prorumpere placet, & his orgiis operam dare. Shivae dei phallo inſtructi ingens ſimulacrum de templo effertur, & perticae impoſitum hinc inde curſitando geſtatur. Populus circumſtat & petulantiores viri depoſito pudore obſcena carmina cantant (1). En unum ex illis: ശിവന്റെലിംഗംതെറിക്കുന്നുനല്ലപെണ്ണുങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടുവരികെടൊ Shivande lingam terrikunu nalla pennanguel undenguil ighnota variguedò *Shivae dei phallus ſaltat, ſi quae pulchrae ſunt mulieres, accedant.* Ubi obſervandum eſt, haec orgia noctu peragi, quod innuit phalli cultum noctu inſtitutum fuiſſe, atque adeo nocturno Baccho ſeu ſoli nocturno conſecratum eſſe, ita ut generatio rerum terreſtrium ex philoſophia Indica noctu praecipue fieri ſupponatur, & ſol nocturnus vitae & mortis dominus ſit, generans et deſtructor, & denique criminum vindex, cui ex hac cauſſa nocturnae larvae, daemones, aliique genii nocturni രാത്രിചര rátriciara ſeu nocturni ambu-

(1) In Muſeo Kircheriano multae exſtant figurae ithyphallicae in antiquis pictis tabulis, quae muſei illius parieti impactae & inſertae fuerunt. Adeſt praeterea tabula picta in eodem pariete deae Cereris feſtivam pompam ac liba repraeſentans, in qua ſtatua deae Cereris eodem plane modo ac ritu in pertica portatur, quo hodiedum Shivae dei, aliorumque Indicorum numinum ſimulacra in ſolemni pompa circumferri ſolent. Ibidem pariter exſtat ſtatua marmorea Budhae ſeu Dhermae virilibus erectis cum hac epigraphe Romana DIVO MERCVRIO. Dherma ergo ſeu Herma, Mercurius ſeu Budha eſt.

ambulatores dicti, tamquam ministri et famuli attribuuntur. Haec vera est ratio, cur etiam in antiquis urnis Romanis Bacchus seu sol toties etiam obsceno modo caelatus videatur, atque ut vitae & mortis dominus, defunctorum denique iudex, boni remunerator, et mali vindex repraesentetur. Mythici nostri haec omnia ad vinum, ad fertilitatem glebae, ad abundantiam frugum, aut ad ebrietatem vini effectum referunt, quasi antiquitas tota, atque Indi, qui numquam vinum bibunt, semper ebrii fuissent; ebrii potius ipsimet dicendi, quia in explicandis antiquis monumentis toto caelo aberrant. Confer de his rebus Coelium Rhod. *lect. ant. lib.*17.*cap.*20.,Clement. Alex.*pag.*14. *in protreptico*, & §.25. lib.3. Reg.*cap.*15.*v.*13. Diodor. Sic. *lib.*1.,& Sonnerat *tom.*1. *p.*312. 313.320.301.323., ubi etiam Indorum antiquitatem ex hoc lingamico seu phallico cultu probat. Adest praeterea in museo Borgiano Velitris talisma lapideum Indicum quadrangulare, quod lingam ex una parte, ex alia vero sidera caelata exhibet, ex quo, uti etiam ex urna Farnesiana aliisque monumentis, iam recte deducimus, res Bacchi ad solis effectus referendas esse. Unde aiunt etiam Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches*, *tom.*1. *pag.*249. *There is yet another attribute of Mahádéva* (Shiva), *by which he is too visibly distinguished in the drawingas and temples of Bengal. To destroy, according to the vedandis of India, the suf'ls of Persia, and many philosophers of our European schools, is only to generate and reproduce in other form: hence the God of destruction is holden in this country to preside over generation, as a symbol of which he rides on a whithe bul* (1).

(1) De Baccho Indico multa affert *tom.*1.*lib.*2. *sect.*3 *pag.*140. & 141. etiam Stephanus Fourmont in opere cit.

ന്യൂറു

സുബ്രഹ്മണ്യഃ

SUBRAMANNYA

TAB. XXVI.

Shivae deo seu soli tres in mythologia Indica attribuuntur filii, & una filia. De hac filia, quae simul Shivae dei uxor est, atque Káli, id est nigra vel fusca dicitur ex eo, quod lunam pestiferam, ac probabilius in eclypsi constitutam repraesentet, iam supra ad *pag.* 100., atque in dissertatiuncula *de Káma deo* disseruimus. Deum Gannavadi seu Indicum Ianum, qui primus solis & lunae filius est, pariter descripsimus. Secundi solis & lunae filii Hanumàn seu Pan dei in articulo *de Shriráma* meminimus. Tertius solis filius est Subramanya vel Kártiguea deus Hercules Indicus, quem Párvadi seu luna absente suo marito sole ex adulterio, aut ex proprio libidinis aestu concepisse fingitur, atque huic sex stellae nutrices & educatrices attribuuntur. Deastri istius in museo Borgiano simulacrum ex aere fusum exstat, quod eum pavoni insidentem, atque VI. capitibus insignitum exhibet. Subramannya in Amarasinha his epithetis ab aliis diis distinguitur: മഹാസേനഃ muhásena *dux militiae caelestis*, seu ut R.P. Hanxleden in indiculo universali suo dictionario praefixo scribit, *Geral do exercito do ceo filho de Párvadi*, filius nempe lunae. കാർത്തികേയഃ Kàrtiguea, ad quod epithetum observandum est, കാർത്തിക Kàrtiga unam ex viginti septem constellationibus esse, quas luna percurrendo apud Indos mensem lunarem efficit, constituitque. Sicut ergo Shriràma in sua incarnatione ex stella *Rohini*, quae pariter una ex XXVII. est, incarnatus fuisse fingitur, unde is quidem *Rohinneya* vocatur, ita pariter Hercules seu dux militiae caelestis Subrahmannya a stella Kàrtiga educatus fuisse fingitur, licet ex sole & luna natus sit. Quare si ipsa rerum origo & radix attentius expendatur, Herculem a Baccho, quem Graeci confundunt, monumenta Indica distin-

distinguunt. Nam Bacchus iunior Shriràma est, vitae sator & heros sol diurnus, Hercules vero a stella *Kártiga* educatus, militiae quidem caelestis dux est, sed vitae sator non est, atque ab alio mythologico fonte dimanat. Stellam Kàrtiga Sonnerat de astronomia Indica agens in ordine illarum viginti septem tertiam constituit *tom.*2. *pag.*203. *edit. in* 8. Idem facit R. P. Hanxleden in suo dictionario sub voce ***nakshatram***. Signum istius stellae haedum esse putat Sonnerat. R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.*161. de hoc Mahadévae seu Shivae filio ex sententia Nepalensium agens, eum VII. capitum esse existimat, atque a VII. stellis ursae maioris educatum fuisse asserit (1). Quaecumque haec stella sit, id unum certum atque exploratum est, deastrum hunc a stella Kàrtiga Kàrtiguea appellari: nam hoc nomen ei vocabularium attribuit, sub hoc nomine eum Angli in suis monumentis Indicis proferunt, & stella haec in serie Indicarum constellationum reperitur; adeoque iterum palam & aperte evincitur, mythologiae Brahmanicae basim astronomiam esse, ac primo apud ipsos, sicut apud Chaldaeos & Persas, sabaismum, deinde vero idololatriam obtinuisse (2). ഷഡാനനാ shadhànanà *sex vultuum*. Et talem eum exhibet simulacrum musei Borgiani, & Calcuttenses Angli, qui ad *pag.*252. de hoc deastro agentes, aiunt: *Cártiguea with his sex faces*. Hic ergo deus nequit esse mars planeta; nam hic apud Indos contemplator est seu muni aut he-

 sycha-

(1) In globo caelesti Cufico Arabico musei Borgiani Veliterni a Simone Assemano illustrato, & typis Patavinis anno 1790. edito, ursae maioris stellae viginti novem indicantur, ursae vero minoris stellae septem *pag.* XCIV. Harum VII. stellarum una est informis. Ibidem ultima caudae ursae minoris, quae est stella polaris haedi signo distinguitur. Quare deus *Kártiguea* ab his septem stellis educatus fuit; quod etiam tradunt Malabarenses Indi. Quia vero una ex illis informis est, neque deum hunc alere potuit, ideo ipsi sex tantum facies iure merito appinguntur. Quod si Nepalenses eum cum VII. faciebus exhibent, non ideo erroris sunt insimulandi.

(2) Abbas Laurentius Hervas vir liberali doctrina clarus in opere inscripto: *Viaggio estatico al mondo planetario*, quod insignis sui Mecaenatis Antonii Ponce de Leor ducis de Montemar liberalitate Mantuae Carpentanorum typis vulgandum misit, in uno volumine plura adducit de mythologia planetaria, quam ab initio ex India dimanasse ostendit. Hic idem Budhae Indici res illustrandas suscepit, postquam locupletes auctoritates ex Indicis libris, quas ego in hisce meis contractioribus locubrationibus adducere nequeo, viro huic de litteraria republica bene merito communicaveram.

fychafta, qui *ciova* id eft rectus, & *mangala* feu bonus et felix dicitur, ob bonum in terram influxum, neque bellator eft, quod recentiores Graecae fabulae adftruunt. പാൎവ്വതിനന്ദനൻ Pàrvadinanana *filius & gaudium deae Párvadi*, quia ex luna progenitus effe dicitur. ശിഖിവാഹനൻ shighivàhana pavone equitans, quia pavone vehitur. കുമാരൻ kumàra *iuvenis*, *adolefcens*. ഗുഹൻ guha *ex antro ortus*, quod allegorice dictum eft, nam ഗുഹ്യം guhyam vulvam femineam fignificat & deafter hic inde natus, feu eiectus fuit in aeftu libidinis, quo eum Pàrvadi feu luna concepiffe, & peperiffe fingitur. Unde ait R. P. Ildephonfus cap. 18. in cod. manufcr: *Dicunt Brahmanes*, *quod Parameshvari* (Pàrvadi) *conceperit* (occulte nempe, & fole marito fuo abfente) *quia ergo fe gravidam fentiebat*, *timuit maritum Ifhvara* (dominum feu folem) *ac ideo volens eiicere femen a ventre fuo*, *confpuit & cum fputo eiecit etiam femen ventris*, *ex quo natus fuit homo cum fex capitibus*. Hinc certe profluxit vetus Graecorum error, qui, ut Herodotus ait, Herculem in Scythia in antro natum effe affirmant, et matrem eius mythologiae Indicae imperiti, in antro feu fpecu quadam conftituunt. സ്കന്ദൻ fcanda *celer viator*, സ്കന്ദനം fcandanam enim *pernicitatem*, *feu actionem celeriter eundi*, *circumeundi*, *vel peregrinandi* fignificat. Vide dictionarium R. P. Hanxleden fub voce *fcandanam*. Deafter ergo ifte Scanda vocatur, quia celerrime exercitum fuum caeleftem luftrat, et pavone pleno oculis vehitur, ut indicet, belli ducem celerem & circumfpectum effe debere. Hic ergo Scanda, non Scythicum, fed Indicum eft numen, atque ab eo nomen traxit Scandinavia extrema feptemtrionalis terrae pars, quae per Scythas, qui cum Indofcythis communicaverant, non folum hoc numen & nomen Scanda accepit, fed etiam Budham feu Vod vel Oden aut Teut, qui idem ac Budha vel Herma eft, Manu denique Indicum regem gentis fuae conditorem fe habere gloriatur

riatur (1). Unde Tacitus *de moribus Germ.* ait: *Tuiſtonem* (corruptum a Teut) *terra editum*, *& filium Mannus originem gentis* (Scandinavianae) *conditoreſque*. Et certe Kalmuki et Syberitae hodiedum devotionis et religionis cauſſa cum magno Tibeti Lama communicant, id quod D. Turner, qui Ticho Lamam ipſe inviſerat, in epiſtola ad D. Iohannem Macpherſon gubernatorem generalem anno 1786. Calcutta ſcripta ſatis indicat (2). Ex quo argues, iam antiquiſſimis temporibus religionis Brahmanicae aliqua capita & vocabula ex Indoſcythia intra montem Imaum, atque ad Indum fluvium exſiſtenie, in Tibetum Indiae vicinam terram penetraſſe, et inde in ulteriorem Scythiam ac Scandinaviam perlata fuiſſe, id quod nos locupletiſſima auctoritate in grammatica Samſcrdamica docuimus (3). Idem hic Scanda Indicus vetus Perſarum Secander eſſe videtur, unde Calcuttenſes Angli *pag.* 252. animadvertunt: *His name Scanda has a connexion*, *I am perſuaded*, *with the old Secander of Perſia*, *whom the poets ridiculously confound with the Macedonian.* Vocabula mundi caeleſtis aſtronomica antiqua a Chaldaeis aut Arabibus accepta, ut communiter fert opinio, hodiedum in noſtra aſtronomia poſſidemus, quamvis noſtra religio non ſit ſabaiſmus; quidni igitur vocabula aſtronomiae Indicae alio perferri & adoptari potuerint, quando omnium fere gentium antiqua religio praecipue ſabaiſmus fuit? Adde his, quod quemadmodum Brahmanes Shivae ſeu ſolis nomina & epitheta omnia, quae nos ſupra retulimus, quotidie ex roſario *rudráksham* dicto recitant, ita quoque militares viri Indici Scandae huius nomina hic deſcripta devotionis cauſſa recitent, id quod non ſolum huius dei originem Indicam eſſe probat, ſed antiquitatem huius libri Amaraſinha, ex quo ea afferimus, mirifice commendat. Etenim ut recte animadvertit Scaliger, epitheta deorum varia in hymnis Orphei per Onomacritum redactis, relata, primo illo tempore in functionibus liturgicis

Bb 2 & ſa-

(1) Vide in libro *Asiatick researches* tom.1.§.18. *On the literature of the Hindus*, pag.342. & pag.346. *In the eleventh book of Menu*, *a Work ascribed to the first age of mankind*, *and certainly of high antiquity &c.* item *pag.*230. ubi multa de Manu afferuntur.

(2) *Asiatick researches pag.*207.§.8. *An account of a journey to Tibet.*

(3) Grammatica Samſcrdamica *p.*55. 58.60.61.

& sacrificiis recitabantur; & quia epitheta deorum Brahmanica in his eisdem sacrificiis & liturgiis recitantur, statuis denique & simulacris Indicis conformia sunt, atque ea illustrant, cui facile in mentem non veniat, librum hunc Amarasinha, atque haec epitheta iam ante 500. annos ante Christum natum in Indico cultu obtinuisse, prius nempe quam Orphei hymni compositi & elucubrati fuerant? Unde etiam inferendum esse existimo, libri huius nomen non Amarasinha, sed *Amaracinha* scribi debere, librum nempe *caeli signa* continentem; amara enim *caelum* vel *deos caelestes* significat, cinha vero *signum* seu *indiclum*, quo aliquid ab alio distinguitur, de quo vide huius libri *sect.* 1. *Sorggavarggam* sub voce അമരഃ amara & ചിഹ്നഃ cinha. Ita certe huius vocabuli etymologiam & analysim mihi tradidit linguae Samscrdamicae peritissimus vir Ciangra Aashan, atque alucinatos fuisse puto Calcuttenses Anglos, qui Amarasinha philosophum & Vikramaaditya regis Indici a consiliis virum fuisse adstruunt, ipsique hunc librum nullo prorsus fundamento innixi adscribunt, cum tamen evidens esse videatur, librum istum una cum idololatria Indica compositum fuisse, ac non solum totius mythologiae ac liturgiae basim, sed primum librum precatorium esse, quo Brahmanes in ipso suae idololatriae exordio usi sint; nomina enim & proprietates deorum refert, quae semper in eorum ore sunt, fueruntque.

Quid igitur obstat, quin vocabula *Nama*, *Siba*, vel *Shiva*, *Scanda*, *Manu*, vel *Menu*, *Dherma*, *Budha*, *Máya*, aliaque, quae certe in radice sua Samscrdamica sunt, sive pace, sive bello, sive communicatione, sive coloniis in Indiam ductis, sive denique gentium & temporum revolutione in alias orbis plagas perferri potuerint? Nisi forte tibi praeplaceat opinari, linguam hanc sacram Samscrdamicam cum sabaismo incepisse, ac cum eo vocabula quoque in alias orbis partes penetrasse. Id quod nostra non interest nunc inquirere, cum arctis teneamur vinculis & limitibus, qui longius progredi vetant. Vide in grammatica Samscrdamica explicationem nostram inscriptionis tauri Burghesii: *Nama Sebesio Deo soli invicto Mitrae*, adoratio Sebesio (Shi-

(Shibae vel Shivae) deo soli invicto Mitrae, & apud Muratorium (1) inscriptionem repertam in villa Tiburtina Hadriani, quam mihi clarissimus vir Georgius Zoega communicavit, & quae ita se habet: *Soli Invicto Mithrae, sicut ipse se in visu iussit refici, Victorinus Caes. n. verna dispensator numini praesenti suis impendiis reficiendum curavit, dedicavitque NAMA cunctis*. Ubi vides epithetum Mitrae seu solis adiecta littera h corruptum fuisse, id quod nos huius opusculi pag.2. animadvertimus. *Nama adoratio*, unde sensus inscriptionis est: *dedicavitque adorationem cunctis, seu ut cuncti eum adorent*. Haec inscriptio ac vocabulum *nama* non solum inter Brahmanes vulgarissimum est, sed & ipsa adorationis formula, quam semper in ore habent. Sic Gannavadaye namá *adoratio deo Gannavadi*, Shiva Shiváya namá *deo Shivae seu Sebesio adoratio*, dimanat enim vocabulum *nama* a verbo നമദി namadi *adorat*, നമസി namasi *adoras*, നമാമി namámi *adoro*, namá *adoratio*, unde സ്തേഭ്യോ നരേഭ്യോ നമഃ stebhyo narebhyo namá, *huic viro laus & adoratio &c.* Vide usum & analysim huius vocabuli in grammatica Samscerdamica *pag.* 28. *& seq.* quae omnia certe evincunt, Mitrae seu solis cultum unacum vocabulis Indicis non solum ad Persas & Scandinavianos, sed etiam in ipsam urbem Romam perlatum fuisse, ac proinde linguam sacram Samscerdamicam antiquissimam esse.

DE CULTU ANIMALIUM

TAB. XXVII.

Cycnus, accipiter vel aquila, simia nigra mento barbam gerens, corvi, glis vel mus, scarabaeus reflexa seu recurva cornua gestans & lucidis alis instructus, hircus praesertim subruber, piscis, porcus, serpens, elephas, bos, vacca Indis plerisque animalia sacra sunt, sed omnia haec nec aequali honore donantur, nec aequali cultu afficiuntur.

Cyc-

(1) Muratorius *in novo thesauro inscript. pag.*918.*n.*9.

Cycnus ഹംസഃ hamſa Brahma dei vehiculum, cui nempe terra ſeu Brahma inſidet, apte huic elemento attributus fuit; aquis enim terra innatat, quarum ſymbolum eſt cycnus, terrae autem ipſe deus Brahma. Natura, & indoles cycni eſt aquis innatando meliorem, puriorem, limpidiorem, ac ſalubriorem aquam diſcernere & delibare, ſtagnantem autem & ſemiputrem reiicere. Cycni indoles proinde terrae convenit, quae limpida & ſalubri aqua formari, ali, animari, & augeri vult, ut ſalubres terrae fructus procreet. Vide *pag.19. grammaticae Samſcrdamicae*, ubi aperte palamque in veteri quadam ſententia Brahmanica ſcientiarum cupido viro cycni ingenium imitandum proponitur, qui pleno ſtagno innatans & undequaque aquis cinctus, ex iis meliorem & puriorem diſcernit, bibitque. Cycnus praeterea animal eſt ſalax & in luxuriem profuſum, quemadmodum terra ad germinandum proclivis, quare cycni epithetum etiam ſoli attribuitur, quaſi & ipſe ex humore ſeu aqua procreet, atque ad generandum ſit promptus & efficax. Vide de cycno multa apud Natalem Comitem *Mythologiae lib.7. pag.713. & 714.* Neque mirum alicui videri debet in Graecis fabulis aliquando reges cycnos vocari, aut in cycnos mutatos fuiſſe, ferri, cum cycnus attributum ſolis ſit, quod & nonnulli reges Indici gerebant, qui cycni et ſoles ſeu Mitra et Hamſa in poematibus Indicis appellantur. Eſt ergo cycnus animal etiam Indis ſacrum, & a poetis Brahmanicis miro laudum encomio celebratum, quamvis nullibi, quod ſciam, apud Indos peculiari devotione cultum.

Aquila, nonnullis accipiter rufus, Vishnu dei vehiculum Brahmanibus ഗരുഡ Garudha, et ഖഗേശ്വരഃ Gaeguèshvara ſeu *dominus & princeps avium*, സുവൎണ്ണഃ ſuvarna id eſt *coloris aurei* eſſe ſcribitur, atque aeris ſymbolum eſt, quo aere Vishnu ſeu aqua vehitur et ſurſum fertur, ut iterum pluat, atque terram humore ſuo conſervet, quod Vishnu dei officium eſt. Veteres nummi, quorum aliquos Bayer, aliquos Thomas Hyde, et multos D. d'Hancarville exhibet, aquilam volantem et inter

ungues

ungues fulmen geſtantem praeſeferunt. Illi ergo nummi aerem et ignem coniunctum ſignificant, elementa duo, quae a multis Aſiaticis gentibus adorantur.

Bos മൂരി mùri കാള kála, vel പശു pashu dictus, a quo Shiva deus, id eſt ſol vel Bacchus പശുപതി pashubadi, id eſt *dominus bovis* vel *maritus vaccae* denominatus fuit, quod epithetum ei vocabularium Samſcrdamicum attribuit, citra omne dubium terrae ſymbolum eſt, qua ſol vehitur, ſeu quam ſol ſuis radiis, luce et calore afficit, ut per eum germinet, et fecunda reddatur. Multa paſſim apud illos, qui reconditas litteras, emblemata et ſymbola ſcrutantur, atque ex veteribus monumentis deſcribunt, reperies ſimulacra ſive ex aere fuſa, ſive in rapibus et marmore caelata, ſive aeri inciſa, quae bovis figuram vel diſcum ſolarem inter cornua geſtantis, vel cornu ſuo ovum mundi principium, aut ipſam terram impetentis et protrudentis repraeſentant. Primi generis ſimulacrum inſigne exſtat in muſeo Kircheriano, quod quiſque facile inſpicere et examini ſubiicere poteſt. Multa alia affert d'Hancarville, ſed qua fide, qua cura, et ex quibus monumentis, Deus novit. Bos iſte, quo etiam Mitra Burgheſius vehitur, ſubinde ut iam ſupra animadvertimus, etiam ipſum ſolem ſymbolice repraeſentare poteſt, dum nempe ex certis indiciis deprehendere licet, eum virtutem generatricem, vitae dominum eſſe, et dum ſolus ſine Mitra, Baccho, Shiva, Oſiride ſeu ſole ipſi inſidente exhibetur. Nemo itaque anxio et ſollicito ſit animo, dum ſeu Apidem ſanctum, ſeu Mùti vel Kála Indicum, aut Perſicum, pro ſole uſurpari videt, nam tunc ſignum pro re, id eſt bos pro Baccho aut Mitra vel Shiva ponitur. Inde apud Orpheum, apud Plutarchum, quin etiam in ſacris paginis ſaepe taurum vel bovem aut vitulum pro ſole uſurpari, ac bovem Mitrae vel Baccho, Shivae vel Sebaſio ſupponi videbis, de quo confer Calmeti diſſertationem *in Moloch deum Ammonitarum*, *hymnos Orphei*, *& Plutarchum*. Dum anno 1776. Pondicerii in ora Coromandelidis degerem, menſe octobri, ſi bene memini, feſtum bovis Shivae dei magno apparatu atque ſolemni ritu gentiles Indi celebrarunt. Bos rufus

fus a Brahmanibus, proximi templi, in quo alebatur, custodibus et sacrificulis inter pulsantia crotala et tympana per publica compita ducebatur, aut potius ipsemet caerimoniae iam peritus, de domo in domum ostiis ubique patentibus intrabat, prostantem oryzam capiebat, edebatque, beata denique illa domus esse existimabatur, ex qua paullulum oryzae caperet. Incolae domuum magna illum devotione excipiebant, multi dextera manu tangendo venerabantur, multi pietatis caussa bicornem et quadrupedantem deum sequebantur, flosculis ac festiva acclamatione, honorabant. R. P. Stephanus a Ss. Petro et Paullo acris iudicii vir olim Malabariae Missionarius in veteri suo manuscripto codice, qui apud me exstat, ita habet: *La metempsicosi la più onorevole dopo la figura umana è quella d'entrare un' anima nel corpo d'un bue, o d'una vacca. Oltre le ragioni allegate su la preferenza di quest' animale, v' aggiungerò, che questo è un resto dell' antico culto del dio Apis, e che il Vabana* (vehiculum) *d'Ishvara, o di Shiva potrebbe bene averne data l'origine. Il ministro Roger racconta che essendo morto naturalmente un bue, gli fecero* (Brahmanes) *funerali così onorifici, che si potrebbero far a un uomo di distinzione &c.* Boves duo enormes & ingentes ex lapide prostant in fronte templi gentilicii in oppido Triplour in ora Coromandelica, numquam tamen sive ibi, sive in ora Malabarica vidi bobus his litari, aut eos oleo perfundi, quod aliis idolis fieri assolet. Minus vero Indi ad vexandum bovis oraculum veniunt, quod Aegyptii facere consueverunt. Sed nec mulieres femen Apidi monstrant, quod (1) solebant feminae Aegyptiae, ex quo sane

(1) *Apen* in lingua Indica *patrem* vel *progenitorem* significat. Ex hoc, aut similibus vocabulis D. d'Hancarville nomen Apidis deducit, atque patrem vel progenitorem significare autumat. Quidquid de origine & primigenia huius vocabuli *Apis* significatione sit, Diodorus Sic. *biblioth. lib.* 2. Aegyptias mulieres *vestibus sublatis Apidi tauro femen monstrare* solitas fuisse, narrat. Quae quidem actio innuere videtur, Aegyptiis persuasum fuisse, Apidem taurum, solem, patrem, ac progenitorem, seu generationis symbolum esse. Apidem ex India in Aegyptum per Bacchum adductum fuisse existimabat Phylarchus. Cui opinioni refragatur Plutarchus dicens: *Contemnendus etiam Phylarchus, qui scribit primum ex India Bacchum adduxisse boves duos, quorum Apis alter, alter Osiris sit dictus.* Vide *lib. de Iside*. Primum Apidem in Aegypto consecratum fuisse anno 1171. ante Christum natum tradit Paullus Iablonskius. Vide de Paw *tom* 2. *pag.* 152.

ſane argues Apidem nec tam ſuperſtitioſe, nec tam aniliter in Indiis adoratum fuiſſe, quam olim adoratus fuerit a tetricis Aegyptiis.

Vacca, magnum Indiae numen, Iſidi ſeu Bhaváni deae, id eſt lunae, ac Lackshmi deae, ſeu telluri eſt ſacra. Quocumque modo ſpectetur, fecunditatis ſymbolum eſt, atque unam ex illis deabus repraeſentat. Idcirco Indorum tanta in vaccam religio, atque hinc in Malabaria hodiedum in toto ſuo vigore exſtans illa lex, qua morti addicitur ille, qui vaccam interficit, vidique ſaepe ſed cumprimis anno 1785. in Malabaria ad flumen templo celebri Ambalapushe proximum, extra oppidum Callurcàta in ſilvula, ſententia regis Travancoridis Ráma Varmer quinque viros arbori appenſos & morti traditos, quod contra regni leges & religionis praeſcripta voluntarie unicam vaccam occiderint. Lepidum videbitur ſi dixero, ſub Illuſtriſſimo ac Reverendiſſimo D. Epiſcopo Limirenſi Vicario Apoſtolico Malabariae fere per viginti annorum ſpatium voluntariam occiſionem vaccae crimen Epiſcopo reſervatum fuiſſe, ut hac reſervatione Chriſtianos ab occiſione vaccae arceret, neve occiſione unius animalis & civili crimine unius Chriſtiani totam fidelium eccleſiam perſecutioni, everſioni, accerrimo denique regum & miniſtrorum odio exponeret, ac profligandorum cathecumenorum occaſionem dediſſe videretur. Vaccae cornua lunae cornua mirifice repraeſentare, deam Laekshmi telluris nempe genium feminam in vaccae uberibus, in lingua, in ore, in cauda reſidere, atque ideo animal ſacrum eſſe, Indos fabulari, iam ſupra meminimus. Quare cum ego in oppido Rámapurata miniſtro regis Travancoridis dixiſſem, Europaeos homines vaccinam carnem edere, Pythagoricus ille & pientiſſimus vir aures ambabus manibus obſtruxit, & me inſalutato exivit, diſceſſit, aufugit. Dum ego cathecumeno Paillo ex oppido crucis miraculis clarae, Kurishinguel dicto, noviſſime a me ad catholicam fidem traducto, & ſacro baptiſmatis fonte eluto dixiſſem, ut vaccinam carnem ederet, iuvenis praeclari alioquin ingenii, probae indolis, ac modeſtia & pietate inſignis repente obſtupuit, mihique reſpondit: *vaccam occidere eiuſque carnes manducare, idem eſſe, ac ſuam propriam matrem interficere, eiuſque carnes edere.*

Ne vero praeceptum meum contemnere videretur, ex apposita carne titivilitii instar fibram carnis decerpsit & comedit. Dum D. Weltchor Anglus regis Travancoridis unius cohortis tribunus regi suaderet, ut pro recondendo tormentario pulvere militares peras ex pellibus vaccinis confici curaret, rex obstupefactus quasi ira exarsit, atque ut ille sermonem cohiberet, praecepit. Ne vero militari commodo aliquid deesset, silvestria animalia cervos, hinnulos, damas, bubalos, uros, rupicapras venatione insequendo occidi, atque ex eorum pellibus peras confici curavit. Ad hos ergo reges & philosophos ego loquacissimum, & inficetis argutiis totum distentum philosophum nostrum de Paw missionarium mittere vellem, ut inflata sua mente philosophiae suae oracula funderet, & reges illos ac philosophos Pythagoricos converteret, atque sectae suae adiungeret. Ipse in disquisitionibus suis, id est in visionibus suis, *tom.1. sect.3. pag.99.* Pythagoram accusat, quod sapientes Aegyptios & Brahmanes Indos invisendo instar monachi Carmelitae & iudaizantis, dogmata eorum ac vivendi modum inter ipsos degens adoptaverit, ac iisdem serviliter addictus fuerit, quod naturae effectus scrutatus non fuerit, sed simpliciter dogmata & instituta Aegyptiaca, & Indica aniliter in Graeciam secum attulerit. Bona huius eximii viri venia interrogarem: quanam ipse fronte & forma, quo sapientiae suae genere & armis cum his regibus & philosophis Brahmanicis congrederetur? Cum primum in conspectum horum philosophorum admissus fuerit, si tamen admissus fuerit, ex ipso quaerent: *cur ad nos venisti tam immenso itinere? an ut doceas, an ut docearis?* Si primum, *mansisses melius, Caeciliane, domi.* Doctrina tua nos nullatenns egemus, quod scis per traducem, & communicationem, a nobis accepisti, quod doces, nos iam a tribus mille annis docuimus (1). Nos primi philosophi sumus & fuimus, novi-

(1) *Tum Dandamis ad Alexandrum: Cur ad nos venisti? quid vis ex nostra solitudine ferre? Quod quaeris, hoc* (divitias) *non habemus, eorum quae possidemus, non indiges. Nos Deum reveremur, homines amamus, aurum spernimus, mortem despicimus, voluptates non curamus. Vos autem mortem timetis, aurum amatis, voluptates concupiscitis, homines odistis, Deum contemnitis.* Palladius *pag.26. edit. Eduardi Bissaei.* Vide etiam Plutarchi *Alexandrum magnum*, edition. Francoforti 1580. pag. 210. & seq. ubi ita dis-

novitates excludimus, Deum honoramus, naturae leges non evertimus, longinqui temporis usu, populi exercitatione, & universali periclitatione probata instituta non dimittimus, loquacitatis & amarulentae mordacitatis expertes sumus, quieti, tranquilli, pacifici philosophiae operam navamus. Si ut docearis ad nos venisti, comptulum, bene cincinnatum, carne & vino bene fartum, crepundiis, aciculis, fibulis & nodulis redimitum philosophum Europaeum de Paw exue, legem & ridiculas patriae tuae consuetudines, artemque tuam naturae ne praeponas, a vino & venere abstine, animatum ne tangas, humi nobiscum cuba, nobiscum frequenter ieiuna & limpidam aquam bibe, nudus cum nudis philosophare. Ita mens tua Europaeis vaporibus offuscata pedetentim inclarescet, & discussis tenebris, quibus involvitur, opportuna erit ad nostrae philosophiae dogmata percipienda. Quod si hoc displicet, apagete cum omnibus tuis Europaeis praeiudiciis, quae dimittere non vis. Hoc certe modo receptus fuit apud Brahmanes Pythagoras, hoc modo excipietur de Paw, & siquidem discendi cupidus est, etiam circumcisionem pati volupe ipsi erit, si non, mente perdita & a communi veritatis sensu disiuncta, idiota loquax ad suos in Germaniam philosophiae Brahmanicae imperitus revertetur. Sed nullum periculum adest suscipiendi itineris. D. de Paw domi suae nullo inspecto terrarum climate, nulla visa gente, nullis lectis exoticis libris, ne hilum quidem intellecta gentium lingua, nullo gentis morum & indolis periculo facto, Aegyptios, Persas, Indos, Tibetanos, Sinenses ex capite, ex philosophia sua, ex legibus & consuetudinibus patriae suae examinat & diiudicat, modo stridet, modo mordet, in obvios quosque invehitur, & ad tribunal suum iura dictat, quasi certum iam exploratumque esset, dogmata sua, legesque omnibus aliis praestantiores esse, ac toti orbi, omnibusque hominibus convenire, aut sequendas proponi posse.

disserit: *Onesicritum ad eos gymnosophistas misit* (Alexander) *qui celebri fama in ocio vivebant, Onesicritus philosophus erat Diogenis aliquando sectator. Is refert: Calanum contumeliose admodum & aspere sibi mandasse, ut vestimento posito nudus ipsum audiret, alioquin non esse cum ipso collocuturum, ne si ab ipso quidem Iove missus fuisset.*

Te consule, dic tibi quis sis,
Buccae noscenda est mensura tuae.

Vacca divinitatis,seu deae Bhavâni & Laekshmi symbolum,& huius ultimae deae sedes, in caelum assumpta fuisse, ac in caelo dei Indra habitare perhibetur. Exstat in Indiis liber *Kavalabhàgyam* inscriptus, qui de virtutibus & meritis vaccae tractat. Gentiles dum iurant, vaccae caudam tangendo iureiurando se obstringunt, dum morti proximi sunt, caudam vaccae arripiunt, & ea in caelum vehi volunt, id est, animam transmigratione in vaccam inducere se putant, dum caudam eius tangendo exspirant. Per hanc actionem & mortem corpus in semina naturae resolvendum, animam sacro animali tradendo a vili & aerumnosa metempshychosi liberari sperant. Initiatis, ut eos vere dogmati suo addictos esse cognoscant, & probent, potus പഞ്ചദെവ്യം panciadévyam dictus dari solet, qui ex his rebus constat: I. ex urina vaccae, II. ex stercore vaccae aqua diluto, III. ex lacte dulci, IV. ex butyro, V. ex lacte acidulo. Haec omnia miscentur & initiato potanda traduntur, atque hic potus, *divinus potus* dicitur. Non itaque facile est Europaeo homini Brahmanicis sacris aut philosophia initiari, nisi sponte velit huius initiationis legi & hauriendae huiusmodi potioni subiici.Eadem potio datur illi, qui a lege & philosophia, aut etiam a tribu sua excidit, dum iterum pristinum institutum amplecti vult, per hanc enim potionem purgari, & lustrari debet a crimine, atque denuo probari, ut admitti possit (1).

Serpens symbolum vitae Indis sacer est, quia ingens anguis *Vásughi* dictus, totum mundum in se reclusum continet & animat. Deinde anguis etiam Bacchi seu Shivae omnibus vitam tribuentis attributum est, unde deaster iste saepe serpentibus amictus exhibetur. Ita quoque anguis caelatus cernitur in tabula marmorea Mitrae Burghesii in villa Pinciana, quia Mitra seu

(1) Non sola religio & ratio symboli apud Indos cultus vaccae caussa est, calor ingens, telluris siccitas, pabuli defectus, butyri & lactis necessitas in iis, qui animata edere nequeunt, physicae & politicae rationes sunt vaccam colendi, speciem eius conservandi, & ne pereat, ab eius nece abstinendi.

ſeu ſol calore & virtute ſua omnia vivificat. In multis urnis Romanis, quae Bacchum exhibent, idem anguis caelatus conſpicitur, quia Bacchus non ſolum vitae, ſed etiam mortis dominus eſt. Ráma ſeu Bacchus iunior manu anguem in orbitam reclusum tenet, quod ſymbolum idem omnino ſignificat, ſol nempe occidens, & ſol oriens uterque vitae emblema praeſefert. Krshna deus ſeu ſol in eclypſi conſtitutus, duos immanes angues deviciſſe fingitur, unum *Rábu* nomine, qui planeta eſſe ſupponitur, atque hic gigas & ſerpens niger eſſe perhibetur, qui a Vishnu ſeu Krshna, id eſt a ſole occiſus fuit radios ſuos evibrando. Ab hoc ſerpente nigro, qui in Krshna ſeu ſolem in eclypſi conſtitutum, ac proinde nigrum vel fuſcum, quod Krshna ſignificat, virus ſuum emittit, Indi eclypſes ſolares deducunt. Alter gigas, genius & ſerpens *kedu* dictus, ruber eſſe fingitur, atque ab hoc eclypſes lunares ex opinione Indorum oriuntur. Ambo hi ſerpentes Europaeis aſtronomis caput & cauda draconis ſunt, ſeu nodus aſcendens & deſcendens. Hi itaque duo ſerpentes ab Indis, a R. P. Hanxleden & a Waltherio Miſſionario Dano inter planetas (1) numerantur, atque ſolum tempore eclypſis viſibiles eſſe dicuntur. Ex his aliiſque iam patet, quam recte nos res Krshnae ſoli in eclypſi conſtituto adſcripſerimus, eumque Apollinem ſeu ſolem eſſe oſtenderimus. Unde ait Cicero de nat. deor: *Iam Apollinis nomen eſt Graecum, quem ſolem eſſe volunt*. Liquet deinde, cur Indi ſerpentes venerentur, vitae nempe & mortis emblemata ſunt, vitae, quia etiam abſciſſo capite diu ſpiritus animales retinent, mortis, quia virus ſuum emittendo enecant, atque hae duae proprietates ab antiquis etiam ſoli fuere adſcriptae, unde etiam ortus eſt mos ſerpentem cum Baccho, Mitra, Shiva, Ráma, Krshna ſeu ſole unum, aut plures angues pingendi aut caelandi. Indi Malabarenſes ſerpentes venerantur praeſertim cucullatos, quos *nallapámba* ſeu bonos aut pulchros vocant, quamvis atrox & mortiferum virus ſaepiſſime in eos emittant, ex quo, quia antidotum nequaquam praeſto adeſſe ſolet, plurimi pereunt. His ſerpentibus ſoli ſacris lac in vaſe

(1) Vide Waltheri Miſſionarii Dani egregium opuſculum, *doctrina temporum Indica* inſcriptum, ad calcem hiſtoriae regni Bactriani inſertum *pag.* 153.

vaſe bibendum apponunt, tuguriola exſtruunt, lapides in habitaculum coacervant, in lucis ad arborum radices ipſis ſedes parant, id quod nos in hac tabula ex muſeo Borgiano exhibemus.

Simius crinitus niger promiſſam barbam gerens in veneratione eſt & in aulis regum in honore, quia Panem deum ſeu Hanuman Bacchi comitem, ſeu ventum repraeſentat. Elephantes fortitudinis ſymbola magni habentur, quia ſuper octo elephantibus mundum collocatum eſſe Indi fabulantur, qui elephantes eum ſuſtinent, & conſervant. Hi dum locum mutant, terraemotus cauſſa eſſe dicuntur. Scarabaeus recurva cornua habens & lucidis alis inſtructus, ſolis & planetarum ſymbolum eſſe videtur. Quare litterati Indi in poematibus ſuis illi quoque invocationem ſuam, ſeu laudis encomia initio lucubrationum ſuarum dirigunt, & in libro *Sambhavam* ſcarabaeus iſte lucidus ſemper ad heſychaſtarum aſceteria, circa contemplatorum ſedes, id eſt circa planetas volitans inducitur, atque alis ſuis planetas, ſeu contemplatores illuſtrans, atque illuminans exhibetur. Corvi animas defunctorum repraeſentant, quare familiare & ſacrum munus eſt ipſis quotidie oryzam coctam ad edendum proiicere, idque in memoriam animarum, quae mortalia corpora exuerunt. Piſcem & aprum, in quos Vishnu incarnatus fuiſſe fingitur, rupibus ſubterraneis templi Mávalipuram in ora Coromandelica inſculptos vidi, ſed his cultum aliquem ab Indis exhiberi numquam vidi. Haec igitur animalia ſacra ſunt, & varia ſymbola Indici cultus, quae quidem D. de Paw, aliique exponere & illuſtrare conati ſunt, ſed ea illuſtrando maioribus tenebris obvolverunt. Nos, qui ex ſententia, libris, opinionibus hodiedum in India vigentibus, denique ex hodierna rerum Indicarum praxi haec deſcripſimus, ſupervacaneum eſſe iudicamus veterum auctorum teſtimoniis argumentum noſtrum confirmare, ideo cumprimis, quia arctiſſimis limitibus huius opuſculi adſtricti tenemur.

EX

EX PRAEMISSIS CONSECTARIA

Indi soli, lunae & planetis sacrificant, *vide huius opusculi p.4. 5. & seq.* Indi ignem adorant, eique litant, *vide pag.9. & seq.* Indi lunae seu deae Káli vel Bhagavadi victimas humanas & animalia immolant, *pag.14. & seq.* Indi malorum geniorum exsistentiam ab astris deducunt, atque stellas mentibus praeditas esse autumant, *pag.25. & seq.* Indi lingam solis generantis symbolum ponunt, lunae vero yoni seu matricem, atque haec generationis instrumenta & emblemata ipsi colunt, *pag.28. & seq.* Indi in honorem solis se lavant, *pag.43.* Indi instituta sua philosophica & magistros suos a sole & planetis deducunt, & siderum errantium motum ac vitam imitantur, *pag.57.* Indi genesim suam soli, lunae, planetisque adscribunt, *pag.62. & seq.* Indi reges suos a sole & luna deducunt, *pag.70.* Indi soli producendi, conservandi, & destruendi virtutes attribuunt, & primam per terram, secundam per aquam, tertiam per ignem repraesentant, *p.74. 79.85.* Indi lunae duos effectus, seu actionem generandi & destruendi adscribunt, & biformem exhibent, *pag.99. & seq.* Indi destructionem mundi per aquam & ignem adstruunt, *pag.114.* Indi Bacchum solem esse docent, atque hunc ipsum diurnum & nocturnum, vitae & mortis dominum constituunt & colunt, *pag.119.135. & seq.* Indi Budham Mercurium planetam esse docent, eique VI. scientias attribuunt. *Vide dissertationem de Budha.* Indi deum Ianum seu Gannavadi, Subrahmanya seu Herculem, Hanuman seu Panem, Káma seu Cupidinem a sole, luna, & stellis deducunt, *vide haec suo loco digesta.* Indi animalia aliqua soli, lunae, & planetis sacra esse putant, et ea venerantur, *ergo prima religio Indorum sabaismus seu militiae caelestis cultus fuit, antiquissima est, ac idololatria eorum ab astronomia potissimum descendit.* Verissimum proinde est hoc, quod S. Scriptura docet (1), nem-

(1) Iob. cap.31.v.26. *Si vidi solem cum fulgeret, & lunam incedentem clare: Et laetatum est in abscondito cor meum, & osculatus sum manum meam ore meo, quae est iniquitas maxima & negatio contra Deum altissimum.* 4. Reg. cap.21. v.2. *Fecit malum* (Manasses) *in conspectu Domini, iuxta idola gentium, quas delevit Dominus a facie Israel, conversusque est, & aedi-*

nempe quod ante Mosis tempus pleraeque gentes solem, lunam, ceterosque planetas coluerint, & quia Moses Hebraeos praeprimis ab Aegyptiaca superstitione, cultu & idololatria avocabat, etiam haec in sua origine sabaismus erat, atque in cultu astrorum, in astronomia maior ipsius pars consistebat. Diog. Laert. edit. Rom. anno 1594. pag. 3: *Aegyptii dicunt deos esse solem ac lunam, quorum ille quidem Osiris, haec vero Isis vocetur*. Et infra: *Leges Aegyptii de iustitia instituerunt, quas ad Mercurium* (Herma, Dherma Budh, vel Touth) *retulerunt auctorem*. Ita Indi, Tibetani, Peguani, Siamenses, Sinenses, Iaponenses. Laert. lib. 8. pag. 114. *Pythagoras etiam Chaldaeos, magosque adiit*. Clemens Alex. addit: *Gallos* (Aegyptios) *& Brahmanes*. De Pythagora vero idem dicit Laertius lib. 8. pag. 220: *Solem & lunam & reliqua astra deos esse docuit* (Pythagoras), *etenim in ipsis calor, qui vitae fons est, exsuperat; lunam vero a sole illuminari*. Herodotus in Euterpe: *Boves mares eosdemque mundos, ac vitulos universi Aegyptii immolant* (ut olim Indi) *feminas* (boves) *eis immolare non licet, utpote Isidi* (dominae) *consecratas. Boves feminas omnes itidem Aegyptii venerantur ex omnibus pecudibus longe plurimum*, nempe ut Indi. Et infra: *Non eosdem deos peraeque colunt praeter Isidem & Osirim, quem Bacchum* (observa bene) *esse aiunt. Vocatur autem & hircus & Pan aegyptiace Mendes* (samscrdamice മെണ്ട menda *hircus subruber*). *Aliis diis immolare sues lus Aegyptiis non est, praeterquam lunae tantum & Libero. Quin & alium diem festum Baccho agunt fere per omnia Graeco festo similem, sed loco phallorum, id est ficulneorum veretrorum a collo pendentium, sunt ab eis excogitatae statuae cubitales e nervis compactae*. Indi & phallos ex collo gestant, & in Bacchicis sacris statuas istas circumferunt. De phallo hoc Aegyptio, de Osiride seu sole, Iside seu luna, de Osiridis tribus oculis, de loto, de peplo Isi-

dis

& aedificavit excelsa, quae dissipaverat Ezechias pater eius, & erexit aras Baal, & fecit lucos sicut fecerat Achab rex Israel, & adoravit omnem militiam caeli, & coluit eam. Traduxit filium suum per ignem, & ariolatus est, & observavit auguria & fecit pythones, & aruspices multiplicavit, Hic cultus adhuc anno 698. ante Christ. nat. obtinebat, multo proinde frequentiorem antea fuisse censendum est. Vide 3. *Reg. cap.* 15. 2. Par. c. 33. Ier. c. 19. 4. Reg. c. 17.

dis, denique de triangulo (1) multa tradit Plutarchus *libro de Iside*, quem consule. De sabaismo veterum Persarum vide Thomae Hyde *historiam Persarum*, *Parthorum*, *& Medorum*; *Oxonii anno* 1760. *pag*.3.4.5.13.23. ubi veteres Persas sabios, seu cultores planetarum, atque etiam idololatras fuisse ostendit. Quamvis igitur sive apud Indos, sive apud Persas, sive apud Aegyptios aliqua localia religionis capita ipsis illis terris peculiariter affixa, & a patrio solo desumpta exstarent, primus tamen ille communis & antiquissimus fons religiosi cultus ipsa astronomia fuit, & observatio siderum, a quibus deinde idololatriam suam deduxerunt. Etenim si religio harum gentium ab astronomia non descendit, & ipsis in suo fonte & origine communis non fuit, qui fieri potuit, ut tot gentes inter se disiunctae & longinquae unum eumdemque Budham in tot orbis partibus adorent? Qui fieri potuit, ut bovis vel Apidis cultus unus & idem in India, in Aegypto, in Iaponia obtineret, & Mitra Persicus pariter bove veheretur? Qui fieri potuit, ut vacca Aegyptiis, Indis & Hebraeis fuerit sacra, & hodiedum sit Indis cultus religiosi obiectum? Quonam pacto, qua rerum & gentium communicatione, quibus bellis accidere potuit, ut Mendes hircus Aegyptiis & Menda hircus rufus Indis nomine & omine sit cognitus, unus denique & idem Manu, Menu, Menes, vel Mannus rex Aegyptiis, Indis, & extremis Scandinavianis primus sit gentis conditor et institutor, si hic idem Manu Noach non est, quem ut liber Bhagavadam tradit (2), Vishnu a diluvio universali liberavit? Qui fieri potuit, ut Scanda, vel ut alii corrupte scribunt

 Sanda

(1) Triangulum istum minus recte explicasse videtur Plutarchus, dum unum latus Osirim, aliud latus Isidem, tertium Orum significare dixit in libro *de Iside*. Mihi multo probabilius esse videtur, tria haec latera tres solis virtutes indicare, generatricem, conservatricem, destructricem, per quas omnia nascuntur, conservantur, & corrumpuntur, ut iterum renascantur, atque hoc modo triangulus ille verum omnis vitae est symbolum, id quod Brahmanes dicunt. Hinc triangulo apud Tibetanos, Indos & Sinenses successit tripus cum lingam vel cono eidem insidente, & hic tripus cum sacro cono *thurma* dicto, hodiedum a Tibetanis Lahis in solemni pompa vehitur, de quo vide in Alphab. Tib. *p*.212., *& tabulam quae eam exhibet*.

(2) Vide grammaticam Samscrdamicam *pag*.173. *& seq*. item huius opusculi *pag*.6;.69. Asiatick researches *tom*. 1. *pag*.244. De diluvio universali quod praleyam seu Vellapraleyam id est *destructionem mundi per aquas* Indi vocant, vide Amarasinha *sect*. 1. *Sorggavarggam*.

Sanda vel Secander Indis, Perſis, & Scandinavianis commune numen ſit, & unus Hercules, qui tot terras pervaſit? Qui fieri potuit, ut Gannavadi vel Ianus apud Indos numerorum deus ſit, et claviger, ſi hic idem Ianus ab aſtronomia non deſcendit, et Romano ac Graeco Iano anterior non eſt? Qui fieri potuit ut phalli cultus Indos, Tibetanos, Aegyptios, Graecos, Hebraeos inficeret, ſi hic idem phallus in ſua prima ſymbolica inſtitutione ſolis virtutem generatricem non repraeſentabat, aut ſi de repraeſentatione et ſignificatione huius ſymboli illae gentes in prima ſua origine non conveniebant? Qui fieri potuit ut lotos Indis, Tibetanis, Aegyptiis, et Iaponenſibus ſit ſacra, ſi hoc idem ſymbolum ex rerum natura in ipſa ſymbolici cultus origine deſumptum, et ab uno fonte deductum non fuit? Qui fieri potuit, ut Mitra Romanis, Graecis, Aegyptiis, Perſis, et Indis unum ſit numen, ſi Mitra ſol non eſt, primus et antiquiſſimus deorum? Qui fieri potuit ut mundus apud Aegyptios et Indos ex ovo prodeat, ſi de hoc eodem vitae ſymbolo inter primos illarum gentium inſtitutores, aut aſtronomos nulla conventio, aut communicatio interceſſit? An haec omnia, et centena alia ubique terrarum a Baccho fuere inſtituta, docta et inſerta? an a Seſoſtri, aut a Scythis invecta? Sed Bacchus ſol eſt, et Seſoſtris quidem et Scythae varias terras et gentes pervadere poterant, unitatem hanc et conformitatem ſtabilire non poterant. An Alexander ideo ex Graecia in Indias venit, ut Brahmanes religionem doceret, aut diis ſymbola poneret, an non potius, ut nominis gloriam ſtabiliret, Indicas arcas excuteret, et ſpoliis onuſtus rediret? An non potius paſtorali et aſtronomico otio haec invecta et ſtabilita fuiſſe dicendum eſt, dum in tanta rerum luce apertiſſime videmus, omnis fere idololatriae baſim aſtronomiam, et rerum naturalium obſervationem eſſe, atque haec ipſa dogmata, haec ipſa inſtituta Seſoſtris, et Scytharum expeditione, quamvis utramque veram eſſe ſupponas, antiquiora eſſe? Profecto Simplicius *lib. de caelo* litteris prodidit, obſervationes Chaldaeorum aſtronomicas Babylone a Caliſthene ad Ariſtotelem miſſas fuiſſe, et hae communi ſcriptorum calculo et ſuffragio ad annum circiter 2230. ante Chriſtum natum referuntur. Paullo ante hoc tempus Noach floruit,

floruit, qui certe idem et unus eſt cum Manu, Menu vel Menes Aegyptio et Indico, quem libri Indici a diluvio liberatum fuiſſe prodiderunt. Ad hoc circiter tempus coincidit vita paſtoralis populorum, aſtronomicis obſervationibus apta. Circa hoc tempus Hyſci ſeu reges paſtores ex Arabia irrumpentes Memphim ceperunt, et imperium Aegyptium fundarunt. Circa hoc tempus monarchia Aſſyriorum ſtabiliri coepit, a qua Brahmanes defeciſſe, et in Indiam penetraſſe videntur ex eo, quod in libris ipſorum identidem recurrant bella inter bonos et malos titanes vel gigantes terreſtres habita, quos ipſi *Aſſurer* vocant, legis et religionis inimicos, quos certe ſub illo involucro Aſſyrios populos haberi, ego ſaepe ſuſpicabar. Circa hoc tempus ſabaiſmum ubique obtinuiſſe Iobi liber indicat, et de ſolo inter gentes aſtrorum cultu loquitur. Circa hoc tempus apud Aegyptios et Indos diſtinctio totius gentis in quatuor claſſes vel tribus incepit; nam Indici libri eam Manu regi adſcribunt, et a Noach derivant. Adde his, aetates Indicas in quatuor diſpertiri, et primam quidem കൃതയുഗം krdayugam, vel ſatyayugam ſeu *veritatis & iuſtitiae aetatem* uſque ad diluvium perduraſſe, ſecundam ദ്വിതിയയുഗം dvidiayugam dictam, a diluvio ſeu prima incarnatione Vishnu in piſcem incepiſſe, tertiam ത്രേതയുഗം tredayugam ſeu *aetatem cupream* triginta annis poſt mortem dei Krshnae, quae ad annum circiter 1000. ante Chriſtum natum reiicienda eſt, finiviſſe, ac circa id tempus കലിയുഗം kaliyugam ſeu aetatem ferream incepiſſe, Indos aſſerere (1).

 Quam-

(a) De primo Athenienſium rege Pandione, eiuſque ſucceſſoribus *vide p.*218. *tom.*8. *operum S. Hieronymi Venetiis anno* 1769. Ibidem S. Hieronymus regnum primi Pandionis ad annum 280. poſt natum Abraham conſtituit, circa tempus, quo apud Iudaeos pontificatum ſuſcepit Phines. Pag. 210. *eiusdem operis* Nyſa urbs Indica a Dionyſo anno 250. poſt natum Abraham condita fuiſſe fertur. Quodcumque chronologiae ſyſtema aſſumatur, id ſemper meminiſſe oportet, Indicos Pandavas probabiliter Graecis anſam dediſſe reges Pandiones in regum Athenienſium catalogum aſſumendi; nam & Dionyſi res geſtas in India ad illud tempus Graeci referunt. Epocha ergo ultimi regis Graeci Pandion, etiam pro

Quamvis vero certa epocha harum aetatum ſtabiliri nequeat, attamen evidens eſt illa, quam Indi ad diluvium referunt, ac ab ea primordia inſtitutionis ſuae deducunt. Ad hanc igitur epocham aſtronomia Indica & inſtitutiones civiles ex opinione Indorum referendae ſunt, non autem ultra hoc tempus, quod ſomniat D. Bailly, qui tempus Indicum divinum & humanum confundit, annos geniorum & hominum non diſtinguit, & Indis antiquitatem affingit, quam nec ipſa Indorum hiſtoria patitur. Vide noſtras animadverſiones in librum Bhágavadam *pag.*173. *& ſeq.* in grammatica Samſcrdamica, & Waltheti Miſſionarii Dani *doctrinam Indicam de tempore pag.*180. *&* 181. ad calcem hiſtoriae regni Bactriani a Bayero editae. Conſule etiam Sonnerat *tom.*2. *cap.*XI. *pag.*176. *ſyſteme des Indiens ſur la durée du monde & ſes differens ages*; in quo capitulo haec omnia uberius pertractat, atque exorbitantem illum Indicum annorum calculum cum reliquarum gentium annorum cyclo componere ſtudet.

Haec igitur omnia aperte palamque evincunt, Indos in praecipuis religionis ſuae capitibus ac inſtitutis cum reliquis antiquis gentibus convenire, cum iis ex uno ſtipite deſcendere, primam eorum religionem ſabaiſmum ac idololatriam fuiſſe, neque veram & hiſtoricam eorum originis epocham ultra diluvii tempus reiici poſſe. Pellantur ergo D. Bailly ineptiae philoſophicae pene aniles, & temeraria imbecillitas, quae ſolis hebetibus & inexercitatis imponere poteſt. *Malo indiſertam prudentiam, quam ſtultitiam loquacem*, aiebat Cicero, & haec vitanda, illaque amplectenda eſt omnibus illis, qui vere de exteris & longinquis gentibus ſinceras notitias perquirunt. Sed argumento noſtro non parva vis & valor accreſcet, ſi admittas primigenia haec gentium religionis capita, opiniones & inſtituta, ipſa illarum gentium communicatione & philoſophiae ſtudio conſervata & aucta fuiſſe. Aegyptus enim ſuos habuit ſacerdotes, Graecia ſuos philoſophos, & India ſuos Brahmanes, quorum ſcholam iam dudum antea ſtabili-

pro Indicis Pandavis ſtatui debet, atque 30. annis poſt bellum Indicum Pandavarum confectum, & mortem Krshnae, quartae aetatis ferreae Indicae hiſtoricae initium ſtatuendum eſt. Confer etiam praefationem Stephani Fourmont ad tom. 1 libri: *Reflexions critiques &c.* pag. VI. & ſeq. *remarques generales ſur le charactere des chronologiſtes.*

bilitam invenit Pythagoras, & post eum Alexander magnus. Vide huius opusc. *pag* 49. & 58., & de communicatione gentium *p.* 51. Quia vero non Indi ad Graecos, & Aegyptios accedebant, sed vice versa, ac multa vocabula Indica Samscrdamica apud Aegyptios & Graecos reperiuntur, sane non levis est coniecturae locus, multa quoque religionis & philosophiae placita ex India in Aegyptum & Graeciam perlata fuisse. Emigrationis Indorum ex sedibus suis nullus vetus meminit auctor; quin Plinius, Strabo, Arrianus & Diodorus Sic. *bibl. lib.*2. Indos emigrasse apertissime negant. Unde aiunt Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches* tom.1.pag.271. *It seems more probable, that they* (Aegyptii sacerdotes) *visited the Brahmans of India, as the sages of Greece visited them, rather to acquire, than to impart Knowledge; nor is it likely, that the self sufficient Brahmans Would have received them as their preceptors.* Unde ait Strabo: *Apollodorus quidem Parthicarum rerum conscriptor, cum mentionem de Graecis facit, qui Bactrianam ceperunt, ac de Syriacis regibus, a Seleuco Nicatore praefectis, refert eos cum admodum aucti essent Indiam invasisse.* Strabo lib.15. *Praeterea mercatores qui per Nilum & Arabicum sinum ex Aegypto in Indiam navigant, pari admodum in Gangem usque perveniunt.* Strabo lib.15. *Indi prope gentium soli numquam emigraverunt finibus suis.* Plinius *hist. nat.*lib.6.c.17. Et postea: *Secuta aetas propiorem cursum tutioremque iudicavit, si ab eodem promontorio* (Syagro Arabiae promontorio) *Zizerum amnem portum Indiae peteret, diuque ita navigatum est, donec compendia invenit mercator, lucroque India admota est. Nec pigebit totum cursum ab Aegypto exponere &c.* Plinius cap.23. Et infra: *Ex India navigant* (nempe redeundo) *mense Aegyptio tybi incipiente* (decembri), *ita evenit ut eodem anno remeent* (prout hodiedum remeant Arabes in oram Malabaricam). *Navigant autem ex India vento vulturno, & cum intravere rubrum mare africo vel austro.* Et Arrianus: *Deinde Sinthus fluvius* (unde corruptum Indus) *maris rubri* (oceani Indici) *fluviorum maximus copiosissima aquarum vi in mare se se exonerans. Septem sunt istius fluminis ostia, sed exilia admodum atque palustria ita ut non sint navigabilia excepto medio, in quo etiam maritimum est emporium barbaricum, cui opposita est insula, & a ter-*

& a tergo metropolis Scythiae mediterranea Minnagra nominata (en ergo Scythiam a veteribus intra Indum fluvium collocatam quod bene observet D. d'Hancarville). *Parthorum est subiecta imperio, qui assidue mutuo se se inde expellunt. Naves* (Aegyptiae, & Arabicae de quibus toto libro loquitur) *diversis locis barbarici emporii subeunt &c.* Et infra in eodem Periplo : *Ab his partibus* (a Bactriana ad Indum sita) *Alexander profectus ad Gangem usque penetravit relicta Limyrica & Australi Indiae ora. Quamobrem ad haec usque tempora in Barygazis* (oppidum Baroche est hodiedum in sinu Cambayae exsistens, de quo vide dissertationem D. Wilford pag. 369. in *Asiatick researches*) *antiquae drachmae reperiuntur Graecis sculptae litteris cum insignibus Apollodori & Menandri, qui post Alexandri obitum ibi rerum fuerunt potiti. In emporium illud* (Baroche) *maxima ex parte deportatur vinum Italicum, Laodicenum, & Arabicum, aes, stannum, plumbum ... exportatur* (ab Aegyptiis & Arabibus) *ex iisdem locis nardus, costus, bdellium, ebur, onychini lapides, sericum, molochinum, filum, piper longum. In hoc autem emporium ex Aegypto navigatur mense iulio qui est epiphi.* Idem Arrianus *in Periplo*. Et infra naves Aegyptias per oram Malabaricam & promontorium Comorinum usque ad Gangem uno quasi filo deducit, quod ibi vide. Nullum ergo dubium est de communicatione Aegyptiorum & Graecorum post Alexandri magni tempora. De temporibus quae Alexandrum praecesserunt,vide Herodotum *lib.3.& 4.*, librum Esther *lib.1.cap.8.*, S. Ambrosium *edit. Rom. tom.5. de moribus Brahmanorum*, Dodwell *in Arriani Periplum*, Schmit *dissertationem de colonia Aegyptiaca in Indiam deducta*, Fourmont *Reflexions critiques sur l'histoire des anciens peuples tom.2.*, ubi tamen alucinari videtur, quod Colchidem & Phasim ad Tigrim fluvium collocet, cum mihi certum videatur, Colchidem antiquissimum oppidum Coleci vel Colechi esse ad promontorium Comorinum situm, in quod, ut ex Arriano patet, ex Phasi, id est a Gange, merces Indicae inferebantur, & iis nautis Phoenicibus ac Aegyptiis venumibant, qui fragilibus navigiis promontorium Comorinum ob acerbos & magnos maris fluctus transmeare, atque ad Gangem accedere nequibant. Haec proinde omnia satis indicant, inter veteres

illas

illas gentes communicationem intercessisse, atque valde probabile esse, quod in pluribus locis innuimus, Aegyptios nempe, Graecos & Persas aliqua religionis & philosophiae capita, instituta, & opiniones ab Indis accepisse. Pro argutis & acriter intelligentibus haec pauca digessimus, loquaciter litigiosos non curamus.

CULTUS CIVILIS

നാലവൎണ്ണം

NALEVARNNAM

TAB. XXVIII.

QUATUOR TRIBUS

ബ്രാഹ്മണ്ണഃ BRA'HMANES

Quemadmodum Indi pleraque religionis suae capita ab astronomia deducunt, ita quoque nonnulla civilis vitae instituta apud eos ex philosophiae & astronomiae principiis dimanasse videntur. Solem, lunam, planetas, stellas divinis animatas esse mentibus tota credidit antiquitas, de qua re confer Platonem *in Timaeo*, & Ciceronem *de nat. deor.* Inde certe etiam vetus profluxit Indorum error, ut reges suos ex sole & luna progenitos crederent, & hoc ipsum omnibus suis litteris, monumentis et libris commendarent. Quare apud ipsos duae regum statuuntur classes, nempe സൂൎയ്യവംശം Sùryavamsham seu *classis regum ex sole progenita*, & സൊമവംശം Sómavamsham, *progenies regum ex luna orta*. Vide de his primum versum libri eorum sacri *Bhágavadam* inscripti (1). Plinius *hist. nat.* lib.6.c.17. ait: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indo-

(1) Vide huius opusculi *pag.*70., & in grammatica Samscrdamica textum originalem libri Bhágavadam *pag.*171. *atropham* 1.

(Indorum) *centum quinquaginta tres*, *annis sex mille quadringentis duobus*. Arrianus *hist. Ind.* lib. 1. cap. 1. pag. 323. edit. Gronovii: *A Baccho reges numerabant* (Indi) *centum quinquaginta tres*, *annos vero sex mille quadringentos & duos*. Et paullo supra: *Discedens ex India Liber Spartembam unum ex amicis regem Indis praefecit*, *quo mortuo ad Budyam eius filium regnum transiit*. Libero ergo patri Graeci scriptores ex opinione vulgi Indici initia regni, & institutionis civilis Indicae passim adscribunt. Iam autem cum Bacchus seu Liber pater, Shiva seu Sebesius, sol sit, id quod nos invictis argumentis supra demonstravimus (1), quis neget Indos populari fama reges suos a caelesti mundo deduxisse? Deinde admirabile est etiam illud, quod Arrianus dicit, *Indis a Baccho Budyam filium suum regni successorem datum fuisse*. Budya (corruptum a Budha) an alius esse potest a Mercurio seu Dherma rege & astronomico numine, quod Indis, Tibetanis, et Aegytiis leges et scientias dicitur tradidisse? Shrirâma, Bacchus iunior ex vulgari Indorum opinione atque Graecorum auctoritate Indiam domuisse, leges et iura dictasse, Indicas terras distribuisse, arationem docuisse, populum civili cultu perpolivisse creditur. Hic vero ipse Shrirâma ex stella Rôhini natus fuisse perhibetur in libro Bhagavadam *stropha* 8., quam vide in grammatica Samscrdamica *pag.* 183. Ipsa instituta philosophica Samanaeorum quid aliud sunt, quam fervidae Indorum imaginationis partus, qui ab astronomia et philosophia descendit, cum sub symbolo solis, lunae et planetarum Deum ens supremum meditari, & adorare se dicant, soli litent, solis generantis emblema lingam collo aut brachio appensum portent, virtutem denique solis creatricem, conservatricem, et destructricem sub symbolo terrae, aquae et ignis publico cultu profiteantur et adorent? Hi ipsi Samanaei, hesychastae, silentiarii seu Muni, contemplatores, et regibus a consilio sunt, quia et in caelesti mundo sol et luna dii et re-

(1) Vide huius opusculi dissertationem: *an Brahmanica religio a Scythis descendat*, item articulum *Shrirâma* inscriptum, item de Sebesio vel Sebasio grammaticam Samscrdamicam *pag* 28. *& seq.* Macrobium *lib.* 1. *Saturn.* *toto cap. decimo octavo*. Plutarchum *in Iside*, Herodotum *in Euterpe*. Item Baccum iuniorem affabre in aes incisum in opere inscripto: *Pitture antiche di Ercolano tom.* 3. *tab.* 37.

et reges; contemplatores autem et eorum conſiliarii ſunt reliqui planetae, qui illos in caeli latifundio circumſtant, conſiderant, in ſilentio adorant, eis obſequuntur, conſilio ſuo et lumine proſpiciunt, et viciſſim luce et maieſtate illorum replentur. Haec certe, nec alia fuere Indici religioſi et civilis cultus principia, eaque naturalia, ſimplicia, ab aſtronomia deducta, per quam terreſtris mundus inſtar caeleſtis mundi ſyſtema coordinatus, diſtinctus, et perpolitus fuit. Adde his ingentem regum, philoſophorum, municipiorum, quin et infinitarum popularium perſonarum copiam, quae omnes ſolis et lunae nominibus in libro Amaraſinha deſcriptis, et a nobis allatis, inſigniuntur, atque ab aſtris hodiedum vocantur (1), id quod aperte palamque confirmat ſententiam, quam ſupra *pag.*73. ex Petro Errico attulimus, nempe primi illius & remotiſſimi aevi patres ac gentes nomina ſua & facta aſtris adſcripſiſſe. Atque hinc certe exorta fuit in veteri hiſtoria ea rerum & perſonarum confuſio, cum plures res aut perſonae in una eademque regione, aut urbe, uno eodemque nomine inſignirentur, ars graphica abeſſet, neque appellativis nominibus omnia palam diſtinguerentur. Hinc ergo eveniſſe credendum eſt, ut plures inveniantur Mitrae, plures Bacchi, plures Budhae, plures Hercules, plures Manu, plures Pàrvadi, Laekshmi, Iunones, Veneres &c. uni alterive terrae propriae & affixae. In hac tanta rerum & perſonarum confuſione, una tamen certa, conſtans, & univerſalis inter Brahmanes perſiſtit traditio, multis etiam eorum libris firmata, nempe non

E c ſoli,

(1) Hodiedum in Indiis viris familiaria nomina ſunt haec: *Mitra*, *Mahádêva*, *Krshna*, *Ráma*, *Gòvinda*, *Kumàra*, *Ciangra*, *Subramanya*, *Késhava*, *Màrtanda*, quae quidem nomina, ut ex explicatione horum epithetorum ſupra a nobis allata patet, ad ſolem & aſtra referri iam vides. Ita pariter multa nomina feminarum ad lunam referuntur: *Kàli*, *Pàrvadi*, *Shakti*, *Ishvarì*, *Kòmari*, *Mahéshvari*, alia vero ad tellurem ſeu telluris dominam, ut *Laekshmi*, *Shrì*, *Ramà*, *Vaishnavì*, *Umà &c.* Ita non minus nomina regum, urbium & templorum Indicorum a ſole, aut a luna deſumuntur: Clandracòtta *lunae urbs*, a quo vocabulo Strabo corrupte ſcribit rex Sandracottus, loco *rex urbis Ciandra*. Rágia Mitra *rex Mitra seu sol*, quod D. de l'Ile pariter corrupte ſcribit: *Ràja Mirda*. Rágia Ráma, quod iterum corruptum fuit in Raia Ranas. Denique hodiedum in Indiis exſiſtentia Rámishváram, *Ràmae domini* (Bacchi iunioris) *templum*. Rámaburam *Ràmaè urbs*, Krshnàburam *Krshnae dei urbs*.

ſoli, non lunae, non planetis cultum civilem & inſtituta gentis politica adſcribenda eſſe, ſed Manu regi gentis Indicae conditori, quem ob ſua bona opera Vishnu ab univerſali diluvio liberavit (1). Hic ergo Manu, ſive antidiluvianum illud ſit, ſive poſt diluvium ab ipſomet ex obſervatione aſtrorum deductum, ſyſtema iſtud civile genti tradidit, & terrae incolas in quatuor claſſes diſpertitus eſt, in ſacerdotes, in reges, in agricolas, in artium mechanicarum profeſſores. Manu rex eiuſque deſcendentes Indi Brahmanes inſigne illud noſtri aevi commentum, quo omnes homines aequales eſſe perhibentur, ignorarunt. Sed an a vero aberrarunt? An inſtitutio harum quatuor tribuum cum legibus naturae pugnat? An iniqua res diis altare erigere & ſacerdotes conſecrare, populo regem praeficere, agros colere, militiae pro defendenda patria nomen dare, unam claſſem obſequi, alteram vero praeeſſe? Quod ſi natura nos omnes aequales eſſe vult, ede quaeſo, cur nos omnes ſimiles eſſe non vult? Cur uni venuſtatem, alteri tribuit faciem indecoram, uni vires corporis, alteri minutum, anxium & ſolicitum animum, ac debile corpus, uni mentem & ſagacitatem, alteri hebetudinem, uni cor generoſum & benignum, alteri crudele & inhumanum, uni

(1) Diluvium univerſale de quo ſaepe diſſeruimus in vocabulario Brahmanico *sect.1. Sorggavarggam* ita deſcribitur: *Praleyam*, deſtructio univerſalis. *Vellapraleyam*, deſtructio univerſalis per aquā. *Kalpàada* firmitatis, iuſtitiae, moralitatis finis, *Kshaeya* everſio totalis. *Samvarta* deſtructio univerſalis, omnium rerum terreſtrium everſio. In celebri poemate *Bhishmaparvam* dicto conatus malorum geniorum, quibus mundum praecipitem agere, & ſubmergere volebant, vivà & aperta narratione deſcribuntur, atque illi terram totam ſubmerſiſſent, niſi ad preces bonorum geniorum Vishnu in piſcem, deinde in teſtudinem incarnatus fuiſſet, ut Manu vel Menu regem Satyavrta, id eſt *boni operatorem* cum octo perſonis ab univerſali deſtructione iſta liberaſſet, ac periclitantem mundum ex aquis ſuſtuliſſet. Ipſe Vishnu deus in Krshna regem hominem incarnatus narrat, avos ſuos Kauravas a diluvio liberatos fuiſſe, atque unum avorum ſuorum corpus ſe aſſumpſiſſe, ut pro Pandavis pugnaret. Vide *quintam & sextam stropham libri originalis sacri Bhàgavadam in grammatica Samscrdamica p.172. & seq.*, vide etiam de Manu rege per Vishnu deum a diluvio liberato ex eodem libro Bhágavadam apud Anglos Calcuttenſes in libro *Asiatick researches tom.1. pag.230. & seq.* Eadem traduntur in libro Indico *Sambhavam* inſcripto. Ergo Indi diluvium univerſale agnoſcunt, Manu regem gentis Indicae conditorem ab illo ereptum fuiſſe credunt, hiſtoriae ſuae principium atque argenteam ſuam aetatem ad epocham diluvii conſtituunt, & inde leges & inſtituta ſua deducunt.

uni animum tranquillum & pacatum, alteri ardentem & ad quaevis ſcelera proclivem, uni ignem, alteri phlegma, uni morbum, alteri incolumitatem, uni corporis labem, alteri ab omni mendo immunitatem? Haec ſapientes noſtri ex philoſophiae ſuae principiis reſolvant, ſapientiſſimis ſuis lucubrationibus perfectam aequalitatem reſtituant, paſſiones omnes amoveant, veteres deos ſupprimant, novos fingant, ſe ipſos impeccabiles efficiant, ſimulacra ſua altaribus imponant, principiis ſuis totum mundum tranquillum, pacatumque reddant, malum omne phyſicum & morale a ſe & aliis excludant, atque tunc naturam ab ipſis correctam fuiſſe, hanc in hominis formatione peccaſſe, aequalitatem perfectam induci poſſe, Aegyptios, Hebraeos, Indos, Tibetanos, Sinenſes & omnium gentium loquaciſſimos Europaeos, qui & ipſi diſtinctionem tribuum in ſinu ſuo conſervant, in primis civilium ſuarum inſtitutionum principiis longe a vero, iuſtoque aberraſſe, palam profitebor.

Partitionem gentis Indicae in varias claſſes tradit Diod. Sic. *lib.2. bibliotb.*, Strabo *lib.15. geograph.*, Porphyrius *lib.4. de abſtinentia*, P. Conſtantinus ab Aſculo *in cod. manuſcript. ad fig. 73. & ſeq.* (1) R.P. Norbertus, & R. P. Brito *in cod. manuſcr.*, R. P. Ildephonſus *in cod. manuſcr. num.20.*, Niebuhr *tom.2. pag.17.*, & Sonnerat *tom.1. pag.64. 74. edit. in 4.* Omnes iſti pro maiori minorive ſua Indicarum rerum peritia magis minuſve recte tribuum Indicarum inſtituta explicant, aut intricant, lucem afferunt, aut maioribus tenebris involvunt. Nos Indicae gentis genera & claſſes ex ipſo Brahmanico libro Amaraſinha afferemus, ubi *ſect. Brahmavarggam* ita ſignantur: ബ്രാഹ്മണ് Brahmana, ക്ഷത്രിയ് Kshetria, വൈശ്യ് Veyshya, ശൂദ്ര് Shùdra. Prima tribus ſacerdotalis, ſecunda regalis, tertia agricolarum, quarta mechanicas artes exercentium hominum eſt. Quatuor itaque tantum ſunt principales tribus, ſed hae ſubdividuntur, atque pro ratione officiorum civilium uſque in 88. claſſes hominum diſpeſcuntur. Quatuor illae, leges, mores, conſuetudines & ſin-

(1) Vide cumprimis pag.216. & ſeq. *riſtretta notizia delle caste*, ubi etiam multa de partitione gentis Tibetanae & inſtituto Labarum reperies.

gularia ſua inſtituta habent, quae ſequuntur, ſectatores eorum ex una in aliam tribum migrare, aut transferri nequeunt, inter ſe matrimonia inire prohibentur, tribui ſuae & officio adhaerere tenentur. Omnibus ſimul ſumptis commune, ac familiare eſt, Deum ens ſupremum agnoſcere & confiteri, eum ipſum ſub ſymbolo ſolis, ignis, & aquae adorare, virtuti praemium ſperare, peccati vindictam timere, id eſt Shivae vel Vishnu dei gloriam concupiſcere, Shivae dei mortuorum iudicis, & inferni praeſidis metu affici, tranſmigrationem animarum ex uno corpore in aliud credere & admittere, vaccam venerari, regibus obſequi, Brahmanes magni pendere, magiſtros ſingulari affectu & devotione colere, corporis lotionibus, precibus, ieiuniis peccata expiare, malos genios timere, pauperibus ſuae tribus peculio & elemoſynis ſuccurrere, hoſpites & peregrinos ſuae tribus benigne excipere, eiſque humanitatis & caritatis officia perquam liberaliter impendere, denique cum alterius tribus feminis nullatenus permiſceri.

Brahmanes a gente & regno alii ſunt Nepalenſes Tibeto proximi, alii Gauri ſeu Gangaridae vel Bengalini, qui ad Gangem habitant, alii Sindhuvitae, corrupte Hindus dicti, ſeu ii, qui Indi amnis accolae ſunt, alii Talingi, alii Mogolitani, ſeu ad urbem Agram degentes, alii Maráſtae, alii Carnatenſes, alii Canarini, alii Tamulici, alii Malabarenſes, alii Mayſſurenſes, alii Madureenſes. Hi omnes ex officio ſuo aut ſunt ſacrificuli, aut ſacri magiſtri *Guru* vel *Ashárya* dicti, aut *Graebaſtae* ſeu uxoribus iuncti, ac rei familiari addicti, aut aſtronomi *Graebashâſtrì* dicti, aut aſtrologi *Giodishbásbâſtrl* nuncupati.

Quoad ſectas dogmaticas ipſi *primo* diſtinguuntur in Vishnuvitas വിഷ്ണുഭക്തർ Vishnubhakter dictos, ſeu in eos qui ſingulari cultu deum Vishnu, ſeu aquae principium venerantur. Hi iterum in duas ſcholas diſpeſcuntur, nam alii ſunt തത്വവാദി Tatvavádi Vishnuvitae, ſeu മാധവ Mádhava Vishnuvitae, qui ſemper veritatem, ſeu ens verum, & ſupremum ſub ſymbolo Vishnu colere ſe dicunt, & inde veridici appellantur, tatvam enim eſt

veri-

veritas, *& ens verum ac per se exsistens*. Hi etiam Mádhavae vocantur a sectae huius institutore Mádhava dicto. Secunda Vishnuvitarum secta, quae *Rámanáyaguer* inscribitur, a Rámanáyaga institutore suo nomen traxit. Haec Vishnu deum marem feminamque, seu hermaphroditum esse existimat, potentiam activam & passivam uni eidemque principio adscribit. Post obitum praemia & poenas admittit, caelibem vitam agit, uni magistro subest. Hi sectarii certis signis & indiciis in fronte descriptis ab aliis distinguuntur, sed cumprimis yoni femineum, ignis & aquae, caloris & humoris emblema colore flavo aut subrubro in fronte aut pectore depictum gestant.

Secunda secta est Shivenitarum, seu ശിവഭക്തർ Shivabhakter, Shiva deum solem vel ignem adorantium. Huic creationem mundi, omnium rerum principia, virtutem creatricem, conservatricem & destructricem adscribunt, atque aquam seu Vishnu deum non negant, virtutes tamen illas in sole ipso reperiri autumant. His cultus sui coni, obelisci, lingam, matrix, triangulus emblemata sunt. Lunae cornua, solis discum, Shivae dei oculum in media fronte promicantem, pentagonum, lingam, aliaque eiusmodi signa ipsis sancta & divina dicta, in summa fronte aut pectore descripta gerunt. Confer de his signis tu ipse accuratius librum inscriptum: *Risposta alle accuse*, *tom.* 2. *edit. Coloniae anno* 1709., ubi pleraque haec signa affabre in aes incisa exhibentur (1). Flos lotos, buccinum seu concha, & triangulus duplex, seu pentagonum etiam insignia sunt regis Travancoridis, quae ipse in vexillis & annulis gerit, et quorum ectypon apud me exstat. Haec ergo sine dubio solis ex calore & humore gignentis & producentis, seu solis virtutis creatricis, conservatricis & destructricis, quas triangulus repraesentat, signa, emblemata, & symbola sunt, quae omnia a nobis supradicta mirifice confirmant, et nullum amplius incredulitati locum relinquunt.

Tertia Brahmanica secta est eorum, qui സ്മാർത്തർ Smárta vocantur. Vocabulum hoc indicat hominem mente serio inten-

(1) Vide de his signis P. Constantini *Notizie laconiche pag.* 214. Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 81. *edit. in* 8., & grammaticam Samscrdamicam *pag.* 46. *& seq.*

tentum, meditatione abreptum, ſemper cogitantem. Huius ſectae inſtitutor eſſe dicitur *Ciangra Guru*. Philoſophi hi deum Vishnu et Shiva unum idemque numen eſſe contendunt, atque virtutem creandi et deſtruendi uni eidemque ſubiecto inhaerere, denique ambas has virtutes a ſe invicem inſeparabiles et indiſtinctas eſſe autumant. Secta ergo iſta manifeſte indicat, ſub ſymbolo ignis et aquae, inter philoſophos Indicos de alia quoque re quaeſtionem fuiſſe, de virtute nempe ſeu potentia creandi, conſervandi et deſtruendi, veri dei attributis, quae uni eidemque ſubiecto, nempe Deo ſupremo enti inhaerere, a ſe invicem inſeparabilia eſſe, denique attributa ſeu virtutes has in Deo ſola mente et cogitatione diſtingui et ſeparari debere dicebant. Verum enim vero, ſi de ſolo ſymbolo ignis et aquae, aut virtute ſolis generatrice et deſtructrice inter philoſophos illos quaeſtio fuiſſet, quomodo ipſi ignem et aquam unam eamdemque rem eſſe,. virtutes denique creandi, conſervandi et deſtruendi a ſe invicem inſeparabiles eſſe, affirmare potuiſſent? Reconditum itaque divinae naturae myſterium, interiores et arcanas divinitatis proprietates lumine naturali ſcrutabantur, et quia attingere nequibant, ſectas varias efformabant, et in opiniones contrarias ferebantur.

Hoc quod dicimus, apertiſſime evincitur ex eo, quod quarta ſecta ſit eorum, qui *Páshándiſtae* vocantur, ſeu eorum, qui nihil credunt, dei attributa negant, athei, et ſectarum aliarum adverſatores ſunt. പാഷണ്ഡഃ páshánda vocabulum *atheum* ſignificat, ad quam dictionem vocabularium Amaraſinha animadvertit: ദെവ വിരുദ്ധസിദ്ധാന്തി dévavirudha ſidhándi *homo Deo contrarius*, *Deo renitens*, *Deum negans*, id quod apertiſſime et planiſſime demonſtrat, philoſophos illos Deum ens ſupremum agnoviſſe, atque ſub involucris illis et ſymbolis de divinis attributis diſputaſſe, denique ex imperfecta idea attributorum, ex varia explicatione et ſententiis, ex eorum ſeparatione, diſtinctione et ignorantia modi, quo enti ſupremo inhaerent, ſectas iſtas varias formatas fuiſſe, hodieque inter eos ſubſiſtere. Terra itaque, aqua, ignis ſeu ſol, ſymbola ſunt, ſed rey era ſub his involucris veri Dei potentia creatrix, con-

conservatrix ac destructrix repraesentatur et ab illis philosophis adoratur. Ishvara Dominus est, seu ens supremum, Shakti autem virtus illius, est femina conficta, per quam operatur, illi solem, huic lunam symbolum posuerunt, virtutem dei procreatricem per Brahma seu terram, conservatricem per Vishnu seu aquam, destructricem per Shiva seu ignem vel solem repraesentarunt. Hanc philosophiam D. d'Hancarville inter Scythas quaerat, et si potest inde deducat (1).

Quinta secta est eorum, qui Shaktistae, vel Parashaktistae, id est ശക്തിഭക്തര് Shaktibhakter vocantur: Hi ശക്തി Shakti deam, naturam seu virtutem illam efficacem, qua Deus omnia condidit, supremum numen, et caussam efficientem terrae, aquae, et ignis, seu Brahmae, Vishnu, et Shivae, matrem denique et uxorem horum deorum esse dicunt. Unde etiam ab hac dea *Shaktistae* vocantur, et eam per triangulum, per yoni seu matricem, per lotum, denique per lunam repraesentant. Inde etiam dimanat, ut duplicem ei formam affingant, creatricis nempe et destructricis, id quod nos supra in articulo de *Bhaváni* uberius tradidimus.

Sexta secta est eorum, qui സൎവ്വജ്ഞര് Sarvagnia vocantur. Hi omnia se scire profitentur, sed nulli sectae ex relatis adhaerere volunt. Deum ens supremum esse existimant, sed mundum casu et sine speciali providentia gubernari, denique virtute sibi olim impressa revolvi & subsistere putant.

Brahmanes Graehastae verum & indissolubile matrimonium cum una sola uxore ineunt. Si haec sterilis est, eam coram iudice & magistro suo repudiant, aliamque ducunt. Filii masculi le-

(1) In museo Borgiano Velitris praeter monumenta aerea & lignea quae iam supra illustravimus, exstant icones Indicae originales novem incarnationum dei Vishnu. Ibidem pariter visitur icon dei Brahmae, dei Ganésha, dei Hanuman seu Panis, dei Krshna, deae Káli seu Bhaváni, dei Budha, quas quidem omnes iam facile ex iis, quae nos de his deastris supra attulimus, distingues. Omnes hae figurae suis numeris signantur, atque eas inspicere sufficit, ut illas ad huius opusculi ordinem mythologicum reducere possis. Ex eodem museo in hac tabula unius Brahmanis simulacrum exhibemus. Alia plura quae ibi exstant, ii qui rerum Indicarum cura & studio afficiuntur, ipsimet inspicere, & examini subiicere possunt.

li legitimi in bona patris ſuccedunt, filiae accepta dote a ſucceſſione excluduntur. Nemini Brahmanum ſincere ſuae tribui addicto animatum comedere, aut vinum bibere licet. In Malabaria ſeminudi incedunt, prout hic ex muſeo Borgiano eorum ſimulacrum exhibemus. Regum conſiliarii ſunt, & cauſſarum de religione iudices. Omnes ſupremo ſectae aut tribus ſuae magiſtro parent, dum contra ſtatuta ſua aut tribum delinquunt, a ſecta & tribu expelluntur, extra regnum in exſilium aguntur. Brahmanes ſacrificuli & legis doctores ex templi, cui addicti ſunt, reditibus aluntur. Campi & agri ad ſerendam oryzam praecipuis fanis antiquiſſimo iure, quod cum diſtributione gentis in tribus incepit, conſtituti fuerunt pro cultu deorum ſervando & miniſtrorum certo numero alendo. Haec conſtitutio hodiedum ſarta tectaque manet in illis Indiae regnis, in quibus reges gentiles Indi indigenae imperant (1).

ക്ഷത്രിയഃ

K S H E T R I A

T A B. XXIX.

DE GUBERNIO ET MILITIA

Secunda Indica nobilis claſſis hominum eſt tribus regalis, quae ക്ഷത്രിയജാതി kshetriagiádi dicitur. ക്ഷേത്രം kshetram *uxorem*, *agrum*, *corpus*, & *templum* ſignificat. Kshetrier uxore certa carent, niſi ipſi certam ſibi deſpondere velint, agri tempore pacis eis excolendi ſunt, corpore ſuo gerendis bellis inſerviunt, tempore pacis ad deorum delubra ſedes figunt. Hi etiam

(1) Haec de ſacrificulis certo templo addictis, ac de yamanaeis in aſceterio viventibus cumprimis ſunt intelligenda, non autem de iis, qui matrimonii vinculo irretiti vivunt. Unde recte dixerat Porphyrius *lib. 4. de abstinentia. Extra urbem commorantur* (yamanaei), *ubi domos & fana a rege exstructa habent, in quibus oeconomi sunt constituti. Ex oryza, & pane* (ex oryzae farina confecto), *& pomis, & oleribus victus apparatur, ad tintinnabuli signum preces effundunt, omnes absque uxore, & possessionibus degunt.*

etiam രാജപുത്രര് rágia putra, id est *regum filii* vocantur (1) Reges itaque Indici ex hac classe nascantur est necesse, ut regno & gubernio potiri possint. Sunt tamen hodiedum aliqui reges Brahmanes, qualis est rex Rapolinus in Malabaria, qui sacris & genti praeest. Ex antiquissima Indorum institutione rex primus regni miles est. Quare horum kshetria vel rágiaputra (quod vocabulum alii corrupte rágiaput, vel rágiapouts scribunt) officia in vocabulario Amarasinha *sect. Kshetrìavarggam* ita describuntur: സന്ധി sandhi *pax*, ut nempe quantum id quidem fieri potest, semper paci publicae conservandae, ac cum vicinis amicitiae foederi studeant. വിഗ്രഹം vigraham *occisio*, ut dum necessitas postulat, pace aut bello occidant. യാനം yánam *progressio*, ut exercitum legere, lustrare, castrametari, in hostem ducere sciant, ut equo aut elephanto insidendi, eumque regendi artem calleant. ആസനം aasanam *sessio*, ut apto loco considere, praesidio se, suosque munire norint. ദ്വൈധം *dvaidham*, ut exercitum apte distribuere non ignorent, atque regni destructionem impediant. ആശ്രയം *aashrayam*, ut exercitui & populo opitulari, ac dum anceps fortuna belli est, apte in praesidia regredi sciant. Haec regum officia esse dicuntur, alia sunt *media*, quibus pro bono regimine utendum esse censent. സാമം *sámam*, ut exercitum populumque sibi conciliare sciant. ദാനം *dánam*, ut liberales sint. ഭേദം *bhédam*, ut recte corrigere, castigare, punire norint, ദണ്ഡം *dandam*, ut labore & exercitatione sua regno prosint & praesint, രഹസ്യം *rahasyam*, ut

(1) De his ergo regibus seu de viris tribus regiae intelligendus est Strabo, dum lib. 15. *Porum* Indicum regem sexcentis regibus imperasse scribit: *Addit* (Nicolaus Damascenus) *epistolam* (ad Augustum R. I.) *Graecam fuisse in membrana scriptam, qua significaretur, Porum esse qui scriberet, & cum sexcentis regibus imperaret, Caesaris tamen amicitiam multifacere*. Strabo lib. 15.

ut iura & ſecreta cuſtodiant, arcanum nullum revelent. മന്ത്രം *mandram*, ut antequam opus grave aggrediantur, conſilium capiant, ac ſibi ſuiſque proſpicere norint. പരിക്ഷണം *parikshanam*, ut prius experimentum faciant, quam bello ſe ſe aut regimini ingerant. ന്യായം *nyáyam*, ut iuſtitiam adminiſtrare norint. കല്പന *kalpana*, ut bonas & rectas leges ſancire ſciant. നില *nilá*, ut & ipſi bene procedant. Regni ſuſtentacula haec ſunt: സ്വാമി *dominus*, രാജ്യം *rágiam* ut hic dominus regnum vere poſſideat, അമാത്യ *amádya*, ut bono utatur miniſtro, സുഹൃത് *ſuharda*, ut ſincerus ei adſit amicus, കോശം *cosham*, ut theſaurum collectum & reconditum poſſideat, ദുർഗ്ഗം *durggam*, ut bonis ſit praeſidiis inſtructus, ബലം *belam*, ut militari fortitudine ac exercitu gaudeat. Haec ad reges & regna, alia ad ipſum bellicum inſtitutum pertinent. Milite collecto, apparatu bellico conſtituto, exercitu luſtrato, commeatibus pro dapſilibus ſumptibus diſtributis & ſtabilitis, exercitus Indicus olim non per legiones, cohortes, vexillationes, ac turmas congregabatur ut apud Macedonas, ſed ſequenti modo:

I. *ordine* Inſtar velitum conſtituebatur elephas unus, currus unus, equi tres, pedites quinque. Hic ordo vocabatur *patti*.

II. Quem frontem exercitus appellabant, ſtatuunt, 3. elephantes, 3. currus, 9. equi, 15. pedites. Hic ordo vocatur *ſénamugham*.

III. Veniunt 9. elephantes, 9. currus, 27. equi, 45. pedites. Hic ordo dicitur *gutmam*.

IV. 27. elephantes, 27. currus, 87. equi, 135. pedites. *Ganam*.

V. 81. elephantes, 81. currus, 243. equi, 405. pedites. *Vábhni*.

VI.

VI. 243. elephantes, 243. currus, 729. equi, 1215. pedites. *Vrdana*.

VII. 729. elephantes 729. currus, 2187. equi, 3644. pedites. *Ciamú*.

VIII. 2187. elephantes, 2187. currus, 6561. equi, 10935. pedites. *Aniguini*.

IX. 21870. elephantes 21870. currus 65610. equi, 109350. pedites: *Akshobinî*. Hic ordo claudebat agmen, si umquam tale agmen re vera exstitit.

Hoc itaque ordine antiqua Indica praelia gerebantur, & hoc ordine probabilius regis Pori copiae Alexandro magno occurrerunt (1). Vide Q. Curtium *lib*.8. *cap*.23. Ex hac coordinatione exercitus Indici suapte natura sequebatur, Porum numero militum superiorem, viribus minorem esse debuisse, atque adeo non Graecorum armis, sed exercitus sui defectu, perturbatione, itinerum asperitate, machinarum onere, animalium hominumque permixtione, systemate denique suo militari proprio victum fuisse.

Recentiores Indi Persicum, deinde Tartaricum, postea Europaeum pugnandi modum adoptarunt. Testis est Nabab Tipu Sultan, qui Gallicam, & rex Travancoridis qui Anglicanam pugnandi artem sequitur.

Ex principiis distributionis totius Indicae gentis in quatuor praecipuas classes sequitur, militem Indicum facile conscribi. Nam I. classis Indica secunda regalis simul etiam militaris est, quae quia hortos & agros in sui sustentationem assignatos possidet, semper ad belligerandum prompta & expedita est, ita ut una epistola circulari, uno signo ad praelium convolet. II. Indi nudi fere, arcu & sagittis, lanceis, scutis, gladiis, hastis, sarissis, caestibus, aclidibus, bipennibus instructi hodiedum ad

 bella

(1) *Octuaginta quinque elephantos obiecerat* (Porus) *eximio corporum robore, ulterque eos currus tercentos, & peditum triginta fere millia . . . summa virium in curribus, senos viros singuli vehebant, duos clypeatos, duos sagittarios ab utroque latere dispositos, ceteri aurigae erant haud sane inermes . . . Contra Alexander expedito ac levi agmine strenue invectus est*. Q. Curtius *lib*.8. *cap*.23. & 25. Confer etiam Plutarchi Alexandrum *pag*.210., & *seq*. *Francoforti* 1580.

bella procedunt. Sclopetorum usus nec ubique invaluit, nec in eodem regno communis est. III. Indicus miles facile alitur, oryza enim, fruges, herbae, & oryzae aqua semper illius alimentum fuit (1) & hodiedum est. IV. Indicus miles sobrius antea fuit, opii, & foliorum *kanciáva* seu *bangae* usus, qui inebriat, ab Arabibus postea invectus, veris illis antiquis patritiis militibus gentilicis ignotus erat. Europaeus miles ad intemperiem, ad gulam, & potum Indici vini *aráka* dicti profusus est, sole, aerumnis, itineribus, luxuria morbis facile frangitur & atteritur, atque post primam bellicam expeditionem inutilis evadit. Ex hac caussa Angli & Batavi Indicum militem legere amant, atque ipsis Europaeis praeferre. V. Indicus miles bello confecto ad propria revertitur, et agros excolit, qui ipsi pro rata antiquitus obtigerunt. Inde minor oppressio populi, agricultura frequentior, patria felicior esse solebat. Stipendiarius miles postea inductus fuit, postquam nempe Tartari & Europaei in Indiam, terram non suam, arma, effusionem sanguinis, pulverem pyrium, sclopeta, pyrobolos, tormenta, iuris alieni infractionem, regum dissidia, horrorem & mortem intulerunt (2). Ceterum in utramque partem disputantium opiniones tu ipse accuratius expende. Vide Christiani Funcii breviarii historico-politici quadripartiti *cap.9. de regnis Indicis pag* 560. *& seq.*, epistolam D. Charpentier de Cossigny anno 1784. ad D. Sonnerat exaratam, Gonzales de Oviedo, & Maffaei *commentarium de rebus Indicis*. Stato civile e politico di Bengala. *tom.1.pag.*21. & alios scriptores passim.

Kshe-

(1) *Indi in victu frugales sunt praesertim in castris, nec multa turba gaudent. Ornatu plurimo* (in adornando capite) *utuntur, a furtis magnopere abstinent . . . Vinum non nisi in sacrificiis* (Bacchicis) *bibunt, potum ex oryza conficiunt sicut ex hordeo. Cibus magna ex parte sorbilis est.* Strabo lib.15

(2) Confer de Europaeorum acerbitatibus Indicis librum inscriptum: *Stato civile politico, e commerciante del regno di Bengala.* tom.1. & 2. anno 1780. sine nomine auctoris & loci. Raynal *histoire philosophique du commerce de deux Indes*. tom.1. *Quid nobis o Alexander bello invicem pugnoque opus est, si neque aquam nobis, neque victum necessarium ereptum venis? quae sola hominibus cordatis pugnandi necessitatem imponunt. Ceteris seu opibus seu divitiis si te praesto, paratus sum tibi benefacere, sin iis te inferior sum, affectus beneficio gratias agere non recuso.* Verba Taxilis regis Indici in Plutarchi Alexandro *pag*.211.

Kshetrier antiqui sola sindone induebantur, atque soleis pedes, capita linteis vinciebant, prout & hodie vinciunt. Zonam humeralem, quae audiendae, non autem explicandae divinae legis auctoritatem ipsis confert, ex humeris pendentem, ut Brahmanes gerere possunt. Reges in aedibus delubro proximis a philosophis instituebantur, & hic mos hodiedum in Tibeto, & in Malabaria obtinet; nam ibi iuvenis Ticho Lama in asceterio Laharum, heic in aedibus delubro vicinis reges Coccinenses & Travancorenses instituuntur (1). Tribus haec regalis in pluribus Indiae locis defecit, atque nunc gregarii milites shudrae & nayres sunt, tertia nempe tribus, quae secundae illi quasi extinctae succedit. Nec haec, nec illa vero & legitimo matrimonio obstringitur, sed arbitrio & affectu omnia aguntur, ita ut assumpta mulier in torum viri repudiari possit, quin & mulier susceptum amasium derelinquere cum libuerit. Quare mulier domi suae invisitur, & raro ad domum viri traducitur. Ius eam invisendi pendet a consensu ipsius mulieris, atque a conditionibus, quas ipsa viro imponit. Sed mos antiquus est prima vice sindonem dare induendam, quam si mulier accipit, in desideria viri consensum praebuisse, atque iure & consuetudine obstringi praesumitur, & haec ipsa consuetudo vim legis habet. Incerta venus, mulieris hoc modo despondendae, atque iterum repudiandae libertas, pro locorum & circumstantiarum necessitudine concubinarum, seu mulierum huius regalis & militaris tribus libera ex utraque parte electio et adoptio, nulla patris cura in filios, quos subinde nec quidem novit, gravis et certa caussa videri posset extinguendae huius tribus, atque adeo singularis est, ut vix eam apud aliam quampiam orbis gentem reperire liceat. Verum diuturna, certa, & antiquissima hac consuetudine evincitur, opinionem contrariam falsam esse; nam tribus

(1) Vide in libro *Asiatick researches* pag. 207. & seq. § 8. *An account of a journey to Tibet.* Codicem manuscriptum R.P. Ildephonsi a Praesentatione *num* 20. *in bibliotheca S. Congreg. de P.F.* Notizie laconiche *pag.* 216. *& seq.* Regis Travancoridis effigiem in vestitu publico & solemni in hac tabula ex museo Borgiano Velitris exhibemus. Hic princeps Ráma Varmer meus olim singularis Maecenas, ex matre, e nobilissima familia regum Còlatiri seu Coláſtri descendente, natus, verus Kshetria est, atque a Brahmanibus Triciuricensibus omni disciplinarum Brahmanicarum genere institutus fuit.

tribus ista semper subsistit, & probabilius semper subsistet, quo usque religio gentilis Indica, et primitiva gentis instituta vigebunt, neque ab exteris evertentur.

Filii ex tali toro nati ventrem et conditionem matris sequuntur, atque iure & consuetudine ipsi mulieri remanent, in domo matris educantur, in bona avunculi succedunt, nulla habita patris ratione, cuius soror, si adest, a se susceptos filios pariter alere, educare, et in successionem fratris sui deducere debet. Crimen est, tribus non suae viro commisceri, et siquidem hic inferioris conditionis seu classis est, mulier de scelere convicta exteris vendi, et in mancipium transire solet. Nos omnia haec accuratius digessimus in epistolis Augustae Vindelicorum editis, quas consulat, cui placet. Regum filii itaque in regnum et bona patris non succedunt, sed primogenitus sororis ipsius regis, qui avunculo succedit, atque secundus rex dici solet; ut soror regis reginae honoribus cumulatur, exclusis regiis filiis et matre, quae eos ex rege susceperat. Hi ad alimenta postulanda, non autem ad dignitates ius habent. Et tales sunt hodiedum regis Coccinensis, hoc est regis *Perumpadapil*, et regis Travancoridis *Ráma Varmer* filii, quos ego ipse saepe videram, dum in aula huius ultimi regis saepe versarer. Legis huius et consuetudinis ratio, ut ipsi quidem aiunt, est, ut sanguis regius et militaris illibatus conservetur, ne bona familiarum per feminas ex una familia in aliam transeant, ut viri a filiorum et uxorum cura immunes, ad bella gerenda expeditiores sint, denique ne uxores, si verum matrimonium inter milites intercedat, longa maritorum absentia incontinentiae exponantur, nec alienos filios suppostitii patres alere teneantur.

ഒരവ

വൈശ്യർ

VAYSHYER

TAB. XXX.

Tertia nobilis claſſis hominum Indica eſt tribus വൈശ്യജാദി vayshyagiádi dicta. Huius officia ita deſcribuntur in vocabulario Amaraſinha *ſect. Vaisbyavarggam*. കൃഷി krshi *agricultura*, പശുപാല്യം pashupályam *armenti paſtio*, വാണിജ്യം vánigiam *mercatura ſeu agreſtium rerum venditio*.

> *Primus aratra manu ſolerti fecit Oſiris*
> *Et teneram ferro ſollicitavit humum*. Tib. lib. I.

Primus apud Indos arationem Shrirâma ſeu Bacchus iunior docuiſſe perhibetur, atque ideo aratrifer ſeu Siravánni dicitur. Concinit Arrianus, qui Liberum patrem primum fuiſſe docet, qui apud Indos aratro boves iunxerit, Indos errabundos collegerit, & ex vita paſtorali ad civilem traduxerit. Verum opinio haec refellitur ex eo, quod, ut ex hoc libro Amaraſinha luculenter patet, agricultura, & paſtoralis vita in una eademque gente ſimul conſtituatur, & in ipſum ſyſtema legale & civile Indicum referatur, ac proinde quod Manu regi, cui partitio Indicae gentis adſcribitur, inſtitutio utriuſque ſit attribuenda. Profecto cum Shrirâma ſol ſit diurnus, atque tota Indicae religionis, quin & morum conſuetudinumque multarum baſis ex ſiderum obſervatione, non illa quidem, quae per tubos ſit, exquiſita, ſed ex naturali & ſimplici caeli inſpectione deducatur, anne prudenter ſupponi poteſt, vitam paſtoralem ac agriculturam primam ac maximam neceſſariam ſcientiam ab aſtronomia ſeiunctam fuiſſe, alium a neceſſitate inſtitutorem habuiſſe, denique unam altera antiquiorem eſſe? Naturalis ergo, ſimplex, & rectus ordo legislationis poſtulabat vel apud primos illos humani generis

neris inſtitutores, ut ubi ſacerdotes colendis diis addicti, et reges gentis praeſides, ibi quoque agricolae, armenti paſtores, & terrigenarum productionum diſpenſatores haberentur. Admirabilis iſte ordo naturae humanae congenitus, primaevam ſimplicitatem gentis, & ipſam remotiſſimam antiquitatem huius legis apertiſſime demonſtrat. Ii qui agros excolunt, iis qui non colunt dapſiles productiones, frumentum, oryzam, lac, butyrum vendant eſt neceſſe, & dum ſacerdotes altari, reges publicae paci conſervandae ſerviunt, dum hi bella gerunt, alia tribus agros colit, & de victu illis providet (1). Nobilis eſt prima & ſecunda claſſis, ſed nobilis eſt etiam tertia, quia cum illis intime coniuncta, neceſſaria, honeſta, ac praecipua regni baſis eſt. Nulla hic illius commercii, quod paſſiones promovet, luxum auget, regni vires enervat, mentio, ſed omnis legislatio mira ſimplicitate abſolvitur, agrum arare, armentum paſcere, rerum agreſtium mercaturam facere, tertiae nobilis claſſis vita, labor, & functio eſt (2). Mehercle non eſt, quod Europaei homines his gentibus inſultent, eaſque barbaras vocitent, quando ipſum Europaeum legale ſyſtema praeſtantiam illius non attingit, nunc ruit, nunc attollitur, ſimplici & ſalubri illarum gentium inſtitutione iam a tribus mille & amplius annis, certa, intacta, tuta, incolumi, & immutabili perſiſtente.

Templa gentilica & chriſtiana ac fundi iis adſcripti a cenſu immunes ſunt (3), & eccleſiae quidem chriſtianorum S. Thomae *Naſráni* dictorum in Malabaria a tempore regis ചെരമാൻപെരുമാൾ Ceramperumal, hoc eſt a ſaeculo fere ſexto ab omni taxa, onere, cenſu,

(1) Strabo lib. 15. *Secundum* (dicendum eſt tertium) *genus est agricolarum, qui plurimi sunt, & pacatissimi in maxima operandi licentia & immunitate militiae . . . eodem tempore & eodem loco alii pugnant, & cum hoste periclitantur, alii arant, vel fodiunt sine ullo periculo, cum illos pugnatores habeant, & cum regio tota sit regis, ipsi enim conducti operantur in quarta fructuum parte.*

(2) *In legibus magnam simplicitatem esse, vel ex eo argui potest, quod non multum sint litigiosi* (Indi), *nam nec commissi, nec depositi ulla iura habent, nec testibus indigent, nec sigillis, sed simpliciter credunt. Domum saepe incustoditam habent, quae omnia sunt continentiae.* Strabo lib. 15.

(3) Exſtat apud me palmeti & eccleſiae Verapolitanae conceſſionis fundi inſtrumentum, quod ex lamina cuprea lin-

censu, aut exactione regia exemptae & immunes fuerunt (1). Communis, immemorialis, constans, & certa inter ipsos gentiles est sententia, regula & axioma, Ishvarae seu *domini* bona concutienda non esse, neque tangi debere, quod numini consecratum est. Quis igitur non dicat praestare inter gentiles vivere, quam stultis nonnullorum Europaeorum novatorum ineptiis, legibus, & institutis perpoliri? Academiae, in quibus iuniores Brahmanes educantur, atque ad grammaticam Samscrdamicam, ad ritus & liturgiam, ad astronomiam, aliasque scientias, quas communi vocabulo ശാസ്ത്രം shâstram vocant, instituuntur, pariter sua praedia & reditus possident, ab omni onere exemptos. His percipiendis Brahman praeficitur ab officio suo *snádaga* dictus, qui sumptuum quoque rationem magistris academicis ac communi-

Gg tati

lingua Malabarica vulgari exarata descriptum asservo. Rex Coccinensis gentilis princeps illud Patribus concessit, & en illius fidelem versionem:

„ Dignatio verbalis regis ad Patres „ Verapoli exsistentes. Ergo palmetum „ Táttáracéri dictum quod nos in districtu Verapolitano possidemus, & nunc „ in eo exsistentem ecclesiam Christianam a quacumque exactione, taxa, „ censu, vel alio onere a nobis, nostris „ heredibus, successoribus, & ministris imposito, vel imponendo exempta & immunia facimus, & vobis a superficie terrae usque ad profunda aquarum terram illam damus, & vobis „ propriam facimus, atque ideo etiam „ hoc concessionis, exemptionis, & appropriationis instrumentum seu epistolam dedimus vobis. Huius palmeti limes ad ortum est fluvius ad ortum „ situs; limes ad austrum est palmetum „ Mundencéri cuius limitem borealem „ tangit; limes ad occasum est palmeti „ Márába dicti limes occidentalis a quo „ versus ortum limes occidentalis; limes „ ad septemtrionem est palmetum Maniyandra, eius nempe limes australis. „ In his quatuor limitibus contenta „ omnia usque ad profunda aquarum vobis dominium & proprietatem faciendo concedimus & damus, & ne ex „ his aut circa haec nostri heredes, sive „ alius quispiam aliquod ius, praetensionem, exactionem, taxam, aut „ censum facere, aut exigere possit, ab „ omni onere exempta facimus, ut ita „ libere possitis ritus religionis vestrae „ peragere, & palmeto illo, & omni „ & toto quod continet frui, cum sit „ res vestra, quam vobis damus, dando confirmamus, ac vobis propriam „ facimus. Hoc ergo ita ab urbe Collam „ anno octingentesimo sexagesimo mense virginis mandatum & decretum per „ omnia conformiter ad verbum regis in „ palacio Cerekel exsistentis, ego Rámen „ manu propria descripsi.

Annus urbis Collam 860., est annus noster 1673. mensis virginis est noster september. Itaque a condita urbe Coullon vel Collam Malabarenses suam aeram civilem deducunt. Vide Alph. Malabar. *pag.* 21.

(1) Vide opus inscriptum: *Iohannis Facundi Raulin Caesaraugustani historia ecclesiae Malabaricae*. Romae 1745. pag. 8. & alias passim.

tati യോഗം *yôgam* dictae reddit. Haec institutio hodiedum in academia Triciuricensi in Malabaria obtinet, ubi antiquae gentilicae religionis forma sub regibus gentilicis incolumis perseverat, postquam in septemtrionalibus Indiae partibus primigeniae Indicae constitutiones, religio, mores, iura, per Tartaros, Arabes, Anglos eversa, corrupta, permixta, & violata fuerunt. Quare impossibile esset hic totius Indiae feudalium iurium, consuetudinum, ac veterum institutorum canonem statuere, cum India variis dominis pareat, quorum primus labor & conatus, dum Indos subegerant, semper fuit, veteres abolere, & novas condere leges unice in commodum & emolumentum suum tendentes. Inde eversio Indicae gentis, ac horrenda illa optimi soli vastatio, angariis, censibus, exactionibus exhausta oppida, imperia violenta, obsequia coacta, regimen populorum non ex legum praescripto, sed ex arbitrario & caeco motu, ita ut liceat, quidquid lubet. Haec ego non semel vidi, & Indici auri sacram famem, quae Europaeos cumprimis torquet, admiratus sum, rationes violentas, iniustas, inhumanas, quas ad se se explendam adhibebat, tacitus considerabam & detestabar. Quare non insulsum fuit illud regis Travancoridis responsum, quod cuidam Europaeo dederat, qui atrocitatem cuiusdam exactionis obiiciebat: *atrocitatem* (inquit) *& violentum imperium vos me docuistis*.

In Malabaria praesenti rerum statu ex decem modiis seminis, quod in centum modios oryzae fructum auget, tres modii seminis, id est triginta modii oryzae a centum detracti, regi persolvendi sunt. Decimationem hanc മുപ്പാര *muppara* vocant. Huic legi antiquissimae vayshyer, shûdrer, nayres, christiani S. Thomae dicti, indigenae Arabes *mapule* nuncupati, alii denique omnes, qui agros a rege acceptos excolunt, sunt subiecti. Nulli, exceptis supradictis templis, ecclesiis, academiis, ac yamanaeorum asceteriis, ius proprietatis in agros aut palmeta datur, quin ex antiqua consuetudine infimae tribus nequidem praedia possidere possunt, ne relictis artibus, aut statu suo priori cum aliis tribubus dignitate, dominio, ambitione, puritate ac nobilitate confundantur, atque hac ratione legale systema Indicum infringatur.

Arvum

Arvum ligneo aratro ſubigitur, non autem ferreo vomere; nam in pleriſque Indiae plagis humus tenera eſt, et facilis aratu. Occae nullus uſus. Ad ſarritionem et runcationem ſarculo opus non eſt; nam oryza in humilibus & aqua refertis agris creſcit, zizania manu evelluntur, atque exſtirpantur. In multis Indiae plagis duabus vicibus in anno et in eodem agro ſeminant, & duabus vicibus metunt. Ut agri feraciores ſint, ſcrobes in medio agri certis ſciunctas limitibus effodiunt, atque reſectis arborum ramuſculis, foliiſque replent, quae cum putreſcunt, ſolo miram fecunditatem, virtutem ac vigorem tribuunt, & ſemini ac ſegeti vires addunt, quo fit ut novalis & vervacti ac denique requieti agri vim ac fecunditatem ſemper poſſideat, nec eidem requieſcere ſit neceſſe. Dum pluvialis aqua deeſt, ex ſtagnis, fluviis & paludibus hauſtro vel ſitula perticae alligata aquas hauriunt, atque eas per canales & incilia in agros derivant, id quod apud Sonnerat uberius deſcriptum reperies (1). Verum ut alias ſaepiſſime, ita & heic alucinatur, dum agriculturae Indicae ſcientiam ab exercitatione gentis orae Coromandelicae iudicat & perſtringit, cum ignorare haud potuerit, oryzae copiam ex Bengala & ora Malabarica advehi ad Coromandalenſes Indos alendos, ac proinde in Bengala & Malabaria, agriculturae Indicae ſcientiam obſervandam, & diiudicandam eſſe, non autem ex iis locis, ubi terra arida & inanis, gens denique ipſa plus conficiendis & tingendis ſindonibus ac commercio, quam agriculturae addicta eſt.

Agriculturae cauſſa iam a vetuſtiſſimis temporibus per Brahmanes ephemerides ſeu calendaria, quae പഞ്ചാംഗം panciángam vocant, confecta fuiſſe cenſendum eſt. Arrianus *in Indicis*: *Vaticinantur* (Brahmanes) *de temporibus anni*, *aut ſi qua publica calamitas immineat*. *De rebus autem privatis non vaticinantur*, *ſive quod divinandi rationem ad res minores pertinere non putent*, *ſive quod indignum credant circa minutiora haec laborare*. Strabo lib. 15. *Praeterea Indos valde ſtudioſos eſſe circa artes . . . Bragmanas phyſiologiam & aſtronomiam exercere*. Q. Curtius lib. 8. *Siderum motus ſcite obſervare*. Et iterum Strabo lib. 15. *Nearchus de Sophi-*

(1) Sonnerat tom. 1. pag. 189. ed. in 8.

ftis ita loquitur: Brahmanes in civitatibus verfari, & reges fequi, & eorum confiliarios effe (ut hodie funt), *ceteros vero quae ad naturam pertinent, contemplari*. Ad naturam autem & aftronomiam pertinebat ex folis motu, quem moveri hodiedum putant, reiecto aut non admiffo fyftemate Copernicano (1), per duodecim figna zodiaci, quae fol perluftrare ipfis videbatur, annum in duodecim menfes difpertiri, prout hodiedum diftinctum videmus in eorum libris, ac praefertim in antiquiffimo libro Amarafinha *fect. Sorggavarggam*, ubi *aries. taurus, gemini &c.* ex ordine recenfentur. Vide de his Waltheri *doctrinam Indicam de tempore pag.*153. *in hiftoria regni Bactriani*, & chronologiam Scythicam veterem eiufdem Bayeri *in commentariis academ. Petrop. tom. 3. pag.* 302. *edit. Petrop.* 1732., ubi initium regum Scythicorum ad annum 644. ante Chriftum natum reiicit, & fatis quidem illiberaliter, ita ut de illa epocha mihi omnino dubitandum effe non videatur. Confer etiam *grammaticam Latino Tamulicam R. P. Conftantini Iofephi Befchi typis Trangambaricis editam cap.*5. §.4. *pag.*158. *& feq. de diebus, menfibus, & annis Indicis*, et Sonnerat *tom.*1.*p.*216. ubi aftronomiam apud Indos antiquiffimam fcientiam effe adftruit, & uberius defcribit. Ad naturam pariter & aftronomiam pertinebat folis, lunae, ceterorumque planetarum meatus, influxum, coniunctiones, actiones obfervare, ac quamnam cum terreftri mundo, cum agricultura, fecunda & neceffaria fcientia, connexionem haberent, confiderare, atque inde ferendi, & metendi tempus ftatuere, fauftos & infauftos dies calculo notare, aut in folia palmarum ftilo ferreo referre, ex aeris & fiderum motu pluvias aut ferenum tempus praedicere, aftris denique, quae divinis animata mentibus effe putant, & ut deos adorant, vim fpecialem ac virtutem adfcribere, quemadmodum omnes aliae gentes diis fuis certam efficaciam ac energiam adfcribunt (2).

Profe-

(1) Non videtur effe certum ab antiquis Brahmanibus terram in mundi centro collocatam fuiffe, quin Calcuttenfes Angli potius fufpicantur philofophum Indicum Yavan Ashárya attractionem docuiffe, & folem in mundi centro conftituiffe. Vide pag.430.

(2) Vide *notizie laconiche* ad fig.49. 50.51.52.53.54. Ibidem ex Nepalenfium doctrina horum planetarum fimulacra exhibentur, boni malive in terreftria influxus, faufti & infaufti hebdomadis dies ex ordine notantur & recenfentur. Confer etiam Sonnerat *tom.*2. *pag.*211. Ex imperitia linguae facrae apud amoos plura ibidem corrupta, manca, obfcura, fine ingenio, fine litteris dicta reperies.

Profecto antiquos Brahmanes astronomiae peritos fuisse, atque planetis varias virtutes ac in terrestria influxum attribuisse, ipsa nomina quibus in libro Amarasinha planetae insigniuntur palam & aperte indicant (1). ചനി ciani vel ശനി shani *Saturnus*, stricte & proprie significat *humidus*, *frigidus*. Idem vocatur ശനൈശ്ചര shaneyshvara *humiditatis dominus*. Vide Amarasinha sub voce ശനി *shani*. Ex quo vocabulo solo iam erroris convincitur D. Court de Gebelin, qui totum fragmentum *Sanchoniatonis* corrumpit, inepte ad Saturnum transfert, & allegoriam illam ineptius ad inventionem agriculturae traducit (2). ഗൌരി gauri *Gangeticus*, *ad Gangem vel ex Gange fluvio natus*. മന്ദ mandá *lentus*, *tarde incedens*, nempe ob orbitam maiorem, quam motu suo circa solem revolvendo tardius perficit. പംഗു pangu *claudicans*, *tardus*. കാല *tempus*, *multum temporis ad revolvendum insumens*. Saturnus ergo *tempus* dicitur allegorice, senex fingitur, subinde falcem gerit, quia emblema temporis est, ob diuturnam moram in suo circulo perficiendo. Subinde etiam anguis eidem affingitur vitae symbolum, quia ut alii planetae, hic etiam vivificator est, & in terrestria influit. A Malabarensibus & Tamulensibus തപസ്സ tabassa, id est *contemplator* esse & fuisse perhibetur, quia nempe ut Budha seu Mercurius, solem deum contemplatur, & circa eum revolvitur. Hermes seu Dherma vel Budha Saturni consiliarius est, quia soli primo Indico deo proximus est, unde *omniscius*, *mens* & *intelligentia* esse fingitur, et Saturno a se longius distanti viam monstrat circa solem revolvendi, et orbitam suam perficiendi, quare etiam Mercurius *nuntius deorum*, *viatorum magister*, & *Saturni scriba* esse perhibetur. En ergo

(1) Vide epistolam Porphyrii ad Anebonem in fronte Libri Jamblichi.

(2) *Allegories orientales*, *ou fragment de Sanchoniaton*, *qui contient l'histoire de Saturne*. A Paris 1773. *pag.*6. & *seq*. Fragmentum *Sanchoniatonis*

ergo omnium Graecarum & Latinarum fabularum de Saturno originem, en certum veteris Brahmanicae astronomiae argumentum! Ex his, et supradictis iam facilis et certa redditur ratio, cur *Saturnus in vincula coniectus* fuisse, *temporum auctor* esse, *deorum princeps*, a *Iano* astronomico numine *hospitio exceptus*, cum *Ope frugum auctor esse*, *laneos pedes habere*, *filios devorare*, *falcem portare*, *caeli pudenda abscidisse*, *sphaeram pro aqua habere*, *a filio planeta Iove pulsus & vinctus fuisse*, *maleficus esse*, *plantationis disciplinam instituisse* a veteribus perhibeatur. Vide Macrobii *Saturn. lib.* 1. *cap.* 1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. Ex hac ipsa Brahmanica astronomia etiam patet, cur Mercurius seu Budha *non ambulans* dicatur, scilicet meatus Mercurii ob exiguitatem suae orbitae minor est, et minori tempore perficitur circulo Saturni, qui a sole ultimus planeta est et deorum minorum princeps. Hoc eodem modo in eodem vocabulario luna *frigida*, *humida*, *domina*, *fusca*, *recurva*, Iupi-

tonis etiam affert Stephanus Fourmont. Hic illud ad Iobum, Abraham, Isac, Iacob, aliosque in S. Scriptura illustres viros, ille ad agriculturam ac ad astronomiam traducit Ambos me etiam tacente liber Amarasinha confutat. Ut lector veram Saturni Indici notionem assequatur, ipsum huius deastri simulacrum, prout illud ab Indo quodam Nepalensi depictum in codice originali R. P. Constantini ab Asculo sub figura 54. exstat, in hac tabula exhibemus. En quomodo illud describat ipse ille Missionarius Nepalensis: *Un gallo forma il sedile al idolo Sonitzonal* (corruptum a Shanyáshiciánal Saturni dies) *sabbato*. *Un tal idolo ha il corpo di fosco* (nempe ob defectum luminis in plane a Saturno) *colore*, *con un tridente*, *e con una fascia gialla*, *con che tiene avinto il gallo*. Supra dixerat de Brahaspadi seu de Iove planeta: *Divinità che fu di stirpe de' Bramoni*, & de Shucra seu Venere planeta subiungit: *ancor questo è di ranco de' sacerdoti*. Nullum itaque dubium superest ab Indis planetas, ut monachos, contemplatores, sacerdotes, ac solis consiliarios repraesentari, quemadmodum Brahmanes sacerdotes terrestres regum consiliarii sunt. Budha itaque *venerabilis* esse dicitur, quia soli deo proximus est. Vide *pag.* 155. *huius opusculi*. Hic idem *omnia dereliquit*, quia monachus seu asceta esse fingitur, *omniscius est*, quia deo proximus, *Dhermarágin seu rex beneficus est*, quia ipse dei solis virtutem, ac beneficia distribuit. *beatus est*, quia deo vicinus, *concupiscentiae victor*, quia solis dei sanctitas in eum redundat, *sex scientias possidet*, quia eas a deo sole accepit, *disertus est*, quia apud deum solem oratoris munere fungitur, *hesychastarum praeses est*, quia planetis praepositus, seu primus a sole est. Ex his ipsis epithetis patet, cur idem Mercurius etiam apud Graecos *belli & pacis minister* sit, cur *nautarum deus*, cur *domi custos*, cur *pastorum deus*, cur *Cupidinis victor*, cur *Trismegistus*, id est rex, philosophus, & monachus, denique cur *legislator*, *religionis*, & *scripturae inventor &c.* Vide Macrobium, qui tamen vehementer fallitur, dum Mercurium solem esse putat.

Iupiter *vasti corporis planeta*, *contemplator & magister*, venus ഉഷൈന *usbaena* seu *stella continuo nascens*, *vel stella matutina* dicitur. Quae omnia evidenter probant, veteres Brahmanes astronomiae peritissimos fuisse, eamque scientiam una cum fabulis astronomicis et allegoriis orientalibus in Graeciam et Latium perlatam fuisse, ac denique inter nos ex inscitia linguarum, ac vicissitudine temporum et revolutionum hoc immensum chaos fabularum efformasse, quod hactenus nemo discussit, et quod plurimos mythicos absorpsit. Horum geniorum seu planetarum aetas differt ab aetate hominum; atque chronologia caelestis historicam et humanam terrestrem annorum numero superat. Secundum illam priorem Indi remotissimam antiquitatem sibi arrogant, et horum somnia secutus est Bailly, quem refutatum vide in grammatica Samscrdamica *pag.*173. *& sequentibus* (1).

DE USU NUMMORUM APUD INDOS

Strabo lib.15. de Indis differens ait: *Indos auro & argento non uti*, *quamquam metallis abundent*. Et iterum ex Nearcho, qui Alexandri magni naves in Indiam deduxerat, & eam peragraverat, dicit: *Epistolas in Sindonibus scribere* (Indos) *benefullatis*, *alienis non uti*, *aere fuso uti*, *percusso nequaquam*. Pausanias *in veteris Graeciae descriptione* edit. Florent. 1551. lib.3. pag.117. ait: *Quin & hoc ipso tempore* (quo scripsit Pausanias) *ab Indis referunt*, *qui ad ea loca navigarunt*, *pro Graecorum*, *quae illuc comportatae fuerint*, *rebus*, *reponi Indicas merces*, *nummum vero eos plane ignorare*, *etsi abundat ea pars orbis terrae auro & aere*. Arrianus *in Periplo maris Erythraei* ait: *Ad haec usque tempora in Barygazis* (in Baroche) *antiquae drachmae reperiuntur*, *Graecis insculptae litteris cum insignibus Apollodori*, *& Menandri*, *qui post Alexandri*

(1) Unus dies geniorum seu deorum caelestium constituit unum annum nostrum humanum & terrestrem, unus autem annus geniorum continet nostros annos 365. Quatuor aetates caelestes continent duodecim mille annos geniorum caelestium, & secundum hunc calculum Indi chronologiam texunt, atque antiquitatem suam fabulose supputant.

xandri obitum ibi rerum sunt potiti. Plinius hist. nat. *lib.6. cap.22.* Claudio Imperatore regnante Annii Plocami libertum, qui in Aegypto vectigal a fisco redemerat, aquilonibus raptum navi in Indias, et quidem, ut mihi examinato locorum situ a Plinio relato certum videtur, in insulam Ceylan seu Taprobanem delatum fuisse scribit. Ibi a *Rachia*, hoc est a രാജാ rágia seu rege liberaliter exceptus, cum e victigali collectos nummos regi ostendisset, hic varietatem nummorum, et quod plures variis iconibus insigniti ad unius tamen Claudii Imperatoris dominium referrentur, valde admiratus est, ac postea Romam legatos misit, qui cum rege illo et Romanis amicitiae foedus inirent. Admiratio haec regis istius Indici, cum supra allatis testimoniis sat luculenter probat: I. Nummos Graecos, aliosque olim in Indias perlatos fuisse. II. Commercium Indicum praeprimis permutatione rerum olim exercitari solitum fuisse, ita ut merces Aegyptiae, Graecae et Arabaciae pro Indicis et viceversa commutarentur. III. In India olim nummorum Indicorum usum frequentem non fuisse, praesertim vero intra terras et longius a mari; ubi hodiedum inter incolas montium Gates dictorum, nummi vix ac ne vix quidem cogniti sunt, in civili etiam cultu et familiari incolarum usu rerum permutationem in mercando obtinuisse. Lege Arriani Periplum, et hoc quod dicimus, locupletissima auctoritae et exemplis stabilitum offendes. Adde his, quod cum ex Herodoto per Darium, ex Iustino per Semiramidem, ex Strabone, Plinio, et Arriano etiam per Cyrum septentrionales Indos subactos fuisse, certiores reddimur (1), in Indiis olim nummi Assyrii et Per-

(1) Herodotus *lib. 3. pag. 96. item lib.4. pag. 114. edit. Colon.* 1526. Plinius lib.6. cap.16. *Ultra Sogdiani, oppidum Panda, & in ultimis eorum finibus Alexandria* (probabilius Barygaza seu Baroche, vide Arriani Periplum) *ab Alexandro M. conditum. Arae ibi sunt Herculi & Libero patri constitutae, item Cyro & Semiramidi, atque Alexandro.* Iustinus lib.1. *Postremum illi* (Nino) *bellum cum Zoroastro rege Bactrianorum fuit, qui primus dicitur artes magicas invenisse, & mundi principia, siderumque motus* (nempe in Bactriana ad fluvium Indum sita) *diligentissime spectasse . . . Sed & Indiae bellum intulit* (Semiramis) *quo praeter illam & Alexandrum M nemo intravit* (fortassis ultra & trans Indum fluvium. Strabo lib.15. *In initio cum ii, qui Darium dolo occiderant, ad capiendam Arrianam*) regnum cuius metropolis *Pattan* vel *Patna* urbs hodiedum exsistens, olim Arriano Pluthana vel Pultana dicta

et Persici, si eae gentes nummis utebantur, reperiri debuerint, ac proinde, quod multi nummi exteri fuerint, seu aliunde invecti, quemadmodum et hodie in Indis plurimi Persici ac etiam Venetiani nummi circumeunt, qui in illas terras ab Arabibus ex Cairo et Mocha, et Persis ex sinu Persico in oram Malabaricam navigantibus perferuntur (1). Verum haec omnia non obstant, quin et India suos olim habuerit nummos, et quidem sibi peculiares ac originales, qui facile ab omnium aliarum gentium nummis distinguuntur. Triangulum, lingam aut conum, partem pudendam seu matricem Bhavàni deae, lingam ipsum in yoni collocatum, apud Indos & Tibetanos iam ab antiquissimis temporibus in veneratione fuisse, hodieque coli, ex supradictis novimus; ii ergo nummi, qui haec symbola & signa praeseferunt, veri sunt Indici nummi, & talis est nummus argenteus Bhavani deae yoni repraesentans, qui cum aliis multis Indicis nummis in museo Borgiano Velitris exstat. Solem, lunam, planetas, astra, ab Indis uti olim semper, ita & hodie adorari, toto hoc opere docuimus, & hoc idem confirmant multi Indici nummi, qui ex una parte lunam bicornem, ex alia vero iconem Shivae dei tridente instructi ac eius uxoris Pàrvadi repraesentant, qualis est nummus aureus *Viràguen*, qui communiter *Pagode de Mangalor*, hoc est oppidi Mangalaburam nummus nuncupatur. Vide Sonnerat *p.* 258. *tom.* 1. *edit. in* 8. Quin idem Sonnerat non solum Indicum nummum lingamico portento insignitum exhibet, sed etiam in septentrionali Indiae parte, quam ego non peragravi, hodiedum veteres nummos duodecim zodiaci signis distinctos dari narrat, qui certe a nobis supradicta apertissime probant & evincunt, neque amplius aliquem dubitandi locum relinquunt. Omnes hos veros & originales Indicos nummos ex hoc nostro opusculo certo & facile cognosces & distingues, atque ab adulterinis, aliarumque

 gen-

dicta (*impetum fecissent, optimum fore existimavit* (Alexander) *si eos persequeretur & aboleret*. Et supra dixit: *Inde tamen* (ex India) *ex uno loco, & ab uno rege Pandione* (nempe rege *Pàndi* seu Madure toti orae Malabaricae imperanti, in cuius finibus erat piscatio margaritarum, hodiedum in ora piscaria ad promontorium Comorinum fieri solita, de qua etiam Arrianus.) *& alio Poro legati cum muneribus ad Caesarem Augustum venerunt*.

(1) Vide librum inscriptum: *Museum Cuficum Borgianum Velitris pag.* 37. 38.

gentium nummis in Indiam perlatis, & hodiedum ibi exſiſtentibus tuto diſcernes. Nam nummi originales Indici praeter ſupradicta ſigna & indicia, ex una parte aut deae Laekshmi divitiarum praeſidis, aut deae Bhavani ſeu lunae ſymbolicae, quam Bhágavadi & corrupte Pagode appellant, aut denique triadis Indicae, aut ſolius Shivae dei ſimulacrum, aut denique ſtellas ſine ulla epigraphe exhibent. Hi veri Indici nummi ſunt antiquiſſimi, quia Indicae religionis & civilis cultus principiis congeniti, neque aliunde in Indias illati fuerunt. Quia vero nulla epigraphe gaudent, nullaque regum ſimulacra praeſeferunt, neque regum Indicorum ſeries, nec certa, vera & hiſtorica aliqua aetas aut epocha ex illis inquiri aut ſtatui poteſt. Quare quouſque ex aliis Indicis monumentis nihil certius proferatur, epocha regis *Sáliuagana*, qui mortuus eſt anno Chriſti 78., & a cuius morte Indi ipſi (1) epocham ſuam hiſtoricam & aſtronomicam deſumunt, iis, qui Indicas res perſcrutantur, ſequenda eſt. Nummi Graeci, Parthici, Bactriani, Perſici, Arabici & Indici recentiores, qui regum effigie aut aliqua epigraphe diſtinguuntur, ad hiſtoriam Indi-

(1) De epocha aſtronomica Indico-hiſtorica haec habet R. P. Conſtantius Ioſephus Beſchius linguae Tamulicae peritiſſimus vir in grammatica Latino Tamulica Trangambariae typis miſſionis Danicae edita anno 1738. cap. 5. *Alium quoque modum annos numerandi sequuntur Indici astronomi. Epocham sumunt ab anno mortis cuiusdam regis, nomine Sàlivaganan, qui mortuus est anno Christi 78., qui erat duodecimus saeculi Indici . . . Iuxta huiusmodi calculum fiunt hic observationes astronomicae. Hanc epocham vocant Sàlivàgana Sagàptam, a nomine scilicet illius regis, & a* Sagam, *nomen illius regni & tandem ab* aptam, *quod est Grandonice annus, quasi dicerent, annus a quo regnavit Sàlivaganen.* D. Wilford in animadverſionibus in civitatem *Tagara* Indicam in libro *Asiatick researches pag* 373. regem hunc ex doctrina Indorum ſeptemtrionalium *Salbahan* vocat, atque in civitate *Pattan* circa medium primi ſaeculi reſediſſe oſtendit. Eiuſdem regis & aerae Indicae meminit Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 26. Sonnerat tom. 2 *pag.* 192. & 193 *edit. in* 8., denique codex manuſcr. R. P. Norberti, & R. P. Ildephonſi a Praeſentatione, ita ut de aera regis *Salbahan* vel *Sàlivagana* inter Indos nullus ſuperſit dubitandi locus, cum Indi meridionales & ſeptemtrionales de hac unanimiter conveniant. Haec de aera hiſtorica Indica ex doctrina ipſorum Indorum, at ex Strabone, Plinio, Arriano, aliiſque ſcriptoribus Graecis & Indicis evidenter demonſtrari poteſt, regum Indicorum aliquam ſeriem veram iam ante Alexandri M. tempora, & multo magis poſtea exſtitiſſe, unde etiam Bayer in hiſtoria regni Bactriani Meandrum regem Indiae & Bactrianae ad annum 195. ante Chriſtum natum collocat, & Initia regum Scytharum ad annum 644. ante Chriſtum natum conſtituit *pag.* 302. *Chronologiae Scythicae*,

Indicam illuſtrandam mirifice conferre poſſunt, & hi praeſertim in ſeptemtrionalibus Indiae plagis hodiedum inquirendi ſunt, quia Indici mercatores & principes numorum tenaces ſunt, & praecipua inter Parthos, Graecos, Perſas & Indos bella ad fluvium Indum, ad oppidum Barygaza, Agra, Dely, ac ad fluvium Gangem geſta fuerunt. Anglorum ergo, qui magna agrorum parte, & rerum ibidem potiuntur, haec ſolertius inquirendi munus eſt, & Indicas res illuſtrandi, quas tamen numquam illuſtrabunt, niſi diligentius linguae Samſcrdamicae ſtudio incumbant. De nummis coloniarum recentioribus, ac praeſertim de Luſitanis, qui Goae hodiedum nummis Indicis permixti circumferuntur, vide ad annum 1579. Caſpari Balby navigationis *part.7. cap.24. p.82.*, et Sonnerat *tom.1. pag.256. & ſeq.* De annulo regis Ceylan, in quo Iani ſeu Indici dei Ganésha effigies exhibetur, videſis *tab.II. eiuſdem part.7. navigat. Balby*, qui annulus cum eo, quo utitur hodie rex Travancoridis ad obſignandas epiſtolas, in medio lotum florem cum inſcriptione deo Vishnu conſecrata in haec verba: ശ്രീപത്മനാഭൻ *Shripatmanábhen* exhibente, iam ſatis indicat, Indicos reges etiam in ſigillis ſuis non ſuas effigies, non aeram, aut epocham ſuſcepti regiminis, ſed deorum ſimulacra & ſymbola praeſeferre, ac proinde cultum quidem & religionem gentis, ſed non ſeriem regum ex iis inquiri poſſe (1).

(1) De regibus medii aevi confer libellum inſcriptum: *De imperio magni Mogolis ſive India vera commentarius*, *Lugduni Batavorum* 1631. pag.141 *de moneta, & numerandi modo*, pag.157. *de Indiae regibus*, pag.162 *genealogia & series regum Indiae e Perſicis Petri Texeirae*, pag.106. *ex narratione Indorum*.

ANIMADVERSIONES IN NUMMOS INDICOS

MUSEI BORGIANI VELITRIS

TAB. XXXI.

Duodecim nummos Indicos veros, quorum caussa nec anceps est, nec errandi periculo subiecta, in museo Borgiano Velitris exstantes, in hac tabula exhibemus.

Primus *num.* 1. *fig.* 1. *in tab.* est nummus argenteus rarus & insignis, qui ex regno Nepalensi Indico in museum Borgianum illatus fuit. Is sphaericus est, ex una tamen parte paullulum in ovalem figuram declinans. Concavus interne, convexus externe, unum fere digitum densus, dimidii globuli ex una parte teretem formam exhibet. Ex ea parte qua concavus est, non solum per suam peripheriam, sed etiam per lineas spirales, ipsamque centri conformationem luculentis indiciis ostendit, nummum illum Bhaváni deae consecratum esse, utpote qui eius partem pudendam seu ipsum yoni femineum repraesentat. Lingam & yoni non solum apud Tibetanos, sed etiam apud Indos venerationis obiecta esse ex eo, quod omnis generationis principia, seu virtutis generativae solis & lunae emblemata sint, nos supra *pag.* 31.32.33. docuimus. Confer Clementis Alex. cohort. ad gentes num. 5. & 6. pag. 19. edit. Venet: *Quae porro & cuiusmodi sunt mysticae illae cistae? . . . Nonne haec omnia sesamae, pyramides, glomi, placentae variis signatae umbilicis, grana salis & draco Dionysii Bassari sacramentum? . . . Quid Themidis nonne recondita symbola ista sunt? Origanum, lychnus, gladius, pecten muliebris, quod honestum ac mysticum est mulieris pudendi nomen.* Et infra: *Pusionem a Titanibus discerptum, eiulantem mulierculam, partesque corporis, quas pudor nominare non sinit, impudentissime venerantur.* Supra dixerat: *Duo isti* (Cabiri) *fratricidae, cistam illam secum auferentes, in qua Bacchi pudendum inclusum erat, in Tusciam detulere, mercis egregiae mercatores, ubi cum exsules agerent, luculenta admodum pietatis doctrina Etruscorum animos informarunt, dum cistam iis ac veretrum nova religione colenda tradiderunt.* De Sebasio, Sebesio, id est Shiba, vel Shiva deo, seu Baccho, vide ea quae

ea quae nos tradidimus in grammatica Samſcrdamica *pag.* 28. 29. 30. & 31., atque ex ibi dictis, & ex hoc Clementis Alex. loco iam aperte colligitur, lingamicum cultum non ſolum apud Indos & Graecos obtinuiſſe, ſed hunc ipſum ex India in Graeciam & Latium perlatum fuiſſe ex eo, quod Arnobius eum primo a Baccho in ſua Indica expeditione inſtitutum fuiſſe aſſerit (1), & Macrobius Sebaſii templum in Scythia & Thracia conſtituit, quas regiones cum vera India a veteribus confuſas fuiſſe, extra dubium eſt. Vide ſupra diſſertationem *de Shrirâma*, & *an religio Indica a Scythis deſcendat*.

Secundus muſei Borgiani nummus aureus (*fig.* 2.) vulgo *golmor* dictus, & cuius uſus hodiedum in regno Bengala obtinet, ſphaericus eſt, atque ipſam lotum ſeu nymphaeam foliis explicatis toto ſuo typo repraeſentat. In loti centro ſeu calice exſtat triangulus omnis generationis principium, & trinae ſolaris virtutis emblema. In medio trianguli punctum prominet omnis virtutis centrum, ex quo deus Brahma, Vishnu, Shiva exierunt, qui ideo ſemper loto inſidentes, ac tamquam ex loto prodeuntes finguntur. Triangulus ipſe, ut ſupra iam indicavimus, etiam Bhavâni deae, id eſt lunae, ſeu etiam naturae, potentiae nempe & virtutis generatricis, quam ശക്തി Shakti & Bhavâni, id eſt virtutem, et vim generatricem vocant, muliebrem partem ſeu matricem repraeſentare poteſt, unde etiam triangulus hic in loto exſiſtere fingitur, quia & lotus ex calore & humore generantis naturae ſymbolum eſt. Lotos enim in aqua naſcitur, aquae ſeu humoris, & ſolis ſeu caloris proles eſt. Porro hunc nummum non Scythicum, non Tibetanum, non denique alterius alicuius gentis, ſed verum, atque originalem Indicum nummum eſſe, non tantum ipſa haec ſymbola Indica, ſed, quod Scythicarum rerum fautoribus ora occludere debet, inſcriptio illa, quae in ipſo numi centro ad ambitum trianguli exſtat, apertiſſimae & planiſſime indicat, probat, et convincit. Haec enim epigraphe exarata eſt litteris Nagaricis ſeu Vanarenſibus in hac forma श्री & extra centrum in ipſis loti foliis श &

(1) Confer de myſterio Lingam & yoni Iamblichi Chalcidenſis. *pag.* 21. *edit. Oxonii* 1678.

& क , id est *Sri*, *Sa*, *Ka*, quae litterae quia solitariae sunt, seu initiales, quae integras voces non exprimunt, coniecturae, non autem certitudini locum dant, primam illam श्री *Sri*, quae in centro tribus vicibus recurrit, deae Laekshmi opulentiae & nummorum praesidi consecratam esse. Hanc Samscrdamici ab omni corruptione immunem ita scribunt: ശ്രീ Shri, quae uno licet ductu expressa, verum vocabulum & epithetum est deae Laekshmi, quod vide supra *pag.* 94. & 98. Verum gentilitia lingua Nagarica vel Vanarensis litterae ശ്ര Shr, supponit स्र Sr, unde loco ശ്രീ Shrí, scribit, स्री Sri, atque hoc modo epigraphe illa centralis in nummo illo est expressa. ശ്രീ Shri Bacchi nomen est, atque *felicem*, *beatum*, *opulentum*, ac *celebrem* significat, ശ്രീ Shrí cum ultima i producta, deae Laekshmi seu iunioris Bacchi uxoris nomen est, atque *felicem*, *beatam*, *divitem*, & *celebrem* denotat. Ex hac igitur epigraphe sequitur, nummum illum Baccho & uxori eius sacrum esse. Quia vero loto & triangulo insignitus est, inferendum esse videtur, eum senioris Bacchi, id est nocturni solis, generatoris & satoris emblema continere, ac proinde soli diurno & nocturno, terrae ac lunae seu deae Laekshmi & Bhavani, quae duae sunt Bacchi uxores fictitiae, simul consecratum esse. Nummus ille valet quatuor scuta Romana, & quia ex obrizo constat, summi pretii est (1).

Tertius nummus aureus (*fig.* 3.) musei Borgiani est ipsa quarta pars unius *golmor* seu duo scuta Romana. Huius usus obtinet in Bengala, in regno Nepal, in Vanáres, sed cumprimis in urbe Pattan, quod vocabulum corruptum est est a പട്ന patna, vel പട്ടണ pattana, quod regalem urbem, seu illam in qua rex residet, significat. Eadem ipsa urbs, ശ്രീനഗരി Shri-

(1) Quatuor tantum scuta Romana valet, quia dimidius golmor est.

Shrinagari seu *Bacchi urbs*, vel *opulenta & celebris civitas* antiquitus vocabatur. Quae duo epitheta iam satis indicant, urbem Pattan, de qua Arrianus, antiquitus regum aulam & regni caput fuisse, id quod recte docet D. Wilford *pag* 373. *in libro Asiatick researches*, dum regem Salbahan seu Sálivagana circa medium saeculi primi ex urbe Tagara in urbem Pattana sedem suam transtulisse asserit. In hac ergo urbe, ubi mercatorum commeatus confluebant, ut inde Indicas merces Barygazam seu in oppidum Baroche transferrent, & ibidem navibus imponerent, primos Indicos nummos aureos cusos fuisse, ipsa ratio suadet. Nummi aurei Borgiani, quorum quinque eiusdem typi sunt, ex utraque parte lotum florem foliis explicatis exhibent, & in centro ex una parte sacrum conum punctulis amictum, qui radiorum formam supplent. Ex alia parte fulmen triceps, aut etiam tridentem in loti calice repraesentant, utrumque enim Shivae seu Mahadévae vel Bacchi nocturni & senioris attributum est, & conus quidem, quia lingam seu phallum repraesentat, tridens vero & fulmen instrumenta sunt Bacchi destructoris, quae is manu gestat, unde etiam ശൂലി Shùli *seu tridente instructus*, ഭീമഃ seu *terribilis* വൃഷധ്വജഃ Vrshadvagia *seu pluviam, fulmen & tonitru producens*, denique ഭവഃ Bhava *seu exsistere faciens* in vocabulario Amarasinha scribitur, quae epitheta omnia unice ad solem referri, hebes sit, qui non videat. Confer huius opusculi *pag*.80.87.88.89. Hi iidem nummi litteris Nagaricis Indicis inscripti sunt, atque eadem epigraphe eiusque significatione gaudent, quam supra ad nummum secundum attulimus. D. d'Hancarville, cui cum hodierno philosophorum grege in Scythia inter tigrides & ursos vagari placet, omnes hos nummos cono & tridente, aut fulmine vel fulgure instructos ex Scythia derivat, atque ex iis apud Graecos artium originem, indolem, & progressum inquirit. Vide apud eum *p*.1. *tab*.1. *nummorum* conum, fulmen, & solem exhibentium, & *pag*.36. triangulum, lunam & stellas repraesentantium, denique tabulas ad calcem operis adiectas, quarum explicatio quantum valeat, ex somniis D. d'Hancarville iam

le iam ſupra allatis, atque ex hac ipſa horum nummorum Indicorum in muſeo Borgiano Velitris exſtantium illuſtratione iam ſatis ſuperque patet.

Nummi aurei വിരാഗൻ viráguen, vulgo *pagode* dicti, *figura* 4. *&* 5., qui eiuſdem typi ſunt, collocati, probabilius dei Vishnu & deae Laekshmi informia ſimulacra praeſeferunt, neque aliqua epigraphe gaudent. Sphaerici ſunt & denſi, monetaque communis quae hodiedum in Indiis circumfertur. De ea vide Sonnerat *pag.*256. *tom.*1. & Spilbergii navigationis *part.*7.

Nummus aureus *num.*6. pariter *viráguen* dictus, ſphaericus & denſus, ex una parte deum Shiva, deam Kali, & Párvadi ſatis informem praeſefert, cuius ſymbolum ex adverſa nummi parte exſtat luna bicornis, nummi hi ordinarie octodecim iulios Romanos valent, & civitati *Mangalor* adſcribuntur.

Nummus aureus *fig.*7. viráguen, vulgo *pagode* dictus, ex una parte deam Bhagavadi, quae eadem eſt cum Párvadi, & ex alia, quae convexa eſt, ſtellam exhibet, quae quidem duo emblemata ſolis & lunae ſymbola ſunt. Nmumus hic urbi Madraſt in ora Coromandelica, ſeu potius ipſi principi & domino municipii Arcate primo attribuitur, nullam tamen nec hic, nec praecedens epigraphem praeſefert.

Nummus aereus *fig.*8. ex una parte ſatis manifeſte deam Laekshmi repraeſentat, ex alia vero elephantem affabre excuſum. Antiquo Indico iure ſoli reges & templa gentilica elephantes poſſidere poſſunt, & quia haec eadem templa maxima praedia ex ipſa gentis civili inſtitutione adſcripta habent, nonnulla ex iis aereos nummos iure proprietatis & dominii cudere poterant. Hic igitur nummus Indicus templi alicuius gentilici nummus diſtinctivus eſſe videtur. Sed hae coniecturae ſunt, quae in ſola rerum praxi aliquod fundamentum habent; nummus enim epigraghe caret, ex qua certo aliquid inferri poſſit.

Nummus argenteus *fig.*9. eſt ſphaericus ut alii, ex argento Nepalenſi conſtans, & ut mihi videtur characteribus Nagaricis vulgaribus ſeu gentilitiis inſignitus, quorum uſus eſt in regnis ſeu provinciis regum Catmandu, Pattan & Badagao, de qui-

quibus confer R. P. Conſtantini ab Aſculo *notizie laconiche pag.* 141. *& ſeq.* Nummus hic quarta pars rupiae Nepalenſis eſt, ſeu quadrans floreni, quem quinque iulii Romani conſtituunt. രൂപ്യ rupya vocabulum Samſcrdamicum proprie *argentum* ſignificat. Vide vocabularium Amaraſinha ſub voce വെള്ളി *velly*. Hoc itaque nomen genericum improprie ad ſignificandos nummos argenteos Indicos, quos nunc *rupias* vocant, translatum fuit; *rupia* ergo corruptio eſt ab alienigenis invecta ad nummos argenteos deſignandos: nam ſi puritatem Indici idiomatis & ipſam vocis originem inſpicias, Indi nullum habent vocabulum quo rupiam ſeu nummum argenteum, cuius uſus nunc obtinet, compellare poſſint. Ex quo ſane arguo, verum id eſſe, quod ſupra docuimus, nempe nummorum argenteorum uſum Indos olim ignoraſſe, & rupiarum uſum tardius, fortaſſis ſub Tartaris invaluiſſe, nam & Perſicis litteris pleraeque inſignitae ſunt, & ſymbolis Indicis omnino carent.

Nummi argentei duo *fig.* 11. orae Coromandelidis, vulgo *panam* vel corrupte *fanon* dicti, ex una parte deam Laekshmi exhibent, quae ambabus manibus lotum florem geſtat. Ex adverſa parte lunam duplicem bicornem exhibere videntur. Nummus aureus *kalien* dictus *fig.* 11. in regno Travancoridis hodiedum obtinet. Sed poſtquam reges Travancorenſes argenteos nummulos ചക്രം *ciacram* dictos pro maiori populi commodo & negotiatorum uſu excudi curarunt, nummuli aurei kalien dicti uſus exſolevit. Viginti quinque ciacram unam conſtituunt rupiam, & quinque kalien pariter unam, ex quo fit, ut nunc in regno Travancoridis rationes & computi per modum quidem & formam nummorum kalien inſtituantur, reapſe autem quinque ciacram loco unius kalien perſolvantur. Nummulus iſte kalien multis punctis refertus eſt, & ni fallor ex una parte glirem dei Ganésha vehiculum exhibet.

Nummus ſtanneus *fig.* 12. ſphaericus & cervo volante aut alio chimerico animali inſignitus obtinet in ſola civitate Tavài in regno Ava. Circa hunc nummum obſervanda ſunt ea, quae per-

ſcripſit ille idem Miſſionarius, qui eum Romam miſit. Is ita diſſerit: *Moneta di ſtagno che nella ſola città di Tavài del regno di Ava ſerve alle picciole ſpeſe del mercato ſecondo l'antico uſo di quella città, allorchè formava uno ſtato a parte. Chiamaſi in Barmano, ſiccome ogni medaglia* danga. *Ci ſi vede impreſſa da un lato una di quelle figure chimeriche dette Tó in Barmano, che ſoglion avere i peſi di tutto il regno d'Ava, queſta rappreſenta un cervo volante.*

Dall' altra parte ſi leggon tre parole Páli in caratteri d'iſcrizione, ma riuſcite con ordine inverſo, perchè ſcritte nel modello dirittamente. Le tre parole ſembrano queſte: nagará mahá ſakha, mercatus magnum adminiculum, *ma io non oſo farne per ſicura nè tutta la lezione, nè tutta l'interpretazione.*

നഗരം nagara & നഗരി nagari in ſacra litterali lingua Samſcrdamica ſignificat *urbem*, *civitatem*. നഗരിവാസി nagariváſi *civem*, vel *incolam civitatis*. Vide vocabularium Amaraſinha *ſect.* പുരവർഗ്ഗം *puravarggam* & dictionarium R. P. Hanxleden ſub voce *nagari*.

മഹാ mahá Samſcrdamice ſignificat *magnum*, മഹത്വം mahatvam *magnitudo*, മഹാത്മ്യം mahátmyam *magnitudo animi*, *magnanimitas*. മഹോദരം mahòdaram *hydrops*, *venter magnus*.

സഹായം ſaháyam, *auxilium*, *adminiculum*, സഹായീ ſaháya vel ſaháyi *auxiliator*, ſaháyikunu *auxiliari*. ശക്തി shakti *virtus*, *potentia*, ശക്തിമാൻ shaktimán *vir potens*, *fortis*, *virtute & fortitudine praeditus*.

Stante itaque inſcriptionis illius characterum veritate ſenſus inſcriptionis eſt: *civitatis magnum adminiculum*, *vel civitatis magna potentia*.

ടങ്ക danga ſignificat *malleum*, *terebrum* vel *inſtrumentum*

quo

quo nota, typus, effigies, figura, aut signum aliquod in metallum, mensuram, aut pondus imprimitur, unde dimanat ടംകകാശ dangakásha *nummus percussus*, *signo aut typo aliquo insignitus*.

Nummus itaque ille regni Ava vocabulo generico vocatur *danga*, id est *nummus percussus*, *nummus typo insignitus*. Ille idem *civitatis magnum adminiculum* vel *urbis magna potentia* inscribitur (1). En ergo certum & evidens argumentum linguae litterasis Samscrdamicae usum in regno Ava obtinere; en certa Indicia linguam *Pàli* vel *Bàli* nihil nisi Samscrdamicae sacrae Indicae dialectum & corruptionem esse. Hoc nos in grammatica Samscrdamica documus pag.8., hoc idem docet D. Chambers in libro *Asiatick researches pag.* 158. 159. *& seq.* Hoc ex nummis Borgianis elicuisse & stabilivisse sufficiat, atque irrefragabile argumentum & monumentum sit pro omnibus illis, qui gentium Indicarum monumenta & symbola scrutantur, ac ex iis historicae certitudinis aliquid deducere volunt.

ശൂദ്രൻ

SHUDRA

TAB. XXXII.

Quarta nobilis Indica tribus est ipsa artificum, seu opificum classis, quae ad regni sustentacula non minus ac aliae tres accensetur, atque ideo nobilitatis honore in ipsa sua institutione donata fuit. Aurifices, metallorum fusores, fabri ferrarii & lignarii, floreorum sertorum textores, pictores, medici, sartores, vates, incantatores, auspices, sindonum textores, aliique non pauci opifices huic classi sunt adscripti. Infamis & ignobilis est illa, quam പറയൻ pareya, & പെലയൻ peleya vocant; nam prima illa classis cadavera animalium curat, quae sive in puteum illapsa perierunt, sive naturali morte vivere desierunt.

(1) Eiusdem typi duo alii Avenses exstant nummi in Museo Borgiano, & codex corticeus exaratus lingua Bàli.

runt. Vaccas ipſi excoriant, quaſcumque pelles deglubiunt, carnes edunt. Hi itaque ob hoc ipſum officium in libro Amaraſinha ചണ്ടാലഃ ciandála & നീചഃ nisha, id eſt *infimi & abominabiles* vocantur. Horum ſortem more ſuo valde deflet D. de Paw. Sed an in patria ipſius excoriatores, et foricarii meliori conditione & fortuna gaudent? Ita pariter Peleyas quos ipſe inepte *Poulichys* vocat, Aegyptiacam coloniam eſſe putat. Sed quaenam huius commenti ratio eſſe poteſt? Mancipia ſunt, ſeu claſſis infima hominum, quae ab antiquiſſimis temporibus lege & conſuetudine formata fuit ex iis, qui ob crimen aliquod contra tribum aut legem Indicam patratum, ex tribu ſua & dignitate exciderunt, ac in mancipia tranſierunt. Hi cum ſpeciem ſuam cum feminis ex nobili tribu eodem modo ob crimina delapſis propagarent, claſſem hanc infimam conſtituerunt, quae ad haec uſque tempora durat, & ſemper perdurabit, quouſque antiquum ſyſtema Indicum legale in India obtinebit. Quare hodiedum dicitur പെലയാടുന്നു peleyádunu, id eſt *a tribu excidere*, *contaminari*, *infamiam incurrere* ſive cum muliere ex aliena tribu peccando, ſive alio inhoneſto ac turpi modo tribum ſuam amittendo.

Opifices omnes ſuos tribunos habent, quos കുലശ്രെഷ്ഠഃ kulashréshda vocant. Artes, ſive liberales, ſive illiberales ſint, communi vocabulo ശില്പിശാസ്ത്രം *shilpishástram* inſigniuntur. Earum profeſſores ordinis & publicae tranquillitatis tenendae cauſſa in varias claſſes diſtinguuntur, & omnes ſuis tribunis ſubſunt. Hi iudices ordinarii ſunt ſuae tribus, atque cauſſae omnes, quae quoquo modo tribum attingunt, ad tribunum referuntur, in congreſſu ſeniorum examini ſubiiciuntur, ex veteri more & conſuetudine dirimuntur, et dum cauſſa anceps eſt, per pluralitatem votorum abſolvuntur. Igitur tribuni officium eſt, ſimultates et odia in familiis pullulantia extinguere, naſcentes motus ſupprimere, iura tribus ſuae tueri, de bonis, quae in litem delapſa ſunt, ſententiam ferre, pauperes ſuae tribus puellas ex com-

communitatis peculio in matrimonium collocare, de ineundo matrimonio nuntium suscipere, si coniuges convivere nequeant, aut ob unius partis scelus separari postulent, matrimonium dirimere, delinquentes corrigere, aut si resipicere nolint, regem admonere, ut auctoritate publica e tribu expellantur, atque aut in ipsa patria, aut alienigenis pretio, quod ad regem refluit, venumeant, et in mancipiorum numerum adscribantur. Haec iura tribunorum hodiedum in Malabaria obtinent, quamquam audacius infringi ceperunt, postquam in veterem patritiorum militum locum, stipendiarii, atque etiam alienigenae lecti et conscripti fuerant; quandoquidem hi regum auctoritatem acrius tueri, et ministri saepe non audita tribuni sententia arbitrario iudicio privatos circumvenire, praecocius praemio afficere, aut ardentius castigare inceperunt (1).

Caelandi, sculpendi, et fusilium artem a remotissimis temporibus apud Indos semper exstitisse, luculenter indicant antiquissima illa templa de quibus disseruimus (2). Quamvis vero in delineando humano corpore, ac cumprimis in maioribus statuis fingendis, nec Graeca adsit vivacitas, nec Romana correctio, in minoribus tamen figuris pingendis, bellis repraesentandis, in curribus triumphalibus, ac templorum frontibus exornan-

(1) Consule de his librum inscriptum: *Stato civile, politico, e commerciante del regno di Bengala, tom.2. cap.3.4.5. item tom.1. cap.1.2.3 4.*

(2) Templum Elephantae, cuius aliqua monumenta nos supra paucis attigimus, ab Alexandro Magno extructum fuisse, referunt recentiores nuntii in navigationibus Spilbergil & Balbi *part.7. cap.20.pag* 78. Verum quomodo id fieri potuerit haud facile intelligo. Antiquum illius insulae nomen Indicum est *Kalpuri*, id est *civitas rupium* vel *urbs lapidea*. Vide Anquetil du Perron. Hoc nomen Niebuhr corrupte scribit *Galipouri* ex Anquetilio. Vide *tom* 2. *pag* 42. Qui ergo fieri potuit, ut Alexander tam brevi tempore, quo in Indiis versatus est, urbem illam excitare potuerit, bellicis praesertim curis totus distentus? Deinde cur nullum ibi exstat Graecum numen? Cur nullum Alexandri M simulacrum? Cur deastri illi omnes nudi, & more Brahmanico, cum symbolis religionis Indicae exhibentur? Quis exstruxit templum Illoura, Salcette, Rámishvaram ad insulam Ceylan situm; quandoquidem Arrianus, aliique Graeci scriptores apertissime negant Alexandrum M. australem Indiae partem attigisse? Templum ergo illud Alexandri M. aetate antiquius est, & unum ex primis Indicis delubris. Sed neque postea illud a Graecis constructum fuit, subacta enim a Romanis Aegypto, Graecis commercium Indicum prohibitum fuit, quin & ipsi reges Indici eos a littoribus suis & emporiis arcebant. De quo vide in libro *Asiatick researches pag.373.*

nandis, mira Indorum elucet dexteritas, pulchra et grata simplicitas, ac denique elegans varietas, quae certe in antiquis Aegyptiis monumentis numquam visa fuit. Si in maioribus statuis sculpendis ars, et correctio deest, id certe non ex gentis indole aut mentis imbecillitate nascitur, sed quia statuae, idola, simulacra & symbola, ita arcanae philosophiae regulis alligata sunt, ut nonnisi ex sententia, et philosophorum placitis, sectae opinionibus, ac recondito sacerdotum mysterio, fingi, sculpique possint, quibus sufficit, ut dei notionem et philosophiae reconditum mysterium exprimant, exclusa etiam membrorum proportione, aut penicilli correctione, qui illis regulis mysticis subiicitur. Sic e. g. nihil incorrectius statua aut simulacro deae Laekshmi, quae plerumque detortis, inversis, et foede divaricatis pedibus sedens exhibetur. Hoc tamen nequaquam fit absque mysterio; nam Laekshmi tellus est, quae parit, pariendo alit, et animat, ex quo fit, ut velut magna mater pariendo exhibeatur. Certe cum ego ipse nonnulla simulacra, ut ea in Europam perferrem, per gentilem virum ex aere fundi curassem, et formam incorrectionis eorumdem arguissem, artifex respondit: *Se a praescripta forma recedere non posse, ne legis & consuetudinis temerarius contemptor esse videatur, ne coram sacerdote erroris redarguatur, ne denique apud ipsum suae tribus tribunum nigro calculo notetur.* Quare omnibus pictoribus, fusoribus et sculptoribus lege cautum est, ne simulacra vendant, priusquam ea sacerdotis examini subiiciant, ut ab eo approbentur, lustrali aqua consecrentur, atque in idolorum numerum referantur. D. de Paw, dum studiis philosophicis obsequitur, atque gentium historiae lumen affundere adlaborat, ipsemet ad ineptias pene aniles deflectit. Quis nescit artes apud Indos minus profecisse, quam profecerint in Europa? Sed an hoc adeo magnum scelus est, ut ipse putat? An omnis hic defectus in Indorum indolem reiiciendus erit? An non potius inde exoritur, quod Indi novitates excludant, vetustis opinionibus illigati sint, religioni suae libenter addicti vivant, aliena non appetant, nova vitent, strictis legibus vinciantur, minoribus quam nos necessitatibus exerceantur? Mira caeli clementia, aer salubris, soli fertilitas, oryzae ubertas,

tas, vitae facilitas et ſobrietas, indumentorum nulla fere neceſſitas, clima ob aeſtum ſolis meditationi incommodum, corporis imbecillitas, patriae conſuetudinis ſumma tenacitas, in apathiam et inertiam proclivitas, mulieribus exigua placendi cura, ipſarum in publica officia nullus aut levis influxus, nullum femineum in viros dominium, ambitio minor, luxus levis, peregrinarum mercium nullus fere uſus, aut neceſſitas, verae, genuinae, et intrinſecae cauſſae ſunt exigui inter Indos artium progreſſus. D. de Paw partitionem gentis in claſſes, regum violenta imperia, artibus nulla praemia, integras denique opificum turmas regum famulitio addictas, quae liberam non habeant artem ſuam exercendi facultatem, incuſat, et ex his defectum artium arguit. Sed an in Europa artificum induſtriae ſemper regum praemia reſpondent? an in civitatibus praeſertim maritimis integrae opificum turmae regum famulitio non ſunt addictae et quae libera carent pro aliis laborandi facultate? An in Europa multis opificibus ſtatum commutare, et induſtria ac virtute ſua ex claſſe, cui adſcripti ſunt, emergere, ac honoribus cumulari licuit? Clima ergo frigidum, quod nervos conſtringit, & ad laborem incitat, neceſſitas, quae cogit, luxus ingens, qui promovet, ambitio et cupiditas, quae volat, intemperantia, quae numquam ſaturatur, mulierum vis et ambitio, quae numquam quieſcit (1), luxuries, quae omnia profundit, nova videndi et periclitandi pruritus, caeli temperies ipſa meditationi opportuna, novitatis enthuſiaſmus, augendae nominis gloriae cupiditas, benevolentia regum, quae in aliquibus regnis artium cultui praemia conſtituit, in Europa artes excitat, auget, ſuſtinet, et conſervat. D. de Paw climata terrarum mutet, indoles gentium reformet, unum, qui in Europa obtinet, vivendi morem omnibus Aſiae regionibus inſerat, atque poſtquam haec omnia ſtabilierit, tunc gentes illas ex aequo comparare, inter ſe conferre, bilance examinare, alias deprimere, alias extollere, has albo, illas nigro poterit calculo notare. Sed miſſa faciamus haec omnia.

Indi,

(1) Vide *lettre a Monsieur Sonnerat 1784. par. Mr. Charpentier de Cossigny pag.* 19. 20. Hiſtoire du comerce de deux Indes. *tom.* 1.

Indi, quod iam olim obſervavit Strabo (1), artis medicae non ſunt ignari, ſed quia metempsychoſeos dogmati ſunt addicti, a quacumque ſanguinis effuſione ſummopere abhorrent. Quod quidem dogma, quamquam alioquin falſum, quia tamen miti climati & genti ingenitum, non parum confert ad moralem Indorum characterem formandum. Inde enim promanat mira gentis manſuetudo, mitis indoles, in homines aeque ac animalia humaniras, ne dicam caritas, quae uſque ad ſuperſtitionem eos propellit. Rariſſimae proinde inter eos violentae neces, frequens inter gentiles indigenas, quos ſemper ab alienigenis diſtinguere oportet, in eos, qui malis premuntur, commiſeratio, in criminibus caſtigandis quaedam benignitas. Inde pariter conſuetudo proceſſiſſe videtur, ut venae ſectionem a medica arte excludant, aut nonniſi in extrema neceſſitate adhibeant, ut partum caeſareum ignorent, aut reiiciant, ut clyſtere uti renuant, et quod herbarum ſimplicium uſu, commixtione, et potu curare nequeunt, de illo minuti et anguſti deſperent, aut aniliter et ſuperſtitioſe tollere ſatagant.

Gens enim iſta ut magnorum animi motuum expers eſt, ita quoque inertiae et imbecillitatis corporeae vitia habet. In ſuperſtitionem facilis, malorum patiens, diis ultra modum addicta, eorum oracula vexat, et quamvis in ſe curanda negligentior, dum nec deos ſibi propitios, nec medicinam prodeſſe videt, ſub malis, quibus premitur, placide ſuccumbit, atque Ishvarae ſeu deo Vindici ſe ſe facile commendat. Infirmae gallinae inſtar pleroſque anima et ſenſu deiici vidi, et multos alios ſubacto iam per vim morbi corpore, ſine ullo fere in facie mortis indicio tranquillos, et pacatos obire. Exceptis ſupradictis infirmitatibus, etſi medicae & chirurgicae artis defectu laborent, vix aliqui ſunt morbi, quibus Brahmanes mederi ignorent. Ingens apud eos exſtat medicorum librorum farrago, et pueri ipſi a teneris unguiculis herbas, earumque proprietates dignoſcere norunt, ita ut decennales iuvenculos, ut peritos botanicos ſuſcipere debeas et ad-

(1) *Medicinam plurimum per cibos* (decocta *lēham* dicta) *perfici, non autem per medicamenta* (nempe mineralia), *ex medicamentis maxime unctiones probari* (ut hodie) *& cataplasmata, cetera malefitii non esse expertia.* Strabo lib. 15.

et admirari . Mira in ipſis libris medicis herbarum analyſis, proprietatum deſcriptio longinqui temporis uſu & periclitatione firmata & perfecta. Verum haec, quae ad muſeum Eminentiſſimi Principis non pertinent, & in quibus nos nec ſatis exercitati ſumus, aliis diſcutienda relinquimus, atque ad aliorum ſententias lectorem perlibenter mittimus (1).

Indos iam ab antiquiſſimis temporibus artem graphicam noviſſe auctor eſt Strabo, qui eos epiſtolas ſcripſiſſe narrat *in ſindonibus beneſullatis*. Plinius hiſt. nat. lib. 13. cap. 11. ſcribit: *In palmarum foliis primo ſcriptitatum, deinde quarundam arborum libris, poſtea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox & privata linteis confici coepta, aut ceris. Pugillarium enim uſum fuiſſe etiam ante Troiana tempora, invenimus apud Homerum*. Hic ordo etiam apud Indos obtinuiſſe videtur. Sicca palmarum folia, eaque frequentiſſima & prompta, natura ipſa ſuggerente, ad ſcriptionem & artem graphicam Indos invitare debebant. Inde apud Indos graphicae artis antiquitas, & libri ex foliis palmarum confecti, qui dum funiculo per duo foramina ex utraque foliorum compage tranſeunte, duabus tabulis, quae folia palmarum continent, conſtringuntur, ഗ്രന്ഥം grantham vocari ſolent. Ab his ergo libris lingua Samſcrdamica nomen *grantham* improprie obtinuit, cum intus ipſi ſcripturae apices & lingua, qua antiqui libri conſcripti ſunt, Samſcrdamica ſit. Horum codicum, non corticeorum, ut arbitratur Stephanus Fourmont, ſed ex palmarum foliis contextorum, ingens copia exſtat in bibliotheca regia Pariſienſi.

Pauci

(1) Confer de his librum *Asiatick researches tom. 1. pag.* 408. & 428. Sonnerat *tom. 1. pag. 74. chap. 5.* De la diviſion des caſtes, & *pag.* 174. *chap.* 9. Des arts & metiers des Indiens. Niebuhr *tom. 2. pag.* 17. Exſtat in bibliotheca regia Pariſienſi inter codices Indicos manuſcriptos *fol.* 434. *num.* 51. codex *Adaravavedam* inſcriptus, qui de quarta Indorum lege ſeu de functionibus quartae tribus tractat. Illi ergo qui linguarum Indicarum periti ſunt, hunc codicem conſulere poſſunt. In eadem bibliotheca omnis generis Iodici reperiuntur manuſcripti codices de omnibus pene argumentis, quae nos attigimus, tractantes. Vide *catalogum codicum manuscriptorum ex typographia regia Parisiis anno* 1739.

Pauci asservantur in ipso museo Borgiano Velitris, nonnulli in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide. De his Indicis libris confer grammaticam Samscrdamicam *pag. 62. & seq.*, librum *Asiatick researches* pag. 340. §. 18. *On the literature of the Hindus, from the Samscrit, communicated by Goverdhan Caul, with a short commentary.*

Libris ex palmarum foliis, praesertim apud septemtrionales Indos, ubi palma rarior, succedere debuerant libri chartacei, seu, ut Strabo ait, *ex sindonibus benesullatls* contexti. Texendarum sindonum apud Indos antiquissimus est usus, quod patet ex Arriani Periplo. Ex gossypio proinde, ex quo sindones conficiebantur, folia pariter rudia parabantur, quorum superficies postquam detrita & perpolita fuit, varia arte & modo libri compingebantur. Inspice in bibliotheca S. Congregationis codices chartaceos Tibetanos, Peguanos, Indicos, Sinenses, & ipsum diploma magni Lhamae Tibetani in serico descriptum. Rex Travancoridis, dum ad graves viros scribit, more Europaeo charta utitur, epistolam complicat, sigillo suo signat. Dum ad subditos scribit, foliis palmarum utitur. En regis epistolam anno 1787. ad Episcopum & Patres Missionarios Verapolitanos scriptam, cuius autographum apud me exstat.

തിരുവു

വരാപ്പുഴെ മെത്രാനും പാതിരിമാരും കണ്ടു
കൊടുത്തയച്ച കടലാസും വായിച്ചു കേട്ടു സന്തോഷവും
അറിഞ്ഞു ഇപ്പോഴത്തെ അവിടെ ഉണ്ടായ വിശേഷങ്ങൾക്കൊ
ക്കെയും എഴുതി വന്നവെല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഞാനൊക്ക
സംഗതിയല്ലാതെ ഒന്നുവിചാരം ഉണ്ടായിവരുമെന്നു
തോന്നില്ലാ അങ്ങൊരുകാര്യം ചിലതു ഒണ്ടാകിലും
ആയതു കാര്യം കേട്ടതിനു ശേഷം വരുത്തിച്ചു തരികയു

മാം

മാം എന്നും ഇപ്പടിക്ക തിരുവുള്ളക്കല്പനപ്പടിക്ക എഴുതി

യ വലിയ മേലെഴുത്ത കണക്ക പിറച്ചുടം പെരുമാൾ മാ

ദേവൻ എഴുത്ത

ശ്രീപത്മനാഭൻ

Epistola

Verapolitano Episcopo Patribusque videnda.

A vobis missam epistolam legi, audivi, & negotium percepi. Ibidem nunc succedentium rerum eventum perscripsistis. Non credo legis vestrae (Christianae) *consuetudini absque motivo impedimentum aliquod ponendum fore. Si tale aliquid acciderit, de omnibus vos audiam, negotium dirimam, & absolvam. Ita ex suae Maiestatis praecepto epistolam scripsi ego magnus secretarius Pira Ciùdum Perumál Mádéven.*

Shripatmanábhen

Foris est scriptum. (regis signatura m. p.)

വരാപ്പുഴെ മെത്രാനും പാതിരിമാർക്കും വരുന്ന തിരു

വെഴുത്ത

Verapolitano Episcopo Patribusque veniens regis rescriptum.

Librorum chartaceorum usui laminarum cuprearum usus fortassis coaevus, quia iura, leges, privilegia, aliaque monumenta gravissima foliis palmarum & sindonibus tuto commiti nequibant. Plures tales laminas inscriptionibus Samscrdamicis refertas afferunt Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches pag.* 123. 131. 279. 357. In prima: *A Royal Grant of land, engraved on a Copper plate, bearing date Twenty-three years before Christ &c.* concessio illa territorialis, quomodocumque aera Indica supputetur, certo ante saeculum primum constituenda esse videtur. Ad quod observandum, quod etiam animadvertit Niebuhr *tom.* 2 *pag.* 27., Indos septemtrionales, non solum aeram Sálivagana, de qua supra locuti sumus, admittere, sed communiter etiam aera regis

 പിക്ര

വിക്രമാദിത്യഃ *Vikramàditya* uti. Huius aerae annus 1848., eſt noſter annus 1791. quo ego haec ſcribo. Itaque cum in tabula illa cuprea ab Anglis allata rex ദേവപാലഃ dévapála vel ഗോപാലഃ gopála, quod vocabulum ipſi corrupte *deb paal*, & *gopaal* ſcribunt, verius anno 33. aerae Vikramáditya regis territorium illud conceſſiſſe videatur in ipſo illo inſtrumento, quis neget illud ad ad annum 23. ante C. N. referendum eſſe (1)? In hoc ipſo monumento സുഗതഃ Sugueda, id eſt Budhae ſeu Mercurii, deae Laekshmi, Ràmae, Rávanae, quin et ſectarum philoſophicarum, & tribuum a nobis allatarum ſit mentio. Habent ergo etiam Indi ſua monumenta, & ex his, atque eorum libris iam non dubitanter, ſed certo inferimus, linguae litteralis Samſcrdamicae uſum antiquiſſimum eſſe, ac denique ea, quae ex libro Amaraſinha toto hoc opere docuimus, in ſua firmitate et robore permanere.

Indi in foliis palmarum ſtando, ambulando, ſedendo, quin et iacendo ſine ullo brachiorum fulcro ſtilo ferreo celerrime ſcribunt. Amanuenſium copia ingens, nec minor codicum manuſcri-

(1) Vikramaaditya aliqui patrem Sàlivagana vel Salbahan regis fuiſſe ex traditione Indorum perhibent, ut Niebuhr *tom.2. pag.27.*, ubi is utriuſque nomen corrupte ſcribit: *Shach Liwàn*, & *Radsia Wir Wikrum Mandsy*. D. Wilford in libro *Asiatick researches pag.374.* varias corruptiones nominis *Sálivagana* affert, & nomen Vikramáditya ipſemet corrupte ſcribit *Bickermaiit*, quem a rege Salbahan praelio ſuperatum fuiſſe refert. D. Wilkins in eodem libro *pag.129.* ſcribit *Beekromaadectyo*. Denique *p.142.* hoc idem nomen *Vicramáditya* ſcribitur, & hoc linguae Samſcrdamicae purae & originali convenit. Vikram vel vicram *excessus*, áditya *sol*, unde regis verum nomen *excessivus, maximus sol*. Quiſcumque fuerit rex iſte, ad rem ſufficit, in monumentis Indicis ab illius morte aeram Indicam hiſtoricam ſcribi, ita ut aera illa tuto ſtatui poſſit. Atque aera haec fere in omnibus laminis cupreis in India repertis recurrit, ut illas inſpicienti patebit, proinde in perſcrutandis Indicis monumentis unacum altera aera regis *Sálivagana* tenenda eſt. Praeterea alucinatum fuiſſe credo R.P. Conſtantinum ab Aſculo, qui huius regis Vikramáditya aerae principium ſtatuit ad annum 250. poſt Chriſtum natum, contra communem Indorum traditionem, & haec ipſa monumenta, quae ab Anglis afferuntur. Is ſcribit *Bicramadiet*, quod iterum nomen corruptum eſt. Vide *pag.146.* in libello manuſcripto *Notizie laconiche* inter codices bibliothecae S. Congregat. de Propagand. Fide.

nuscriptorum, in quibus tamen legendis et discernendis summa prudentia opus est. De qua re confer grammaticam Samscerdamicam *pag.62. & seq.* Indici scribae in foliis palmarum scribentis iconem ex museo Borgiano hac tabula exhibemus. Haec nunc pro opusculi scopo, qui illustrandorum monumentorum in museo Borgiano Velitris exsistentium erat, inter tantas Indicarum rerum asperitates et angustias temporis, dicta sufficiant, et in litterariae reipublicae emolumentum, si possunt, cedant.

SLOGAM (1)

വാഞ്ഛാസജ്ജനസംഗമെപരഗുണെപ്രീതിൎഗ്ഗുരൌന
മ്രതാഃവിദ്യായാംവ്യസനംസ്വയോഷിതിരതിൎല്ലൊ
കാപവാദാൽഭയംഭക്തിശ്ശൂലിനിശക്തിരാത്മദമനെസം
സൎഗ്ഗമുക്തിഃഖലെയെഷ്വെതെനിവസന്തിനിൎമ്മലഗുണാഃ
സ്തെഭ്യൊനരെഭ്യൊനമഃ

Váncia sagena samgamé paragun é prídirguraù namadà vidyáyam abhyásanam sva yòshidi radi-r-lòga pávadál bhayam bhakti shakrinni shakti r átma damané samsargga mukti kaley yèshvè tèni vasandi nirmala guná stèbhyo narèbhyo namá.

Hone-

(1) Diogenes Laert. *de vitis philos. in proemio pag.2. edit. Rom.* ait: *Gymnosophistas per aenigmata, & breves sententias philosophatos esse aiunt: deos colendos, nihil agendum mali, fortitudinem exercendam*. Hic idem philosophandi modus hodiedum in Indiis obtinet. Breves illae sententiae *Slogam* dicuntur, & talis est haec, quam hic afferimus. Ingens harum sententiarum copia apud Indos exstat, & has etiam ipsi pueri a teneris unguiculis ediscunt, atque secundum eas mores suos componunt. Nec minor copia apophtegmatum, per quae Indi mores fingunt. Vide in opere inscripto: *Georgii Pachymeris Michael Palaeologus*, ex bibliotheca Barberina interprete Petro Possino Romae 1666. pag 548. *Octo salutaria monita & specimen sapientiae Indorum*, R.P. Vincentii Mariae S. Catharina Senensi *Viaggio all' Indie lib.3. cap 15.* d' alcuni libri morali de' Brahmani, *& cap.16.* sentenze morali e civili &c. Sonnerat *tom.1. pag.243 cap.13.* Apologues des Indiens. De modo construendi has sententias seu Slogam vide grammaticam Samscerdamicam *pag.158. & seq.*

Honestarum ac gravium personarum consortium ama, alteri ut bene fiat, exopta, & tu ipse benefacito, praeceptorem & magistrum tuum venerare, scientiis operam nava, tuae tantum uxori iungitor, peccata mundi fuge & detestare, Creatori devotus esto, animi passiones cohibe, malorum consortium devita. Illi viro, qui haec fecerit, laus sit & adoratio.

O. A. M. D. G.

INDEX

INDEX

RERUM ET VERBORUM

A

Angli.

Deven-

Ex

Máya

P

R

Sid-

Tribu-

Yama

FINIS

SUPPLEMENTUM

AD SYSTEMA BRAHMANICUM LITURGICUM MYTHOLOGICUM CIVILE

De incarnationibus dei Vishnu in opere *pag.* 83. paucis admodum differuimus. Quia vero illae praecipua Indicae fidei capita continent, & tabulae nonnullae Indicae autographae eas exhibentes in museo Borgiano Velitris exstant, necessarium esse videbatur argumentum illud paullo uberius pertractare ideo cumprimis, quia incarnationum illarum mysterium & caussa perdifficilis, lubrica, & incerta omnibus illis visa fuit, qui res Indicas etiam attentius perscrutari pro viribus nitebantur.

Itaque ad *tab.* IX. deum Vishnu ex tribus simulacris aereis exhibentibus, ex eodem museo Borgiano picturam addimus Indicam autographam *ad tab.* IX. *pag* 83. pertinentem, quae Vishnu dei incarnationem, seu descensum in piscem sequenti modo exhibet.

Marę tranquillum tabula repraesentat, in quo multae nympheae albicantes & rubicundae rutilant, quasi generationis rerum principium ex aqua annunciantes. Solis discus tranquillo salo aureo colore micans innatat, qui & ipse indicare videtur, ex aqua seu ex humore & calore nascendis rebus principia constituta esse. Vide in indice *lotus & sol*. Gigas flammeus teterrimus ex buccino, altero omnis bonae & malae generationis principio symbolico, progreditur, manu strictum gladium tenens. Occurrit eidem ex parte adversa piscis ingens erectus ore hianti, ex quo egreditur deus Vishnu quatuor manibus insignitus, quarum una sagittam, altera buccinum, alia nymphaeam, alia rotulam, ciacram, sceptrum, vel circulum gestat. Vide horum significationes symbolicas in *indice rerum & verborum*. Ad latus ex parte adversa in ipso mari stant quatuor mulieres elevatis & iunctis manibus lotum ferentes & deum Vishnu adorantes. Hic Vishnu sceptro, & sagitta gigantem seu daemo-

num principem ഇരണ്യൻ Irannya (1) mundi tyrannum crudelem, quod Irannya ſignificat, coercet. In littore, quod fluctus maris eludit, iacent quatuor libri legis Indicae വെദം védam dicti, quos Irannya a dormiente Brahma deo ſurreptos in mare proiecerat, & Vishnu piſcis conquiſitos in littore incolumes depoſuerat. In ſuperiori tabulae margine duo appicti exhibentur albi boves generationis emblemata, ſtragulis inſtructi. Hi aequali paſſu rupem ſcandunt, in qua ſtat arbor illa celebris Indica കല്പവൃക്ഷം *kalpavrksham* dicta, quae immortalitatis, iuſtitiae, & firmitatis emblema eſt, കല്പം *kalpam* enim *firmitatem*, *iuſtitiam*, *immortalitatem*, *rectum & inconcuſſum ordinem*, *ſtabilitatemque* ſignificat, വൃക്ഷം *vrksham* vero *arborem*, ex quo compoſita eſt dictio kalpavrksham. Vide Amaraſinha ſub voce *praleyam*, *diluvium*, & dictionarium R. P. Hanxleden ſub voce *kalpam*.

Haec itaque prima dei Vishnu incarnatio in piſcem, quam മത്സ്യവതാരം *matſyavadáram* vocant, apertiſſimis indiciis ad diluvium univerſale refertur. Deus Brahma princeps terrae, genius (2) ſupremi & veri dei പരബ്രഹ്മൻ *Parabrahma* immemor

(1) Hoc vocabulum R. P. Ildephonſus *in cod. manuscript. lib.3. cap.3.* ſcribit *Irenniaczen*, quod ſignificat *dominum Irannya*, nempe dominum ira & furore plenum, genium potentem. Sonnerat *tom.1 pag.*281. ſcribit Canagacchen, Calakégen, & Aycriben, quorum illud ſecundum *peccati dominum* denotat, kalagam enim vel calagam, aut kalakam, cum ultima littera k leni *peccatum*, isha ſeu adiective égen vel éshen *dominum* ſeu peccati auctorem ſignificat. Angli Calcuttenſes ſcribunt *Hereni*, & hoc corruptum eſt. Vide de hoc daemonum principe Irrannya in libro *Mágha* Indico ſtropham primam in grammatica Samſcrdamica *pag.*66.

(2) Iam ſupra in opere docuimus, deum Brahma terram, Vishnu aquam, deum Shiva ignem eſſe. Eiuſdem ſententiae eſt R. P. Norbertus Capuccinus Miſſionarius Pondicerenſis, qui in ſuo libro: *Memorie storiche intorno alle missioni dell' Indie Orientali*. Lucca 1744. *pag.*4. ita differit: *Il primo di questi dei* (Indiani) *chiamasi Rudren o Madeo* (Rudra vel Mahadéva) *da essi aggungliato al fuoco, perciocchè simigliante a questo elemento ha forza di tutto distruggere. Il secondo appellasi Vishnu, assomigliato all' acqua, il terzo Brahma invocato come autore di tutta la natura e per tal ragione viene paragonato alla terra.*

mor, prima mundi aetate animo securo & vacuo in utramque aurem dormiebat. Irannya deorum seu bonorum geniorum iuratus hostis, & daemonum princeps semper vigil libros legis Védam (1) a dormitante Brahma surripuit, & in mare proiecit, unde genus humanum lege & regula destitutum, ipso deo Parabrahma contempto, in omnia vitia profusum, diluvium universale criminum vindictam exciverat. In hoc diluvio aquis disper-

 so & de-

(1) Vocabulum Védam vel ut Indostani & Nepalenses scribunt *Bed*, radicaliter & proprie doctrinam sacram de cultu solis, lunae, planetarum & elementorum significare nos in grammatica Samscrdamica *pag.*75. docuimus. En quid de vocabulo Bedy, quod a Bed a Graecis corruptum descendit, Clemens Alex. *lib.*5. *Stromat.* §.243. ex Orpheo aliisque docet.

Καὶ Βέδυ Νυμφάων καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ
Nympharumque Bedy promant limpida lympha.

Orpheus itaque, & Phryges Bed vel Bedy aquam esse existimarunt. Comicus Philideus aerem esse arbitrabatur, & ipsi consentit Neanthes Cyzicenus, qui Macedonum sacerdotes in precibus Bedy aerem invocasse scribit. Vide Clementem ipsum. Nec obest, quod Indi Bed, Graeci vero Bedy scribant, nam vocabula barbarici cultus a Graecis corrupta fuisse, apertissime tradit Iamblichus lib. de mysteriis sect.7. cap.5. „ Oportet etiam titus adorationis antiquos tamquam sacra asyla semper conservare eosdem „ & eodem modo, nihil ab his detrahendo, nihil aliunde adiiciendo; ferme namque ex hac caussa exstitit, „ quod nunc tum dierum nomina divina, tum preces vim suam amisere, „ propterea quod iamdiu susque deque permutarunt ea, & adhuc permutant Graeci novatores, & violatores . . . barbari ut sunt moribus „ graves, sic & in vocabulis firmiter „ permanent „.

Liber ergo Védam est allegoricus seu *liber naturae*, ordo, concinnitas, harmonia caeli terraeque, elementorum, rerum denique terrestrium naturalis concordia, quae concussis per diluvium terrae cardinibus in mare deciderat, & quam Vishnu virtus nempe illa dei mundi conservatrix incarnata restituit. Quare fatentur Brahmanes librum Védam verum illum & historicum non exsistere, id quod etiam observavit Sonnerat *tom.*2. *pag.*41. ita ut profecto ridere debeas morologos illos Anglos & Gallos, atque ipsos etiam illos rerum Indicarum imperitos Missionarios, qui vanissimo commento toties amplissimam fidem dabant se se in Indiis libros Védam invenisse, & possidere. Védam itaque nunc apud Brahmanes nomen est genericum, quod legem, doctrinam, institutionem deos suos colendi significat, pluribus & variis libris de cultu religioso tractantibus contentam, unde *Védi* legis doctor, *Védârtham* explanatio legis, *Nasrâni védam* lex, institutio Christianorum S. Thomae in Malabaride &c. Lex ista divini cultus, cuius institutio Brahmae deo attribuitur, a daemone sublata in mare deciderat, a Vishnu restituta fuit, unde profluxit etiam veterum Graecorum error, ut vocabulo Bedy nunc doctrinam sacram de 4. elementis, nunc de aqua sola, nunc de aere, nunc denique de aethere aut igne compellarent, id quod apertissime loco citato tradit Clemens Alex. Vide etiam codic. manuscr. P. Marci a Tumba *p.*147. ubi negat libri Védam realem exsistentiam.

so & deleto humano genere, ipse etiam periclitabatur Manu മനു vir iustus സത്യവ്രത *Satyavrta* seu *iustitiae & veritatis operator*, qui cum aquis innatans Vishnu dei opem imploraret, ut tabula Borgiana exhibet, Vishnu periclitantis viri & labentis mundi misertus, debellato daemone illum incolumem restituit, & libros legis ex maris abysso prolatos servavit. Inde ex loto & buccino nova rerum progenies & principium, restituta arbor paradisiaca *kalpavrksham*, quae immortalitatis potum aut cibum continet, diis seu bonis geniis promissum, & boves duo generationis novae emblemata, sol denique aureus mari innatans, qui indicat, ex aquis generativae virtutis vim suam se mutuari, mundi conservatoris Vishnu symbolum & primum deum esse, qui coli debeat tamquam unius & veri Dei viva imago. Unde ait Iamblichus sect.8. cap.2. *Ante eas res quae vere sunt, & ante principia universalium, est deus unus, prior etiam primo deo & rege sole* (1). Ipse deus Vishnu aquae princeps genius, seu virtus illa divina mundi conservatrix, cuius vim & potentiam in diluvio agnitam solertius adorare, in principalium numinum numerum referre, eique se commendare gens Indica coepit, dum corpus humanum sub nomine Krshna seu Apollinis induisse fingitur, hoc idem corpus a suis atavis quasi per fluctuans lignum a diluvio universali servatis, se assumpsisse narrat strophа 6. in libro Bhágavadam.

ദ്രൗണ്യസ്ത്രവിപ്ലുഷ്ടമിദം മദംഗം സന്താനബീജം കുരു

പാണ്ഡവാനാം ജുഗോപ കുക്ഷിം ഗത ആത്തചക്രോ മാ

തുശ്ച മേ യശ്ശരണം ഗതായാഃ draunya stra viplushdamida dangam sandána, bígiam kuru Pándavánám giugo pakukshim gada átta ciacro mádushva me ya sharanam gadáya. *Nando conservatum natatile hoc corpus* (haec familia) *caussa & semen est familiae Pándavarum, ac proinde huius mei corporis, quod cum Brahma*

(1) *Eumdem solem aut ex limo emergere, aut loto insidere, aut navigio provehi, aut singulis horis formam commutare, aut varios per singula zodiaci signa vultus induere praedicant* (Aegyptii). Porphyrius epist. ad Anebonem.

ma dei arcu, & sagitta usum fuisset, Vishnu dei protectionem obtinuit, accepitque triciacram (tres rotas, caeli, terrae, & inferni gubernii symbola) *& illis matris meae uterum replevit.* Vide etiam *stroph.5 pag.172. & seq.* in grammatica Samscrdamica.

Quis igitur adeo effrons, adeoque temerarius sit, qui Indis traditionem diluvii universalis abneget, & cum iisdem, principalem deorum suorum apotheosim ad diluvium non referat? Quis neget etiam Indorum animis constanter hanc opinionem insedisse, ut concussae universae naturae reparatorem agnoscerent, incarnandi dei alicuius necessitatem profiterentur, per quem post diluvium virtuti praemium, crimini poenam decernerent, & rudi idea sibi ipsi oppositum, diisque contrarium hominem cum se ipso componere studerent? Quare recte hanc incarnationem Calcuttenses Angli, & ipse levis Sonnerat ad diluvium universale refert, quod vide *tom.1. pag.280. edit. in 8.* Confer etiam systema Brahmanicum *pag.216. de diluvio* ex libro Amarasinha, & dictionarium Francisci Pivatii *tom.8. pag.209. tab.42. fig.1.*, ubi deus Canon Iapponnensis eodem plane modo, quo deus Vishnu apud Indos in piscem incarnatus exhibetur, eique in concha recurva navigans occurrit rex Manu, seu vir ille iustus iunctis manibus deum deprecans, ut a diluvio servetur. Ex quo recte argues, incarnationum dei Vishnu theodotiam, seu diluvii traditionem etiam in Iapponnia revera exstare, atque haec omnia miro modo pro locorum & gentium ratione plasmata, exhibita, conservata fuisse, maiori minorive luce aut caligine aucta aut obvoluta permanere. Cur autem iustus ille vir in tabula Iapponnensi deo Canon in concha occurat, rationem petere poteris ex Schedio qui ait: *Inter concharum genera Nerites per maria navigantes: praebentes concavam sibi partem, alteram vero flanti aurae instar veli opponentes. Hinc etiam* ΔΙΩΝΗ *ab humiditate dictae.* Concha igitur illa navigium Noah Indicae gentis conditoris repraesentat, per quod ipse in diluvio universali a Vishnu deo mundi servatore liberatus fuit. Acres & incitati rabulae haec rodant, & qui omnium gentium traditiones evertere omnibus viribus adlaborant, libros & monumenta ista Indicae gentis omni revelationis lumine destitutae, si possunt, tollant.

Secun-

Secunda incarnatio dei Vishnu in teſtudinem, quam കൂൎമ്മാവതാരം *Kùrmavadàram* vocant, in tab. Indica autographa muſei Borgiani ita exhibetur. *in Tab.* IX. *c.*

Solis domicilium mons Meru in medio conſpicitur mari, in quod eum praecipitem egerunt boni malique genii ob acre certamen quod inter eos intercesſerat. Pugnae cauſſa fuit അമൃതം *amrdam*, ambroſia, ſeu cibus ille caeleſtis (1) vel potus, quem Vishnu in illo monte, & paradiſo ſuo Vaicunda dicto, ſedens diſtribuit. Amrdam iſtud, ſeu hunc immortalitatis potum boni malique genii vehementer exoptabant, atque ex monte Meru primi dei ſolis domicilio elicere & decerpere volebant. Dum igitur iudicia calent, & de poſſidenda immortalitate acriter inter divos agitatur, mons Meru cui terra inſidet, in mare decidit, & in profunda abyſſi fertur. Dii boni periclitantem montem videntes, ad Deum Vishnu mundi conſervatorem accurrunt, eumque rogant, ut montem ſalvum reſtituat.

(1) De ambroſia & nectare, quid eſſent, varias veterum opiniones relatas vide lib.2. cap.1. pag.51. *Athenaei coenae sapientum lib.*XV. *Lugduni anno* 1556. Item Ludovici Caelii Rhodigini *lectionum antiquarum* tom. 4. lib.18. p.547. *Ambrosia Atheniensibus quam in Iovis Ctesii dedicatione ferendam praecipiebant, non herbam indicat, sed ut docuit Athenaeus, omnigenas fruges cum oleo & latice*, ait Rhodiginus. Nectar, vinum & favum commixtum eſſe alios, cibum eſſe alios, ambroſiam mellis naturam nonocuplam habere aliquos exiſtimaſſe, loco citato docet Athenaeus. Nuſpiam ibi herbae aut frugum mentio. Neſcio itaque unde Rhodiginus ambroſiae & nectaris ſignificationi fruges omnigenas affingat niſi per ambroſiam illam Athenienſem frugum liba Iovi oblata intelligas. Ambroſia, immortalis ab ἀ privativa & βρότος mortalis cibum potumve immortalitatis ſignificat, quam ſignificationem vocabulo *amrdam* tribuit etiam Vocabularium Amaraſinha. Mrdyu *mors*, mrda *mortalis aut mortuus*, mrdá *mortalitas*, amrdá cum prima littera *a* privativa, *immortalitas*.

Quidquid igitur ſucceſſu temporis variae gentes de ambroſia effinxerint, aut per quemcumque cibum & potum eam ſymbolice repraeſentare voluerint, vocabulum illud in radice ſua *immortalitatem* ſonat, & pro hac Indici dei boni malique inter ſe certabant. Malabarenſes Indi ambroſiam lac dulciſſimum eſſe dicunt, quod potum immortalitatem tribuit. Macrobius *lib.*1. *Saturn. cap.*12. altiſſimam & puriſſimam animae vel cognitionis partem, qua divina ſuſtentantur & conſtant, nectar vocari, & potum deorum eſſe dicit. In tanta opinionum & ſententiarum diſcordia, mirum non eſt, quod imperitum vulgus ſive in Indiis ſive in Sinis ambroſiam ſive lac, ſive mel, ſive denique herbam ex qua immortalitas elici poſſit, eſſe crediderit, & hodiedum credat.

ſtituat. Vishnu teſtudinis formam induit, bolidis inſtar profunda petit, monti dorſum ſubdit, eum elevat, & ne mergatur a decumanis fluctibus, incolumem ſuſtentat. Dii boni malique montem Paradiſiacum reſtitutum videntes, eum immani illo ſerpente വാസുകി váſughi dicto, qui totum mundum in circulo reclusum continet, cingunt, & daemones quidem caput ſerpentis arripiendo, dii vero caudam prehendendo ſerpentem circa montem circumagunt, montem perfricant, ambroſiam elicere omni ſtudio adlaborant. In tabula Borgiana primus deorum, ſerpentis caudam trahentium, eſt Deus Brahma, quem ex 4. faciebus & libro, quem manu tenet, dignoſces. Secundus eſt Vishnu florea ſerta aut monilia ex collo portans. Tertius eſt Shiva tigrina pelle amictus, in capite ſerpentem cucullatum, manu vero tridentem, cui appenſum haeret tympanum, geſtans. Dum hi dii vehementius laborant, ſerpens laboris & frictionis impatiens venenum evomit, eoque totum mare inficit. At mons Meru ambroſiam reddit, quam medicus caeleſtis *Danuvandra* in mare diffuſam colligit, ac in vaſe quoddam deo Vishnu in montis Meru cacumine ſedenti extradit, qui eam diis bonis diſtribuit, procul pulſis daemonibus immundis, qui ab illo tempore capitale & numquam emoriturum odium, invidiam, & inimicitiam in deos gerunt. Tribus igitur vicibus Vishnu dei imago in hoc tabula recurrit. Is in teſtudinem incarnatus montem ſuſtinet, in hominis ſeu dei forma ſerpentis caudam trahit, & is idem in divina & regali forma pedibus decuſſatis in loto ſeu nymphaea in ipſo montis cacumine ſedet. Vultu eſt nigro, caput corona redimitus & 4. manibus inſignitus. Una lotum, altera ſagittam vel ſceptrum, tertia buccinum, quarta rotulam ferream ciacram dictam tenet. Quamprimum hic deus reliquis divis ambroſiam illam ex mari collectam diſtribuerat, illud ipſum mare ſtatim protulit deam Laekshmi magnam illam matrem, Venerem Indicam, generationis & fecunditatis deam, tellurem nempe vel opem Vishnu dei uxorem, quae eidem ad latus dextrum florem nymphaeam ferens aſſidet. Eodem momento e mari nata eſt Saraſvadi harmoniae & concinnitatis dea,

dea, Brahmae uxor, quae ad latus ſiniſtrum dei Vishnu ſedet; denique mare hoc enixum eſt deam മൂദേവി Múdévi, ſeu deam turpitudinis & diſcordiae, quae in tabula Borgiana non exhibetur. Cum his deabus ex eodem mari prodivit vacca fecunditatis ſymbolum, equus 7. capitum, arbor kalpavrksham, & elephas albus fortitudinis & prudentiae princeps, qui ſervatum a deo Vishnu mundum ſeu terram ſuſtineret. Unde fabulantur Indi hodiedum terram teſtudini & 8. elephantis inſidere, qui dum ſtationem ſuam mutant, terrae motum efficere dicuntur. In mari & ad litus multae conſpiciuntur nympheae, & in ſuperiori tabulae margine ſolis diſcus & luna bicornis. Expoſita Borgiana tabula, nunc iam rerum myſteria perſcrutemur.

Primo itaque de dono, cibo, ſeu potu immortalitatis hic inter divos quaeſtio eſt (1). Boni malique genii immortales eſſe exoptant. Hoc ut evincant, ſive ex monte Meru, primi dei ſolis ſede, qui veri dei ſymbolum eſt, ſive ex arbore kalpavrksham nempe vitae & mortis ligno, ſive ex ipſo paradiſo dei Vishnu ambroſiam elicere ſatagunt. Sed en dum ferventius pro ea certant, mons, arbor, paradiſus in mare labitur, & ne pereat, deus Vishnu, virtus nempe illa mundi conſervatrix, in teſtudinem deſcendit, montem & mundum elevat & incolumem reddit. Incarnatio itaque iſta antidiluvianam creationis mundi noti-

(1) Vide de hac incarnatione Sonnerat *tom. 1. pag.* 281. Franciſcum Pivatium *tom. 8. pag* 119. de incarnationibus dei Vishnu. R. P. Marcus a Tumba Capuccinus Miſſionarius Nepalenſis in codice manuſcripto inter codices manuſcript. muſei Borgiani de monte Meru & de Amrdam ita ſcribit? *Il monte Sumeru che sta nel polo artico* (nempe Indico ſeu intra fines Indiae ſito; vide *pag.* 135. in opere) . . . *è in fouzato dentro la terra. Egli è di colore d'oro.. sopra di questo v' è l' albero della vita, detto paragiatek, albero, che dà per frutto l' ambrosia, o nettare detto amrit* (corruptio eſt ab amrda). *A mezzo giorno di questo monte v' è l' albero gidmun* (ciamba. *Li frutti di questo albero cadono per terra, e dal loro suco se ne forma il fiume Giamuna* (Styx ſeu Stygis flumen) *che entra nel Gange nella città di Elenbad, fiume molto sacro . . . Questa è la descrizione da gran montagna Sumeru paibot* (Sumeru párvadam) *montagna d' oro, tanto rinomata fra questi gentili; in dove sono li paradisi, ed alla quale la stella polare serve di corona, ed il sole altro non fa, che un continuo giro respettuoso.* Itaque ex traditione Indorum, quamvis multis fabulis obvoluta, ſatis perſpicue evincitur, certamen illud deorum bonorum malorumque de ambroſia ſeu de immortalitate in paradiſo contigiſſe, ubi nempe arbor vitae & mortis eſt.

notitiam, angelorum inter ſe pugnam, arboris boni malique allegoriam, ob gulam, invidiam & ambitionem prima mundi peccata, mundi praecipitationem in mare, id eſt diluvium, conſervatoris denique & humani generis reparatoris ideam traditionemque includit. Serpens ille vitae & mortis ſymbolum, qui totam terram ſuo circulo continet, antiquus nempe ille daemon vel Typhon Aegyptiacus ex lacu prodiens, aquas omnis generationis principium veneno inficit, unde bonae & malae generationis origo. Verum medicus caeleſtis ambroſiam (*immortalitatem*) in mare delapſam colligit, & Vishnu deus eam bonis tantum diſtribuit, malis undequaque ab immortalitatis dono & beatitudine propulſis. Scio equidem hanc incarnationem ab aliis paullo aliter narrari (1). Verum peculiaris alicuius Indicae provinciae traditio, quae facile corrumpi potuit, generali Indorum doctrinae nihil officit, praeſertim cum haec incarnatio, prout eam tradidimus, multis Indicis contineatur libris, et tabulae autographae eam cum attributis a nobis expoſitis apertiſſime exhibeant. Quid mirabilius dici poteſt, quam ſi hanc eamdem traditionem apud omnes pene Aſiaticas gentes revera exſiſtere perſpicuis argumentis oſtendam? Videatur in Pivatio *tom.*8. *tab.*43. *fig.*3. cum hac epigraphe: *Il creatore del univerſo*, *ad pag.*210. *edit. Venet. anno* 1749. Ibidem deus Canon Iapponnenſis, ut hic Indicus Vishnu mundi ſervator et reſtaurator exhibetur facie nigra ut apud Indos, capillis nigris & criſpis, corona redimitus, pedibus decuſſatis, ſupra arboris vitae et mortis truncum in nymphaea vel loto ſedens, quatuor manibus inſtructus, quarum una lotum, altera ſagittam vel ſceptrum, alia rotulam ciacram, alia denique amphoram tenet, ex qua ſalienti aqua, aut fortaſſis immortalitatis poculo et nectare, mundum, quem illa machina repraeſentat, irrigat et conſervat, aut bonis geniis bibendum tradit. Subtus, ut in tabula Indica Borgiana, ex una parte ſtant daemones, ex alia vero dii ſerpente illo arborem, in cuius vertice ſedet Vishnu vel Canon, perfricantes, et ambroſiam elicientes. Horum deorum ordine ſecundus 4. vultus habet, et librum manu gerit.

O o Quem-

(1) Vid. cod. manuſcript. P. Marci a Tumba. *pag.*163.164.

Quemadmodum igitur hic deaſter ex his inſignibus aperte deus Brahma eſſe cognoſcitur, ita pariter extra omnem dubitationis aleam poſitum eſt, eumdem illum deum Canon, qui in vertice arboris in loto ſedet, Indicum deum Vishnu eſſe. Ipſum arboris truncum aut caudicem teſtudo mari innatans ſuſtinet (1) atque eidem ſocium ſe praebet ſol ſub forma radiantis viri, deus nempe ille primus Indicus et veri dei ſymbolum, qui totam illam in mare labentem molem una cum teſtudine ſuſtinere, aut certe in teſtudinis formam, ut mundum ſervaret, ſe tranſiviſſe, palam indicare videtur.

Pivatius haec omnia ex Kaemphero, ex legationum Batavarum ſylloge, ex P. Ludovico Guzmano, ex theologorum Iapponnenſium opinione ad creationem mundi refert. Verum caecus ſit, qui non videat, haec ad creationem mundi, atque ſimul ad eius reſtaurationem poſt angelorum pugnam et diluvium non

(1) Teſtudo ex hodierna Indorum auſtralium fide & ſuperſtitione mortiferum omen eſt. Quare plurimum ipſi conturbantur, dum teſtudo praeter exſpectationem domum aliquam ingreditur, id quod de Coromandelenſibus teſtatur R. P. Norbertus Indicae ſuperſtitionis ſatis peritus vir. Malabarenſes quamvis fame torqueantur, mortem magis oppetere volunt, quam teſtudinis carne eam depellere. Id quod ſatis perſpicue indicat, ſive ad univerſalis diluvii triſtem memoriam, ſive quod teſtudinis dorſo mundum inniti credant, & ne eius occiſione ruat, vereantur, hanc ſuperſtitionem referri. Deinde alia etiam huius rei cauſſa dari poteſt. Vishnu deus in forma teſtudinis apparuit, & lege cautum eſt inter illos qui metempſychoſeos dogmati addicti ſunt, nullum animal interimere, ſed praecipue animal ſacrum, quale eſt teſtudo. D. Willelmus Thomſon Anglus, vir morum ſuavitate & eruditione clarus, qui teſtudinum indolem & proprietates argute & diligenter ſcrutatur, nuper mihi dixerat, teſtudinem quocumque demum modo aquis iniiciatur, numquam mergi, ſed in ſeipſam revolvi, & natare, eique caudam pro gubernaculo, pedes pro remis, infernam ſuperficiem pro cymba eſſe. Haec ergo teſtudo, piſcis, & concha in diluvio univerſali apte mundi navigia eſſe finguntur, quibus mons Meru, & terreſtris moles ex aquis educta fuit. Certe navigium nihil niſi piſcis natantis imitationem eſſe clariſſimi philoſophi crediderunt; piſci enim branchiae pro remis, cauda pro gubernaculo ſunt. Adde a veteribus memoriae proditum eſſe, antiquos Indos & Africanos ſuperna teſtudinis teſta pro cymba uſos fuiſſe, quod nequaquam incredibile eſt, cum in mari Indico ingentis magnitudinis teſtudines reperiantur, in quarum ſuperficie 3. & 4. viri ſtare & vehi poſſint. Confer Calepinum ſub voce *testudo*. *Testudinum illic* (in inſula S. Mauritii hodie inſula Franciae) *tanta moles est, ut super una stantes nostrum quatuor facile ad gressum eius promoveremur. In testa unius decem nostrum considentes epulati sunt.* Lopez *in quinta parte Indiae orientalis navigationis Hollandicae anni* 1598. Francofurti *an.*1601. *pag.*7.

non referri. Verum enim vero inter Iapponnensem hanc et Indicam theodotiam tam plana et perfecta est analogia, ut ovum ovo vix similius esse possit, id quod ipse fatetur summa religione et auctoritate ptaeditus vir R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.* 132. Deinde incarnationem dei in piscem Iapponnenses credunt, et in delubris suis exhibent ut Indi, quod paullo supra vidimus. Omnem de ovo Bacchico vitae symbolo et mundi principio ex monumentis Meacensibus cosmogoniam idem adducit Pivatius *pag.* 164. et 165., atque post eum d'Hancarvillius *tom.* 1. *pag.* 65. *tab.* 8. Quid igitur, an tabula quoque illa Iapponnensis, qua testudo mari innatans et montem Meru vel arborem paradisiacam portans, exhibetur, ad Indicum Vishnu et Brahmanum theodotiam non erit referenda? Ceterum D. d'Hancarville, qui monumentum illud Iapponense in suis disquisitionibus affert, saltem paucis innuere debuerat, se illud ab aliis esse mutuatum, ac iam anno 1749. illud Venetiis et alibi elucubratum fuisse.

Brahmanicam traditionem de dulcicula caelesti potione, seu de immortalitatis cibo ambrosia aut nectare longe ante Christum natum gentes pervasisse, aut potius universalem omnium gentium fortassis ab ipsa sua origine traditionem esse, colligere poteris ex tumido gentium censore de Paw *tom.* 1. *pag.* 331., ubi contendit Scythas, Persas, Tibetanos, quin et ipsos Sinenses hunc immortalitatis potum acri studio quaesivisse. Lubens fateor hanc communem esse in omnibus scholis cantilenam. Sed cur, aut quomodo in omnium gentium scholas irrepserit, hoc nobis dicat loquacissimus homo. Imperator Sinicus, ut idem habet de Paw, *Schi-chuan-di* nomine, circa annum 200. ante Christum natum naves pelago commisit, ut apud exteros herbam medicam conquirerent, ex qua immortalitatis potum elicere posset. Anno 157. ante Christum natum Imperator *Ven-ti* ex potione occulta eiusdem nectaris, quod sibi male paraverat, in ipso aetatis suae flore occidit. *Et quidem in hac regia Pequinensi, in qua degimus, pauci sunt omnino magistratus, eunuchi, ceterique primores, qui non hoc insaniae morbo laborent. Et quoniam non desunt discipuli, ita neque magistri, superioribus tanto cariores, quanto immortalitatis per se maius est studium, & acri-*

ribus igniculis excitat ambientes. Expedit. P. Trigault apud Sinas *pag.* 102., *apud de Paw pag.* 336. Idem fere, ſi ita loqui licet, fanaticiſmus obtinet apud Indos et Tibetanos, quamquam Indi diſtinctiorem de ſuo *amrdam* habere videantur notionem, neque herbam eſſe arbitrentur. Quid igitur eſt aliud haec ambroſia tam ardenter conquiſita, quam ipſum immortalitatis donum a Deo primo homini promiſſum, ſi mandatis eius adhaereret, neque ex arbore boni et mali vetitum fructum comederet? Cuius quidem praecepti traditionem, paradiſi notionem, geneſis denique Moyſaicae notitiam in obſcuriſſima caligine demerſam, apud has gentes revelationis lumine deſtitutas reperiri, lucidiſſima argumenta probant. Vocabularium Brahmanicum Amaraſinha *ſect. Sorggavarggam* ſeu cap. de caelo, amrdam ſeu ambroſiam ita deſcribit: അമൃതം amrda, പീയൂഷം piyùsham, സുധാ ſudhá, *immortalitas*, *ambroſia*, *plena ſatietas*. Inde derivatur അമൃതാന്ധഃ *cibus regius*, *plena & ſatians refectio*. Statim poſt hanc dictionem vocabularium ſubiungit: സുമേരു ſumeru *pulcher mons Meru*, ad quam vocem R.P. Hanxleden in ſuo dictionario habet: o monte da gloria todo de ouro, *mons gloriae totus aureus*, deinde proſequitur Amaraſinha: രത്നസാനുഃ raetnáſena *ſedes pretioſa*, *ſedes aurea*, tum സുരാലയഃ ſuráleya *domus*, *habitaculum ſolis*, hoc eſt primi Indici dei, qui veri Dei ſymbolum eſt. Igitur mons Meru ex doctrina Indorum mons gloriae et paradiſus eſt, in quo deus immortalitatem diſpenſat. Ibi pariter ſtat കല്പവൃക്ഷം. kalpavrksham, immortalitatis, firmitatis et iuſtitiae arbor. Montem hunc ſeptentrionales Indi aeque ac auſtrales venerantur, eiuſque nomen ſcribunt सोमेरु Someru. Tibetani, qui eum gradibus myſticis diſtinctum eſſe putant, ſolem, lunam, et lahas ſuos

ſeu

ſeu planetas Indicos et Tibetanos deos in eo degere et contemplari affirmant, nomenque huius montis ſcribunt རི་རྒྱལ Rirou, vel Righiel lunbò, quod ſi ad Samſcrdamicam etymologiam reducas, erit ഋഷി Irushi, corrupte *Rigi vel Rishi lunbo*, mons contemplatorum, ſeu deorum planetarum beatorum, qui ibi deum ſolem et lunam contemplantur et adorant. Ad auſtralem huius montis partem Indi et Tibetani conſtituunt arborem ചാമ്പ ciamba, Indoſtanis जामुन giamun, Tibetanis zampu dictam, quae omnia unius eiuſdemque vocabuli *ciámba* corruptiones ſunt. Haec arbor in Indiis ſatis frequens, a Luſitanorum colonis, qui in India diſperſi habitant, lingua Luſitana corrupta *iamboeria* vocatur. Fructum vero eius, qui pomum eſt viride intus pulpa lactea repletum, et indole ſua calidiſſimum, iámba, vel pomum Adami appellant. Denominationis huius ratio fuit, quod Luſitani cum primo in Indiam appulerant, ciámba arborem in paradiſo gentilico, hoc eſt in monte Meru ſatam eſſe, ab eaque bonam & malam humanam ſortem deſcendere a gentilibus narrari audiviſſent. Quare Nepalenſes Indi & Tibetani, ad quos certe Luſitani numquam penetraverant, huius paradiſiacae arboris notitiam aut traditionem iam ab antiquiſſimis temporibus poſſidebant, atque ut ſupra ex P. Marco vidimus, per fructum eius, ſeu ſuccum ex mortiferis illius pomis expreſſum Stygem inferni flumen efformari credebant, quod certe arborem illam primam paradiſiacam omnis mali auctricem ab Indis credi palam & aperte probat. Quia vero allegorica illa paradiſi arbor una eademque bonum ſimul & malum fructum proferre haud poſſe, Indis antiquis videbatur, aliam in eodem paradiſiaco monte Meru exſtare effinxerunt arborem, quae പരമജ്ജാദിക paramagiádika, non autem ut P. Marcus corrupte ſcribit, paragiátek, vocabatur. പരമം parama in lingua ſacra Samſcrdamica vocatur *res excellentiſſima*, Sic

Sic v. g. പരമൻ paramen, *ens excellentiſſimum*, *ens ſupremum Deus*. ജാതിക്കാ giádika *nux* eſt *myriſtica*, ſeu nux Malacenſis (noce moſcata), unde arbor illa bona paradiſiaca, quae bonum, ſalutiferum, ſeu aeternae vitae fructum ferebat, arbor eſt nucis myriſticae. En itaque longo ratiocinationis uſu & tempore, communi & populari Indorum opinione duas in paradiſo arbores confictas! Libri Brahmanici vetuſtiſſimi, qualis eſt Amaraſinha, unam tantum in paradiſo arborem admittunt, arborem immortalitatis, iuſtitiae & firmitatis. Populus Indicus, cui ſymbola & imagines ad religionem aeque tam neceſſariae ſunt, ac oryza ad phyſicam vitam ſuſtinendam, de arbore kalpavrksham iuſtae ideae aſſequendae impar, allegoricae arbori paradiſiacae unius eiuſdemque, quae vitam & mortem dat, vitae attributo ſubſtituit ſymbolum arborem nucis myriſticae, arbori autem paradiſiacae mortiferae arborem ciámba, & ſatis quidem apte. Nam nucem myriſticam, ſi edatur, cerebrum mire afficere, menti hilaritatem, corpori vires, ſtomacho robur, ſenſibus vitam tribuere, quis eſt qui ignoret? Quare regibus Indicis in deliciis eſt, & praecipuum oryzae & ciborum Indicorum condimentum. Pomum vero Indicum lacteſcens ciámba dictum, calidiſſimum, ac quadam mortifera virtute narcotica refertum, ut robuſtiſſimi ſtomachi virum deiiciat & proſternat, eſſe fertur. Quare dicitur hodiedum pomo illo abortum procurare ſcelerum adiutores Indos, & dum capitali odio torquentur ſucco pomi ciámba vaccino lacti immixto occultis artibus hoſtem e medio tollere. Haec anxie & ſollicite lectori tradere voluimus, ut fabulis & ſymbolis Indicis certa & inconcuſſa principia poneremus. Arboris ciámba ectypon deſcriptum habes in Alphab. Tibet. *tab.* 1. *ad pag* 472. *num.* 34. Apud Pivatium *tom.* 8. *tab.* 20. *fig.* 2. In horto Malabarico (1) *tom.* 1. *fig.* 18.

Ad

(1) **Hortus Malabaricus. Amſtelodami apud viduam Iohannis Van Somern. 1689.** ***tom.* 1. *fig.* 8.** **ſub voce** ***Nàtus-hàmba*****, quod ad indolem pronuntiationis Italicae ſcribendum eſt nátu ciámba, id eſt ciámba indigena Malabarica, cuius malum an mortiferum ſit, ignoro.**

Ad pedem montis Meru ex quatuor ſaxis iuxta caudicem arboris kalpavrksham, quatuor ex opinione Indorum et Tibetanorum oriuntur fluvii, qui luſtrandi & peccata expiandi virtute gaudent, nempe Ganges, Indus, et alii duo Pahkiu & Sita Tibetanis dicti. Vide de his 4. fluviis ex Paradiſo Indico manantibus in Alphab. Tibet. *pag.* 345. *& ſeq.* ubi etiam multa ex D. De-Guignes afferuntur, et duplex Meſopotamia et Aethiopia ſcite et litterate diſtinguitur. Confer etiam librum inſcriptum: *Itinerarium orientale R. P. Philippi a SS. Trinitate Carmelitae Diſcalceati Lugduni anno* 1649. *lib.* 3. *cap.* 10. *pag.* 147. *& ſeq.* ubi non ſolum Indum et Gangem e Paradiſo effluere auctor docet, ſed etiam rationem tradit, qua quatuor illi fluvii in S. Scriptura expreſſi, revera ad montem Taurum unam originem habere, et inter ſe communicare dici poſſint. Confer denique ea, quae nos ſupra de monte Meru docuimus in opere *pag.* 124. 129. 130. 131. 132. Ex quibus omnibus ſane liquet, traditionem Indorum non ſolum cum omnium gentium traditione convenire, ſed etiam obſcuram Geneſis Moyſaicae notitiam apud Brahmanes revera exſiſtere, atque ſyſtemata philoſophica antiquiſſimis Hebraicis traditionibus ſuperaddita eſſe, aut denique antiquitus eas his populis communes fuiſſe.

His poſitis et iam ſtabilitis, videndum nunc, an hae ipſae traditiones in Sinas perlatae fuerint, et quomodo fuerint ibidem corruptae. Incertus auctor codicis manuſcripti (*Dialogus Sinam inter & Europaeum occaſione motuum, quos errantes quinque ſtellae valde inordinatos habent, ex veteribus libris Sinenſibus canonicis* inſcripti et in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide exſtantis, ita habet: *In libro King refertur de* Lien-Chan *ſeu de duplici monte, quorum alter alteri eſt impoſitus, item de figura* 艮 Kien *nuncupata, quae perennitatis ſymbolum eſt*. Ad marginem eſt ſcriptum: *Hic mons paradiſiaci montis inſtar eſt, ut alibi oſtendemus*. Deinde *pag.* 26. proſequitur: *Antequam primi parentes a virtute deſciviſſent, pulchrum incolebant locum & deliciis affluentem. In antiquis codicibus locus ille vocatur* 丘 Kieou, *& dicitur terra fuiſſe altior ac ſublimior. Antiqua* for-

forma characteris *erat huiusmodi* , *vel* , *& in utraque manifeste apparet imago duorum hominum in plana terra consistentium. Veteres hunc locum summis laudibus extulerunt. De quo liber antiquissimus* Tsu *sic loquitur*: Iuxta morem pennatorum hominum tendam ad immortalitatis montem, & habitabo in antiqua patria, ubi morti non erat locus. *Quae verba explicans commentarius*, mons immortalitatis, *ait*, locus est diu noctuque semper splendens. *Posteriorum aetatum haeretici characterem* *interpretati sunt medicinam quamdam, quae in camino parari possit ad vitam immortalem consequendam*. Deinde pag. 27. prosequitur: *In libro quo promittitur immortalitas legitur*: Fons nuditans (fons loci cuius incolae nudi sunt (annos sistit, seu amovet senectutem & spiritale lignum vitam producit. Ii quibus horum usum natura concessit, aetatem proferunt in longinquum sine termino. Adde his *tab.43.fig.3.tom.8. in Pivatio* montem Meru seu truncum arboris vitae apud Iapponnenses exhibentem, de qua supra disseruimus. Adde tabulam Borgianam Indicam autographam ex ipsis canonicis Indorum libris explicatam. In has tabulas & monumenta oculos & animum intendat de Paw, Holwel & Bailly, gentes Asiaticas ex monumentis, ex ipsarum lingua, ex codicibus Indicis & Sinensibus diiudicent, non autem ex palato, cerebro, commentis, & somniis suis, videbuntque gentes illas minus delirare, quam delirent hi ipsi stolidi gentium praeceptores & censores. Scio equidem harum traditionum veritatem apud illas gentes in satis obscura caligine demersam latere, verum ubi revelationis lumen deest, fabulae & somnia succedant oportet, atque huius rei evidens argumentum sunt hi ipsi Indi, Tibetani, Sinenses, & philosophi nostri. Horum aliqui illos super astra extollunt, eisque antiquitatem pene infinitam tribuunt contra ipsos eorum codices, traditionem, & monumenta, alii eos fungos esse existimant contra hos ipsos eorum codices, traditiones & monumenta. Interea id unum certum fixumque manet, gentes illas cum aliis convenire, & omnibus unam eamdemque originem esse. Confer

fer Iacobi Zimmermanni opusc. *tom.1. part.2. pag.762. edit. Tiguri* 1751. de atheismo Platoni impacto.

Tertia incarnatio dei Vishnu, quam വരാഹാവതാരം. varáhavadáram vocant, est descensus in aprum. Haec incarnatio in pictura Indica autographa Borgiana ita exhibetur.

Mare nymphaeae floribus refertum visitur, & in eo iacet prostratus Irannya gigas flammeus & horridus, gladio eius ad latus, tamquam ex manibus excidisset, exstante. In mari ipso ad latus gigantis stat victor deus Vishnu fusco colore totum humanum corpus gerens, & capite aprino insignitus, ex cuius ore dens aprinus prodit; cui terra munimentis & turribus instructa in loto contenta, insidet. Terram hanc Vishnu in aprum incarnatus ex mari incolumem sustulit, & Irannyam, qui eam in aquarum abysso submergere adlaborabat, devicit. Haec pictura quamvis in museo Borgiano exstet, heic non exhibetur; incarnatio enim ista ad duas praecedentes referenda esse videtur, uti eam referunt Calcuttenses Angli. Illi, qui eius cognoscendae desiderio tenentur, adire possunt Pivatii *tom.8. tab.21., fig.1.* Sonnerat *tom.1. p.286.*, et P. Marcum a Tumba *in cod. manuscript. musei Borgiani pag.*164. ubi ex sententia Indorum Nepalensium animadvertit, Irannyam daemonem corruptionis humani generis prima mundi aetate caussam fuisse, inde mundum praecipitem mergi coepisse, ac proinde tres istas primas dei Vishnu incarnationes ad diluvium referendas esse. Aprum hiemis symbolum esse putat Macrobius *Saturn.* lib.1. cap.20., *quod hispidus & asper gaudeat locis humidis & lutosis, pruinaque contectis*. Hoc si concedas, facilis redditur ratio, cur Vishnu apri formam induerit in diluvio universali. Verum quia Brahmanes aprum hunc വരാഹം varáha, കിടി kidi, & സൂകരം sugara, id est aprum montanum & silvestrem vocant, etiam fortitudinis, ferocitatis ac vindictae symbolum esse potest; dente enim terram sustinet, quod fortitudinem significat, ferox est, quia Irannyam dente prostravit, & eius ventre proscisso, sanguinem etiam illius exsuxit. Haec itaque incarnatio iterum apertissime indicat, chronologiam & historiam Indicam diluvii uni-

 ver-

versalis epocham non excedere, ac proinde amentissimum, atque omnibus consiliis expertem & devium D. Holwel, qui ex Indicorum geniorum aetate Indicam chronologiam texit, vanissimis commentis Europaeis hominibus imponere voluisse.

Quarta incarnatio dei Vishnu vocatur നരസിംഹവദാരം narasinhavadáram seu descensus in hominem & leonem, id est in animal ex homine & leone constans. Daemon Irannya saepe occisus, iterum iterumque in mundum redux ab omnibus coli, adorarique voluit. Restitit Pragaladen homo antiqua virtute & fide, qui ideo ab Irannya vehementer fuit exagitatus. Vishnu hominis, leonisque forma Irannyam vincit, devotum sibi Pragaladen a vexatione illius eximit, cultum sui ipsius populis suadet. Huius incarnationis tabula in museo Borgiano deest, eam tamen exhibet Pivatius *tom* 8. *tab.* 21. *fig.* 2. R. P. Marcus a Tumba hanc incarnationem ad supplicium 3. puerorum a Nabuchodonosore irrogatum referendam esse putat. Verum quo argumento, qua coniectura, quanam ratione? Nullum huius rei nec in lingua, nec in symbolis, nec in Brahmanicis libris indicium adest. Multo itaque probabilius est, has incarnationes ab antiquis Brahmanibus confictas fuisse, ut cultum dei Vishnu primaevum stabilirent, populumque per praemia virtuti proposita, & per vindictam crimini praenuntiatam in officio continerent. Excussis per diluvium terrae cardinibus, peccati ratio maior haberi coepit, atque Vishnu deus, virtus nempe illa mundi conservatrix, saepe in hunc mundum introducitur, ut malos castiget, bonis adiutorem se praebeat & socium virtutis.

Quinta incarnatio fuit in വാമനൻ Vámana, seu in pygmeum. Regem quemdam nomine ബലി Bali, fingunt deis hominibusque in hoc mundo infestum fuisse, & hunc regem revera exstitisse aliqui arbitrantur. Verum liber Amarasinha *sect. Rádálavarggam* tradit: Bali inferni seu limbi praesidem esse, & huic libro plus fidei adhibendum, quam vulgi fabulis, quae incerto ore circumferuntur. Bali ergo daemon est, quem deus Vish-

Viſhnu devicit, & hunc eumdem Bali ſingulis annis e limbo progredi credunt, atque mundum hunc inviſere. Deus Viſhnu hunc ſingulis annis coercet, & ad limbum relegat, unde feſti onam menſe auguſto in Malabaria (1), alibi vero menſe novembri, quo Indi novis induti veſtibus inter ſe certamina ineunt, flores per compita ſpargunt, & abundantiam frugum adeſſe teſtantur, celebratio inſtituta fuit. Vide de hoc feſto Sonnerat *tom.2. lib.3. cap.5. des fetes des Indiens*. Limbus itaque ſeu mundus ſubterraneus പാതാളം pádálam dictus, in vocabulario Amaraſinha aperte ബലിസദ്മ Baliſatma, id eſt domicilium ſeu habitatio regis Bali vocatur. Unde quemadmodum Viſhnu cum Irannya inferni daemone conflixit, ita quoque limbi praeſidem Bali, alioſque tyrannos devicit (2). Ex quo argues D.Chambers,

(1) De feſto onam in Malabaria confer Iohannis Facundi Raulinii hiſtoriam eccleſiae Malabaricae *pag*.251. & de iuramentis popularibus Indicis *pag*.259. *Prohibet synodus* (Diamperitana (*ne Christiani*) *hoc* (onam) *vel aliud quodcumque festum celebrare audeant . . . eo quod infideles sibi prorsus superstitiose persuadeant, quod ii, qui huiusmodi spectaculo occiduntur, statim rapiantur in caelum*. Decr.IV. *de reformat. morum*. Igitur in caelum rapi putant, quia tali pugna & morte daemoni, qui mundi imperium ambit, ſe reſtitiſſe, & pro deo Viſhnu mortem opetiiſſe credunt. Iam vero non eſt veriſimile Indos in memoriam olim acceptae cladis a Belo aut alio aliquo rege, ſponte ſe morti tradere velle. Religionis itaque, non autem hiſtoriae verae heic ratio eſt ſpectanda.

(2) Confer Plutarchum de *Ei apud Delphos*, ubi ex veterum theologorum ſententia & doctrina, *Deum interitus expertem, atque aeternum mutationibus sui uti, varias omnisque generis formas induere, diversisque se affectionibus & facultatibus obnoxium facere* dicit, id quod incarnationum harum Indicarum baſis eſt. Deinde proſequitur Plutarchus: „ Sapientes autem iſthaec „ vulgus hominum celantes mutatio„ nem in ignem Apollinis ob negatio„ nem multitudinis, & Phoebi ob pu„ ritatem nomine afficiunt. Mutatio„ nem autem in ſpiritus, aquam, ter„ ram, ſidera, ſtirpes, atque anima„ lia, eiuſque diſpoſitionem divulſione „ quadam, & in membra diſtractione „ per ambages proponunt, ipſum deum „ Dionyſium, Zagreum, Nyctelium, „ & Iſodetam appellant. Interitus etiam „ quoſdam, & e medio ſublationes, „ mortes; rurſumque in vitam reditus „ conſentanea dictis mutationibus aeni„ gmata agunt, canuntque Baccho dithy„ rambos, plena motuum animi & mu„ tationum carmina cum vagis erroribus „ & circumcurſatione coniunctarum. „ Apollini autem canunt Paeanem, car„ menque modeſtae camenae. Hunc „ ſemper iuvenem & ſenectutis exſor„ tem, illum multiplici forma varia„ que ſpecie pingunt, atque fingunt „. Certe in India Krshna deus ſeu Apollo ſemper iuvenis & niger ob pulchritudinis

bers, P. Marcum a Tumba, aliosque, qui hanc incarnationem ad Belum Assyriae regem, aut alium aliquem Indiae domitorem referunt, incertis coniecturis ludi: ബലി bali in lingua Samscrdamica etiam sacrificium est, quo daemonibus seu potius larvis in limbo errantibus, quas ഭൂതർ bhùder vocant, oryza noctu edenda exponitur. Quod iterum indicat, Bali, non verum, sed fictitium regem esse. Adde, quod omnes hae Vishnu dei incarnationes unum auctorem habere videantur, qui eas unus ex ordine confinxisse, libris commendasse, & populo tradidisse videtur, quod quidem nunc nostra non interest inquirere. Huius incarnationis tabula autographa in museo Borgiano exstat. In ea deus Vishnu nanus umbella instructus manibus aquam excipit, quam eidem ex amphora & pelvi infundit rex Bali ad se lavandum. Ritus iste infusionis aquae in manus Brahmanum, species sacri iuramenti est, quo reges aliique diis & Brahmanibus de promisso sancte servando obstringuntur.

Sextae incarnationi, cuius sub articulo Shrirāma *pag.* 135. tabulas duas, nempe XVII. & XVIII. iam dedimus, heic aliam tabulam Indicam autographam littera C. signatam ex museo Borgiano adiicimus, ut articulo illi tota quanta est praeclara & magnifica lux accedat (1). Tabula haec exhibet bellum Shrirāmae cum Rávana, seu ipsam pugnam Bacchi iunioris cum Plutone. Ad superiorem marginem visitur municipium illud celebre, quod Pluto fingitur in insula Ceylan possedisse. Simiae & ursi Shrirāmae dei comites & insignes bellatores praesidium illud obsederunt, eoque capto Rávanam cum toto suo gigantum hominumque exercitu in apertum belli campum exciverunt. In hoc ex parte sinistra superius primus curru & albis quadrigis vehitur *Lekshen* frater dei Shrirāmae sagittam in *Indracittren* gigantem, qui ei ex adverso occurrit, evibrans. Hunc e suo

nis ideam quam nigredini affixam gerunt, fingitur, Bacchus vero seu Shiva & Shrirāma sub varia & multiplici forma exhibetur. Illi praecipue mulieres sunt devotae, eique dulce carmen canunt, huius gesta plenis buccis, & crepitantibus verbis hodiedum ante delubra recitantur.

(1) Omnis haec fabula perspicua fiet, si lector consideret a Brahmanibus paradisum ad septemtrionem in monte Meru, infernum vero ad austrum in insula Ceylan collocari.

e ſuo curru deiecit, ſtantque ſonipedes duo, quos delapſo curru vacuos manu tenet gigas alter aſinino capite inſtructus. Sub hoc primo ordine alter ſubeſt pugnantium conflictus dei Shriramae cum Rávana, quorum ille ſtans, & colore fuſco totum corpus pictum gerens in Rávanam ſagittam emittit, reſectiſque manibus, aſininum caput Rávanae, quod ſuper cetera decem capita eminet, ferit, atque polycephalum hunc gigantum principem viginti brachiis, ſagittis, ſecuribus, gladiis & clypeis inſtructum proſternit. Hoc monſtro ingenti, horrendo & teterrimo confecto, ſimiae in exercitum eius irruunt, comites illius gigantes, homines, elephantos et equos invadunt, disiiciunt, enecant, lapidibus obruunt, denique ſimici hi milites occiſorum corporibus belli campum replent. Shrirâma ſimiis hoc in mandatis dederat, ut cum primum ſuo arcui admotas viderent manus, ſtatim lapidibus Rávanae copias impeterent, ne ſi anceps aut incerta ſagitta ſine caede caderet, belli fervor langueſcere, aut is ipſe timore vel periculo urgeri videatur. Quare in hac Borgiana tabula fere omnes ſimiae rubea ſaxa & ramos palmae Indicae ferre, & iis Rávanae, hoc eſt *noctis dei*, qui mortem catenis alligatam ſecum ducere dicitur, exercitum impetere cernuntur. Similis nempe hic praeliandi modus familiaris eſt, quod omnes ii norunt, qui naturalem huius animalis hiſtoriam vel obiter legerunt. Rávana ſeu Pluto ditiſſimae inſulae Laenga ſeu Ceylan rex magno apparatu bellico Shrirâmae occurrerat, quia divitiarum & theſaurorum deus eſt. Ex adverſo Rávanae ſub Shrirâma pugnante ſtat Hanuman Silenus ſimiarum dux & pater, fuſco colore corpus pictum gerens, cornubus inſtructus, & iunctis ac elevatis manibus Shrirâmam victorem adorans (1). Confer epiſtolam D. de Coſſigny ad Sonnerat ſcriptam *cap.* VI. de l'Ile de Ceylan *p.* 98. 99. 100. Septi-

(1) De hoc itaque Baccho Indico canit Virgilius *lib.* 6. *Aen.*

Nec qui pampineis victor iuga flectit habenis
Liber, agens Nysae de vertice tigres.

Et Dionyſius in ſitu orbis:

Haec & Thebani Dionysi terra columnas
Monstrat ad Oceanum, atque extremi littora ponti
Montibus Indorum, qua vasto gurgite Ganges
In mare se volvit, Nysaeam impellit & undam.

Et infra:

Ut genus Indorum nigrorum Marte feroci

Per-

Septima incarnatio dei Vishnu, cuius tabula museum Borgianum destituitur, fuit in ബലഭദ്രരാമൻ Belabhadraráma, seu in heroem quemdam mira fortitudine praeditum, quod *Belabhadra* significat. De hac incarnatione paucis agit Sonnerat *tom.1. pag.293.*, Pivatius, P. Marcus a Tumba, aliique, quos vide. Haec facta fuisse creditur, ut Vishnu gigantes, hominesque superbos contereret, cultum deorum stabiliret, sacrificia & oblationes restitueret, iustitiam publicam exsulem revocaret.

Octa-

Perdomuit, montes Emodos (Imau)
scandit

Ad haec paucis observandum est: In tabula Borgiana Indica autographa tigribus ursos substitutos reperiri, quia ursi ad montes Gattes versantes ipsis tigridibus sunt ferociores. Deinde sileni & simiae ramos palmarum ferunt, quia ex palmis Indicis vinum aráka vel tágaram dictum elicitur & conficitur, quod dum recens est, dulcescit, idque simiae ex una palma ad aliam saltitantes immisso in vasculum, quo liquor arboris decurrens excipitur, capite potant, eoque inebriautur. Itaque palmarum rami hic pro uvis & pampinis, quibus Graecus Bacchus amictus visitur, ponuntur, symbolum nempe solis generantis qui vinum producit, Indico climati idoneum & peculiare. Panem & Silenum in Indica expeditione Bacchi comites & magistros fuisse, Plato aliique veteres prodiderunt, & Clemens Alex. Panem suo tempore a Brahmanibus cultum fuisse docet. Quare Hanuman deum, qui in hac tabula Borgiana cornutus deum Ráma Bacchum iunctis manibus adorat, Panem esse diximus. At Silenus fortassis est, qui pariter egregie vinum potasse dicitur, quod ramus palmae eidem semper appingi solitus, denotat. Cum hoc ramo ad pedes iacente eum exhibet tab. autographa Indica in museo Borgiano, ubi Hanumán sedenti Rámae stans libellum supplicem porrigit, ut eum mittat in insulamCeylan ad quaerendam Sidam, quam eidem Rávana furto abstulerat. Unde *Ovid.* 2. de arte amandi.

Ebrius ecce senex pando delapsus asello
Clamarunt Satyri surge age, surge pater.

Asini in exercitu Bacchi numerantur, quia asinus vitium, ac proinde & palmarum vinum exstillantium, putationem invenit. Ursus praeterea, & aselli, eorumque praesepe, caelestia signa sunt, & hi in cancro reperiuntur, qui dum comparent caelum purum & serenum futurum significant. Unde Theophrastus lib. de signis ait: *Asini praesepe cum purum splendidumque apparuerit, signum est futurae serenitatis.* Vide etiam Aratum *de signis aquarum & ventorum*. Tigridis pellem Baccho gestamen veteres affinxerunt ob varietatem stellarum, quas maculae tigrinae pellis repraesentant. Quare bene omnis haec fabula de Baccho ad solem refertur. Unde Orpheus in hymnis.

Primus it in lucem, at Dionysius dicitur idem
Immensum circa caelum, quod volvitur alte.

Hic idem sol, & virtus dei mundi conservatrix Plutonem, Rávana, daemonem, & noctis deum, qui Indiae nocere voluit, devicit, occidit, & regnum insulae Ceylan alteri extradidit.

Octava incarnatio fuit in heroem aut regem പരശുരാമൻ Parafuráma. പര para in lingua Samfcrdamica fignificat *rem excellentem*, *fuperiorem*, *reliquis magis inclitam*, ശു fu praepofitio *laudis eft & honoris*, quae nominibus praeponi folet, ut elegantiam, aut bonitatem rei nominandae exprimat. Parafurama igitur Râmam deum fuperiorem, optimum, & reliquis excellentiorem fignificat, & revera Indi feptentrionales & meridionales hanc incarnationem, feu Vishnu deum fub hoc titulo incarnatum fummis laudibus extollunt, quamquam fatis difcordes fint in huius atque etiam aliarum incarnationum circumftantiis enarrandis, quin etiam non uno eodemque ordine eas recefeant, fed e. g. hanc quam meridionales octavam, feptentrionales fextam ftatuant; id quod illi, qui Sonnerat & P. Marci codicem infpexerint, facile animadvertere poterunt. Nos meridionalium Indorum theodotiam fecuti, hanc in ferie incarnationum octavam collocamus. Vishnu fub nomine Parafuráma incarnatus aeque ac Shriráma, qui unus idemque eft, ex regno, feu potius ex urbe Ayodya, quae etiam Shrirámae patria effe fingitur, prodivit. Urbem hanc Râmae patriam R. P. Marcus geographiae feptentrionalis Indiae fatis peritus ad flumen *Devà*, quod Ayodyam praeterfluit, & in Gangem prope *Ciaprà* decurrit, non procul ab urbe *Patnà* collocat. Itaque ex patria, ex nomine, ex geftis, ex etymologia vocabuli Parafuráma evincitur, unum eumdemque Vishnu fub vario nominis Ráma feu Bacchi Indici involucro faepe a Brahmanibus exciri, atque in hunc mundum produci, ut modo hunc, modo illum tyrannum aut daemonem propulfet, vincat, enecet, et profternat. Parafuráma incarnatus fuiffe, et totam Indiam perluftraffe dicitur, *primo* ut കാൎത്തവീരൻ Cartavìraguen, feu *dominum* et *potentem gigantem*, quod *Cartaviraguen* fignificat, occideret Ex quo iam liquet, quod incarnationum harum auctor ex natura rei, quam pertractare volebat, nomina effinxerit, et ea in perfonas transformaverit, ac proinde, quod hi gigantes nihil aliud fint, quam perfonae con-

confictae ex nominibus v. g. fortitudinis, potentiae, crudelitatis, bonitatis, excellentiae, quae a parte rei non exstant, sed sola imaginatione confictae inter se pugnas et clades gerunt, ut peccati et vindictae, vitii et virtutis, iustitiae et improbitatis inter se conflictus ostendatur, ac populus per has fabulas erudiatur, aut in officio contineatur.

Secundo Parasuráma inducitur, ut reges aliquos Indicos க்ஷத்ரியர் Kshetrier dictos, de quibus supra egimus, vinceret & puniret. Hi ambitione, divitiis, & voluptatibus a vero militari & regio instituto degeneres, crudele in populum dominium exercere, sacrificia & cultum deorum negligere coeperant. Inducitur ergo Parasuráma, Vishnu, seu virtus illa mundi conservatrix incarnata, & haec tyrannos illos prosternit, punit, enecat, aut ad frugem reducit. Ex hoc ipso argues, incarnationes has in schola Brahmanica iam constitutis regni principiis, & distributa in classes vel tribus Indica gente, seu cultu civili stabilito, confictas fuisse. Quomodo enim Vishnu seu Parasuráma ad reges Kshetrier occidendos veniret, si isti antea non exstitissent, nec a regula ac instituto descivissent? Confer codic. manuscr. P. Marci *pag.* 167., alterum P. Ildephonsi a Praesentatione *inter codices bibliothecae S. Congreg. de Prop. Fide*, Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 293., & alios. Ex hac aliisque incarnationibus, ac praesertim illa, quae de Shrirâma seu Baccho Indico agit, inferri posse videtur, gentem Indicam iam anno circiter 250. post natum Abraham suos reges habuisse, ac civili aliquo cultu perpolitam fuisse. Ad illum enim annum Nysam in Indiis conditam, Bacchi res gestas & regum Pandavarum initia referunt S. Hieronymus, Eusebius, Clemens Alex. aliique. Vide *pag.* 209. *sub nota*. Quare ambiguis, incertis, & futilibus rationibus ludi puto ipsum R. P. Marcum, dum in codice suo manuscripto (1) *cap.* 2. *pag.* 24., & alibi saepenumero contra D. Holwell evincere nititur, Brahmanes ab Aegyptiis aut Persis oriundos, atque a Cambyse pulsos circa annum 540. ante

(1) *Osservazioni sopra le relazioni che fa M. Holwell Inglese de gl'avenimenti istorici ed interessanti toccanti le provincie del Bengala, e dell' Impero del gran Mogol, o dell' Indostano*. Exstat inter codices manuscriptos musei Borgiani Velitris.

ante Christum natum, & non antea, in Indias migrasse, libros, leges, cultum Brahmanicum & Indicum tunc in India stabilitum fuisse. Non ignoro doctos viros Kaempherum id ipsum asseruisse, Frid. Samuelem de Schmidt coloniam Aegyptiacam in Indiam deducere, R. P. Georgium multa Brahmanica monumenta & litteras in Aegypto quaerere, denique D. De Guignes Sesostris irruptionem in Indiam, quin & in ipsas Sinas vehementer urgere. Verum quibus id tandem argumentis evincunt ante Cyrum, Darium, Cambisem, quin & ante ipsum Sesostrim nullam in India religionem, nullas leges, nullum populum, nullum civilem cultum exstitisse, aut Brahmanicas res cum Aegyptiis aut Persicis ex aequo convenire? Profecto in obscurissima caligine demersa haec iacet veritas; & aenigma hoc numquam aperiri posse credo, nisi una & primaeva his gentibus omnibus origo statuatur, & veteres gentium traditiones in uno fonte inquirantur. Septentrionales Indiae Brahmanes multi, ait P. Marcus, *Misir* vocantur, hoc autem Aegypti nomen est. Deinde non procul ab urbe Patna Indica adest regnum Tirut (1), quod a loco Tirut in Africa, in quo olim hi Brahmanes consederant, nomen illud Tirut acceptum gerit. Ad haec paucis respondendum. A nomine Mitra *sol*, multos Indicos reges & Brahmanes hodiedum in India vocari, docuimus supra *pag.* 2. Hoc autem vocabulum per linguas Indicas gentilitias & Europaeas mire corruptum fuisse ostendimus *pag.* 215. *sub nota* (1). Talium corruptionum linguae sacrae Samscrdamicae plena sunt omnia in codicibus manuscriptis P. Marci, sic v. g. ipse scribit *pag.* 7. *Il terzo dio creatore si dipinge con sei faccie allusive ai sei libri di solfa, o canto, chiamati sangbit* संगीत. Hoc vocabulum manifeste per linguam gentilitiam vulgarem Indostanam corrupte af-

(1) De regno *Tirut* Indico ubi academia Brahmanica exstare dicitur, vide in Alphab. Tibet. *pag.* 429. Hanc regionem ab Africano regno aut loco *Tirut*, in quo olim Indi Brahmanes habitaverint, nomen suum sumpsisse existimat R. P. Marcus. Regnum *Tirut* seu more Anglico scriptum Tyroot sub gradu 26. latitudinis septemtrionalis in India exhibet D. Bolts in mappa geographica inscripta: *Carta di Bengala e delle sue dipendenze formata secondo il piano preso su i luoghi da W. Bolts*. Haec mappa exstat ad calcem Vol. 1. libri inscripti: *Stato civile, politico, e commerciante di Bengala. Anno* 1780.

fertur. സം *ſam* in ſublimi lingua Samſcrdamica ſignificat *ſimul, iunctim*. Vide in grammatica Samſcrdamica *pag.* 14. കീർത്തന kìrtana *verſus leoninus*, *laudatio*, *barmonia*, *concentus*. Vide dictionarium R. P. Hanxleden ſub voce *Sam*, & *Samkírtana*. Itaque vocabulum *ſolſa*, *o canto*, *ſanghit*, ut ab omni corruptione immune ſit, Samſcrdamice ſcribendum eſt *ſamkírtana*, vel littera *n* naſali *ſankírtana*, id eſt *concentus*, ſeu *vox ſimul cum cantu*, *melodia*, *barmonia vocum*. Infinitae ſunt tales corruptiones vocum linguarum vulgarium ex Samſcrdamica deſcendentium, ita ut non niſi peritiſſimus aliquis etymologiam earum eruere, & verae pronuntiationi reſtituere poſſit. Quis itaque non facile in eam pergat ſententiam, quae tenet, vocabulum *miſra vel miſir* a Mitra corruptum eſſe, ac proinde Brahmanes illos miſra, id eſt corrupte *ſoles* vocari, cum hoc ipſo vocabulo *Mitra* multos reges Indicos & Brahmanes vocari videamus, & hoc ipſum nomen Mitra in *miſra*, *mithra* & *mirda* fuerit corruptum? Vide *pag.* 215.180.151.114. in opere. Deinde, ſi Brahmanes illi Indici ex Aegypto in Indiam advenerunt, cur Aegyptium circumciſionis ritum ſacerdotibus illius terrae communem non retinuerunt, cur localem Indiae cultum montis Meru, fluvii Gangis, & Indi adoptarunt, cur crocodilos & caepas non adorant, cur Aegyptiaca ſymbola & hyeroglyphica non retinuerunt, cur antiqui libri Brahmanici omnes lingua SamſcrdamicaIndica per totam Indiam diffuſa ſunt conſcripti, & non potius lingua Aegyptiaca, cur antiqui Indici Gymnoſophiſtae ſe ſe in ignem cremandi iniiciebant, & ſiquidem Aegyptiaci in origine ſua erant, cur corpora ſua bene delibuta in ſarcophagis & monumentis condi nolebant, cur nullum Aegyptiacae originis ſignum aut monumentum attulerunt? Profecto ſi Aegyptii ſacerdotes in Indiam pulſi penetraverant, neceſſitate coacti diſcipulos, non autem magiſtros Brahmanibus hodiedum pertinacibus & ſuperbis ſe praebere debebant. Adde quod Pythagoras ad Aegyptios, Perſas & Brahmanes philoſophiae ediſcendae cauſſa acceſſiſſe fertur, quod Alexander magnus in ſua Indica expeditione Brahmanum ſcholam iam invenerit ſtabilitam, quod Indorum cultus

& re-

& religio una eademque in tota India ſemper fuerit univerſaliter & eodem modo extenſa, dogmata antiqua eadem, ritus iidem, non peculiares, inter ſe non diviſi, quemadmodum in Aegypto, ubi quaevis provincia, quaevis urbs ſua peculiaria numina habuiſſe fertur. Adde, Brahmanicae religionis baſim in aſtronomia & motu ſiderum ſitam eſſe, & fabulas pleraſque ad aſtronomiam, coſmogoniam et phyſicam reduci, quae quidem ex ſe obſcurae, ridiculae, inſulſae & contradictionibus plenae ſunt, dum ad litteram et ad hiſtorica facta reducuntur aut explanantur, perſpicuae autem & apertae redduntur, dum ad allegoriam, ad figuras, ad aſtronomiam et motum ſiderum referuntur (1). *Indi*, ait Herodotus *lib.3.*, *dumtaxat eorum quos ſcimus, de quibus aliquid pro certo narratur, primi ſunt hominum, qui in Aſia ad auroram & ſolis ortum habitant . . . Eorum autem complures ſunt gentes, atque eae lingua inter ſe diſſonae* (ut modo) . . . *Eſt aliorum Indorum haec diverſa conſuetudo, ut nullum animantem interimant, utque nihil ſerant, nec domos parandas exiſtiment, atque herba victitent*. En ergo Herodoti tempore metempſychoſim apud Indos iam ſtabilitam, en Gymnoſophiſtas iam tunc temporis huic dogmati addictos, atque oleribus et herba victitantes, et cuiuſcumque animalis occiſionem caute evitantes. Ne vero P. Marcus exiſtimet, Indos ſub Dario Hiſtapſe formatos fuiſſe, videat ſupra *pag.*125. & 124. verba Herodoti, quibus aperte docet, Darii tempore Indos illos, qui ad fluvium Indum habitabant, pugnaciſſimos, atque inter omnes, qui tunc noſcebantur mortales, numeroſiſſimos fuiſſe, atque ideo inter reliquas a Dario victas gentes gravius tributum pependiſſe. Gens itaque non nova, ſed ab antiquis temporibus legibus, arte militari, et religione perpolita erat. Quod de Cyro aſſeritur, id ex Diodoro et Strabone facile refelli poſſe videtur, nam Strabo ex Nearcho Cyrum ab Indis pulſum fuiſſe docet (2), quomodo autem pulſus fuit, ſi nullae tunc in India gentes, aut ſi hae

 nulla

(1) Vide *pag.*205. 183. 173. 218. 68. 25. 30. 31. 34. 43. 44. 141. in ſyſtemate Brahmanico.

(2) Vide Diodori Siculi textum ſupra in ſyſtemate Brahmanico *pag.*140. De Cyro haec habet Strabo lib.15. *Nearchus ait, Alexandrum M. contendisse per Gedrosiam cum exercitu proficisci: cum intelligeret Semiramim ac Cyrum exercitum in Indiam duxisse, & illam cum* xx. *hominibus, Cyrum cum* VII. *aufugisse.*

nulla militari disciplina, nullis artibus, nullis legibus aut religione perpolitae fuerunt (1)?

Eadem quaestio de Sesostri recurrit et maioribus difficultatibus obsepta est. Cur enim Sesostris in Indiam venisset, nisi quia eam divitem, locupletem atque excultam esse scivisset? Cum quibus pugnasset? Marine aut terra iter illud immensum, quod inter Aegyptum, Indiam, et Sinas intercedit, perfecisset? Si per mare, quomodo navibus papyraceis Indicum mare sulcare et promontorium Comorinum circumnavigare potuit mille et amplius annis ante Christum natum, quando ipso primo vulgaris aerae saecu-

(1) De religione veterum Persarum ita loquitur emunctae naris homo Strabo lib. 15. „ Persae nec statuas, nec aras „ erigunt, sacrificant in loco excelso. „ caelum Iovem putant. Colunt solem „ quem Mithram vocant, item lunam „ & Venerem, & ignem & tellurem, „ & ventos & aquam. Sacrificant in lo„ co mundo cum imprecationibus & co„ ronatam hostiam statuunt. Cum vero „ magus, qui sacrificio praeest, mem„ bratim carnes in quemque diviserit, „ abeunt nulla parte diis relicta. Prae„ cipue igni & aquae sacrificant „. Haec satis indicant veteribus Magis & Brahmanibus unam eamdemque religionem fuisse. Nescio itaque quonam pacto, aut qua ratione Brahmanica religio a Persica deduci possit, & non potius vice versa Persicam ab Indica descendere adstrui queat? Sol, luna, planetae, ignis, tellus, venti, aqua, etiam prima & antiquissima Indiae numina sunt, ut nos toto hoc opere docuimus. Carnis particulae seu arietini iecoris frustula hodiedum in sacrificio Mitrae seu solis a primo sacrificulo adstantibus reliquis Brahmanibus edendae distribuuntur, ut nos supra *pag.* 5. *in opere* animadvertimus. Mitra solis nomen est, in libro Indico *Amarasinha* descriptum. Zoroaster seu Zerá Tusht secundum Iustinum *lib.* 1. in Bactriana artes magicas invenit, & mundi principia, siderumque motus diligentissime spectavit. Vide *pag.* 238. *in opere*. Ipsa religio Indica quoad prima sua principia tota ab astronomia & physica dimanat. Vide *pag.* 205. *& seq.* Quid igitur, an ab alio fonte Persica, & alio Indica religio derivatur? Profecto unam ab alio deducere vanus & inutilis labor est, cum in origine sua, in primis illis & antiquissimis principiis, non solum Indica & Persica, sed etiam aliae religiones ab uno eodemque fonte dimanent. Sol, luna, aether, venti, ignis, aqua, numina sunt, & fuerunt omnibus gentibus communia, neque est cur Brahmanes ea ab aliis accepisse dicamus. His diis communibus addita fuerunt numina & ritus locales, & istis certissime Brahmanes a Persis distinguuntur, illis vero cum reliquis orbis gentibus ad amussim conveniunt. Quare Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 349. ita disserunt: Mohsani Fani the very Candid and ingenious author of the *Dabistàn*, describes in his *first Chap.* a race of old Persian Sages, Who appear from the whole of his account, to have been Hindus; and we cannot doubt, that the book of Mahábád (Mahábhárada), which was written he says, *in a celestial dialect*, means the *Véda*; so that Zera Tusht was only a reformer, we find In India the true source of the ancient Persian religion.

saeculo pauci promontorium illud circumierant (1), et Salomonis naves tres circiter annos navigationis ad insulam Taprobanem seu Ceylan impendebant? Confer de Sesostris itinere ad Sinas *Lettre du P. Parenin Missionaire a Mr. de Mairan a Pekin le* 28. *septemb.* 1735. *dans les memoirs pour l' histoire des sciences & des beaux arts; novembre* 1739. *a Paris chez Chaubert*. Ibi plerisque argumentis, quae D. de Mairan pro Sesostris in Sinas irruptione affert, satisfacit, eaque scite refellit. Nullis ergo solidis rationibus evinci potest, religionem Indicam ex Aegypto in Indiam illatam fuisse, quin multa suadent, eam originalem & antiquissimam esse, et fortassis ad ipsos Aegyptios per Africam transmeasse. *Aethiopes* (ait Eusebius *Chronicor.* lib. post. edit. Scal. pag.72.) *ab Indo* (nota bene) *flumine consurgentes iuxta Aegyptum consederunt*. Idem habet Syncellus apud Marshamum *pag.* 115. *c.* Et Eupolemus apud eumdem Eusebium *de praep. evang. lib.* IX. *Chus esse Aethiopum patrem & fratrem Mitzraim* asserit (2), Chus autem Bacchum Indicum esse suspicantur Calcuttenses Angli, et Reverend. P. Georgius (3), qui etiam duplicem Aethiopiam scite distinguit, atque Indos adstipulante eidem De Guignes a *Chus* oriundos esse existimat. Quod si verum est, alia profecto Indis antiquitas tribui debet, quam tribuat eisdem R.P. Marcus. Philostratus *lib.*3.*cap.*6. de vita Apollonii scribit: *Erat aliquod tempus, quo Aethiopes consederunt hac in*

(1) *Mercatores qui per Nilum & Arabicum sinum ex Aegypto in Indiam navigant, pauci admodum in Gangem usque perveniunt.* Strabo l.15. Quare Frid. Samuel de Schmidt *dissertatione quarta de comerciis & navigationibus Ptolomaeorum* agens ostendit, Aegyptiacam navigationem sub Ptolomaeis ultra oram Malabaricam non excurrisse. Vide *Samuelis Schmidt opuscula quibus res antiquae Aegyptiacae explanantur*. Carolusruhae *an.*1765. Terrestre vero Sesostris iter cum exercitu non solum improbabile, sed etiam impossibile fuisse videtur omnibus illis, qui in manem illum terrae mariumque tractum, qui inter Aegyptum, Indiam, & Sinas intercedit, vel obiter considera-verit. Tres annos itineri Indico impendebant Salomonis naves, neque illae umquam insulam Taprobanem seu Ceylan praetergressae sunt. Adde quod, Sesostrici belli in India & Sinis nullum verum signum, nulla certa traditio afferri possit, & Plinius *lib.*6 doceat, Seso trim ad insulam Diodori, id est probabilius ad solius Africae fines duxisse. *Insula Diodori & aliae desertae. Oppidum Gaza, promontorium & portus Mossylicus, quo cinnamomum devehitur. Hucusque Sesostris exercitum duxit.* Plinius lib.6. cap 29.

(2) Ita legit Bochartus in suo *Phaleg. lib.*IV. *cap.*2.

(3) Vide Alphabet. Tibet. *pag.*348. *& seq.*

in parte, *gens Indica*, *Aethiopia enim nondum erat* (nempe Aethiopes seu Indos portans). Et lib. 4. c. 6. ait: *Aethiopes ab Indis venientes*. Et paullo infra: *Sapientissimi mortalium Indi sunt*; *coloni autem eorum Aethiopes*. Profecto haec omnia de veris Indis dici liquet, ac proinde ab iis potius religio per Africam in Aegyptum penetravit. Migratio haec ex ipso Eusebio Caesariensi in tempora servitutis Israelitarum in Aegypto circa annum a nativitate Abraham 402., ante Christum natum annis MDC. plus minus XIV. referenda est. Syncellus *pag.*151. reiicit eam in tempora Iosue & Iudicum in annum mundi 2599. Vide *Iobi Ludolfi commentarium ad suam historiam Aethiopicam pag.*62. & 63., ubi argumento non satis idoneo praedictum Eusebii locum refellit, dum ad lectionem illius textus Arabicam provocat. Confer S. Hieronymum epistola ad Paullinum, Vives super *cap.* 17. *lib.*14. *S. Augustini de civit. Dei*, ubi plura ad confirmationem argumenti nostri congesta reperies. Praeterea adde aperta illa & certa indicia, quae nos supra attulimus de doctrinae Indicae ad Tibetanos, Sinenses, Peguanos, & Iapponenses transmigratione, quam non solum ex monumentis, sed etiam ex ipsis orationibus Samscrdamicis, quae hodiedum in Tibeto & Iapponia sunt in usu, evicimus. Vide grammaticam Samscrdamicam *pag.*28.29.30.31.34.47.59. Iapponnenses hodiedum suum Amida deum ita adorant: NAMU AMIDA BUTH. Vide in Alph. Tibetan. *pag.*131. Haec oratio si Brahmanicae sinceritati restituatur, ita scribi debet: നമഃഅമിദഃബുദ്ധഃ namá, vel namò Amida Budha, id est: *adoratio* (namá) *Amidae Budhae*, nempe Mercurio. Vide *pag.*154. & *seq.* de Budha. In hac oratione *nama* a Iapponnensibus corruptum in *namu*, vocabulum Indicum est, et Samscrdamicum, quemadmodum etiam *Budha*, quod corrupte transiit in *Buth*. Amida nomen est ipsum Iapponnense Budhae seu Mercurii, quem ipsi sub canina facie subinde circulum in ore ferentem, alias sedentem & meditantem ut Indi adorant. Vide Pivatium *tom.*8.*tab.*41.*fig.*1. & 2. Has orationes P. Marcus, D. De Guignes, aliique, qui cum ipsis sentiunt, ab Aegyptiis aut ex lingua Aegyptiaca deducant, atque cultum & symbola Brahmani-

manica, quin & linguae Samſcrdamicae vocabula in alias terras penetraſſe negent (1). Haec omnia non diſputandi animo attulimus, ſed unice ut cultum Brahmanicum antiquiſſimum & originalem eſſe oſtenderemus. Cenſores noſtri iudicent, & ſi lubet & vacat, meliora adducant.

Nonam incarnationem dei Vishnu in Krshna iam ſupra ad *tab.*XIX. *&* *pag.*146. explicuimus. Illi quibus otium eſt, adeant codi-

(1) Amidam Iapponenſium & Fouhi Sinenſium vere Indicum Budha, Dhermam ſeu Mercurium, de quo nos ſupra *pag.*154. egimus, eſſe, validiſſimis rationibus ex libris & characteribus Sinicis probat quidam Pekinenſis Miſſionarius e S. I. in fragmento epiſtolae autographae inter manuſcripta bibliothecae S. Cong. de Prop. Fide exſiſtentis. *Fouhi & Mercurius* (ait auctor) *iisdem symbolis adumbratus est: a Sineasibus quidem Fouhi per litteras suas & characterismos, ab Aegyptiis vero & aliis occideatalibus Hermes per imagines & statuas. Eteaim Hermam pro symbolo caaem habuisse certum est, id autem contigit sive ob fidem erga dominum, sive ob sagacitatem in inveniendo, seu demum quod in astronomicis peritissimus de ortu & occasu canis maioris & caaicularibus diebus librum edidisset, atque ex aliqua solis cum hac stella coniunctione celebri suam epocham deduxisset*. Deinde probat auctor characteres quibus vocabulum *Taihao*, qui titulus Fouhi tribuitur, exaratur, caput canis & corpus hominis repraeſentare, ſi illae litterae ad analyſim reducantur. Fouhi vero nomine caniculam vocari ait; dies enim caniculares a Sinenſibus in tres partes diſtribuuntur, quae ſimul ſumptae *San* ſive tres *fou*, ſigillatim autem *Tcou-fou*, ſive prior fou, *Tchong fou* ſeu media fou, *Tchong-fou* ſeu poſtrema fou nuncupari ſolent. Confirmat argumentum ex eo, quod ſicut apud alias omnes gentes Dherma ſeu Budha vel Mercurius divini cultus ſigna, purificationes, & victimas aut oblationes primus inſtituit, ita harum rerum auctor etiam apud Sinenſes eſſe dicatur. Idem artes invenit. Paſſim, ait auctor, philoſophi Sinenſes idem affirmant. *Fouhi, inquit, Tcheou Tcin hien vices gereas sancti regis ad redintegraadum caeli consilium quod interruptum erat, & ad restituendum polum, factus est omnium aetatum doctor. Fouhi delineavit figuras 64. quae naturae simulacra sunt, addit Tching Ting yu. Hae autem sunt fons & principium litteratum ac orationis saeculorum omnium*. Ex his aliiſque, quae auctor uberius pertractat, aperte evincitur Fouhi Sinenſem, Amida Iapponenſem, Indicum Dhermam, Budham ſeu Mercurium eſſe, regem, philoſophum, planetam contemplatorem, ſolis primi dei conſiliarium, atque ad aſtronomiam referendum. Quare Pivatius *tom.*8 *tab.*41. *fig.*1. exhibet Amidam Iapponenſem facie canina & circulum aureum manu tenentem, quem mordet, & eadem *tab.* *fig.*2. exhibet eumdem Amida ſedentem, meditantem & orantem eo fere modo, quo Indi ſuum Budham, Peguani ſuum Gaudama & Siamenſes ſuum Sommonacodom. Vide *tab.*30. *fig.*1. 2. *&* 3. in Pivatio, & *tabul.*XV. *fig.*2. muſei Borgiani; denique Alphab Tib. *pag.*131. Ex his iam facile illuſtrabis, & in rectum ordinem reduces ea, quae de Mercurio ſeu Herma affert Bergier in ſuo libro inſcripto: *l'origine des Dieux du Paganisme*, *tom* 2 *à Paris* 1744. *pag.*292. *& seqq.* ubi *Māya* & *Herma*, vocabula Samſcrdamica erudite, ſed inepte explicat, & corrumpit, atque in obſcuris Graecorum fabulis explicandis oleum & operam perdit.

codicem manuſcriptum R. P. Marci in muſeo Borgiano, in quo *pag.* ſub litrera *A* in margine deſcripta reperient verſionem unius libri Indici a P. Marco *Laleccpuran* dicti. Vocabulum hoc corruptiſſimum eſt, & ſcribi debet ബാലകപുരാണം Bálagapurána, ബാലകം bálaga *puer*, *iuvenis*, *adoleſcens*. Vide dictionarium R. P. Hanxleden, Excellent. D. Pimentel Archiepiſcopi Cranganorenſis & P. Biſcoping ſub voce *bálaga* puer. പുരാണം purána hiſtoria vetus ſive vera ſive ficta. Vide eoſdem. Balagapurána itaque ſignificat *hiſtoriam pueri*, nempe pueri dei Krshna, ſive geſta eius quae in pueritia exantlavit. In verſione illius libri ſatis rudi & originali textu deſtituta, quae tamen lingua Italica eum ſatis apte reddit, multa de ludo & nequitia dei pueri Krshnae cum puellis afferuntur, & ea illius verſionis auctor P. Marcus ridet, refutat, deteſtatur. Sed operae pretium erat librum illum diligentius examinare, atque tunc pene impoſſibile erat P. Marcum latere, omnia illa ad ſolem recens natum, ſeu recenter ex eclypſi emergentem, & cum ſtellis colludentem, eas replentem, pythonem ſeu ſerpentem, qui ſolem in eclypſi devorare fingitur, ſagittis, hoc eſt radiis occidentem, ad ſolem cum nudis puellis ſeu ſtellis iocantem referri, denique ſolem, lunam, planetas, & ſtellas inter ſe confabulantes repraeſentari. En ipſum R. P. Marci textum. *Canterò le lodi di Krishna, farò intendere li miſteri di Dio, di quel Signore, incomprenſibile, il quale non ha nè ſtirpe, nè compagni, il quale non ha nè caſa, nè figli, nè madre, nè padre, nel quale non v' è nè corpo, nè forma, non ha nè teſta, nè bocca, nè lingua, non ha parola, nè parla &c.* Haec certe ad Deum verum referuntur, cuius ſol ſymbolum eſt. Infra proſequitur.

Brama creò un grande inimico creando Cans.

Brahma dei virtus creatrix creavit Kamſa regem nempe Saturnum, qui deum Krshna puerum occidere volebat.

Li dei immortali, e gli uomini tutti fuggirono per paura di Cans.

Planetae in caelo & homines in terra fugiebant dum Saturnus ſolem iuvenem aggrediebatur. Li

Li giganti divennero molto potenti nel mondo.

Mali genii aſtra nociva vehentes terrae mortiferi evaſerunt.

La terra era molto afflitta dal loro peſo.

Terram taedebat ob malum eorum influxum, Saturnus enim valde humidus eſſe creditur.

Perciò la terra, preſa la forma di vacca, ſe ne fuggì.

Fugit terra ſub forma vaccae fecunditatis ſymbolo.

E ſe ne corſe nel cielo di Brahma.

La ſi miſe a piangere alla preſenza di Brahma.

Fugit terra ad opem implorandam ad Deum Brahma creatorem rerum terreſtrium.

E diſſe: li giganti travagliano li religioſi.

Gigantes aſtra nociva obſunt planetis contemplatoribus, quorum bonus influxus terrae eſt neceſſarius.

Allora Mahadéva e Brahma s' alzarono in piedi.

Deus creator & deus deſtructor, ſeu virtus creatrix & deſtructrix, tunc ad preces terrae ſurrexerunt, cauſſam terrae acturi.

E chiamati tutti li dei

Aſtra, planetas, ſtellas, ventos, aerem, aquam vocant, ſeu genios ea regentes.

Andarono là, dove il primo uomo Iddio ſtava in contemplazione, luogo ſulla riva del mare di latte.

Iverunt ad primum Deum verum, ſub hominis forma in circulo ſeu mari lacteo ſuo paradiſo caeleſti et aſtronomico ſedentem, & res humanas ex alto contemplantem. Vide Macrobium *lib.1. in ſomn. Scipionis cap.17. & 18. pag.80. edit. Venet.*

E là gli fecero la ſupplica.

Uſcì all' ora una voce, che diceva a Vishnu.

Vox exivit a Deo primo & vero ad Vishnu, ſeu illam virtutem aut genium, cui conſervandi mundi onus incumbit.

Io (ait Vishnu) *per riguardo de religioſi, prenderò l' incarnazione, e leverò il peſo alla terra, riſtabilirò li religioſi, ed ucciderò li giganti.*

Ego Vishnu incarnationem ſubibo propter contemplatores planetas, praeſto ero, ut nempe terrae prodeſſe poſſint, occidam & diſpergam aſtra nociva, ſeu genios malos ea vehentes, aut animantes.

 Brah-

Brahma comunicò a tutti l' intenzione di Vishnu, tutti si consolarono; e la terra ritornò nel mondo.

Brahma creator genius principalis annunciavit omnibus diis incarnationem dei Vishnu futuram, iique omnes inde gaudio affecti, terra etiam, quae sub forma vaccae pro instaurando rerum ordine Brahmae supplicaverat, in mundum, orbitam suam rediit, et ipsa laetata est, quod Vishnu mundi conservator incarnationem subeat.

Quelli, a cui Vishnu diede l' ordine,

Andarono a transmigrarsi in Goculam (città vicina a Madurè, dove doveva nascere Krshna).

Nempe cum Krshna transmigrare, seu incarnationem subire debebant etiam alia aliqua astra, ut gigantes e terra profligarent, terraeque decorem suum restituerent.

Vishnu disse a Bhaváni di transmigrarsi anche ella.

Dixerat Vishnu, & hortabatur deam Bhaváni, Pàrvadi seu lunam, ut & ipsa transmigret, seu incarnationem subeat, atque ipsi se sociam praebeat, nempe in favorem terrae . . .

Dietro a questa Bhavani andò perduto Brahma.

Per l' amore della medesima andò fuori di se Mahadéva.

Brahma genius creator & Shiva seu Mahadéva generator & destructor, virtus nempe creatrix & destructrix, ambae amore lunae correptae insaniebant, hoc est, ei se coniungere adlaborabant, ut luna virtute illa sua generativa & destructiva in res humanas terrestres vehementius & certius ageret.

Per mezzo di questa Bhaváni le genti delli tre mondi, cioè, cielo, terra e pádálam (limbo) si riscaldano.

Per lunam generationis & corruptionis deam, seu per Venerem, quae gignere dat & mori, omnia in caelo, terra, & limbo subsistunt, omnia virtute & semine repleta germinant, calesiunt, & gaudent &c. &c. Confer praedicta *pag. & seqq.* etiam reliqua, & meridiana luce clarius videbis, librum *Bálagapurána* dictum ad astronomiam, ad cosmogoniam & physicam referendum esse, adeoque omnia ridicula & insulsa esse, quae in contrarium adducuntur. Liber സംഭവം Sambhavam seu liber

de

de origine & genealogia deorum Indicorum tractans, his rebus plenus est, in eoque sol & luna loquuntur, planetarum curam habere dicuntur, planetae eos contemplantur & adorant, hi ipsi bonos & malos discipulos seu astra secundaria regenda habent, haec astra in solitudine pugnant, loquuntur, fornicantur, et a planetis corripiuntur. Vide cumprimis cantum *Devayáni bhágyam* dictum. Res itaque Krshnae, seu Vishnu dei pleraeque ad astronomiam, ad cosmogoniam, ad mundi gubernationem pertinent, qui pro varia necessitate varias formas suscipit, ut mundum hunc gubernet. Atque haec de incarnationibus dei Vishnu dicta sufficiant.

Libri, qui de his incarnationibus Indicis agunt, hoc ordine recensentur: മത്സ്യപുരാണം Malsyapuránam, vel മത്സ്യകാണ്ഡം Malsyacándam, id est *historia de pisce*; കൂർമ്മപുരാണം Cùrmapuránam, vel Cùrmacándam, *historia de testudine*; വരാഹപുരാണം Varáhapuránam vel Varáhacándam, *historia de apro*, നരസിംഹപുരാണം Narasinhapuránam, *historia incarnationis in hominem simul & leonem*, അയൊദ്ധ്യകാണ്ഡം Ayòdyacándam, *gesta dei Vishnu vel Ráma in regno Ayòdya*, ആരണ്യകാണ്ഡം Arannyacándam *gesta eiusdem in silvis*, യുദ്ധകാണ്ഡം Yudhacándam, *historia certaminum & bellorum* eiusdem cum variis gigantibus & daemonibus, sed cumprimis cum Rávana seu Plutone, ബാലകാണ്ഡം Bálacándam seu etiam Bálagacándam, vel Bálagapuránam, *gesta pueri Krshna*, seu Vishnu dei iuvenis etc. Hi libri omnes uno libro continentur, qui മഹാഭാരതം Mahábháradam dicitur. Mahá *magna*, bháradam *historia*, unde *magna historia* eidem nomen est. Haec historia Indica tota octodecim libris continetur, et subinde *Sambhavam* dicitur, seu genesis rerum, deorum, heroum, bel-

lorum etc. Vide vocabularium Amarasinha *sect. de scientiis*. Asiatick researches tom.1. §.18. *On the litterature of the Hindus*... Grammaticam Samscrdamicam *pag.*74. In his libris discernendis et legendis observandae sunt regulae illae, quas nos tradidimus in eadem grammatica *pag.*62. *& seq.*

ADDENDA ET CORRIGENDA

Ad tab.V. *pag.*29. additur figura Indica autographa in museo Borgiano exstans floris tularsi, de quo etiam *pag.*19. mentio recurrit. Tularsi, speciem ocimi silvestris Malabarici esse, mihi dixit R.D. Antonius Gomes sacerdos Malabaricus indigena, botanicae Malabarensis peritissimus vir. Illi, quibus eius proprietates cognoscendi animus est, hortum Malabaricum a nobis supra citatum inspiciant.

Ad tab.VII. *pag.*74. *& seq.* notandum est, deum Brahma in monumento Borgiano exhiberi quatuor faciebus, et mentis barbatis. Itaque expungenda sunt verba illa pag.76. *uno quoque mento gerit barbam*. In vertice IV. capitum dei Brahma prominet buccinum ex calore et humore omnis generationis symbolum et principium.

Rite discussis iis, quae nos de Brahma eiusque attributis in pluribus locis attulimus, certum, perspicuumque esse videtur, Brahma deum Indicum esse terram, virtutem procreatricem, et genium omnis creationis seu productionis praesidem, numen nempe confictum et symbolicum. Ex quo argues, iniquum id esse, quod ait Brucker (1); nempe fabulas, symbola, et philosophiam Indicam inintelligibilem, et spissis tenebris obvolutam esse. Utique, si per Graecos codices vitiatos, per linguam Hebraicam, Graecam, Latinam, et Chaldaicam, per fabulas Graecanicas corruptas, per modernae philosophiae systemata, et scriptorum nostrorum somnia, sine peritia linguae Indicae, sine libris Indicis, sine ulla morum Indicorum et climatis notitia, ex solis levissimorum viatorum relationibus in phi-

(1) Brucker. *Histor. critic. philos. gent. Malabar. pag.*826. *& alibi. period.*3 *part.* 2. *lib.*3.*c.*2.*de philosoph.*

philoſophiam, religionem, et ſymbola Indica inquiras, philoſophia et religio Indica inintelligibilis et obſcura ſit oportet. Vide ingentem horum ſomniorum turmam in libro inſcripto: *La guida ſcientifica, vol.* 1. *in Napoli, preſſo Domenico Sangiacomo anno* 1791. *part.* 2. *cap.* 5. *pag* 459. *& ſeq.* Egregius ſcientiae dux, qui varia deliramenta recenſendo, nihil diſcutiendo caecus ipſe alteri ducem ſe praebet! Ibidem inter effervefcentium Europaeorum cerebrorum inſignes productiones affert etiam *les obſervations preliminaires ſur l'Ezourvedam pag.* 13. *ad* 172. typis editas *in Yverdon anno* 1777. Liber Ezourvédam nobile donum eſt ſapientiſſimi philoſophorum principis Voltairii, qui illum pro ſuo promovendarum Indicarum artium et ſcientiarum zelo, quo bonus vir aeſtuabat, bibliothecae regiae Pariſinae legaverat. Sed an Voltairius novit, quid ſit Ezourvédam? an novit, quid liber contineat? an novit eius auctorem? an librum legit? an de authenticitate illius certus fuit? യജ്ജുൎവ്വേദം Yagiurvédam, non autem Ezourvédam, praecepta ſunt Samſcrdamica Brahmanica, quae ritum docent perficiendi ſacrificium yágam ſeu ſacrificium ſolis, quod nos ſupra in opere *pag.* 1. *& ſeq.* deſcripſimus. Ezourvédam nobile Voltairii donum, quod in bibliothecam regiam Pariſinam irrepſit, ſeu potius quod Voltairius obtruſit, ut inde philoſophicae ſuae moli ſuperimponendae baſim haberet, codex eſt manuſcriptus cuiuſdam Miſſionarii Indici in Maſulipatan in ora Coromandelica contra gentiles exaratus, in quo religionem paganam Indicam refellit, qui ut ſub mentito nomine a gentilibus avidius legeretur, et ii per lectionem illius confunderentur, eum *Ezourvédam* inſcripſit. Vide Sonnerat *tom.* 2. *lib.* 3. *pag.* 41. (1). Codicis illius unum exemplar neſcio a quo, D. Vol-

(1) Il faut bien ſe garder de mettre au nombre des livres cannoniques Indiens l'Ezourvèdam, dont nous avons la pretendue traduction a la bibliotheque du Roi, & qui a eté imprimée en 1778. Ce n'eſt bien certainement pas l'un des quatre Vedams, quoi qu'il en porte le nom; mais plutot un livre de controverſe ecrit a Maſulipatam par un Miſſionaire . . . C'eſt donc a torte, que M. de Voltaire, & quelques autres, donnent a ce livre une importance, qu'il ne merite pas, & le regardent comme cannonique. Sonnerat *loco citato*. Ut lector convineatur, & veluti manibus ſuis contrectando agnoſcat, librum Gallico idiomate typis editum, atque *l'Ezourvedam* inſcriptum, inſignem impoſturam eſſe, eiuſ-

D. Voltairio dono datum fuit, et is illud dono dedit bibliothecae regiae. Quid igitur ad haec novi doctores Europaei? Brahmanicam legem, hoc est Ezourvedam singulari studio et conatu vertunt, commentantur, interpretantur, molem et aedificium philosophicum instruunt, ac velut utres vento inflati et distenti, crepitantibus buccis, contracto supercilio, populos, regesque erudiunt. Sed en uno aurae sibilo totam huius aedificii molem disiectam! Liber falso *Ezourvedam* inscriptus, liber est christianus, qui Brahmanicam superstitionem lingua Tamulica refellit, et is ipse Brahmanicae legi contrarius est. Vide in opere citato *la Guida Scientifica pag.*460. sub nota (1). *Si veda l' istesso Ezourvédam, ove si combattono ancora varie sorti d' Indiane superstizioni*, ait libri auctor. Liber ergo Ezourvédam Brahmanicis libris, et Indis paganis contrarius est, et hic ipse pro lege, pro vero Indico religionis fonte, ex quo nos res Indicas haurire debeamus, obtruditur. Quid igitur ex his concludendum? Philosophos nostros aut hebetes et idiotas esse, aut denique

eiusque editores aut inter primi nominis veteratores, aut inter maximos idiotas iure merito numerari debere, *primo* inspiciat ipsam libri frontem, quae est: *l'Ezourvedam, ou ancien commentaire du Vedam, contenant l' exposition des opinions religieuses, & philosophiques des Indiens. Traduit du Samscretan par un Brame*. Yverdon. 1778. *Secundo* inspiciat *pag.*185. *tom* 1. *lib.*1. *cap.*2., ubi suppositiitius Brahman magister ad suum discipulum ita disserit: *Chumontu. Ie le veux bien, mais a condition que tu jetteras au feu tous les livres, que tu as composes . . . Je veux en particulier que tu cesses de donner le nom de Dieu a Brammn, Vichnou, Chib, Gonecho, & de les honorer comme tels: que tu cesses de mettre de la difference parmi les hommes, que tu les detrompes de toutes les pratiques & de tous les sacrifices, que tu leur as enseignes &c.* Brahman itaque suadet discipulo, ut libros Vedam in ignem iniiciat, ut deum Brahma, Vishnu, & Shiva contemnat, ut differentiam tribuum abneget, ut sacrificia Brahmanica prostituat. Quaero an hic magister Brahman gentilis sit & Indus, an vero Christianus & Europaeus? Vol.2. *lib.*4. *cap.*3. refutat incarnationem dei Vishnu in Krshna, *cap.*5. refellit aliam eiusdem dei incarnationem, *cap.*3. & 4. *lib.*5. nigro calculo notat alias duas, *lib.*6. *cap.*5. *pag.*102. damnat cultum lingam. In quavis fere pag. auctor religionis Brahmanicae ipsemet imperitus eam convellere nititur, & religionem Christianam persuadere, ita ut liber hic potius cathechismus sit Christianus, quam liber Brahmanicus, uti eum vel obiter inspicienti patebit. Et in hunc librum Voltaire suas sapientes adiicit animadversiones, & systemata Indica cudit delirus senex. Vide *vol.*2. *pag.*203. Profecto helleboro hic opus erat huius libri interpreti, editori, illustratori. Cerebrum purgandum erat, antequam operi manus admota fuit. Adde his chaos immensum corruptionum linguae Indicae, animadversionum puerilium, citationum falsarum, imposturas denique omni gravi & honesto viro indignas.

nique insignes impostores. Sed dilemma facile solves, si utrumque de illis asseras. Ingens illa contradictio et opinionum pugna de exteris gentibus sat manifeste evincit, ipsos parum, aut nihil veri de chronologia, de religione, & de philosophia Indica scire, & marte proprio ex calido capite suo imbecillibus & rerum ignaris nihil nisi imponere studere.

Ad tab. IX *p. 79. & seq.* fig. 1. exhibetur deus Vishnu, fig. 2. deus Vishnu, fig. 3. deus Vishnu, seu Shriráma Bacchus Indicus, sub quo nomine deus Vishnu incarnatus est. His tribus figuris adiectae fuerunt duae aliae tabulae, nempe una incarnationem dei Vishnu in piscem, altera incarnationem eius in testudinem exhibens. Ambae autographae in museo Borgiano Velitris exstant. De his caute inspiciendi sunt Dorville *Histoir. des differ. peupl. du monde*, *vol. 2. pag. 36. chap. 19. de la theologie des Indiens.* Gentil. *Voyage dans les mers de l'Inde, Vol. 1. edit. in 8. en Suisse* 1780.

Ad tab x. *pag. 85. & seq. fig. 1.* Shiva deus exhibetur quinque capitibus, ut generationis auctor in loto, seu nymphea sedens, & subtus bovem generativae virtutis symbolum habens. Ex quinque capitibus exsilit fluvius Ganges, caelestis roris & fecunditatis symbolum, seu aqua Gangis, quae lustrandi & peccata expiandi virtute gaudet. Haec effigies apertissimis indiciis demonstrat, fluvium Gangem terrestrem caelestis Gangis seu roris caelestis, quo sol generans, & veri dei symbolum omnia reficit, & humore procreat, symbolum esse, atque inde totam Indorum de Gangis fluvii aquis, quibus suffocari amant, superstitionem derivandam esse.

In ipsa nymphea in qua Shiva, seu sol sedens fingitur, eidem assidet Bhaváni, Párvadi, Venus illa, seu luna *exsistere faciens*, quod Bhaváni significat, quae marito suo soli una manu lotum seu nympheam florem exhibet, a quo vicissim eidem a Shiva cervus offertur, ut nempe illa in cervi formam transiens cum eo in silvis, hoc est in caeli latifundio colludat. Id quod factum fuisse Brahmanici loquuntur libri. Inde fortassis Graecorum Diana seu luna venatrix originem ducit, quae sagittis suis, hoc est radiis suis a sole acceptis, reliqua animalia, id est, astra occidere fingitur, dum luce sua eorum no-

ctur-

cturnum lumen superat, & quasi occidit. R.P. Marcus a Tumba, cuius, utpote viri praeclari & Indicarum rerum periti, etiam meminere Calcuttenses Angli *tom.*1.*pag.*271. in libro *Asiatick researches*, simulacrum hoc dei Shivae, quod in hac tabula exhibetur, Brahma deum esse existimavit. Sed P. Marcus caute & diligenter animadvertat, deum Brahma in omnibus Indicis monumentis in loto quidem exhiberi, sed quatuor tantum faciebus insignitum esse, non autem quinque vultibus, ut hic exhibetur deus Shiva. Brahma deus manu una tenet librum, Shiva deus tridentem, ille cycno vehitur, hic bovi insidet, aut dum in loto sedens fingitur, & ut generator exhibetur, semper bovem, aut serpentem cucullatum appictum habet, quod eius signum distinctivum est, quo a Brahma discerni debet. Haec omnia sollicite animadvertenda sunt, ut symbolorum Indicorum recta notio aquiratur, & omnis rerum confusio e medio tollatur.

Secunda fig. eadem tab.x. est Shiva deus destructor, horridus, vindex, calvariis humanis amictus & subtus gigantem aut humanam figuram calcans. Naturam seu ശക്തി Shakti deam singulis annis semel mori fabulantur Brahmanes Indi, quia nempe singulis annis semel frutices, herbae, fruges, aliaque vegetabilia emoriuntur & corrumpuntur. Singulis itaque annis naturae seu Shakti deae emorientis & corruptae calvariam filo innexam collo suo Shiva deus appendit, unde sertum illud seu corona ex tot humanis calvariis constans, quam destructor Shiva deus collo suo appensam gerit. Vide *tab.*x.*fig.*2. Hoc idem cranium Mitrae Persico numini affictum visitur apud Thomam Hyde. Est ergo sol generator & destructor, vitae & mortis dominus. calvariae multae in laharum Tibetanorum vestibus appictae exhibentur, dum solemni pompa sacrum conum, *thurma* dictum, semel in mense extra urbem vehunt. Vide tabulam ad *pag.*212. in Alphab. Tibet. Ex quo perspicuum, certumque est, conum illum et tripodem solis dei symbolum esse (1). Nasci, vivere, & mo-

(1) Ipse R. P. Georgius convenit in Alph. Tib. pag.213. *in apice coni illius qui vehitur calvariam adesse transfixam iaculo*. Et pag.212. lotum, concham, bovis silvestris pellem, denique Mahadévae, hoc est Shivae tridentem *trisul* (corruptum est a vocabulo Samscrdamico tri *tres* & shula *dens*) in pom-

& mori omnibus creaturis commune eſt, & has ternas vices ſol exhibet, qui naſcitur, vivit, & occidit, quique originem, vitam, & mortem aliis communicat.

Ad tab.XIII. & XIV. *pag.99.* pertinet alia tabula Indica autographa in muſeo Borgiano exſtans Bhaváni deae, quam tamen heic in aes inciſam non exhibemus. In illa tabula Bhaváni ſeu Párvadi dea, id eſt Iſis Indica anſeri inſidens viſitur, radiis amicta, & a tergo timpana geſtans. Anſerem Iſidi ſacrum fuiſſe docet Natalis comes, aliique. Hic itaque anſer Iſidis quoque Indicae vehiculum eſt, atque ex hoc attributo coniici poſſe videtur, Iſidem Aegyptiacam ſubinde pro luna, ſubinde pro ipſa terra parturiente et lactante ſumi debere. Apud Indos certe & dea Laekshmi, hoc eſt terra, et dea Párvadi, ſeu luna *Ishání* & *Umá* hoc eſt *domina* vocatur. Apud Indos tamen Laekshmi ſeu terra, magna mater, ſemper ſub uno fecunditatis & venuſtatis attributo exhibetur, luna vero ſub duabus diverſis proprietatibus, nempe generationis & deſtructionis. Subinde bona & generatrix, alias nociva & deſtructrix. Ille, qui melius, & ad Indicam doctrinam accommodatius haec pertractavit, eſt doctiſſimus Bergier in opere a nobis ſupra citato *tom.2. pag.163. & ſeq.*, quem conſulat, cui ocium eſt, dummodo id ſemper in mente retineat, multas orientales allegorias ſuperadditis Graecis fabulis corruptas fuiſſe, atque adeo fontes rerum non apud Graecos inquirendos eſſe, ſed apud illos, a quibus ipſi allegorias illas ſe accepiſſe fatentur.

Ad tab.XVI. *pag.129. fig.2.* exhibetur duplex mons Meru, ſeu potius duo montes, unum eumdemque montem Himala,

Iman,

pompa illa & ſacrificio ſolemni adhiberi dicit. Haec autem omnia Shivae ſeu ſolis indicia & attributa ſunt, ſupra a nobis ex libro Amaraſinha *pag.85. & seq.* deſcripta. Lotus nempe & concha ſolis ex calore & humore generantis ſymbola ſunt, calvaria autem deſtructionis ſeu mortis & corruptionis ſignum. Pellis bovis pro bove, cui Shiva ſaepe inſidens fingitur, & tridens, ſive ut in caeleſtem rorem, ſeu aquam dominium, ſive etiam, ut in infernum & defunctos imperium denotet, in eodem ſacrificio adhibetur. Ita ſub Mitra Perſico ſerpens, canicula, cancer, ramus, calvaria, aliaque caeleſtia & terreſtria ſolis ſigna affinguntur; quae ſane omnia apertiſſime indicant, conum illum & tripodem Tibetanum non ad Manetem, ſed ad ſolem referri debere, uti eum referunt Ipſi Indi. Calvaria autem iaculo, hoc eſt radiis tranfixa eſt, quia ſol radiis ſuis terreſtria ad corruptionem & deſtructionem compellit.

Iman, vel Meru repraesentantes. Dum accuratius mappam geographicam D. De l'Ile, qua Indiam & Sinas exhibet, inspicerem, sub *gradu fere* 32. *latitudinis septemtrionalis* ad ortum Iamba & Gor, hoc est ad ortum regni Iamba & Gauri, montes reperi, quos ipse inscribit: *montagnes de Purbet ou Nagaracut*. Haec duo nomina absque omni dubio corrupta sunt ex vocabulis Párvada, vel ut alii pariter corrupte scribunt, Parbat, quod certe generice quidem montem, sed in specie per antonomasiam sacrum *Meru* montem significat. Montem itaque Párvada seu Meru ipse D. De l'Ile eodem fere situ collocat, quo veteres Brahmanes in sua mappa geographica, quam ad *pag.* 135. exhibuimus. Et recte quidem, nam montes Himala, Imau, seu Emodos, montes illi sunt plures, qui inter Tibetum & Indiam excurrunt, atque regna haec separant, unde mons Meru unus est ex montibus Himala seu Imau, qui tunc proprie Párvada vel Meru dicitur, dum sub 32. circiter latitudinis gradu ingentem illam montium molem constituit. Inde fabulonibus Indis tanta de eo fingendi occasio venit. Confer Ptolemaei Alexandrini veterem geographiam *lib.* 6. *cap.* 15. & 16., ubi is, & Plinius hist. nat. lib. 6., Himala, Imau, vel Emodos montes Indiae limites statuit, qui eam a Scythia distinguunt, & versus meridiem excurrendo ab oriente quoque definiunt. Hi ipsi auctores non unum singularem montem Imau agnoscunt, sed totam illam catenam montium, quae Indiam ab oriente claudit, & in qua pariter exstat Meru sub *gradu* 31. *aut* 32. ad Indiam referunt, atque Imau & Emodos appellant. D. De l'Ile scribit *Purbet* ou *Nagaracut*. Hoc ultimum scribendum est *Nagaracòtta*, id est *montes urbis*, vel etiam *municipii*, quod antiquitus ad pedem illorum montium exstitisse videtur. unde supra etiam affert provinciam *Nagarcut*, a municipio illo ita dictam. Sed probabilius hoc nomen montibus illis obtigit a vicina civitate Shrinagari, hoc est ab urbe Bacchi, quam idem De l'Ile ibidem notat corona insignitam, veluti regni caput esset, aut fuisset. In uno itaque ex duobus illis montibus Meru Shiva deus seu sol tigridis pelle substrata sedet, & ex sede ipsius in cacumine montis oritur celebris ille Ganges fluvius, qui ex

caele-

caelesti illo Shivae seu solis domicilio profluere fingitur, & totam Indiam irrigare. Pellem tigridis caelum stellis distinctum significare ob maculas quas tigridis pellis habet, iam supra animadvertimus, & Gangem terrestrem roris caelestis symbolum esse, atque ideo peccata lustrandi virtutem habere, etiam observavimus. Inde Yogi illi Gauri, seu Bengalini dicti, qui sane iidem sunt illi veteres Samanaei, tigridis pelle amicti hodiedum vagantur, & Shivae seu solis errabundi vitam exprimunt, sanctas denique Gangis aquas per totam Indiam exportant, ut reges, & ministri, qui ad Gangem accedere nequeunt, se se iis lustrare, & peccata sua expiare possint.

Ex adverso in alterius montis cacumine sedens exhibetur Párvadi seu luna in loto, gladium ni fallor manu gerens, & subtus eam profluit idem Ganges ex monte, quem Calcuttenses Angli *tom.1. pag.*248. in libro *Asiatick researches* montem *Chandrasichara* vocant. Vocabulum, quod ipsi Chandrasichara scribunt, corruptum est a Samscrdamico ചന്ദ്ര ciandra, ore Italico prolatum, quod *lunam*, & ശെഖരഃ shegara, quod *baiulum* significat. Ex ipso itaque illius montis Indico vocabulo eruitur, montem illum lunae baiulum esse, ac proinde Párvadi, quae in cacumine illius montis sedere fingitur, lunam esse, quae etiam ഗംഗദെവി Gaengadèvi, id est dea Gangis dicitur, tamquam fluvii illius auctrix. Quae quidem invictis argumentis probant & confirmant ea omnia, quae nos in opere de Shiva deo, & de Pàrvadi eius uxore docuimus, nempe illum solem esse, hanc vero lunam, & utrique a fabulatoribus Indis originem Gangis, generationem & corruptionem omnium rerum, peccata expiandi virtutem, divinitatem, roris caelestis influxum, caeli & terrae dominium, inter planetas contemplatores regale solium & ab astris cultum, vitae humanae principium & finem, virtuti praemium & peccati vindictam, frugum augmentum, peccata expiandi potestatem, omnia denique sua ab Indis adscribi. Quae profecto luce meridiana clarius demonstrant, cerebrum D. Voltairii ex philosophica amentia, ignorantia, & au-

 dacia

dacia concretum fuisse, dum in suis miscellaneis philosophicis docebat, nullam in Asia idololatriam dari, omnia in Indis excusari posse. In quo quidem argumento gloriae simulque amentiae socium habuit D. Holwell, qui linguae Indicae imperitus, circa Indos mendacia congesserat, quae a famulo suo Indo pecunia comparaverat, & singulari systemate exeogitato, homo rerum & allegoriarum Indicarum imperitissimus, credulis Europaeis utraque manu venditabat.

Ad tab.XIX. *pag.*146. *& seq.* pertinet etiam alia tabula autographa in museo Borgiano exstans, quae heic non exhibetur. Ea repraesentat deum Krshna seu Apollinem sub arbore stantem, & fistula canentem. Ad latus dextrum stat vir Indicus deo huic nympheam offerens, ad sinistrum mulier Indica sertum floreum deo exhibens & quasi collo eius imponere volens. Ad hanc eamdem tabulam refertur etiam alia tabula heic inedita, quae eumdem puerum Krshna multis monilibus amictum repraesentat. Ad stantis idoli basim Brahman unus in vase oleum, alter crumenam nummis refertam offert. Hoc simulacrum Krshnae adoratur in urbe Nàthadévaram, & idolum ipsum vocatur Nàtha, hoc est dominus.

Ad Tab.XX. *pag.*154. tria Budhae dei simulacra exhibentur. In uno sedens in loto pedibus decussatis repraesentatur, in altero sub ea forma, sub qua in templo Indico Iagarnat adoratur, lotos duas manibus tenens, in tertio pedibus decussatis & meditabundus exhibetur, & hoc simulacrum Tibetanum est. Quare P.Marcus rerum etiam Tibeticarum vir peritus, ait in cod. suo manuscripto: *La religione del Tibet, è un certo composto della religione Indostana, e Cinese. Credono una sola incarnazione chiamata Bodda, che descrissi a carte* 95. (nempe genii unius sub nomine Budha) *del trattato della religione Indiana &c. Il gran Lama è il pontefice; e primo Lama vuol dire religioso di quella religione, e gran Lama vuol dire, capo di tutti li religiosi. Il gran Lama è un dio vivente, o sia un' anima divina, che risiede nel gran Lama &c. Resta fra di loro per mezzo della transmigrazione da un corpo all' altro, cioè da un soggetto all' altro. Questo Lama ha il potere di formare le leggi, accrescere, o diminuire li precetti e go-*

e governi di religione. Nel temporale poi dipende dal Re, ma ha le sue esenzioni de' suoi beni, immuni delle gabelle &c. Itaque magnus Lama nihil nisi magnus magister est Tibetanae religionis, quales magistros in India omnes sectae habent. Ipse rex Rapolinus Brahman in Malabaria omnia magni Lamae Tibetani munia obit, & reges eidem in religionis rebus parent, atque eum venerationis caussa invisunt. Hi propius ad eum accedunt, reliquis Brahmanibus, aliisque gentilibus non nisi ex fenestra conspiciendum se praebet & inde benedictionem suam impertitur. Dum epistola Praefecti Batavi Coccinensis, aut Episcopi Verapolitani ad eum mittitur, non nisi aqua prius diluta aperitur & legitur, ut impuritas Europaea, quae epistolae illi inhaerere creditur, abluatur.

Ad tab. xxII. *pag.* 170. *& seq.* pertinet alia tabula autographa inedita dei Ganesha, in qua hic deaster in loto sedens, & IV. manibus insignitus exhibetur. Manu una gerit librum, alia malum punicum, gratum elephanto cibum, alia tenet buccinum, alia clavim Indicam recurvam, quae symbola iam supra explicavimus.

Ad tab. xxII. eiusdem dei Ganesha additur tessera maritalis, quam sponsae & Indicae uxores ex collo gestant. Ea deo Ganeshae est sacra. Haec quam exhibemus lignea est, lamina aurea obducta. Lingam cum yoni more Indico repraesentat, id est ipsam coniunctionem viri cum uxore sua.

Ad tab. xxVII. additur monumentum ex aere musei Borgiani, nimirum caput dei Apidis, de quo vide in opere *pag.* 198. Ibidem Apidem progenitorem seu virtutis generativae symbolum esse docuimus ex D. d'Hancarville. Hanc sententiam luculenter confirmat hoc caput Apidis, ore suo distincte phallum seu lingam gestans, quod naturali forma perpendiculariter ex ore propendet. Alterum in eodem museo exstat Apidis caput ex aere, quod pariter phallum duplicem transversim ore tenet. Duo alia Apidis lingam ore tenentis simulacra exhibet Comes de Caylus *tom.* 7. *tab.* 58 *fig.* 3. *& tab.* 60. *fig.* 4. Sed mythologiae imperitus, non solum ea oscitanter describit, sed etiam instrumenta mechanica, & uncinos ad suspendenda onera fuisse putat. Verum

duo

duo illa distincta simulacra musei Borgiani quaestionem omnem extra dubitationis aleam ponunt. Apis vocabulum corruptum est ab Indico അപ്പൻ apen *genitor*, *pater*. Monumenta illa quidem Romana sunt, sed ne Romanos quidem a cultu bovis illius immunes fuisse ex Eusebio tradit Flavius Blondus Foroliviensis *lib.1. pag.2. in sua Roma triumphante*, ubi ait: *Huius bovis adorandi insania Romanos etiam tenuit. Nam scribit Lampridius Titum Vespasianum in consecrando apud Memphim bove Api diadema gestasse de more priscae religionis*. Haec itaque ratio est, cur Aegyptiae mulieres vestibus sublatis Apidi femen monstrabant. Vide in opere *pag.*198.

Ad tab.XXVIII. adiiciuntur duae figurae, una, quae domum Brahmanicam, altera quae uxorem Brahmanis Malabarici exhibet.

Liber ചന്ദ്രോദയം Ciandrodayam Indicus, qui in museo Borgiano exstat, ad litteram significat *nativitas lunae* non autem *cursus lunae*, ut nos in grammatica *pag.*175. diximus. Error itaque ille ibidem expungi debet.

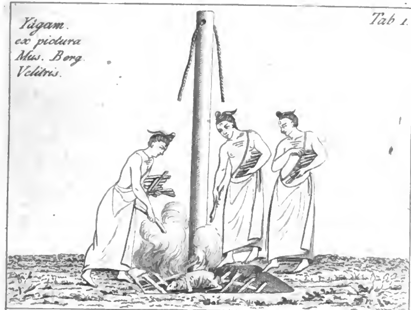
Ad *pag.*246. *fig.*4. & 5. duos nummos aureos Viráguen dictos collocavimus, eosque nulla epigraphe gaudere diximus. Numorum illorum primus *fig.*4. signatus, est aureus Pagode seu Viráguen regni Carnatensis, vulgo nummus aureus Nababi Hayder Alykan dictus, & hic deum Vishnu cum dea Laekshmi sibi assidente repraesentare videtur. Ex adversa parte epigraphe gaudet & litteris antiquis Indostanicis inscriptus esse videtur. Nummus *fig.*5. qui eum sequitur, aureus est, & vulgo aureus *panam* vel *fanon* dicitur. Is idem deum Vishnu decussatis pedibus sedentem exhibet, & ex adversa parte iisdem antiquis characteribus Indostanicis inscriptus apparet. Hi, quia gentilitii sunt, & terrae illi peculiares, ad eos discutiendos peritia particulari illius linguae opus est.

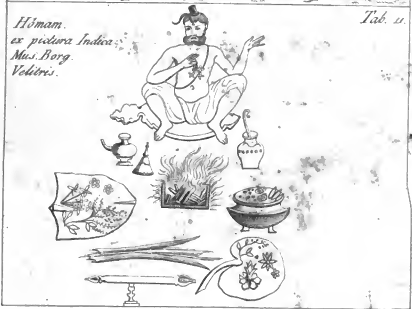
Ad *pag.*247. numi argentei duo *fig.*11. Corrige numus argenteus unus *fig.*10.

Ad *pag.*211. linea 20. in textu Strabonis *pari admodum in Gangem usque perveniunt*, corrige & lege *pauci admodum &c.*

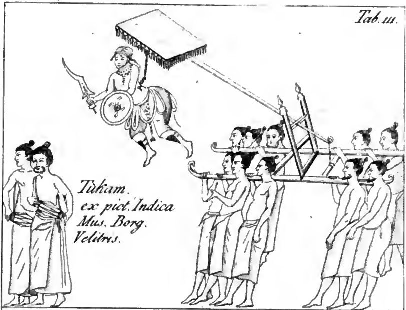
F I N I S

INDEX
AD SUPPLEMENTUM

Yâgam.
ex pictura
Mus. Borg.
Velitris.
Tab. I.

Hômam.
ex pictura Indica
Mus. Borg.
Velitris.
Tab. II.

Tab. III.

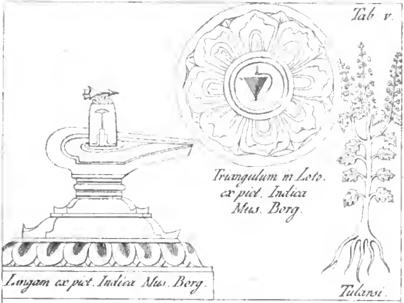
Tukam.
ex pict. Indica
Mus. Borg.
Velitris.

Tab. IV.

Ciardháva
ex pictura Indica
Musei Borgiani Velitris.

Tab. V.

Lingam ex pict. Indica Mus. Borg.

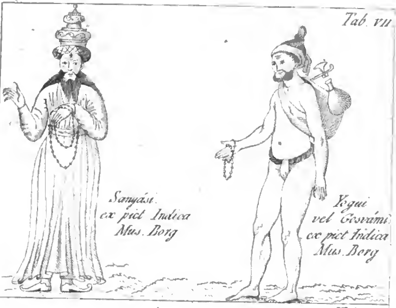
Triangulum in Loto. ex pict. Indica Mus. Borg.

Tulansi.

Tab. VI.

Expiatio Brahmanis. ex pictura Mus. Borg.

Tab. VII.
Sanyási
ex pict Indica
Mus. Borg
Yogui
vel Gosvámi
ex pict Indica
Mus. Borg

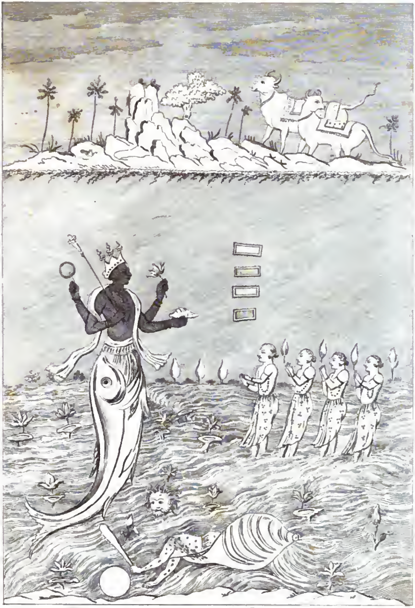

Tab. VIII.
Brahma
ex pict. Indica
Mus. Borg

Tria simulacra Dei Vishnu. ex aere in Mus. Borg.

Prima Incarnatio Dei Vishnu.
Ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris.

Tab. IX. c.

Secunda Incarnatio Dei Vishnu.
Ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris.

Tab. x.

Shiva cum Bhavàni.
ex pict. Indica
Musei Borgiani

Shiva
Vindex.
ex pict. Indica
Mus. Borg.

Tab. XI.

Duo simulacra Sarasvadi. ex aere in Mus. Borg.

Tab. XII.

Tria simulacra Laekshmi ex aere in Mus. Borg.

Tab. XIII. et XIV. a.

Párvadi seu Bhaváni.

ex aere in Museo Borgiano Velitris.

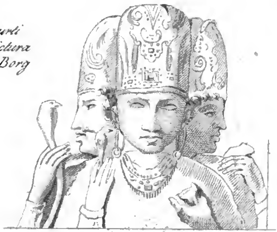
Tab. XIII. et XIV. b.

Pàrvadi seu Bhavàni ex pict. Ind. Mus. Borg.

Tab. XV a

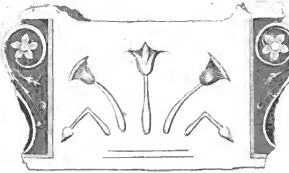
Trimurti ex pictura Mus. Borg

Gaudama.
ex plumbo auro oblinito
in Museo Borgiano
Velitris.

Tab. XVI.

Flos loti vel nympheae.
ex antiquo marmore
in Museo Borgiano.

Shiva et Párvadi
in monte Meru ex pict. Ind.
Mus. Borg.

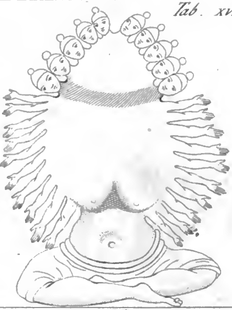
Tab. XVII et XVIII. a.

Shrirâma et Sida.
ex aere in Museo Borgiano.

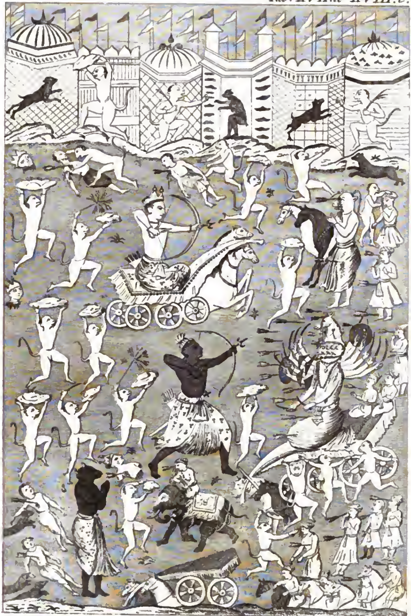
Shrirâma et Sida.
ex pict. Indica
Mus. Borg.

Rávana.
ex pict. Ind.
Mus. Borg.

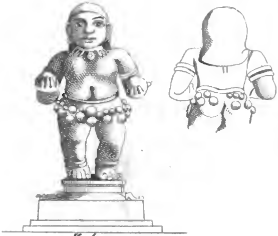

Hanuman.
ex aere
in Mus. Borg.
Velitris.

Bellum Shrirámae contra Rávana.
Sexta incarnatio Dei Vishnu ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris.

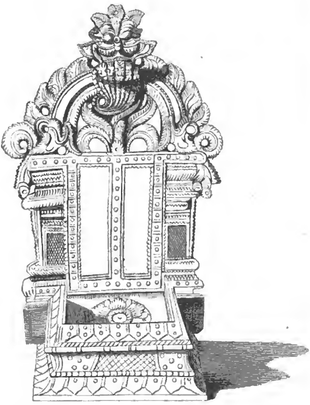
Tab. XIX. a

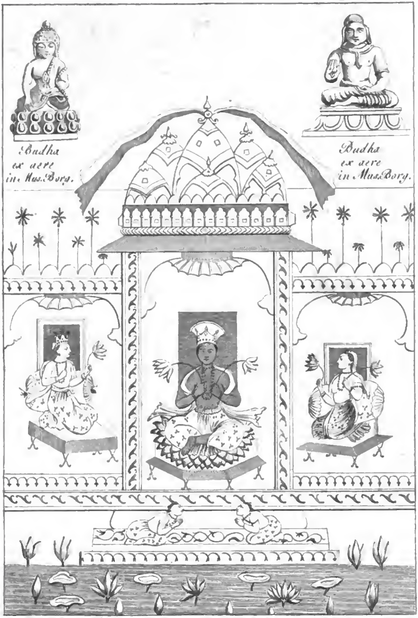
Krshna.
ex aere in Museo Borgiano.

Krshna.
ex aere in Museo Borgiano.

Thronus Dei Krshna.
Ex aere in Museo Borgiano Velitris,
in cuius basi flos Loti, superius sub
facie Dei Shivà serpens Pytho
quinque capitibus insignis.

Budha in templo Jagarnat.
Ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris.

Decima Incarnatio
Dei Vishnu.
ex pictura Indica
Musei Borgiani
Velitris.

Tály ex ligno auro obducto.

Gannésha. ex ligno Nâva in Mus. Borg.

Altera pars eiusdem Tály.

Gannésha. ex pictura Indica Mus. Borg.

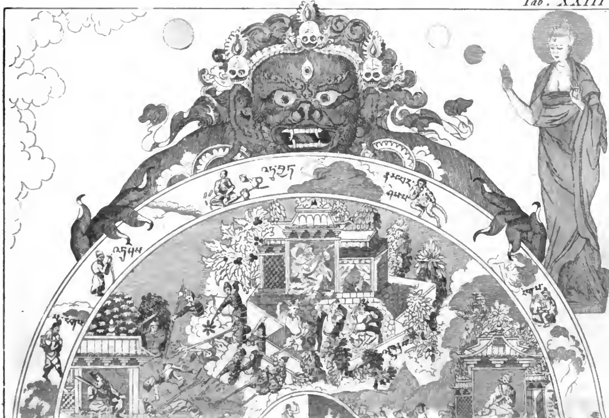

TRIBUNAL DEI YAMA.

Velitris in Museo Borgiano.

Pictor Tibetanus Jon-de La-hu-ri ex archetypo sacro in Lhapranga Lhassensi asservato coloribus expressit.

Tab. XXIII

Tab. xxiv.

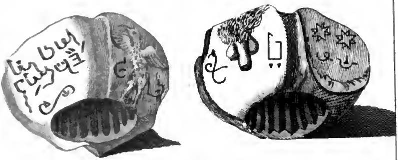
Indra ex pict. Indica Mus. Borg.

Tab. xxv.

Kâmadêva.
ex pict. Mus. Borg.

Tab. xxv.

Talisma
Indico Tibetanum.
ex marmore albo
in Museo Borgiano Velitris.

Tab. XXVI.

Subramanya. ex pict. Mus. Borg.

Subramanya. ex aere in Mus. Borg.

Tab. XXVII.

Apidis caput cum lingam. ex aere in Mus. Borg.

Serpentes sacri ex pictura Indica Mus. Borg.

Tab. XXVIII.
Brahman. ex pict. Ind. Mus. Borg.
Uxor Brahmanis. ex pict. Indica Mus. Borg

Tab. XXIX. a.

Ráma Varmer
Rex Tra= =vancoridis
anno 1790.

Ex autographo Indico Musei Borgiani Velitris.

Rex Aracéri.

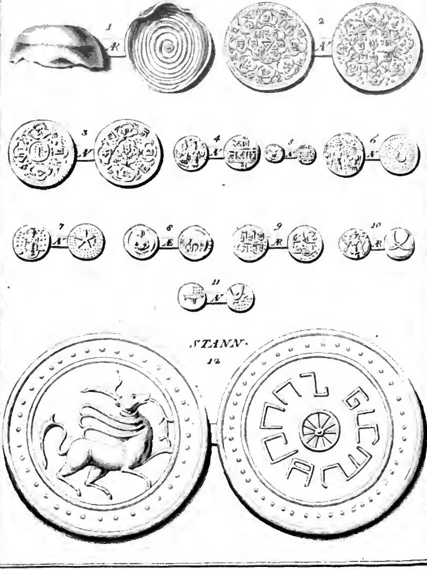
Brahmanes plures habent reges ex propria tribu, de quibus dictum est pag. 323. in supplemento. Hi autem sunt rex Rapolinus, rex Pundalam, et rex Aracéri, cuius imago heic ex autographo Indico Veliterni Musei Borgiani exhibetur.

Tab. XXX.

Ciani.
ex pictura Indica
Musei Borgiani
Velitris.

Nummi Indici Musei Borgiani Velitris

Tab. XXXII.

Peleya.
ex pictura Indica
Mus. Borg.

Scriba Indicus.
ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris